

Lewis Perdue - Tanrı'nın Kızı

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, bugün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta veya Web [sitemizde](#) yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı ve e-kitapları

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Tavsiye etmiyoruz ama Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Tarayan Mahmut

Lewis Perdue - Tanrı'nın Kızı

TANRININKIZI İÇİN ÖVGÜLER

ıTanrı'nın Kızı, gerilim romanlarının nasıl yazılması gerektiğini gösteriyor... Kolay kolay unutamayacağı-ı etkisinden kurtulamayacağınız bir roman.”

- Clive Cussler

Şiddetle tavsiye ediyoruz... Hareket dolu bir gerilim lanı... Hareket hiç yavaşlamazken, karakterler îployu muhteşem bir finale taşıyor.”

- Midwest Book Review

İNefes kesici... Bu romanın konusu ve komplo son îce sıra dışı ve yazarın son derece hünertli bir kale-far. Son derece ilginç ve heyecan verici bir kitap.”

- Sullivan County Democrat

«KORİDOR YAYINCILIK - 17

ISBN: 975-00397-7-7

TANRININ KIZI Lewis Perdue

Özgün adı: DAUGHTER OF GOOD

Tom Doherty Associates, LLC. 2001 basımından çevrilmiştir.

Copyright © 2000 by Lewis Perdue

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

İngilizce aslından çeviren: Selim Yeniçeri

Sayfa tasarımı: Bilgin Budun

Baskı & cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2006

x KORİDOR YAYINCILIK

Binbirdirek Mah. Suterazisi Sok. No: 4/2

34122 Sultanahmet-İstanbul

Tel. : (+90) 212 - 638 62 63-64 / 516 70 60

Faks : (+90) 212 - 638 62 65

e-mail : info@beyazbalina.com.tr

TANRI'NIN KIZI

LEWIS PERDUE

Çeviren: Selim Yeniçeri

i

Katherine ve William'a

Oğlum ve kızımın yardımları olmasaydı, bu kitap çok daha uzun zaman önce tamamlanmış, hayat ise çok daha boş olurdu. Geçen her gün, sevginiz kalbimin sınırlarını zorluyor ve gözleriniz bana daha önce tanımadığım bir dünyanın mucizevi harikalarını sunuyor.

/

Megan'a

Karım, dostum, ortağım, ruh eşim. Ben uçurtmayım, sen de ip. Biri olmadan diğeri olamaz. Biz şans eseri karşılaşmadık.

t

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yeni gözlerle görmeme yardımcı olan, yazılarıma yol gösteren ve daha önce hayal bile edemediğim yerleri araştırmamı sağlayan Editörüm Natalia Apon-te'ye teşekkür ederim. Bti kadar iyi bir editörle çalışmak bir yazar için son derece ender bir deneyimdir.

Bana ve çalışmalarına olan inancını asla kaybetmeyen menajerim Natasha Kern'e teşekkürler. Daha önce hiç böylesine güçlü ve sarsılmaz bir menajerlikle kut-sanmamıştım.

Sonoma'daki Readers Books'tan Kathleen Caldwell'e teşekkürler. Onun keskin gözleri, hikâyeyle ilgili kaçırdığım birçok noktayı yakalamamı sağladı. Kathleen, kitabı bu kadar çok beğendiğin için de teşekkür ederim.

T,,
J

Bize günlerimizi saymayı öğret ki
kalplerimize bilgeliği sokabilelim.

İlahiler 90:12

(Bilgelik kelimesinin Yunanca karşılığı Sophia'dır.)

V

1

Z

oe Ridgeway, görkemli İsviçre malikanesinin kapısından girerken kokuyu alıyor, varlığını hissediyordu. Hayal gördüğüne kendini inandırmaya çalıştı. Ama uzun zamandır kayıp olan bir Rembrandt çalışmasının antrenin üzerindeki kemere öylesine asılmış olduğunu görmek bile, düşüncelerini bu malikanede ölümün varlığından uzaklaştıramadı.

"Herr Max siz görmek için sabırsızlanıyor," dedi uzun boylu, resmi görünüşlü bir adam, aksanlı bir İngilizce ile. Bunu söylerken Zoe'nin önünde yerlere kadar eğildi. "Lütfen beni takip edin."

Yüksek tavanlı ve beyaz duvarları seçkin eserlerle kaplı zarif odalardan geçerken Zoe adamı takip etti.

Yere düşmüş olan bir kâğıt parçasını alırken ceketinin aralığından görünen omuz askısına iştirilmiş tabanca kılıfını görünce, adamın bir uşaktan fazlası olduğunu anladı. Bir zamanlar tabancasını böyle taşımış olan bir adamla evliydi ve gizlenmiş silahları görmek Zoe için neredeyse refleks haline gelmişti.

Zoe devasa evin içinde adamı takip ederken, heyecanını gizlemekte zorlanıyordu. Bir sanat komisyoncusu olarak, dünyanın en paha biçilmez sanat eserlerini eh-

LEWIS PERDUE

ne almak onun için günlük işlerden biriydi. Ama şimdi duvarlarda asılı farklı üstatlara ait sanat eserlerini peş peşe görürken, hayranlığını ve şaşkınlığını gizlemek çaba gerektiriyordu. Yıldızlı bir klavsenin üzerinde yükselen duvarda, 2. Dünya Savaşı'nın başlarından beri kayıp olduğunu bildiği bir Tintoretto asılıydı. Onun yanında, Nazilerin çürümüş sanata karşı açtığı savaş sırasında yakıldığı bilinen bir Chagall asılıydı. Böylesine paha biçilmez eserler birbiri ardına gözüne ilişirken, zihninde muhteşem bir zevk senfonisi dinliyordu.

Bir oturma odasına ulaştıklarında, uşak kendisine beklemesini işaret etti. Odanın diğer ucunda, Willi Max elektrikli tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Adam canlıdan çok ölü gibi görünüyordu.

Max'in gürültülü nefesiyle bozulan bir sessizlikte, uşak tekerlekli sandalyeye yaklaştı. Yaşlı adama doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Willi Max oturduğu yerden doğrulduğunda, aniden canlanmış gibiydi. Uşak tekerlekli sandalyeyi Zoe'ye doğru çevirdi.

"Evime hoş geldiniz," dedi Max, sıcak bir tavırla, şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle. Uşak tekerlekli sandalyeyi Zoe'nin bulunduğu yere doğru itti. İkili yaklaşırken, Zoe yaşlı adamın arka taraftan vuran güneş ışığıyla aydınlanan buzulları hatırlatan mavi gözlerini gördü. Adam titreyen ellerinden birini uzattı. "Bu kadar kısa sürede gelebilmenize çok sevindim."

Zoe adamla tokalaştı. Adamın eli kuru, hafif, zayıftı; sanki içindeki yaşam çoktan çekilmiş gibiydi.

"Bu benim için bir ayrıcalıktır," dedi Zoe, samimi bir tavırla.

Max'm yüzü ifadesizdi ama gözleri hafifçe parladı.

"Haydi gelin!" dedi Max, uşağına başıyla hafifçe işaret ederken. "Çok az zamanım kaldı ama hâlâ yapmam

12

TANRI'NIN KIZI

gereken çok şey var." Uşak tekerlekli sandalyeyi çevirdi ve koyu ahşap panolarla süslü geniş salonun bir duvarını kaplayan kitap raflarına doğru itti. Zoe onları takip etti ve uşak kitap raflarının arasında gizli bir kapıyı açarken, saygılı bir mesafede durup ikiliyi izledi. Ayaklarının altında el yapımı, son derece nadir ve

pahalı bir İran halısı vardı. Uşak, tekerlekli sandalyeyle aynı seviyedeki bir güvenlik numaratorünün önünde durdu ve doğru şifreyi hatırladığından emin olmak istercesine bir an duraksadı.

Uşak güvenlik şifresini girerken, yumuşak sesler yayıldı. Zoe'nin avuçları terlemişti. Parmaklarını açtı ve olabildiğince doğal bir tavırla, uzun gri eteğinin kırışıklıklarını düzeltti. Etrafına bakınırken ve gözleri bir eserden diğerine uçarken, zihnindeki zevk melodileri daha da güçlendi.

Şu ana kadar gördüğü şeyleri zihninde düzenlemeye çalışıyordu. Bu aşamada not tutması mümkün değildi. Max, elindeki sanat eserlerinin insanlar üzerinde yaptığı etkinin kesinlikle farkındaydı ve Zoe'den duygusuz iş detaylarına girmeden önce sanatın tadını çıkarmasını bekliyordu. Bir müşterisinin onu bu şekilde etkilemek istemesi ilk kez olmuyordu ve bu tür bir şeye karşı hazırlıklıydı. Uşak şifreyi girmekle meşgulken ve Max başka tarafa bakarken, bir elini blazer ceketinin cebine sokarak minik ses kaydedicinin hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Birinin onun tarafsızlığını garantilemeye çalışması da ilk kez olmuyordu ama biri bunu ilk kez başarıyordu.

Zoe hayatı boyunca sanatı büyük bir tutkuyla sevmiş, sonunda meslek olarak seçmişti. Ama hayatını dünyanın en güzel ve tarihi sanat eserleriyle sarılı olmanın zevkiyle geçirmek yerine, her zaman gömülü bir

13

LEWIS PERDUE

hazineyi bulmayı hayal etmişti: Şimdiye dek kayıp olduğu düşünülen paha biçilmez sanat eserlerinden oluşan bir koleksiyonu ortaya çıkarmak!

Bunun yerine, koleksiyon onu bulmuştu şimdi.

Kırk sekiz saatten kısa bir süre önce, Willi Max ona telefon açmış, Los Angeles'ta gece yarısı olduğunu öğrenince özür dilemişti ama adamın bunun farkında olduğu kesinlikle belliydi.

"Ölüyorum," demişti adam, herhangi bir duygu yansıtmadan. "Çoğu insandan daha hızlı bir şekilde. Çok az zamanım kaldı ve fikrimi değiştirmeden önce sizi aramak zorundaydım, yoksa..." Sözüünü tamamlamamıştı.

Zoe daha önce adamın adını hiç duymamıştı ve birinin eşek şakası yaptığına yarı yarıya inanmış bir halde neredeyse telefonu kapayacaktı. Ama adamın ağır Alman aksanıyla konuştuğu düzgün İngilizce ve belirgin samimiyeti, düşüncelerini bulutlandıran uykunun mahmurluğuna rağmen adamı dinlemeye zorlamıştı.

"Mirasıma sahip çıkılacağını kişisel olarak garantilemek istiyorum," demişti Max. Miras. Koleksiyon değil.

Zoe bu kelimeleri hatırlıyordu ve nihayet anlamını çözmeye başlamıştı.

O gece her şeyi bir kenara atıp hemen Zürih'e uçuşu için Max kendisine normal ücretin on katını önerdiğinde, Zoe bir anda uyku mahmurluğundan sıyrılmıştı.

"Dünyadaki en iyi sanat tarihçisi ve sanat komisyoncusu olduğunuzu duydum," demişti Max. "Ve dürüst... dürüst. Koleksiyonuma dürüstçe, ahlaklı bir şekilde yaklaşılmasını istiyorum." Uzun bir sessizlik olmuştu.

Zoe adamın kalp krizi geçirip öldüğünü düşünmeye başlayacakken, Max aniden güçlü bir şekilde öksürmeye başlamıştı. "Yayınlanmış bütün çalışmalarınızı okudum," demişti sonunda, "hatta kitaplarınızı da... ve..."

-

14

TANRI'NIN KIZI

yine öksürmüştü - "ve sizinle ilgili tüm yazıları da... Anlayacağınıza inanıyorum. Anlamanız çok önemli."

Max onun devam eden isteksizliğini sezmişcesine, koleksiyon dinsel yazmalar ve kalıntılar alanında uzmanlaşmış birinin ilgisini de gerektirdiğinden, kocası için de belirgin bir danışmanlık ücreti ödeyeceğini söyleyerek, o gece Zoe'den söz almıştı; Max'm araştırmalarına göre, Zoe bu konularda pek yetkin sayılmazdı. Sonuç olarak, UCLA'de felsefe ve karşılaştırmalı dinler profesörü olarak ders vpren kocası Seth Ridgeway ile birlikte çalışıyordu. M.Ö. 500 ile M.S. 700 yılları arasında özellikle verimli bir dinsel gelişim dönemiyle ilgili olarak, Seth Ridgeway son derece yetkin bir uzmandı.

Alarm sisteminden gelen uzun ve alçak bir uğultu, Zoe'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. Uşak kapıyı açarken, Zoe onu izledi. Max aniden enerji bulmuş gibiydi ve tekerlekli sandalyede doğrulmak için kendini zorladı. "Önden buyurun," dedi, centilmen bir tavırla. Zoe uşağa baktı; iri yarı adam hafifçe eğildi ve başıyla onayladı.

Birkaç saniye sonra, Zoe kapıdan girdi ve etrafına bakındı. Odanın yaklaşık on metre yüksekliğinde bir tavanı vardı ve dikkati içerideki nesnelere odaklamak amacıyla duvarlar bembeyaz boyanmıştı. Devasa malikanenin diğer odaları gibi, burası da galeriyle depo karışımı bir yerdi; o kadar çok sanat eseri vardı ki insanın dikkatini tam olarak bir şeye odaklaması çok zordu. Zoe etrafındaki sanat eserlerini yakından incelemeye başladığında, bütün vücudu yaşadığı şaşkınlıkla ürperdi. Vermeer'in yazılarında sözünü ettiği ama asla bulunamayan efsanevi bir eseri karşısında duruyordu.

Kalbini dolduran zevk senfonisi öylesine güçlenmişti ki uzman tarafsızlığının son kırıntıları da kayboldu.

15

LEWIS PERDUE

Bunun yerine ruhunu etrafını saran sanatın güzelliğine ve kalbine doldurduğu müziğe açtı. Vermeer'e yaklaştı ve inanılmaz renklerine dikkatle baktı. Muhteşem derinlik ve perspektif, onu sahneye katılmaya davet ediyordu. Zoe bakışlarını Vermeer'den zorlukla kaçırdığında, kendini bir Leonardo kodeksiyle karşı karşıya buldu; hatırladığı kadarıyla, bu çalışma da bilinmiyordu. Zoe yavaşça dönerken, daha önce varlığı bilinmeyen bir Van Gogh, yok edildiği sanılan bir Picasso, bir Gutenberg İncili ve Kral Süleyman'ın Tapınağından bir Tevrat sırayla gözlerine takıldı. Zoe büyük salonda rüya alemindeymişçesine yürümeye başladı. Maun kitap raflarında son derece ender bulunan kitaplar sıralanmıştı; paha biçilmez el yazmaları ve antik parşömenler, bir cam vitrinin içinde duruyordu. Geceleri mağaralara ve kalıntılara giren Bedevi-ler'in Ölü Deniz Parşömenleri'nin bulunmasından asırlar önce çıkardığı ve yeraltı pazarına sattığı dinsel yazmalar da burada mevcuttu. Zoe buradaki eserlerin bir tanesinin bile herhangi bir müzenin başyapıtı olabileceğinin farkındaydı. Üstelik hepsi bir arada? Baş döndü. Senfoni şimdi tüm benliğini sarmıştı. Tekrar Max ile yüz yüze geldiğinde, adamın gözlerinde mutlu pırıltılar olduğunu fark etti; etkilenmez olmasıyla tanınan bir sanat uzmanını etkilediğini bilmenin tatminim yaşıyordu. "Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum," dedi Zoe, konuşmakta zorlanarak. Kendini toplamaya çalışırken, yanaklarının kızardığını hissetti. "Bence böyle bir durumda sözler yeterli olmaz," dedi Max. Zoe'ye bakarken, başını zorlukla kaldırıyordu. Durumu onun adına kolaylaştırmak için, Zoe

16

TANRININ KIZI

Ridgeway yakındaki bir Mies van der Rohe kanepeye oturdu ve aşırı yükü kaldırmaya çalıştığını gizlemeye gerek duymadı. Max başını kaldırdı ve hafifçe bir işaretle uşağı dışarı gönderdi; iri yarı uşak kapıyı dışarıdan kapadı. "Sizin de anlamaya başladığınız gibi, bu bir koleksiyon değil, bir miras," diye başladı Max, nefesleri arasında zorlukla konuşarak. "Mirasımı korumama yardım edeceğinizi umuyorum." Zoe soran gözlerle ona baktı. Max uzunca bir süre gözlerini kapadı ve sonra devam etti. "Yarım asırdan uzun bir süre önce, Wehrmacht'ta askerdim; Hitler'in ordusunda. Münih'in güneyindeki Avusturya dağlarında görev yapmaya zorlanan çok sayıda gençten biriydim. "Hitler, büyük koleksiyonların birçoğuna el koymuştu ve sanat eserleri saklanmak üzere oradaki madenlere getirilmişti. Muhteşem şeyler gördüm ve özellikle bir tanesi, o zamanlardan beri benim için ağır bir yük oldu." Yaşlı adamın zayıf vücudu bir öksürük kriziyle sarsıldı ve uşak içeri döndü. Max derin bir nefes aldı ve adamı tekrar gönderdi. "Müttefikler geldiğinde, ben ve silah arkadaşlarımla birçoğu kaçtık. Alabildiğimiz kadar altın parayı, sanat eserini, el yazmalarını ve dinsel kalıntıları da yanımıza alarak. "Zürih'e ulaşmayı başardım ve benden önce gelenlerin oluşturduğu bir ağın yardımıyla, burada yeni bir hayat kurdum. Yanımda getirdiğim sanat eserlerinin bazılarını sattım. Ama o parayla sadece hayatımı sürdürmek yerine, arkamdan gelenlerden başka sanat eserleri ve ender bulunan eserler satın aldım.

17

LEWIS PEEDUE

"Umutsuz bir dönemdi," diye açıkladı Max. "Pazar tam anlamıyla enflasyon yaşıyordu; nakit sıkıntısı vardı; hayatta kalmak her şeyden daha önemliydi. Etrafınızda gördüğünüz şeyler, benim gibi riske girmeye razı olan biri tarafından son derece cüzi miktarlar karşılığında satın almıyordu. Olabildiğince çok eseri elimde tuttum ve hayatımı sürdürmek için ihtiyaç duyduğum parayı sağlamak amacıyla diğerlerini sattım... paranın bir kısmını yine başka sanat eserleri almak için de kullandım." Salona bakmırken, Max'in gözleri buğulanmıştı. "Mecburdum. Sanata aşıkım. Daima sanat bana sahip oldu, ben ona değil." Zoe başıyla onaylarken, salonda toplanmış görkemin karşı konulmaz çekimini bir kez daha hissetti. Yaşlı adam yine bir öksürük kriziyle sarsıldı. "Bu bir günah, biliyorum, yani bu kadar uzun süre boyunca bunca sanat eserine sahip olmam. Umarım kefaretimi ödememi sağlarsınız." Zoe kaşlarını kaldırdı. "Bu sanat eserlerinin birçoğu çalıntı. Umarım olabildiğince büyük bir kısmını gerçek sahiplerine iade edersiniz; ya da mirasçılara. Zürih'teki bir hesaba para aktardım..." Kucağını örten bir battaniyenin altında kıpırdandı ve bir zarf çıkarıp uzattı. Zoe ayağa kalkıp zarfı titreyen parmakların arasından aldı. Temkinli bir tavırla zarfa baktıktan sonra_ tekrar yerine oturdu.

“Hesap sizin ve kocanızın adına; ikiniz de kullanabilirsiniz. Sanat eserleri satılmış olduğu takdirde kazanacağınız komisyonun birkaç katı kadar para var.”

Zoe'nin başı döndü. Yani isimlerine açılmış bir hesapta on milyonlarca dolar mı vardı?

“Gerçek sahiplerini bulamazsanız, o zaman uygun gördüğünüz bir devlet müzesine - ya da müzelere - ba-
18

TANRI'NIN KIZI

ğışlamanızı istiyorum. Vasiyetimde bunu ve ilgili tüm masrafları karşılayan bir ifade var.”

Zoe ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Max başını iki yana salladı. “Yapmayın,” dedi. “Bunu düşünün. Kocanızla konuşun. Çünkü ikinizin taşınmasını beklediğim çok büyük bir sorumluluk da söz konusu. Bütün bu sanat eserlerinin görkeminden çok daha büyük bir sorumluluk. Antik bir sır; dinsel bir gerçek; insanoğlunun varlığını temelinden sarsabilecek bir bilgi.”

“Ne...?”

Max yine başını iki yana salladı. “Yanınızdaki masanın üzerinde...”

Zoe masanın üzerine baktığında, orada duran deri evrak çantasını ilk kez gördü.

“Kocanıza götürün. Yaptığım araştırmalardan, antik Yunan dilini akıcı bir şekilde konuştuğunu öğrendim.”

Zoe afallamış bir tavırla başıyla onayladı.

“Bunu en kısa sürede okumak isteyecektir.” Max bir an için şiddetle öksürdü. Kendini tekrar topladığında devam etti. “Size kurye ile bir şey daha göndereceğim; daha güvenli bir yerden almam gereken bir şey.”

Bundan daha güvenli mi? Bütün bunlardan daha önemli başka ne olabilirdi ki?

Max göz kırptı. “Bunu size göndermeye şimdi, şu anda karar verdim.”

“Neden?”

“Çünkü gözlerinizde doğruluk gördüm,” dedi Max. ‘Elinize geçtiğinde, o şeyi de inceleyin. Kocanızla konuşun. Siz ve o, kararınız konusunda birbirinize sadık kalmalısınız. Yarın tekrar buraya gelin, cevabınızı verin ve birlikte çalışmamıza başlayalım.”

19

2

0

tel odasındaki kanepede oturmuş halde önündeki antik el yazmasına eğilmiş olan Seth Ridgeway, son altın güneş ışıkları tarafından Gauguin'e yakışır renklerle yıkıyordu. Nihayet oturduğu yerde doğruldu ve odanın diğer ucunda oturan Zoe'ye baktı.

“Eee, geri kalanı nerede?” diye sordu endişeli bir tavırla, sonra eğildi ve antik sayfaların sonuncusunu yığına ekledi. Seth'in üzerinde şort, rengi solmuş mavi bir LAPD tişörtü ve ayağında koşu ayakkabıları vardı. Uzun koşusunda terlediği için boynunun etrafında ve koltuk atlarında beyaz tuzlar kalmıştı. Zoe kulağındaki minik kulaklığı çıkardı, notlar almak için kullandığı tükenmez kalemı bıraktı ve kocasına döndü.

“Geri kalanını yarın göndereceğini söyledi.” Eden au Lac'm en büyük odasının uç köşesindeki antik bir çalışma masasında oturuyordu.

Kocasının yüzüne baktığında, kalbinin eridiğini hissetti. Seth, vücudunda yarım düzine kurşun yarası izi taşıyan ve felsefe alanında profesörlük diplomasına sahip olan kırk yaşında eski bir polisten çok, oyununun en heyecanlı anında oynacağı kırılmış beş yaşındaki bir ço-

20

TANRI'NIN KIZI

cuğun endişeli yüz ifadesini yansıtıyordu. Dünya, Seth'i sert bir adam olarak tanıyordu. Serseriler ve polisler için, üzerine boşalan şarjörlerden sıyrılıp yine yükselişi yakalayan bir efsaneydi o. İmajının daha da korkutucu tarafı (en azından UÇLA spor bölümüne göre) bölümdeki en yüksek notları almıştı. Ama Zoe, o sert kabuğun ve efsanenin ardında, tatmin olmak bilmeyen bir merakla, yoğun sevgi barındıran yumuşacık bir kalple ve derin bir inançla, gözlerini koca koca açmış küçük bir oğlan çocuğunun var olduğunu biliyordu. Kocasının kalbindeki sevgi, tanıştıklarından beri hayatının her gününün bir öncekinden daha zevkli geçmesini sağlamıştı.

Ama Zoe onun inancını asla anlamamıştı. Bir din uzmanıydı ve her dinin altında yatan tüm yalanları biliyordu. Yine de inanmaya devam ediyordu. Seth'in inancını sürdürmek için bir neden bulabildiği her yerde, Zoe bir hile buluyordu. Zoe bir türlü Tanrı'ya inanamıyor-du. Seth inanıyordu. Bu, birlikte geçirdikleri yılların bir türlü çözemediği bir gizemdi.

“Yarın...?” Seth yüzünü buruşturdu.

Zoe oturduğu yerden kalkıp kocasına yaklaşıırken başıyla onayladı. Seth'in zorlu çalışmasının güçlü kokusu nihayet yatışmaya başlamıştı ama yaydığı yoğun eril koku, tanıdık tensel anıları canlandırmıştı. Diline dokunan kocasının ten tuzunu ve kaslarının sertliğini hatırlıyordu. Bir an için, bikinisinin üstüne giydiği ince eteği sıyırıp atmaya düşündü. Ama sonra vazgeçti. "Max çok tuhaf bir adam ama çok samimi; en azından, öyle olduğuna inanıyorum. Şimdi elinde tuttuğun şeyi gerçekten anladığımızı, önemini kavradığımızı düşünürse, geri kalanını da vereceğini söyledi."

"Vermek mi?" dedi Seth. "Sadece vermek... Satın almak, okumak ya da ödünç almak değil. Vermek. Öyle mi?"

21

LEWIS PERDUE

Zoe elini kocasının omzuna koyarken yine başıyla onayladı. "Bütün bunların artık onun için bir önemi yok. Öyle dedi. Kefaretini ödemek istiyor."

Seth başıyla onayladı. "Kesinlikle yapılacak doğru şey bu; hatta aynada ölüme bakmaktan kaynaklansa bile."

Zoe saatine baktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Seth.

"Max." Zoe kaşlarını çattı. "Buraya kuryeyle göndereceği bir şey olduğunu söylemişti. Şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi."

"Bir şey?"

"Tuhaf bir yaşlı kuş olduğunu söylemiştim." Zoe omuz silkti, sonra başını iki yana sallayarak kocasının yanına oturdu. Önce önlerinde duran el yazmalarına, sonra Seth'e baktı. "Bütün bu Yunanca şeylerden ne anladık, Profesör?"

"Öncelikle, bu bir çile hikâyesi..."

"Başka güzel bir işkence hikâyesi, değil mi? Eğlence ve kazanç amacıyla şehitler yaratmak?"

Seth başıyla onayladı. "Birinci bölüm, bu..." - işaret parmağıyla kâğıt yığının üzerine vurdu - "hikâye kısmı, ikinci bölüm, yani henüz elimizde bulunmayan bölüm, yargının kelimesi kelimesine gerçek akışı olması gerekiyor."

"Romalıların arşivlere kaldırdıkları kâğıtların çokluğu karşısında her seferinde hayrete kapılıyorum."

"Bürokrasi yöntemlerinin resmi yaratıcıları onlar," diye onayladı Seth..

"Peki bununla ilgili bu kadar özel olan ne?" diye sordu Zoe. "Çile hikâyelerinin iyi yürekli kilise liderleri tarafından gerçeklikle hiçbir bağlantısı olmadan uydurulduğunu sanıyordum; bilirsin, inançlılara iyi propaganda yapmak için."

22

TANRI'NIN KIZI

"Genellikle öyledir." Seth kaşlarını kaldırdı ve bir an için bakışlarını tavana dikti. Sonra şöyle açıkladı: "Anlaşılması gereken ilk şey, bu belge doğruysa, Constanti- ne'in biyografi Eusebius tarafından yazılmış çok sayıda kayıp belgeden biri demektir. Sophia adında genç bir kadının hikâyesini anlatıyor. Burada anlatılanlara göre, Anadolu'daki Smyrna şehrine yakın küçük bir dağ köyünde yaşamış. Bu yere bugün İzmir deniyor ve Türkiye'de kalıyor. Ama o zamanlar Hıristiyan kilisesinin önemli merkezlerinden biriydi."

"Bunu biliyorum, hayatım," dedi Zoe, gülümseyerek. "Artık öğrencin değilim."

"Affedersin." Seth hafifçe gülümsedi. Onu kürsüde ilk gördüğü anda Zoe'yi kalbinden vuran şey işte bu gülümsemeydi. O gülümsemenin etkisiyle, Zoe onu baştan çıkarmış, önce öğrencilikten sevgililiğe, sonra da eşliğe terfi etmişti.

"Pekâlâ. Sophia'mın Smyrna yakınlarındaki küçük köyü çobanların yaşadığı pastoral bir yerdi; göçebeler için orta süreli bir konaklama merkezi. Burada anlatılanlardan söyleyebileceğim kadarıyla, bir defada iki ya da üç yüzden fazla insan yaşamıyordu. Dış dünyayla çok az ticaret yapıyorlardı; tapmak, kilise, sinagog ya da Pagan mabedi yoktu. Bu bile başlı başına tuhaf bir nokta, çünkü belgelerin yazıldığı M.S. 325 yılında, yani ünlü İznik Konsi-li'nden sadece birkaç ay önce, din her yerde konuşulan bir konuydu. İnsanlar bugün spor karşılaşmalarından ya da Beltway skandallarından nasıl sık söz ediyorlarsa, o zaman da dedikodu konusu dindi. Hıristiyanlık dininin bir sürü farklı mezhepleri ve çeşitlemeleri vardı; hepsi de tek gerçek kilisenin kendilerinininki olduğunu iddia ediyordu."

"Ah, demek bu kadar hızlı başlamışlar." Zoe kaşlarını çattı. "Sevgi ve anlayışı savunan bizim gerçek tann-

23

LEWIS PERDUE

mıza inanın, yoksa bebeklerinizin ciğerlerini sökeriz." Tiksinti yansıtan bir tavırla başım iki yana salladı ve kanepenin diğer ucuna yerleşerek yüzünü Seth'e döndü.

Seth omuz silkti ve hafifçe gülümsedi. “Kısacası, hiçbir dinsel geleneğin ya da eğitimin bulunmadığı küçük bir köyde büyüyen ve aniden, amentüden birkaç gün önce, hayaller görmeye ve Tanrı'nın sesini duymaya başlayan küçük bir kızdan söz ediyoruz.”

“Eh, bu da onu hemen oracıkta şehit etmek için yeterli neden,” dedi Zoe.

Seth kaşlarını çattı. “Eğer sakıncası yoksa, bu gece aynı şeyi tekrar tartışmak istemiyorum.” Konuşmak için ağızını açtı ama sonra vazgeçti.

Zoe kocasının yüzünü inceledi ve bakışları tekrar keskin gözlerine odaklandı. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı ama konuşmaya başladığında, seçtiği kelimeler inancının çelik sertliğini taşıyordu.

“Seth, bu konuda kişisel olarak görüşlerine katılmadığımı biliyorsun. Ama diğer yandan, hiçbir organize dinin ruhsal bir yanı olmadığını sen de benim kadar kabul ediyorsun,” diye devam etti Zoe. “Din öldürür ve toplumları böler. Yalan söyler, hile yapar, çalar ve kendi suçlarını gizlemek için dünya kadar zaman harcar. Etrafına bir baksana: Yahudiler ve Araplar, Ortodoks hahamlar, diğer Yahudileri aforoz etmek için kendilerini İbrani ayetullahlar ilan ediyorlar. Sünni Müslümanlar, Şiileri öldürüyor; Katolikler, Protestanların gırtlığına sarılıyor. Her biri son derece ırkçı ve şövenist. Eğer gerçekten bir Tanrı varsa ve bu sersemelerin çizdiği karikatürlere benziyorsa, o zaman inanamayacağımız kadar ciddi bir sorunla karşı karşıyayız demektir.”

“Şey, eh...” diye homurdandı Seth. “Bu eski bir hikâye... tarih kadar eski.” Ayağa kalktı ve kapının yanında duran

24

TANRI'NIN KIZI

servis arabasına giderek bir süre önce açılmış olan Châte-au La Gaffeliere şişesinin mantıyla oynamaya başladı.

Zoe konuyu kapatmaya yanaşmadı. “Joni Mitchell'in tatlı bir balada çevirdiği Babil Nehirleri ilahisini çok seviyorum doğrusu,” diye devam etti, ayağa kalkıp odanın içinde turlarken. “Tabii ilahini son mısrası çok hoş: ‘Küçük çocuklarının kafalarını kayalarda parçalayanlara ne mutlu!’ Böyle bir şey olamaz. Bu tam anlamıyla bir soykırım. Tanrı'ya inansaydım bile, bana bebekleri öldürmemi söyleyen bir Tanrı olmazdı bu.”

Zoe konuşmaya devam ederken, Seth iki kadehe şarap koydu. Sonra karısının yanına geldi ve kadehlerden birini ona verdi. Seth'in açık, endişeli yüzüne bakarken, Zoe hâlâ ateşliydi.

“Üzgünüm,” dedi sonra, kadehi alırken. “Bir an kendimi kaybettim. Son zamanlarda gazete başlıkları o kadar iç karartıcı ki... o şımarık, züppe insanlar...” Sözüünü tamamlamadı. İkisi de durumu anlıyordu.

“Barış,” dedi Seth. “En azından ikimiz için.”

Zoe gülümsedi ve kadehi uzatarak kocasınınkiyle tokuşturdu. “Sana,” dedi.

“Sana,” dedi Seth. İkisi de şaraplarını yudumladıktan sonra bir süre sessizce oturdular.

“El yazmasına geri dönmek ister misin?” diye sordu Seth.

“Elbette,” dedi Zoe. “Gerçekten üzgünüm. Bütün bu olanların heyecanı beni çok gerdi.”

Birlikte kanepeye döndüler ve oturdular. Seth sayfaları taradı. Sonra devam etti: “Kilisenin veya herhangi bir tapmağın bulunmadığı bu küçük köyde, Sophia köy meydanında duran bir öküz arabasının üzerine çıktı ve vaaz vermeye başladı. Arkasından mucizeler geldi: Şifa...” Karısının tepkisini bekledi. Zoe bir şey söylemedi.

25

LEWIS PERDUE

“Sophia şeytan kovmaya başladı ve bir defasında köylülerin lambaları için kullandıkları yağ kaynağı kurduğunda...” Kadehini sehpa bırakırken bir parmağını kaldırdı, el yazmasına eğildi ve sayfaları dikkatle karıştırdı.

Zoe onu yanına oturdu ve elini kocasının bacağına koydu. Gözleri yüzüne odaklandı ve Seth el yazmasını dikkatle araştırırken, Zoe onun yüz ifadesini izledi.

“İşte burada,” dedi Seth, yığının arasından bir sayfayı çekip alırken. “Bütün köylüler dehşete kapılmıştı.

Sophia onlara su çekip kendisine getirmelerini söyledi. Bu hemen yapıldı. Sophia suya doğru dua etti ve Tanrı'ya karşı sarsılmaz bir inançla, köylülere suyu lambalarına doldurmalarını söyledi. Bu yapıldığında, bütün beklentilerin aksine, ilahi ve muhteşem bir güçle, suyun doğası değişerek yağa dönüştü.”

“Burada insanların ondan ‘Zaddik’ diye söz ettiğini bildiriyor; bunun anlamı ‘Erdemli Olan’ ya da ‘Erdemlilerin Hocası’dır.”

Seth durdu ve sayfayı işaret etti. “Şimdi, şunu gördün mü? Adının etrafında bir daire var; şurada da.”

Başka bir yeri işaret etti. “Bu, ‘o’ kelimesinin karşılığıdır.”

Zoe başıyla onayladı. “Eee?”

“Sana bunun tamamlanmamış çalışma olduğunu söylemiştim, hatırladın mı?” diye başladı Seth. “Şey, bu daha önce Eusebius'un çalışmalarından okuduğum hikâyenin aynısı. Ama son versiyonunda, hikâye şehit

Narcis-sus'a ithaf edilir; yani hikâyenin son versiyonu, bir erkek şehitten söz eder. Bu el yazması muhtemelen doğru versiyonu ama cinsiyeti değiştirmek üzere düzeltilmiş.”

“Ya, ne kadar şaşırtıcı,” dedi Zoe, alaycı bir tavırla.

Bir an sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Seth devam etti:

26

TANRI'NIN KIZI

“Evet. Şey, Sophia mucizeler yaratmaya başladıktan kısa süre sonra, haber yayılmış. Hıristiyan Kilisesi'nde piskopos olan Eusebius, İmparator Constantine adına Sophia'nın küçük köyüne ziyarete gelmiş. Yer sonuçta Constantinople'den ya da Nicomedia sarayından çok uzak değilmiş. İmparatorun dikkatini çektiğine göre, bence bu olay bir hayli büyümüş olmalı.”

“Nasıl?” Zoe şarabını yudumladı. Zihninde, incelediği Bizans sanat eserlerini ve mimarilerini gözden geçiriyordu.

“Constantine birlik konusunda paranoyaktı,” dedi Seth. “O ortaya çıktığında, Roma'da kendi aralarında savaştan dört Sezar vardı. Hayatının büyük bölümünü Roma İmparatorluğu'nu yeniden birleştirmek adına verdiği savaşlarla geçirdi; içsel bütünlüğü bozan ve ülkenin tüm sınırlarına yüklenen barbarlara karşı ayakta kalmanın tek yolunun bu olduğuna inanıyordu. Sonunda mutlak hakim olduğunda, amacı uğruna kimi ortadan kaldırdığına aldırmaaksızın birleşmiş bir imparatorluk yönetmeye kararlıydı.”

“Ama Constantine ilk Hıristiyan imparator olarak bilinir,” dedi Zoe.

“Sadece ölüm döşeğinde,” dedi Seth. “Hayatının son saatine kadar tanıdığı ve inandığı asıl Tanrı, Sol Invictus, yani Güneş Tanrısı idi. Hayatının büyük bölümünde, Hıristiyanlık onun için önemli bir politik stratejiydi; yani bu inanç sistemini bir dinden çok, yönetim tarzı olarak görüyordu.”

“Pek orijinal sayılmaz.”

“Hayır ama sanırım dini, devletin gücünü mutlak kılacak şekilde biçimlendirmeyi başaran ilk gerçek üstattı. Bu yeni dinin ortadan kalkmayacağını, son üç asır boyunca imparatorluk içinde giderek güçlendiğini gör-

27

LEWIS PERDUE

müştü. Bu yüzden, savaşmak yerine kendine uydurmayı seçti. Kendi amaçları için kiliseyi kontrol etti ve politik hedefler uğruna dini teolojiyi yeniden biçimlendirdi. Bugün insanların ilahi ilhamlar olarak düşündüğü birçok şey, aslında Constantine'in kılıç gücüyle kabul ettirilmiş politik yaptırımlarıydı.”

“Mesela?”

Seth bir an düşündü. Şarabını yudumladı ve pencereden dışarı, batmakta olan güneşe baktı. Sonunda tekrar Zoe'ye döndü. “Hıristiyan kilisesinin temeli olarak alabileceğin bir şeye ne dersin? Kutsal Üçleme'ye?”

Zoe kaşlarını çatı.

“Gerçek Hıristiyan kilisesinde, İsa'ya Tanrı'nın dengi olarak tapınılmasını öngören bir inanç yoktu. Aslında, İsa'nın böyle bir durumdan hoşlanmayacağını kanıtlardan kolayca görebilirsin.

“Ama M.S. 324 yılında konu o kadar büyümüştü ki İskenderiye piskoposu Arius, ‘Oğul’ İsa'nın ‘Baba’ Tanrı tarafından ana rahmine düşürüldüğünü, dolayısıyla Tanrı kadar ilahi olamayacağını söylüyordu. Diğerleri buna karşı çıktı ve bununla birlikte muhtemelen diğer birçok önemli teoloji sorunu nedeniyle bütün imparatorlukta isyanlar patlak verdi. Bu doktrin bir anda yangın gibi yayıldı ve çok fazla kan döküldü.

“Sokaklarda isyanlar, imparatorların görmekten hoşlandığı bir şey değildir. Bütün bunlar Constantine'i çileden çıkarmış olmalı. Konunun ‘önemsiz olduğunu’ ilan etti ve düşman gruplar tartışmayı kesmediğinde çok şaşırdı. İşte o zaman İznik Konsili'nin toplanmasını emretti. Bugün kilise liderleri, bu toplantıyı Kutsal Ruh tarafından emredilmiş, kutsal adamların toplandığı ruhsal bir konferans gibi gösterir. Gerçekte ise, Constantine onları gözden uzak bir toplantıya çağırmişti.”

28

TANRI'NIN KIZI

Seth konuşmaya devam ederken, dışarıda güneş batıyor, oda giderek daha fazla karanlığa gömülüyordu. İki de ışığı yakmak için kalkmadı.

“Constantine'in arkasında ordusunun kılıç gücü vardı,” diye devam etti Seth. Toplanan karanlık şimdinin detaylarını giderek gözden uzaklaştırırken, hikâye Zoe'nin zihninde giderek daha da belirginlik kazanıyordu.

Zoe nihayet sessizliğini bozdu. “Hatırlayabildiğim kadarıyla, bu teolojinin kılıç gücüyle ilk kez yazılışı değildi.”

“Son da olmayacaktı,” dedi Seth, gülümseyerek. “Bütün piskoposlar konferans sırasında tekrar tartışmaya başladıklarında, Constantine'in sabrı taşı. Hâlâ vaftiz edilmemiş bir Pagan olmasına rağmen öne çıktı ve

İsa ile Tann'nın aynı olduklarını ilan etti. Dahası, konferansta bunun doğru fikir olduğunu ve Tanrı tarafından ilham edildiğini savunan bildiriye imzalamak istemeyenler dışarı çıkamayacaklardı... en azından, canlı olarak. İki kişi dışında herkes imzaladı ve o ikisinin afroz edilmesine, yazılarının hepsinin yakılmasına karar verildi." Seth bir an duraksadı. "Dolayısıyla, Hıristiyanlık dininin temelini oluşturan Kutsal Üçlü inancı, aslında o zamanlar Hıristiyan bile olmayan birinin dinle ilgisi olmayan amaçları uğruna kılıç gücüyle yerleştirilmişti."

Zoe alaycı bir tavırla gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Demek İznik Konsili aslında Constantine'in herkesi yola getirme tekniği idi."

"Tam olarak öyleydi."

"Hmmm," dedi Zoe, ayağa kalkıp pencereye yaklaşırken. Gölün etrafındaki ışıklara baktı. "Tıpkı o eski deyiş gibi... Halk iki şeyin yapılışını asla görmemelidir: Sosis ve kanun!" Kocasına döndü. "Bence üç şey olmalı: Teoloji de var."

29

LEWIS PERDUE

"Haksız sayılmazsın." Seth ayağa kalktı ve Zoe'nin yanına geldi. Birlikte gölü seyretmeye başladılar.

"Bütün bunları bilirken, neden hâlâ inanmaya devam ettiğini anlayamıyorum."

Seth yüksek sesle iç çekti. "Bazen kendim de hayret ediyorum ama bütün teolojik yalanların ve kilise bürokrasinin altında hâlâ inanılacak bir gerçek payı olması gerektiğini düşünüyorum."

"Bütünü bir gizem olarak kalırken, parçaların ne/ önemi var ki?"

"Belki de önemli olan gizemdir." Seth omuz silkti. "Belki de sınırsız bir şeye sınırlı gözlerle baktığımız için, gizemin kalması gerekiyordur. Belki Tanrı'nın gerçekte istediği şey dogmanın körlemesine kabul edilmesi değil, aşam boyunca araştırılmasıdır... Açıkça yanlış olan şeyleri gözden çıkarmak, geri kalanı sınamak. Max'ın sana verdiği el yazmaları işte bu yüzden çok önemli. Bu insanların yapmak istediği şey için ilahi otoritenin ardında yatan gerçeğin nasıl yaratıldığını gösteriyor. Bu örnekte, kadınların kilisede herhangi bir yere sahip olduğunu gizlemek istemişler. Bu yüzden Sophia'nın cinsiyetini değiştirmişler."

"Ah, haydi ama," dedi Zoe.

Bir an kaşlarını çattı, sonra şarabını yudumlarken yüz ifadesi yine yumuşadı. Tekrar konuşmaya başladığında, tamamen farklı bir konuyu tartışmak istediği belliydi. "Duruşmanın asıl metni?"

"Evet?"

"Gerçekten varsa... yani asıl tercüme, Eusebius'un çalışmasına aldığı özet değil... bu Sophia'nın gerçek olduğuna dair dünyevi bir kanıt sayılmaz mı? Mucizeler yarattığına dair?"

"Şifa gücü, birçok kişinin zihninde kabul gören bir şeydir."

30

TANRI'NIN KIZI

"Ama duruşma metni kanıt sayılmaz mı? Sonuçta, otoriteler ona düşmandı. Mucizeleri ve şifa verişlerini onaylamışlarsa, bu ona inananların yazılarında eksik olan inanılabilirliği güçlendirmez mi?"

"Olabilir. Bazı akıllı Hıristiyan revizyonistler metinleri yaratmış ve mahkeme otoritelerine sunmuş da olabilirler. Ama ne olursa olsun, bu bütün kariyerim boyunca karşılaştığım en önemli şey," dedi Seth.

"Hikâyenin sadece yarısını duymak beni bitiriyor."

Zoe başıyla onayladı. "Duyularını anlıyorum. O ev... o sanat eserleri..." Bir an sessiz kaldı.

"Sanki şimdiye dek yaptığım her şey, şimdiye dek araştırıp incelediğim her şey, bunun için bir egzersiz, bir hazırlıktı," dedi Seth.

Zoe yavaşça başıyla onayladı.

"Bazen Tanrı elini uzatıp bizi uçurumun kenarına itiyor gibi geliyor," diye devam etti Seth. "Bu itiş hissetmek için yapmamız gereken tek şey, biraz düşünmek. Son yıllarım boyunca hep bunun için dua ediyordum."

"Seth, haydi ama," dedi Zoe, başını iki yana sallayarak. Kocasına döndü. "Bütün bunlar senin kadar beni de etkiledi. Bu da benim için hayatta ender karşılaşılabilecek fırsatlardan biri. Ama işin içinde ilahi müdahale filan yok. Sen bunu hak ettin ve doğru zamanda doğru yerdeydin."

Seth ondan uzaklaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Zoe derin bir iç çekti. Birkaç dakika boyunca karanlıkta öylece durdular.

Aynı manzaraya bakıyoruz, diye düşündü Zoe, göl kıyısı boyunca hareket eden farları izlerken. Aynı şeylere bakarken bu kadar farklı sonuçlar çıkarmamız nasıl mümkün olabilir?

"Seth," dedi sonunda, "sadece konulara farklı açılardan yaklaşıyoruz."

31

LEWIS PERDUE

Seth yavaşça ona döndü. Bir an yarı karanlıkta kalan güzel yüzü inceledi, sonra gülümsedi. “Evet, işin aslı bu.”

Seth karısına sarılmak için eğildi ama Zoe gürültülü bir şekilde koklayarak karşılık verdi. “Sana gerçekten yaklaşmamı istiyorsan, önce bir duş almayı deneyebilirsin.”

“İşte bu güzel bir fikir,” dedi Seth, Zoe’ye eğilip sarılmaya teşebbüs ederken.

Zoe elini oflun göğsüne dayadı ve hafifçe itti. “Önce duş al.” Seth’i yanağından öptü.

“Ah lanet olsun,” dedi Seth, hayal kırıklığına uğramış gibi yapmak. Banyoya yöneldi. “Ama sonrasında beni bir öpücükle geçiştirebileceğini sanma.”

“Söz veriyorum!” dedi Zoe, pencerenin yanındaki bir lambayı yakarken. Masanın üzerindeki kâğıtları topladı ve kalın bir zarfın üzerine bıraktı. “Bunları otelin kasasına bırakıp döneceğim. Bakalım Max’in paketi eelmiş mi.” Şehvetli bir tavırla Seth’e baktı. “Hazırlan-san iyi edersen, bayım.”

Seth banyoya girdi ve sıcak duşu açtı. Zoe giderken kapının kapandığını duyduktan sonra duşun altına girdi.

Zoe’nin organize dinlerin temelinde yatan ruhsal ahlaksızlıklarla ilgili yargıları haksız sayılmazdı. Erken dönem Musevilik ve Hıristiyanlık inançlarının Tanrı’yı hem erkek hem de kadın olarak gördükleri de şüphesizdi Yarathış’m ilk bölümünde, Tanrı’nın iki cinsiyeti de eşit gören androjen bir varlık olarak tanımlandığı ortadaydı. Ama sonraları, bazı yaratıcı kilise yetkilileri, Yaratılış 2’ye Adem ile Havva’nın hikâyesini eklemişlerdi; bunu yaparken amaçlarının erkek hakimiyetini desteklemek olduğu şüphesizdi.

32

TANRFNIN KIZI

Saçını şampuanlarken, Seth bugün insanların gerek Musevilik, gerekse Hıristiyanlık inancıyla ilgili düşündüklerinin ve öğrendiklerinin, dinlerin erken dönemdeki çeşitliliklerinin küçük bir parçası olduğunu düşünüyordu. Kilise yetkilileri dini kültürlerine ve politik ihtiyaçlarına uydurmak için yeniden biçimlendirirken, inançlı insanlara daima bunun tersini söylemişlerdi. Bunun işe yaraması için, kilise yetkilileri metinleri ve kitapları karıştırmış, tapmak istedikleri Tanrı’ya uymayan şeyleri dışarıda bırakmışlardı. Aynı derecede yetkin metinler, sapkın ilan edilerek yakılmıştı, çünkü Ortodoks dogmasını desteklememişlerdi.

Saçını duruladı ve vücudunu sabunlamaya başladı; kurşun yaraları hâlâ hafifçe sızlıyordu.

1300’lerdeki Hıristiyan İncili’nde, 1700’lerdekinden daha fazla kitap vardı, çünkü dogma değiştikçe, kilise de tarihsel kayıtları yeniden ve yeniden elden geçirip durmuştu. Eski İncil’e ve şimdi İncil’den çıkarılmış olan bölümlere inanan insanlar, Cennet’ten kovulacaklar mıydı yani?

Vücudunu duruladı, suyu kapadı ve havluya uzandı.

Seth kurulandı ve parmaklarıyla saçlarını taradı. Ortodoks bir ailede büyüdüğünden, Yeni Ahit’in mutlak mükemmelliğini ve kutsallığını sorguladığı için cehenneme gideceği duygusunu bir türlü içinden atamıyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde hâlâ saçlarını kurula-yarak yatak odasına döndüğünde karşılaştığı manzara, onu yumruk yemişe çevirdi.

Zoe’nin kâğıtları ve minik ses kaydedicisiyle birlikte Yunanca el yazmaları da kaybolmuştu. Omuz çantası içindekiler etrafa saçılmış halde yerde duruyordu. Zoe ortalıkta görünmüyordu.

Seth telefona sarıldı.

33

\

3

U

zun boylu sarışın Amerikalı, gölgeli ara sokaklardan çıkarak Piazza Venezia’nın parlak güneşinin altında yürümeye başladı. Kavurucu bir Eylül güneşi, meydandaki yoğun trafiği egzoz dumanları ve kızgın metalle dolu bir lav tarlasına çeviriyordu. Kaldırımdan uzaklaşırken, Via del Corso meydanına doğru çaprazlama bir yön tutturdu.

Amerikalı, otuzlu yaşlarında, ince yapılı, Roma güneşinde kolay yanan açık New England tenine sahip bir adamdı. Fiatlar ve Vespalar ile dolu bir bataklıktan geçmeye çalışırken, bir elini yeni yaz şapkasının önünde tutuyordu ve diğeriyle ince parlak alüminyum evrak çantasını sımsıkı tutuyordu. Üzerine haki bir poplin takım, mavi bir gömlek, ayaklarına püsküllü bir mokasen giymiş, boynuna bir Yale okul kravatı bağlamıştı.

Karşı kaldırıma ulaşırken, Rolex’ine baktı ve Piazza Colonna’ya yönelirken alçak sesle bir küfür savurdu. Lanet olsun! Kutsal Engizisyon ile randevusuna geç kalmak hiç de iyi olmayacaktı.

Kendisini çağıran adamı Vatikan'da bulacağını tahmin etmişti ama hayır, gitmesi gereken yer, Tiber'in diğer tarafındaki ücra bir yerdi.

34

TANRTNIN KIZI

Kutsal Engizisyon'un asla sona ermediğini öğrenmek onu şaşırtmıştı; sadece adını değiştirmişti: 1542 yılında Vatikan'ın entrika üstatları "Kutsal Makam" adını almışlar, 1965'te ise "İnanç Doktrini Kongresi" ismini uygun görmüşlerdi.

Bir zamanlar rahip olan bir iş arkadaşı, Amerikalıya şöyle demişti: "İDK, Vatikan içinde Sovyetler Birliği gücünün zirvesindeyken KGB'nin Kremlin'de olduğundan bile daha fazla bir güce ve ağırlığa sahip." Amerikalı şimdi hiçbir tabelası olmayan küçük bir sokağın köşesinde duruyordu. Burası olmalı, diye düşündü, sağa dönüp dar yolu izlerken. Bir yandan da iş arkadaşının yorumlarını düşünüyordu: "KGB metaforu özellikle senin durumun için çok uygun. Çünkü bugün İDK Tanrı'nın ordusu olmaktan çok bir istihbarat teşkilatı gibi çalışıyor ve eleştirel kamuoyu önünde bir şeyler yapmaktansa gizli kapaklı bir şekilde, sahne arkasından insanların hayatlarını ve kariyerlerini mahvetmeyi tercih ediyor. İDK'nın lideri daima o dönemdeki Papa ama engizisyon çalışmaları, 'Sekreterlik' olarak bilinen bir birim tarafından sürdürülüyor. Tıpkı servisin kendisi gibi bu unvan da on üçüncü yüzyıla dayanıyor; 'Büyük Engizisyon' olarak anıldığı zamanlara.

"İDK'nın kendi araştırmacıları ve eski Doğu Almanya istihbarat teşkilatını utandıran bir ağı var. Bunu asla aklından çıkarmamalı ve savunmanı indirmemelisin. Bu insanlar aziz filan değiller; son derece ciddi ve tehlikeliler. Belli konularda delilleri toplar, iki Dominik rahibin ve bir Komisyon Üyesi'nin yardım ettiği 'Yargıç' önderliğindeki dört kişilik mahkeme heyetine sunarlar."

Uzun boylu, ince yapılı Amerikalı varış yerine yaklaşırken, Arlington, Virginia'daki küçük barda eski rahibin masanın üzerinden kendisine doğru eğilerek sessiz-

35

LEWIS PERDUE

ce şunları söylediğini de hatırlıyordu: "Sen Yargıç ile karşılaşacaksın. Güçlü bir adamdır, çok güçlü; bazıları bir sonraki Papa'nın o olduğunu söylüyor. İncanın için değilse bile, kariyerini ve hayatını korumak istiyorsan, ne söylerse onu yap."

Amerikalı binanın basamaklarını tırmandı ve bütün pencerelerin güçlü demir parmaklıklarla korunduğunu gördü. Zili çaldı, içeriden tıkırtılar duyuldu.

Kapının açılmasını beklerken, Amerikalı iş arkadaşıyla görüşmesinin devamını düşünüyordu. Yargıç ve diğer mahkeme heyeti üyeleri tarafından dinlenen olayların birçoğu, asla Vatikan duvarlarının dışına çıkmazdı; ama tam gizlilik perdesi biraz aralandığında, halk genellikle kilise teologlarının zulmünü görürlerdi; papalık kararlarını sorguladığında Hans Kung'un başına gelenler gibi. Kung, diğer birçok şeyin yanı sıra, yanılmazlık doktrininin İncil'e dayanmadığını ve 1870'ler-den önce papalık makamının mutlakıyeti gibi bir şeyin söz konusu olmadığını öne sürmüştü. İDK'nın Kung için belirlediği ceza, gerçeklerin gizlenmesinin Kilise muhafazakarlığının sürdürülmesinde bir erdem olarak görüldüğünü göstermişti.

Papa tarafından onaylanarak yayınlanan bir kararnamede, İDK açıkça şöyle ifade etmişti: "İnanç özgürlüğü bir ayrıcalık hakkı demek değildir."

Kapının eski moda gözetleme deliğinde bir göz belirdi. Amerikalı göze odaklandı ve gülümsedi. Göz hemen ortadan kayboldu.

Katolik Kilisesi'ne göre, dinsel gerçekleri izlemek adına olsa bile dogmaları sorgulamak, yakın zamana kadar ölümle cezalandırılan bir günahı. İDK'nın en aktif bölümlerinden biri olan Piskoposluk İncil Komisyonu, haklı olsun ya da olmasın, kilisenin resmi dogmala-

36

TANRI'NIN KIZI

rını saldırılara karşı korumak için gerekli olan her şeyi yapmakla yükümlüydü. Bu açıdan, İncil ya da teolojinin resmi yorumları üzerinde şüphe uyandırabilecek tüm tarihi belgelerin veya eşyaların, Vatikan Arşivle-ri'nde saklanması, bastırılması ya da yok edilmesinden sorumluydu.

Kapı açıldı. -\

Kardinal cüppesi yerine sıradan sokak kıyafetleri içindeki Yargıç'ı karşısında bulunca, Amerikalının nutku tutuldu. Arkasında korumaları olduğu belli olan iri yarı iki adam kule gibi yükseliyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Yargıç, elini uzatarak. Eski Viyana Başpiskoposu, İnançsızlardan Sorumlu Papalık Sekreterliği başkanı ve İDK Yargıç Kardinal Neils Braun, gerçekten güçlü bir adama benziyordu. Çok uzun boylu, iri yapılı, fotojenik yüzlü biriydi. İp, kanca ya da mekanik aletler kullanmadan kaya tırmanışları yapmayı seven başarılı dağcılara has hareketlere ve dayanıklılığa sahipti.

Noel’de altmış yaşını dolduracaktı ve doğum gününü yalnız geçirmeyi planlıyordu; Innsbruck yakınlarında bir yürüyüşe çıkacak ya da daha önce kimsenin denemediği kayalıklara tırmanacaktı.

“Hoş geldin,” dedi Braun, sıradan insanlar üzerinde yarattığı etkinin farkında olan ve bundan hoşlanan insanlara has bir nezaketle.

Amerikalı zorlukla yutkundu ve Yargıç’ın uzattığı eli sıktı. “İyi günler, Ekselansları.”

“Lütfen bana Neils de,” dedi Braun; Amerikalıların samimiyetten hoşlandığını biliyordu. “Sonuçta burada aynı sorun üzerinde çalışan iki meslektaşız.”

Braun, Amerikalının yüz hatlarındaki gerginliğin kaybolduğunu, omuzlarının sarktığını ve göğsünün

37

LEWIS PERDUE

gevşediğini fark etti. Güzel, güzel, diye düşündü. İnsanlara kendilerini rahat hissettirmek, onları yönetmenin ilk adımıydı.

“Nasıl isterseniz... Neils.” Amerikalı, yakında Papa olma olasılığı yüksek olan adamın karşısında zorlukla gülümsedi.

“O halde içeri gel de, şu dışarıdaki sıcağın kurtul.” Braun bir kenara çekilip Amerikalıya içeri girmesini işaret ederken, iki çam yarması koruma karanlığa karıştı.

İki kat merdiven çıkıp sade görümlü ve loş aydınlatılmış bir hole ulaştıktan sonra, Amerikalı kendini Braun’un maun ağacından yapılmış seçkin görümlü masasının karşısında bir brokar koltukta otururken buldu. Amerikalı, kardinalin arka tarafında kalan pencereden süzülen parlak güneş ışığı yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalıyordu. Üçüncü katta olmalarına rağmen, burada bile pencerelerde demir parmaklıklar vardı.

“Lütfen bana Zürih’te neler öğrendiğinden söz et,” dedi Braun, doğrudan konuya girerek.

“Şey...” Amerikalı boğazını temizledi. “Tam olarak açıklamak gerekirse; Max öldü, sanat komisyoncusu kadın ve Kreuzlingen’den gelen tablolar kayıp.”

“Stahl tablosu?”

Amerikalı başını iki yana salladı. “Hiçbir yerde bulunamadı.”

Braun kaşlarını çattı. “Araştırmaların sonucunda kimin sorumlu olduğunu bulabildin mi?”

“Kesin olarak değil.”

“Ama... bir tahminin vardır.”

Amerikalı başıyla onayladı. “Bütün işaretler için arkasında Rus mafyasının olduğunu gösteriyor; muhte-

38

• TANRI’NIN KIZI \

melen KGB’nin içinde bulunan bazı üyelerinin işbirliğiyle.” Bir an düşündü. “Ya da tam tersi olabilir. Sistem içinde çürüme öylesine had safhada ki kimin hangi tarafta olduğunu kestirmek çok zor.”

“Hangi nedenle?”

“Para için; nakit para. Koleksiyonun değerine paha biçilemez. Eğer böyle bir emri Kremlin vermişse bile hiç şaşırمام. Nakit para nakit paradır.”

Kardinal başıyla onayladı. “Sovyetler Birliği’nin çöküşünden beri bunun örneklerini birçok kez gördük. Para krizi hâlâ ortadan kalkmadı. O eski kötü zamanlarda beni öldürmeye çalışanlar hâlâ deniyorlar.”

Amerikalı bunun sonucunda beklenen soruyu sormak istiyordu ama yine de dilini tuttu.

“Zhirinovsky,” diye cevap verdi Braun, Amerikalının dile getirmedığı soruya. “O ve aşırı milliyetçi haydutlarının beni ortadan kaldırmayı istemelerinin nedeni, Khrushchev ve Andropov’un kiyle aynı.”

Amerikalı yine sessizliğini korudu ama bu kez beklediği açıklama gelmedi. Bunun yerine, kardinal koltuğunu hafifçe döndürdü ve duvardaki fildişi oymalı haça uzunca bir süre baktı. Uzun bir iç çektikten sonra, tekrar Amerikalıya döndü.

“Bize daha fazla yardım edebilmen için bilmen gereken şeyler var,” dedi Braun. “Bunlar kendi ruhsal hayatın için oldukça rahatsız edici bulabileceğin şeyler. Sevimsiz ve rahatsız edici. Ama eğer sana açıklayacağım gerçeğin sorumluluğunu taşımak istersen, kilisene karşı muazzam bir hizmette bulunacaksın.”

Amerikalı başıyla onayladı. “Elimden ne gelirse.”

Kardinal, Amerikalının ruhunu deler gibi hissettiren gözlerle baktı. “Teşekkür ederim. Öncelikle, diğer personel üyelerimiz arasından seçilme nedeninin derin

39

LEWIS PERDUE

inancın olduğunu belirtmek isterim; diğer bir neden ise, tıpkı kadın ve kocası gibi senin de Amerikalı olman. Öte yandan, daha önceki başarılarınla ne kadar güvenilir olduğunu zaten kanıtladın.”

“Teşekkür ederim.”

“Aslında ben ve kilise sana teşekkür borçluyuz,” dedi kardinal. “Şimdi... bilmelisin ki Kutsal Peder nasıl Aziz Petros’un mirasçısıysa, biz İDK’dakiler de Cons-tantine’in mirasçılarımız.”

Amerikalı şaşkınlıkla baktı.

“Tıpkı Constantine gibi, biz de kilisenin birliğini koruyoruz,” diye açıkladı Braun. “Ama en güçlü ve en rahatlatıcı inanç, birleşmiş, kaçamaksız, ikilemsiz olandır; diğer bir deyişle, inancın gri tonlarından tamamen arınmış bir şekilde siyah ya da beyaz olması şarttır. Ama Constantine gibi, biz de kutsal metinlerimizin, inanç tarihimizin ve dinimizin birçok kez elden geçirildiğini, düzeltilildiğini ve hatta yeniden yazıldığını biliyoruz. Aslında, gerçeğin çok çeşitli yorumları olabilir. Eşit görünen ama yine de fikir ayrılığına düşen otoriteler var; şaşırtıcı ve etkileyici bulduğumuz ama yine de bilindiği takdirde kilisenin teolojisini yıkacak ve kararsızlık, belirsizlik, ikilik yaratacak kalıntılar, metinler ve tarihsel kanıtlar olduğunu biliyoruz. Birlik olmazsa ve herkes aynı şeyi söylemezse, kilise asla ayakta kalmaz. İnanç tarihinde bir milyon küçük dipnot haline gelir.

“Dahası, düzensiz bir dünyada belirsizlikler pek de teselli edici olamaz. Sıradan insanların umutlarını koruyabilmeleri için, inanacakları bir kesinlik olması gerekir. Din veya inanç konularında kararsızlıklar ya da şüpheler olursa, onların yerine kötülükle savaşmak İDK’nın görevidir. Eğer inancın iki farklı yolu olduğu

TANRI’NIN KIZI

düşünülürse, ikisinde de yürüyüp yanlış yolu inançlıların girmesini engellemek için kapamak bizim görevimizdir. Şüphelerle savaşır ve kilise için bir cevap yaratırız; yaratılan cevap, daha önceki tüm kararlarla uyum içinde olmalıdır. Sonra Kutsal Peder’in duaları ve kutsamasıyla, o cevaplar Tanrı’nın sarsılmaz ve şüphe duyulmaz sözleri olarak halka açıklanır. Birleşmiş inanç, çelişkili gerçeklerden daha önemlidir, çünkü çoğu sıradan insan onlarla baş edemeyeceği için Şeytan’ın etkisine girecektir.”

Bakışlarını doğruca Amerikalının gözlerine dikti. “Beni anlıyor musun?”

“Eğer doğru anlayabildiysem,” dedi Amerikalı, tereddütlü bir tavırla, “hepsi tam olarak aynı inanç prensiplerine bağlı olduğu sürece, neye inanıldığıının o kadar da önemli olmadığını söylüyorsunuz. Birleşmiş inanç, birleşmiş güç demektir.”

Braun gülümsedi ve başıyla onayladı. “Son derece anlayışlısın. Dinsel araştırmalarına aldırılmazlık etmeyecek kadar akıllıydın.”

Amerikalı şaşırdı.

Kardinal güldü. “Elbette okuldaki notlarını gördük. Geçmişle ilgili şimdiki patronundan daha çok şey biliyoruz.” Braun’un ses tonu aniden ciddileşti. “Bunun değerli bir hedef olduğuna inanıyor musun? Uğrunda ölür müsün?”

Amerikalı kaşlarını çattı. Aldatmak ve yalan söylemek konusunda tam bir ustaydı ama işin içine Tanrı karıştığında, dürüstlükten başka her şeyi yolundan çekmedi. “Affınıza sığınarak, Ekselansları, bunu düşünmem gerek,” dedi sonunda. Alt dudağının kenarını çiğnerken, pencereden dışarı, parlak güneş ışığına baktı. Kalbi deli gibi atıyordu; zorlukla yutkundu.

41

LEWIS PERDUE

Arkasından bir saatin tik-takları duyuluyordu.

Kardinal sabırla bekliyordu. Sonunda Amerikalı ona bakarak konuştu. “Birincisi mümkün, hatta muhtemel. İkincisi...” Şüpheyle başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Herhangi bir insanın ölüm anı gelene kadar bu soruya doğru cevap verebileceğini sanmıyorum.”

Amerikalı, Braun’a endişeyle bakıyordu.

“Mükemmel!” dedi kardinal.

Amerikalı rahat bir nefes aldı.

“Dürüst bir cevap ve bu da bana güven verdi,” diye devam etti Braun. Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini sert bir ifade aldı. “Kutsal Roma, senden en yüksek performansı bekliyor. Ama ben, sadece en iyi sonucu istiyorum. Bunu anlıyor musun?” Amerikalı başıyla onayladı. “Beni rehberin ve günah çıkaracağın tek rahip olarak görüyor musun?” Amerikalı yine başıyla onayladı. “Emirlerimi harfiyen yerine getireceğine söz veriyor, itaatsizliğin cezasını aforoz edilme ve sonsuza dek lanetlenme olarak kabul ediyor musun?”

Amerikalı uzunca bir an şoka girmiş gibi baktı. Sonra başıyla onayladı. “Evet, Ekselansları.”

“Güzel,” dedi kardinal.

“Eminim Turin Kefeni’ni duymuşsundur?”

Amerikalı başıyla onayladı. “Elbette. Bildirildiğine göre, İsa Mesih’in içinde gömüldüğü kefen. Üzerinde çarpmış gerilmiş bir adamın resmi bulunan uzun bir keten kumaş rulosu. Adamın vücudundaki tüm yaralar ve işaretler, tüm fiziksel özellikler, İsa’nın ölümünün kayıtlarından bildirilenlerle aynı. Hatırladığım kadarıyla, bunun gerçek bir kalıntı olarak kabul edilip edilmemesi konusunda bir tartışma yaşanmıştı.”

Braun çayını yudumladı. Dudaklarının üstünde oluşan minik ter damlasını peçetesıyla sildi ve devam etti.
42

TANRI'NIN KIZI

"Bu son derece kısa bir özet aslında, en azından halka açıklanan versiyonu diyebiliriz." Braun arkasına yaslanarak daha alçak sesle ve daha yavaş konuşarak devam etti. "Muhtemelen farkında olduğun gibi, Vatikan, Turin Kefeni'nin gerçekliğini asla onaylamadı. Eğer Vatikan'ın kutsadığı Gerçek Haç parçalarını toplasaydık, bir kereste fabrikasını doldururduk. Yine de, Turin Kefeni asla Vatikan tarafından kutsanmadı. Neden?" Braun'un sorusu tamamen retorikti. "Çünkü korkuyoruz, nedeni bu. Çünkü orada ikinci bir kefen olduğunu biliyoruz; daha iyi şartlarda, tartışılmaz bir özgünlükle ve tartışılmaz bir gerçeklikle. Eğer Turin Kefeni'ni kutsarsak, korkarım bir gün aynı şeyi ikinci kefen için de yapmak zorunda kalırız." Amerikalının kafası karışmıştı. "Ama anlamıyorum," dedi, "İsa Mesih'e ait olduğu kanıtlanan ikinci bir kefenin bulunduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Eğer öyleyse, neden halka açıklanmadı, neden..." Braun onun sözünü kesti. "Hayır, beni yanlış anladın. Bu ikinci kefen, gizli tutulan, ilk Mesih'e ait filan değil. İkincisine ait."

Amerikalının yüzü sarardı. "İkinci... ama nasıl... nasıl olabilir?" Düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Yani bütün bu yıllar boyunca kilisenin İsa'nın ilahi kimliğini uydurduğunu mu söylüyorsunuz? Neden bunlar gizli tutuldu?"

Braun cevap vermeden önce bir an düşündü.

"Biraz önce birliği ve kesinliğin önemi hakkında söylediklerimi hatırla lütfen. İnanç kırılgandır. Biz İDK'dakiler - ve asırlar boyunca bizden önce gelenler - işte bu yüzden papalık hükümlerinin kesinliği ve tutarlılığı için bu kadar çok uğraşılıyor ve bu kadar titiz çalışıyor."

43

LEWIS PERDUE

şıyoruz. Küçük bir şeyin yanlış olduğu itiraf edilirse, o zaman sıradan insanlar başka şeylerden de şüphe etmeye başlarlar. Tek bir iplik ucunun ortaya çıkması, bütün kumaşın sökülmesi anlamına gelir. Ya daha büyük şeyler?" Omuz silkti. "Söyleyebileceğim tek şey, daha büyük şeyler, Şeytan'm üzerine atılmak için beklediği daha büyük boşluklar doğurur."

"Aman Tanrım..." diye mırıldandı Amerikalı, açması bir tavırla.

"Böylesine güçlü bir huzursuzluk yaşayacağın konusunda uyarılmıştım," dedi Braun. "Ama bana inan ve güven, çünkü yapmak üzere seçildiğin iş Hıristiyanlık dininin geleceğini etkileyebilir."

"Vay canına," dedi Amerikalı, zorlukla konuşarak.

"Bu ikinci Mesih - ya da kurtarıcı - Constantine'in döneminde yaşadı; bildiğin gibi, Constantine, Kutsal Peder tarafından Hıristiyanlık dünyasının birleştirilmesi ve sapkınların ortadan kaldırılması amacıyla seçilmiş bir hükümdardı. Bu amacın başanabilmesi için, imparator Constantine bu ikinci Mesih'i Bizans'a getirdi ve... ortadan kaldırdı."

Amerikalı, inançlarının dayandığı temellerin sarsıldığını hissediyordu. Oturduğu yerden devrilmemek için masaya tutundu.

"Eğer bu bilgi dışarı sızarsa, Hıristiyanlık ve temsil ettiği her şey sorgulanır. Bu da bir kaosa yol açar. Tam bir kaos. Böylesine bir inanç krizi iki bin yıldır görülmedi. Dahası, Musevilik de temelden sarsılacaktır. Sonuçta İsa bir Yahudi idi ve hiç kimse Mesih'in gelişini orijinal İncil insanlarından daha fazla bekleyemez. Daha da önemlisi, bu ikinci Mesih hakkında efendimiz İsa Mesih hakkında olanlardan daha fazla tarihi kayıt ve belge var. Bu açıklama, milyonlarca insanın İsa Mesih'e sırt

44

TANRI'NIN KIZI

dönmesine, güç kaynağı ve kurtarıcı olarak bu gizli Mesih'e yönelmesine neden olabilir."

Amerikalı, kardinalin bu ismi söylerken istavroz çıkardığını fark etti. "Milyonlarca kişi kiliseden ayrılır; kurum ve dünya çapındaki nüfuzu yerle bir olur."

"Akıllıca bir sahtekarlık örneği haline gelir," dedi Amerikalı. "Bir komplo."

"Belki," diye karşılık verdi Braun. "Ama senin kutsal görevin, bu Mesih'in sırrını gizli tutmak. Kanıtı ele geçir. Sen bunu yapamazsan, başka kimse yapamaz." Kardinal sessizleşti; içsel belirsizliği yansıtan bir ifade bir an için yüzünde belirip tekrar kayboldu. "Görünüşe bakılırsa..." Sanki daha ziyade kendisiyle konuşur gibiydi. "Bu gizli Mesih, belki de Tanrı'nın bize sürekli yeni mesihler gönderdiğinin bir işaretidir. Kurtuluşumuz aslında onları takip etmemize bağlı. Ama biz onları ta-nıyamıyoruz. Daha da kötüsü, onları öldürüyoruz."

Amerikalı, kardinale baktı, başını yana yatırdı ve sordu: "Yani Tanrı bizi kurtuluşa hazır olup olmadığımızı görmek için sınıyor mu? Sonunda aramızdaki Mesih'i tanıyabildiğimizde... onu öldürmediğimizde... hepimiz kurtulacak mıyız?"

Braun başıyla onayladı. "İkincisi bir kadın."
"Pardon?"

"Genç adam, ikinci kefenin üzerinde bir de resim var. İkinci kurtarıcının resmi... bir kadın resmi."
Amerikalı korkuyla yutkundu.

45

4

A

ralık ortasında Pasifik açıklarında patlak veren fırtına, Marina Del Rey'in sularını ve Pasifik Okyanusu'nun öfkesinden korunmak için oraya sığınmış olan tekneleri iri ve şiddetli yağmur damlalarıyla acımasızca dövüyordu. Rüzgar marinadaki teknelerin gövdelerini iştahla yalıyor, küçük limandaki dalgalar teknelere alkışlar gibi çarpıyordu. Sabah saat sekize geliyordu.

Marinanın doğu ucunun yüz metre kadar doğusunda, insanlar işlerine gitmek için acele ediyorlardı. Sokaklar ve su olukları aşırı dolmuştu ve kaldırımlar boyunca minik nehirlere akıyordu. Neredeyse her kavşakta, motoru ıslanarak duran ve boğulmuş hayvan leşlerine benzeyen arabalar vardı; yağmurdan sırlıklam olmuş sahipleri yakındaki bir saçağın altında korunmaya çalışıyor, arabalarını çekecek bir kurtarma aracını bekliyorlardı. O kadar erken saatte sokağa dökülmüş olan yayalar ise rüzgâra karşı eğilerek yürüyor, yağmurluklarını ve şemsiyelerini fırtınaya kaptırmamak için mücadele ediyorlardı ama görünüşe bakılırsa fırtına kazanıyordu.

Valkyrie adlı on üç metrelik teknenin ana kamarasında, Seth Ridgeway terden sırlıklam olmuş çarşaf-
46

TANRI'NIN KIZI

rının arasında büzülmüştü ve rüyaya dalmak için sabırsızlanıyordu. Genellikle uykuyla uyanıklık arasındaki o tatlı bölgedeyken rüyaya daldı. Hep aynıydı ve her seferinde gerçek hayatta olduğu gibi kötü bitiyordu ama rüyası canını yaksa bile, artık karısıyla arasındaki tek bağlantıydı ve karısını unutmaktansa, onu acıyla da olsa hatırlamayı tercih ediyordu.

Rüya her seferinde olduğu gibi Eden au Lac otelindeki odada başladı; heyecanı ve beklentiyi hissetti. Seth'in sağ eli çarşafın arasında kendisi farkında olmadan uzandı ve hâlâ sol elinin yüzük parmağında taşıdığı alyansa dokundu. Altı muhteşem yıl boyunca asla mono-tonlaşmamış bir evlilik; karısı, akıllı bir karış havada genç ve güzel bir sanat tarihi uzmanı ve kendisi felsefe dersleri veren bir polis eskisi profesör idi. Tanışma şekilleri herkesi gülümsetmişti. Ama UCLA'de çalışan ve genellikle hayatın zevklerinden yoksun olan bazıları hariç; onlar kaş çatmışlardı. Onlar daha fazla kaş çattıkça, Zoe ve Seth de daha çok gülmüşlerdi. Düşünleri, tam anlamıyla bir kültür çatışmasıydı: SWAT kumandanları ve sanat galerisi sahipleri; Dada'nın bir bebeğin mırıldandığı ikinci kelime olduğunu sanan iri yan polisler ve altmışlı yıllarda tutuklanmaları dışında hayatlarında hiç polislerle tanışmamış olan hırpani görünüşlü sanat eleştirmenleri.

Böyle bir grup için her şey söylenebilirdi ama kesinlikle sıkıcı değildi.

Şimdi Aralık fırtınası bütün hızıyla devam ederken, Seth uykusunda homurdanıyordu; rüyası giderek hızlanıyordu. Karısının görüntüsünü yakalamak, ona dokunup sarılmak, ona bir kez daha alıcı gözle bakmak istiyordu. Ama kontrolden çıkan bir film şeridi gibi, rüya da hızla akıp gidiyordu. Karısı geçirdiği sıra dışı öğleden sonrasının heyecanı ile odaya giriyordu.

47

LEWIS PERDUE

"Başardım! Bana her şeyi satmayı kabul etti!" diyordu nefes nefese. "Ama bu sadece yarısı. Sanat dünyası ve senin için çok daha büyük bir sürprizim var."

Sonra Almanca el yazmasını çıkarıyordu.

Seth artık el yazmasını ya da sanat dünyası veya kendisi için muhteşem olarak adlandırılacak herhangi bir sürprizi umursamıyordu. Şimdi önemli olan tek şey, karısını geri almaktı. Kabus hızla devam ediyordu.

"Şey, eğer sana daha yakın olmamı istiyorsan, bir duş alsan iyi edersin." Öpüşürlerken ve sonra geri çekilip birbirlerine şehvetle bakarlarken, rüya hızla akmaya devam ediyor, Zoe'nin sözleri birbirine karışıyordu.

Rüya giderek hızlanıyordu. Seth Ridgeway kendisini duşu açarken görüyordu. Hayır! diye bağırarak istiyordu. Gitmesine izin verme. Onu gözünün önünden ayırma. Ama rüya kontrolden çıkmış bir arabanın yokuş aşağı hızlanması gibi hızlanıyor, Seth'in iradesini ezip geçiyordu.

"Önce duş. Sonra hazırlansan iyi edersin bayım. Ha-zırlansan iyi edersin bayım. Hazırlansan iyi edersin."

Ama Seth'in duşta işi bittiğinde, karısı ortada yoktu.

Seth Ridgeway uyanarak gözlerini açtı ve ağlamakta olduğunu fark etti.

Yumruklarını yastığa indirirken bir küfür savurdu. Her seferinde bu rüyayı görüyor, her seferinde sonunda olayların farklı sonuçlanmasını umuyordu. Hatta belki gözünü açtığı anda tüm bunların da rüya olduğunu

görmeyi, karısını yanında mutlu bir şekilde uyurken bulmayı, beş ay önce Zürih'te olduğu gibi onunla sevişmeyi hayal ediyordu.

Bir an için duygusal olarak tükenmiş bir halde orada yattı. Yastığa süzülen yaşların tuzunu algımlarken, nefes nefeseydi.

48

TANRI'NIN KIZI

“Lanet olsun, Tanrım,” diye fısıldadı. “Lanet olsun sana! Lanet olsun!” Yumruğunu öfkeyle şilteye indirdi ama bir an sonra sözlerinin yarattığı ağır suçluluk duygusu göğsünü ezdi.

“Bağışla, Tanrım,” dedi. “Böyle demek istemedim. Onu bulmama yardım et; bana yardım et, lütfen. Oh, lütfen.” Yaklaşık altı aydır her sabah gözlerini dolduran yaşlarla mücadele etti. inancım yeterince sınıandı, Tanrım, diye düşündü. Henüz sınavı geçemedim mi? Bizi tekrar bir araya getiremez misin? Sonra yine af diledi. Özür dilerim, Tanrım. Senin kendi planların olduğunu biliyorum; lütfen Zoe'yi geri getir. Ama eğer bunu yapmak istemiyorsan, en azından buna dayanabilmem için bana güç ver.

Yavaşça döndü ve bacaklarına dolanmış olan yatak örtülerinden kurtuldu. Sırtüstü uzanıp örtüleri üzerine çekerken, başının üzerindeki güverteyi döven yağmur damllarını dinledi. Üzücü, yatıştırıcı bir sest ve Zoe'yi aklından çıkarmasına izin vererek, İsviçre'deyken neleri gözden kaçırmış olabileceğini düşünmeye başladı.

Polisin gelmesini beklerken, ön lobiye inmişti. Otelin restoranlarını, mağazaları ve nihayetinde karısının kiralık arabasını kontrol etmişti. Zoe teslim ettiğinde kapı görevlisinin park ettiği yerde duruyordu hâlâ. Kreuz-lingen'e gidip döndükten sonra motor hâlâ sıcaktı.

Eski cinayet dedektifinin refleksleri geri dönmüştü. Seth arabayı ve odayı araştırmıştı. Notlar almıştı. Resepsiyon memurlarını, oda hizmetçilerini, kapı görevlilerini ve kiralık arabayı park etmiş olan ince yapılı, kel kafalı adamı sorgulamıştı.

Zürih polisi, Seth'in daha önce polis olmasını umur-samamıştı ve dahası, mantıklı tercihler olarak görülebilecek kişileri onlardan önce sorguladığı için biraz si-nirlenmişlerdi.

49

LEWIS PERDUE

Daha sonra, göle bakan odanın rahat koltuklarında oturup olayı tartışmışlardı.

“Burada herhangi bir zorlama izi görünmüyor, Herr Ridgeway,” demişti görevli dedektif. “Belki de bir yanlış anlama söz konusudur?”

Adamın ne demeye çalıştığını ilk anda anlayamamıştı. Zoe'nin ortadan kaybolmasından önce tartışıp tartışmadıklarını soruyordu. Seth öfkesini bastırmaya çalışmıştı. Polis olduğu günlerde kendisi de benzer sonuçlara varmış, eşleri ansızın ortadan kaybolmuş olan erkek ve kadınlara benzer sözler söylemişti. Memur devam ederken, Seth sanki kendi sesini duyar gibiydi: “Belki de kızdığı ve sizin fark etmediğiniz bir şey vardı? Böyle şeyler olur. Belki de birkaç saat içinde...” Omuz silkinmişti. “Eğer zorlama izlenimi veren hiçbir işaret yoksa, bizim de yapabileceğimiz fazla bir şey olamaz. İnsanın kaçıp gitmesini yasaklayan bir kanun yok.”

Seth polis memuruna karısıyla aralarındaki sevgiden söz etmek, Zoe'nin asla böyle bir şey yapmayacağını söylemek istemişti. Ama kendi polislik kariyerinde başkalarının ona söylediği benzer şeyleri hatırlamış ve dilini tutmuştu.

Polisler geldikleri gibi sessizce gitmişlerdi. Ama resepsiyon masasının önünden her geçişinde, oradakilerin çatık kaşlı bakışlarıyla karşılaşılıyordu. Böylesine kaliteli ve saygın bir kuruma polis çağırması karşılığında cezası buydu.

Seth o gece hiç uyuyamamıştı. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümüş, sanki Zoe hakkında kendisine söyleyebileceği bir şey varmış gibi sık sık durup göle bakmıştı. Ama bütün o süre boyunca, içindeki huzursuzluk giderek güçlenmişti. Hayatı boyunca kendini hiç o kadar yalnız hissettiği hatırlamıyordu.

50

TANRI'NIN KIZI

Polislik günlerinden kalan korkunç görüntüler zihninde tekrar tekrar canlanmıştı.

Ertesi sabah bir Zürih gazetesiyle birlikte kahvaltısı geldiğinde, yorgunluktan ölmüştü ve neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Soruşturmasına devam etmeden önce bir şeyler yemek ve birkaç saat uyumak niyetindeydi aslında. Ama gazetenin kapağını gördüğünde, bunu bile yapamayacağını anlamıştı. Sayfanın sağ üst tarafındaki bir başlık dikkatini çekmiş ve yorgunluğunu alıp götürmüştü:

KREUZLINGEN MALİKANESİ YANDI; SAHİBİ KALP KRİZİ GEÇİRDİ

Haberi okumuştı. Zoe malikanenin sahibiyle görüşmesinin sonuçlarını özetledikten birkaç saat sonra, yapı büyük bir yangında yok olmuştu. Gazetede ki habere göre, malikanenin içindekiler - paha biçilmez tablolar

da dahil - alevler arasında kalmış ve kurtarılamamıştı. Malikanenin sahibi, koleksiyonunu kurtarmaya çalışırken ani bir kalp krizi geçirmiş ve ciddi yanıklar almıştı. Seth gazeteyi de yanına alarak kiralık arabasını sınırlarına kadar zorlayan bir hızla Kreuzlingen'e gitmişti. Ama orada bulabildiği tek şey, başka bir çıkmaz olmuştu.

Yerel polis ve itfaiye yetkilileri, herhangi bir kundaklama olayı olmadığı, bu yönde herhangi bir ipucu-na rastlamadıklarını tekrarlayıp durmuşlardı. Söylediklerine göre yangının nedeni, asırlık yapının elektrik sistemindeki bir kaçaktı. Ayrıca, malikanenin sahibinin yaşının bir hayli ileri olduğu da unutulmamalıydı. Bu yaşta erkekler arasında kalp krizi son derece yaygın görülen bir durumdu.

51

LEWIS PERDUE

Hastanede de şansı değişmemişti. Willi Max baygındı ve getirildiğinden beri durumu hiç değişmemişti. Bilinci yerinde olsa bile, doktorların adamın sorgulanmasına izin vermeye hiç niyetleri yoktu. Yaşlı adam üç gün sonra sırlarıyla birlikte ölmüş ve Zoe'nin yazgısıyla ilgili bilgileri de beraberinde götürmüştü. Seth şimdi o anılardan kurtulmaya çalışarak başını iki yana sallıyordu. Valkyrie'nin güvertesini döven Aralık yağmurunu dinliyordu. Kalkmak için kendini zorladı ve ayaklarını sürüyerek pruvaya doğru yürüdü. Çişini yaparken aynada yüzünün yansıması gözüne ilişti. Gördükleri hoşuna gitmedi. Zoe ortadan kaybolduğundan beri geçen yaklaşık altı aylık sürede, gözlerinin altında koyu erik rengi torbalar oluşmuştu. Hayatında ilk kez bel çevresinde bir yağ tabakası toplanıyordu. İri yarı kaslı vücudu ve uzun boyuyla hâlâ etkileyici görünmesine rağmen, Seth tekrar egzersizlere başlamadığı takdirde gelecek altı ay içinde şişman bir adam olacağına farkındaydı. Daha da kötüsü, eski yaraları yeniden acımaya başlamıştı. Doktorlar bunun bazen olabildiğini söylemişlerdi. Ama her nasılsa, artık pek önemi yoktu. Eee? Seth teknenin tuvaletini boşaltmak için pompayı harekete geçirirken tükürdü ve aynada kendini daha yakından incelemek için Öne eğildi. Hayatı boyunca hep olduğundan daha genç görünmüştü. Diğer polis memurları ona Evlat derlerdi. Hastaneden çıktıktan bir ay sonra, bir barmen ondan yaşını kanıtlamasını bile istemişti. O sıralarda yirmi dokuz yaşındaydı ve göğsünde, sırtında ve böbreklerinde açılan mermi yaraları yeni yeni iyileşiyordu ama yine de çocuk gibi görünüyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı ve bölüm onu malulen emekli etmişti. Doktorlar ona muhtemelen

52

TANRI'NIN KIZI

bir daha asla normal şekilde yürüyemeyeceğini söylemişlerdi. Ama sadece bir yıl sonra, akademi tarafından mezun edilen en iyi öğrenciden daha formdaydı. Yine de bürokratik kurallar çığnenemiyordu. Eski işini ona asla geri vermeyeceklerdi.

Ama hayatının o en kötü günlerinde bile, yapayalnız, acı içinde, polislik mesleği elinden alındığı için ne yapacağını bilemez haldeyken bile, bütün o sorunlara rağmen hâlâ çocuk gibi görünüyordu. Ama Zoe ortadan kaybolduğundan beri, yıllar hızla açığı kapıyor gibiydi. Şimdi otuz yedi yıllık hayatının her biri yüzündeki bir çizgi olarak kendini belli ediyordu.

Seth, Valkyrie'nin mutfağına girdi ve buzdolabını açtı. Uzunca bir süre uyku mahmuru bir halde orada durarak buzdolabının içindekilere görmeyen gözlerle baktı. Asıl gördüğü şey, yazın geri kalanını nasıl geçirdiğiydi. Zürih'te kalmış, ancak dersler başlayacağı zaman Los Angeles'a dönmüştü. Ama iki aydan uzun bir süre boyunca araştırmayı devam ettirmiş olmasına karşın, sonunda eline geçen Eden au Lac'ta yüklü bir otel faturası, acı bir şekilde konuştuğu Almanca, İsviçre polis teşkilatının çok sayıda üyesiyle yakın dostluklar ve Zürih'teki Birleşik Devletler Büyükelçiliği'ne bağlı olarak çalışan bir Amerikalı diplomatla hâlâ devam eden bir arkadaşlık olmuştu.

George Stratton, Zürih'teki Amerikalı, Seth'e gayri resmi bir soruşturma yürüten ve yabancı bir ülkede kaybolan karısının izini süren bir Amerikalı'yı sarabilecek diplomatik ve bürokratik bir ormanda rehberlik etmişti. Diğer yandan, Stratton pek zorlu olmasa da, sürekli bir tenis arkadaşı olmuştu.

Seth başlangıçta Stratton'm meraklı tavırlarından rahatsız olmuştu; adamın bir homoseksüel ya ad eski

53

LEWIS PERDUE

bir polisin herhangi bir yanlış yapmasını engellemek için büyükelçiliğin atadığı bir çocuk bakıcısı olduğunu düşünmüştü. Ama yaz boyunca, Seth onun sadece yalnız, bekar ve evini özleyen başka bir Amerikalı olduğunu anlamıştı.

Stratton'm yardımları sayesinde, Seth her şey temizlenmeden önce Kreuzlingen'deki enkazı inceleme fırsatı bulabilmişti. Üç hafta boyunca küller ve enkaz arasında dolaşıp durmuş, her geçen gün yerel polisin haklı olduğuna daha fazla inanmaya başlamıştı.

Ama her günün sonunda, kahntılardaki bir şey onu rahatsız etmişti. Nihayet, buldozerlerin kararmış enkazı temizlemeye hazır olmalarından bir gün önce, ne olduğunu anlayabilmişti: Malikanenin sahibi zengin bir

Alman sanatı koleksiyoncusuydu ve İsviçre'deki en eşsiz koleksiyonlardan birine sahipti ama yine de küllerin arasında hiç resim çerçeveleri, cam parçaları, tuval ya da çerçeve parçaları veya duvarlara asılmış tablolarla ait olabilecek herhangi bir kalıntı yoktu. Kundaklı cinayetler üzerinde uzman olan eski mesai arkadaşlarının söylediklerinden, Seth herhangi bir yangında her şeyin yok olamayacağını biliyordu. Ama Kreuzlingen'deki malikanede, olması gereken türden parçalar ve kalıntılar eksikti. Sanki malikane ateşe verilmeden önce bütün sanat eserleri dışarı çıkartılmış gibiydi.

Yerel otoriteler, Seth'in yangının kundaklama olabileceği konusundaki yeni kanıtlarına aldırmanmış ve buldozerleri durdurmayı reddetmişti. Artık sabırları taşmıştı ve kederli bir Amerikalı'nın acısına duydukları saygı, rahatsızlıklarını gizlemelerine yetmemişti. Kendisine bütün sorularının cevaplanacağı ve onu ilgilendirmeyen, uzmanlık alanına girmeyen konularda fikir yürütmekten vazgeçmesi söylenmişti.

54

TANRI'NIN KIZI

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Buldozerler, Zoe'nin ortadan kayboluşuyla ilgili son ipuçlarını Seth'in gözünün önünde yok etmişti. Seth otel faturasını ödemiş, Stratton ile vedalaşmış ve derslerine başlamak için Los Angeles'a dönmüştü.

Seth kahve makinesinin sepetindeki soğuk tortulan boşalttı ve öğütücüye yeni kahve çekirdekleri koydu. Dersleri kötü gidiyordu. Zürih'e gitmeden önce, sınıf çalışmalarıyla ilgili olarak sık sık övgüler alırdı; hem öğrencilerden hem de diğer fakülte üyelerinden. Asla derslerini kaçırmaz, daima yeni ve ilginç malzemeler hazırlar, dersleri asla sıkıcı geçmezdi.

Zürih bütün bunları değiştirmişti. Bu yıl, önceki yılın notlarını kullanarak derslerini isteksizce veriyordu... Tabii okula gitmeyi başarabildiği günlerde. Bölüm başkanı Tony Bradford - sekiz yıl önce kendisini işe alan kişiydi - ona bir içki sorunu olup olmadığını bile sormuştu.

Ama durum alkol sorunundan daha kötüydü. Seth'in asıl sorunu merak ve cevap bulamamış soru işaretleriydi. Karısının ölmüş mü, yoksa hâlâ hayatta mı olduğunu bilse, kendi yoluna devam edebilirdi.

Seth yeni kahve çekirdekleriyle dolu sepeti kahve makinesine koydu, su ekledi ve makineyi çalıştırdı.

Makine çalışırken, görmeyen gözlerle orada dikildi. Sonuna kahve makinesinin fokurtuları onu

düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Seth dışarıda lombozları döven gri-be-yaz fırtınaya baktı. Bir an yan

taraftaki tekneyi görüyor, bir an sonra eski bir siyah-beyaz televizyon ekranı gibi görünen şimşeklerle

karşılaşıyordu.

Birkaç dakika boyunca durup fırtınayı seyretti. Sonra son dersinden beri hiç dokunulmadan duran ders

Malzemelerinin durduğu masaya döndü. Sevilmesi ge-

55

LEWIS PERDUE

reken ama tiksintiden başka duygu uyandırmayan çirkin bir çocuğa yaklaşır gibi ders notlarına yaklaştı, oturdu ve kalın ciltli dosyayı açtı. Sayfalara bakarken, bu sabah da Zürih'ten döndüğünden beri her sabah olduğu gibi bu notların ve lanet olasıca derslerin kendisini hiç ilgilendirmedini fark etti.

Karalanmış notlarla, sarı not kâğıtlarıyla ve iliştirilmiş resimlerle dolu sayfaları aptal aptal karıştırmaya devam etti. Bu sabah Hıristiyanlık'ta Semitizm karşıtlığının kökenleriyle ilgili bir şeyler anlatmayı planlamıştı. Ama gerçekte dogmalar, Semitizm karşıtlığı ya da zihnine atılıp içindeki bilgileri soymak için bekleyen öğrencilere ayıracak enerjisi kalmadığını fark ediyordu şimdi. Onlarla karşılaşmak bile istemiyordu.

Kahve makinesi tısladı ve üzerinden lombozları kaplayan bir buhar yükseldi. Önceki gece zor uyuduğu için hâlâ yorgun olan Seth, ders notlarının bulunduğu dosyayı öfkeyle kapadı, masadan uzaklaştı ve mutfak duvarında asılı duran telefona yaklaştı. Felsefe bölümünün numarasını tuşladı.

"Felsefe, ben Bradford," dedi bölüm sekreterinin sesi. Karen Bradford, kırklı yaşlarında, zarif görünümlü, kibar bir kadındı.

"Günaydın, Karen," dedi Seth, en neşeli sesiyle. "Da-vid oralarda mı?"

"Günaydın, Seth," diye cevap verdi Karen, endişesi hattın diğer ucundan bile belli olurken. "Bu sabah nasılsın?"

"Ah, fena değil... fena değil. Her şey yolunda."

"Güzel. Sanırım Profesör Davis ofisinde. Hemen bağlıyorum."

Ama antika GTE telefon sisteminin alışıldık tıkırtıları yerine, Seth'in kulağına gelen şey sadece sessizlik-

56

TANRI'NIN KIZI

ti. Karen onu beklemeye almıştı. Ahizeyi omzuyla çenesinin arasına sıkıştıran Seth, ilk devriye ortağının kendisine doğumgünü hediyesi olarak verdiği eski, orası burası sıyrılıp dökülmüş seramik kupaya kahve doldurmak için uzandı. Kupanın bir tarafında ismi ve o zamanki rütbesi - çavuş - diğer tarafında ise bir

ağaç dalma tünemiş iki akbabanın resmi vardı. Karikatürün altında şöyle yazıyordu: “Sabırmış, haydi oradan! Ben gidip bir şeyler öldüreceğim.” Başka bir zaman, başka bir hayat, diye düşündü Seth, kupanın anısı onu neredeyse gülümsetirken.

Seth kahvesini yudumlarırken, hattın diğer ucunda telefon tekrar çaldı. Dave Davis’ten kendisi için bir kez daha sınıfına girmesini istemeye hazırlanırken, çabucak yutkundu. Bu kez nasıl bir bahane uydurabileceğini düşünüyordu.

“Seth?” ama bu Doçent Dave Davis yerine, bölüm başkanı Tony Bradford’un sesi idi. Seth kanının donduğunu hissetti.

“Ah, evet, merhaba Tony, ben Seth Ridgeway.”

“Araya girdiğim için özür dilerim ama sen telefonla aradığında Karen’ın masasının önünden geçiyordum.” Seth uygun bir cevap düşünmeye çalışırken, aralarında tuhaf ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Kendisi bir şey söyleyemeyince, bölüm başkanı devam etti.

“Genç Davis’ten senin yerine bir derse daha girmesini istemek için aramadın sanırım, değil mi?” dedi Bradford, suçlayıcı bir ses tonuyla.

“Şey... ben... kendimi pek...”

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi Bradford, sesindeki öfke tonu güçlenirken. “Seth, bunu seninle daha önce de konuşmuştum; böyle devam edemez.”

“Biliyorum ama...”

57

LEWIS PERDUE

“Daha fazla ama istemiyorum, Seth. Ya bu sabah kışını kaldırıp buraya gelir, sınıfına girer ve dönem boyunca derslerine devam edersin ya da seni işten atmayı düşünmeye başlayacağım.”

Seth aptal aptal dinlerken, daha ziyade malulen emekli edildikten sonra kendisine yeni bir kariyer sunan adamı hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğunu yaşıyordu.

“Seni daha önce hiç böyle görmedim,” dedi Bradford, daha sakin bir sesle. “Sen hep savaştı, kavgacı, kışkırtıcı, sorun çıkarıcıydın. Doktorlar bir daha asla tamamen iyileşemeyeceğini söylediklerinde, sen vazgeçmedin. Birimin seni geri almayı kabul etmediğinde de vazgeçmedin.”

“Son sakatlık kararından sonra kitaplara nasıl saldırdığını izledim, Seth. Felsefe konusunda daima iyi bir zihin yapın vardı - daha yeni mezun olduğunda bile bunu görebilmiştim - ama doktoranı tamamlayışın daha da görkemliydi. Öfkeni aldın, işledin, yönlendirdin ve kendini en yüksek kalitede bir akademisyen haline getirdin. Sana öğretmenlik pozisyonunu önermemin nedeni buydu. Sen, gerçek dünyada deneyim kazanmış bir bilimadamısın. Bu son derece ender bulunan ve son derece değerli bir özelliktir. Seni işten uzaklaştırmak istemiyorum. Ama kendini toplamak zorundasın!”

“Artık her şey farklı,” diye itiraz etti Seth. “Artık aynı adam değilim.”

“Lanet olsun, evet, haklısın, kesinlikle aynı adam değilsin artık!” diye bağırdı Bradford. “Öfkeni işine aktarmak yerine, kendine yöneltiyorsun.”

“Zoe’nin durumunu bilebilseydim...”

“Lanet olsun be adam, o öldü! Bunu kabul edip yoluna devam etmek zorundasın. Çünkü eğer bunu yapmaz

-

58

TANRI’NIN KIZI

san, iki kişi ölmüş olacak. Fark etmemiş olabilirsin ama yürüyen Ölülere katıldığını hepimiz açıkça görebiliyoruz. Bence şimdi işine sarılmanın ve kendini o bataktan çekip çıkarmanın zamanı, Seth.”

Seth’in verecek cevabı yoktu. Bradford haklıydı.

“Dün banka aradı. İşverenin olarak evi satıp satmayı planlayıp planlamadığını bana sordular. İpotek ödemelerinde altı ay gerideymişsin.”

Seth zarfları belli belirsiz hatırlıyordu. Hiçbirine aldırılmamış, diğer postayla birlikte felsefe bölümündeki ofisinde bir yerlere kaldırmıştı. İsviçre’den döndüğünü bankaya bildirmemişti bile.

Çok parası vardı. Bütün faturaları ödeyecekti; özellikle de ipoteği. Sonuçta evi satabilmesi için bunu yapması gerekiyordu. Satmak zorundaydı; evin her yerinde Zoe’nin hayaleti dolaşıyordu çünkü. Saatler boyunca teknede oturmuş, limanı seyrederek emlakçıların geliş gidişlerini zihninde canlandırmıştı. Ama bunu asla yapamamıştı, çünkü bunu yaptığı takdirde evle ve içindekilerle yüzleşmesi gerekeceğini biliyordu.

Evde hâlâ Zoe ile birlikte geçirdiği yılların ruhu vardı. Evi satmak, o yılların sona erdiğini kabullenmek anlamına geliyordu. Ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Boş ev, yağmacılar için kolay hedef haline gelmişti. Şimdiye dek üç olay yaşanmıştı.

“Evet,” dedi Seth, çatlayan sesiyle. “Evi satmaya çalışıyorum. Onları arayacağım. Tony...”

“Evet?”

“Seni aradıkları için üzgünüm. Sorunlarıma seni karıştırdığım için özür dilerim. Ben...” Seth teknenin sallandığını hissetti. İyi bir denizci, teknesinin tüm hareketlerini ve seslerini bilir, rüzgârdan ve dalgalardan sallanma şekliyle başka insanların hareketlerinden

59

LEWIS PERDUE

kaynaklanabilecek sallantıları ayırabilirdi. Birinin az önce Valkyrie’ye bindiğinden kesinlikle emindi.

“Daha sonra seni arayabilir miyim, Tony?”

“Hayır, Seth, bu işi hemen yoluna koymayı istiyorum. Çünkü...”

Kamaranın kapısı nazikçe vuruldu. “Tony, kapıda biri var. Kapamam ger...”

Kibar ses, daha acil bir tıkırtıya dönüştü.

“Bak, Tony, bir dakika bekler misin?”

“Hayır, lanet olsun. Artık kaçmana izin vermeyeceğim. Eğer beni beklemeye alırsan anında kovuldu demektir.”

Kapıdaki tıkırtı daha da güçlendi. Seth ahizeyi bıraktı ve teknenin kış tarafına yöneldi. Kamaranın kapısına yaklaştı ve çekmecelerden birinden bir Smith&Wesson 357 Magnum çıkardı. Pek sık ziyaretçisi olmazdı ve böylesine şiddetli bir fırtınanın ortasında, sabahın sekizinde kimin kendisini görmeye gelmiş olabileceğini anlaya-mıyordu. Ama hazırdı; onu Zoe’yi yakaladıkları kadar kolay yakalayamayacaklardı. Tabancayı sabahlığının sağ cebine attı ve kuşağını sıkıca bağladı.

Kapı daha da güçlü vuruldu. “Tamam, tamam,” diye seslendi, kapıya doğru basamakları tırmanırken.

Basamakların tepesine ulaştı, tokmağı kavradı ve kapıyı hafifçe araladı. Uluyarak aralıktan içeri dolan buzlu rüzgâr içeriyi bir anda soğuttu. Dışarıda, kamaranın saçağının altında, Seth kendi yaşlarında ama parlak mavi gözleri çok daha yaşlı bakan bir kadın gördü; o gözler sanki çok şey görmüş ya da aslında iki kat daha yaşlı bir kadına aitlermiş gibi bakıyordu. Ciddi bir tavırla birbirlerine baktılar.

Rüzgar, kadının mükemmel oval biçimli yüzünün etrafında sarı saçlarını uçuşturuyor, yağmur damla-

60

TANRI’NIN KIZI

ların koyu lekeler bıraktığı devetüyü mantosunun kumaşını çekiştiriyordu. Arkasında, şoför üniformalı iri yarı bir adam kadının yağmurdan korunması için şemsiye tutuyordu. Diğer elinde ise bir tam otomatik tabanca vardı ama silahın namlusu herhangi birine doğrultulmamış, namlusu yere bakacak şekilde doğal bir şekilde tutuluyordu.

Seth aniden damağının kurduğunu hissetti. Bu sahne karşısında bir an için donup kaldı. Zoe, Tony Bradford ve dinsel dogmalarla ilgili düşünceler zihninden uçup giderken, yerini bir korku dalgasına bıraktı. Vücudu kapının arkasında büyük ölçüde gizlenmiş bir halde, Seth bakışlarını kaldırdı ve aynı anda elini cebine atarak Magnum’un kabzasını kavradı. Hareketlerini olabildiğince belli etmemeye çalışarak, Smith&Wesson’u sabahlığının cebinden çıkardı ve tahtaların arasından ateş etmeye hazır şekilde namlusunu dışarı doğrulttu. 357 kalibrelik mermiler tahtaları, şoförü ve Valkyrie’nin vasistasını kolayca geçer, hâlâ da ölümcül gücünü korurdu.

“Bay Ridgeway?” Kadının sesi kültürlü, yatıştırıcı ve sakindi.

“Evet?” Bu tekneye elinde makineli tabancayla gelen biri kim olabilirdi? Daha önce tutukladığı biri mi? Seth kadının veya şoförünün yüzünü geçmiştten birileriyle bağdaştırmaya çalıştı ama intikamın bir sokak polisinden daha güçlü bir hafızası olurdu. Üstelik insanlar genellikle kirlî işlerini kendileri yapmazlardı.

“Ben Rebecca Weinstock,” dedi kadın, kalem inceliğinde bileğinin ucunda eğreti durur gibi görünen kemikli elini uzatarak. “İçeri girebilir miyim? Burası pek elverişli değil de.” Seth’in keskin bakışlarını şoföre yönelttiğini gördü.

61

LEWIS PERDUE

“Bu şoförüm ve özel korumam Benjamin.” Benja-min hafifçe başıyla onayladı. Böylesine dev yapılı bir adamda komik görünen bir hareketi bu. “Birçok kez hayatım tehlikeye girdi,” dedi kadın. “Benjamin’in burada bulunma nedeni size zarar vermek değil, benim zarar görmemi engellemek.”

Seth şüpheli bakışlarını Rebecca’dan Benjamin’e kaydırды, sonra tekrar kadına baktı. “Sabahın bu saatinde karşımda makineli silahlar bulmaya pek alışkın değilim.”

Rebecca’nın yüzünde sinirli bir ifade belirip kayboldu. O sırada şiddetle esen rüzgârla titredi.

“İçeri girmem sizi rahatsız eder mi?” diye üsteledi kadın. “Size sunacağım türden bir teklifi böyle kapı önünde tartışamayız.”

“Ancak adamınız Benjamin elindeki o portatif topla tekneinden inerse.”

Kadın döndü ve şoföre bakarak başıyla onayladı. “Gidip arabada bekle. Sudan bir saldırıda bulunacaklarını sanmıyorum.”

Benjamin öfkeli gözlerle Seth'e baktıktan sonra endişeyle patronuna döndü.

"Haydi," dedi Rebecca. "Bay Ridgeway bana zarar vermeyecek." Hâlâ şüpheli olan şoför, makineli tabancayı pardösüsünün altındaki bir kılıfa soktu ve iskeleye tırmandı. Bir an için elini tabancasında tutarak orada durdu ve elini pardösüsünün içine atarak bir telsiz telefon çıkardı.

"Lütfen bunu alın, Bayan Weinstock. Ben limuzin-deki telsizden dinliyor olacağım. İhtiyacınız olursa hemen haber verin." Telsizi kadına vermek için uzandı ve sonra limuzine doğru uzaklaştı. Seth adamın ana iskeleye tırmanışını, sonra kıyıda durarak onlara ba-

62

TANRI'NIN KIZI

kışını izledi. Rebecca eliyle gitmesini işaret etti ve uzakta olmasına rağmen hâlâ dev gibi görünen Benjamin limuzinin kapısını açtı, bindi ve kapıyı yumuşak ama kararlı bir şekilde kapadı.

Seth'in bakışları limuzine takıldı. Bir yandan da yağmurun sesini dinliyor, içinde giderek güçlenen öfkeyi hissediyor, duygularıyla mücadele ediyordu. Korkusu öfkeye dönüşmüştü. Bu, kariyeri boyunca her sokak polisinin on binlerce kez yaşadığı bir deneyimdi. Yaşamı tehdit eden bir durumun korkusu, vücut onca adrenalinle ne yapacağına karar vermeye çalışırken, bir öfkeye dönüşürdü. Seth onu tanımayı ve başka insanlara nasıtlamak için kontrol altına almayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Derin bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça bıraktı. Sonra bunu tekrarlardı. Gözlerini kapadı ve yelkenliyle dolaşmayı hayal etti. Bütün bunlar yarım dakikadan kısa sürdü ve kadının sesini tekrar duyduğunda, nihayet sakinleşmişti.

"Bay Ridgeway?" Rebecca Weinstock'm aristokrat sesi şimdi biraz şikayetçi gibiydi. "Bir-iki dakika sıcağın bir yerde oturabilirsek memnun olurum."

"Elbette," dedi Seth, Smith&Wesson'u sabahlığının cebine atarken ve kapıyı açmaya hazırlanırken. Kapıyı açtıktan sonra kadının dik basamaklardan ana kamaraya inmesine yardım etti.

Masanın yanında ona oturabileceği bir yer gösterdikten sonra, Seth mutfağa döndü. Ahizeyi mutfak tezgahının üzerinde bulunca, Tony Bradford'u beklemeye almış olduğunu hatırladı.

"Tony?" dedi, ahizeyi kulağına yapıştırdı. "Tony?"

"Seth?" Cevap veren yine Karen idi. "Profesör Bradford bir randevusuna yetişmek için çıktı. Bana dedi ki...

63

LEWIS PERDUE

1 eh lanet olsun, kirli işlerini

sana «1-- £££££. Eğer bugün der-

bana yaptırmasından neiret euıj ;,,+â/< »

sine ghmezsen seni kovacağım söylemem, «*<* .

Bu sözlerin arkasından gelen utanç ven«s«* te, Seth gözlerim J^^S^^

"Geçekten üzgünüm.' dilemesi

«Özür dileme, Karen, dedi betn. VJ

reken benim. Yetişmeye çalışacağım.

Telefonu kapadılar. ^ <<Hemen

"Korkanım çok az zamanım var, aeıı o ,,

kıldı, sonra tekrar Seth'e dondu.

"İZgiyinirken konusun," dedi Seth, kabinine girer-ken Sfyduyab«mek irin kapıyı aç* buaka^m C Seth

kabinin kapısın» ulaşamadan, güçlü eller ar

^ «riirigörratk irin çok uzun bir yoldan gel-

*£L£££ "Bernbu şekilde başınızdansavmayın

lütfen.» Seth kadına dondu ^

"ti133™ ^ET ri M 'â S ' nliann, tutuyordu. ^n^tna",ze bunun «m cömert-

çe Ödemeye hazırım."

Setk şaşkınlıkla geriledi.

kardığı, bir tomar parayı Seth e uzatır

64

TANRI'NIN KIZI

banknotlardı bunlar. Kadının silahlı bir şoförle yolculuk etmesine şaşmamak gerekirdi. Seth kendi deneyimlerine dayanarak, bin dolarlık banknotlardan oluşan tomarlarla dolaşan bir tek Kolombiyalı uyuşturucu tüccarlarını görmüştü şimdiye dek.

“Haydi,” diye ısrar etti kadın, paraları Seth’in yüzüne doğru sallayarak. “Dürüst insanların verdiği bir para bu... ve dahası da var.” Diğer elini de cebine attı ve bir tomar daha çıkardı. Kadın yaklaştı ve para tomarlarını Seth’in sabahlığının cebine tikiştirip Smith&Wesson’a doğru bastırdı. “Alın. Bütün yapmanız gereken onu bana vermek. Verirseniz geri kalanını da alacaksınız.”

Seth para tomarını yavaşça cebinden çıkarıp aptal aptal baktı. En azından elli banknot olmalıydı. Tekrar Rebecca’ya bakarken paraları cebine attı. Diğer tomar da hesaba katılırsa, bu kadın yanında en azından yüz bin dolarlık nakit parayla teknesinde dolaşıyordu.

“Bayan Weinstock,” diye başladı Seth, yavaşça, “benden istediğiniz şey nedir?”

“Lütfen benimle oyun oynamayı bırakın,” dedi Re-becca. “Ondan almış olması gerektiğini biliyorum.”

“Kim? Kimden?”

“Karınız.”

“Karım mı? Ne olmuş ona? Siz neden söz ediyorsunuz?” Seth’in sesi yükseldi. “Karımla ilgili ne biliyorsunuz? Nerede o?” Kadını omuzlarından yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. “Nerede o? Nerede olduğunu söyle, yoksa seni parça parça bölerim...”

“Durun, lütfen,” diye bağırdı kadın, acıyla. Seth onu omuzlarından kavramış, şiddetle sarsıyordu. “Durun, Den... biz onları durdurmaya çalıştık. Lütfen, Bay Rid-Seway, durun...”

65

LEWIS PERDUE

Tanrım, bana neler oluyor böyle?’ diye düşündü Setri, kadını yere bırakırken. Başı dönüyordu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve acıdan kurtulmaya çalıştı. Bütün bu olup bitenlerin çılgınlığı, kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Az önce canını yaktığı kadına baktı. Hayatını tekrar kontrol altına almak zorundaydı.

Rebecca temkinli bir tavırla Seth’e baktı ve parmaklarıyla saçlarını sıvazladı.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi Setti. “Üzgünüm ama ben...”

“Özür dilemeye gerek yok. Bu şey asırlardır insanları çıldırtıyor zaten.” Rebecca bunları son derece doğal ve sakin bir tavırla söylemişti. “Asla unutmamanız gereken asıl önemli şey, Bay Ridgeway, size tablo karşılığında çok büyük miktarda bir para ödemeye hazır olduğumuzdur.”

“Benim tablodan filan haberim yok,” dedi Seth, “ve para da umurumda değil. Ben sadece Zoe’yi geri almak istiyorum.”

“Elbette. Eğer bizimle işbirliği yaparsanız, belki birlikte yerini bulabiliriz.”

“Hâlâ hayatta mı?”

“Bunu söylemedim. Sadece onu bulmanıza yardım edeceğimizi söyledim. O kaçıkların karınıza ne yaptığını bilmiyoruz. Ama hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum, çünkü resmin arkasında ne olduğunu o biliyor ve onlar bilmiyor...”

“Resim mi?” Seth kahvesini alıp Rebecca’nın karşısına, masanın diğer tarafına oturdu. “Anlamıyorum. Bir resmin bütün bunlarla ne ilgisi var? Ve siz kimsiniz?”

“Size söyledim. Adım Rebecca Weinstock. Ben...”

“Hayır, yani kiminle birliktesiniz? Sizi kim gönderdi? Nasıl oluyor da Zoe’dan haberdarsınız?” Seth kupa-

66

TANRI’NIN KIZI

sini dudaklarına götürürken eli titriyordu. Kahve masanın üzerine saçıldı. Bir yudum aldı ve kupayı masaya saçılmış kahvenin içine bıraktı. “Neden...”

“Neden, daima anlaması en zor olandır,” dedi kadın. “Nasılları, neredeleri ve kimleri anlayabiliriz ama nedenler, felsefecilerin ve rahiplerin işidir.”

Seth sadece ona bakıyor ve sessizce bekliyordu.

Kadın bir an düşündü, elini cebine attı ve küçük bir siyah-beyaz resim çıkarıp masanın üzerinden Seth’e uzattı. Seth isteksiz bir şekilde resmi alıp baktı.

Fotoğraf, Alp çayırlarını konu alan bir tabloya aitti; kozalaklı ağaçların çevrelediği geniş bir açık alanın arkasında dağlar yükseliyordu. Rebecca Weinstock, Seth’in yüzünü inceleyerek resmi tanıyıp tanımadığını anlamaya çalıştı ama tanımadığı belliydi.

“Eee?” dedi Seth, fotoğrafı geri verirken.

“Tablo ahşap zemine yağlıboya ile yapılmış; on beşe on iki buçuk santim,” dedi Weinstock. “1936-1938 yılları arasında, bir Alman ressam olan Frederick Stahl tarafından yapılmış. Stahl, resmi taklit etmeye çalıştığı Rönesans üstatları gibi sıcak renklerle yapmış.” Rebecca duraksadı ve beklentili bir tavırla Seth’e baktı.

“Eee?” diye tekrarladı Seth. “Bütün bunların Zoe ile ne ilgisi var?”

“Tabloyu tanıdınız mı?”

Seth başını iki yana salladı. “Tanımalı mıyım?”

Kadın, Seth'in yüzünü inceledi. Sonunda derin bir iç çekti ve ciddi bir karar verdiğini belli eden bir tavırla başıyla onayladı. "Bay Ridgeway, nedenini tam olarak bilemiyorum ama size inanıyorum. Resmi hiç gördüğünüzü sanmıyorum. Ama evet, tanıyor olmalıydınız; karınızın Kreuzlingen'den ayrıldığında resmin yanında olduğuna inanmak için tüm nedenlere sahibiz."

67

LEWIS PEKDUE

"Buraya kuryeyle göndereceği bir şey olduğunu söylemişti. Şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi." Zoe'nin sesini duyduğunda, Seth'in başı döndü. İşte, son altı aydır bilincinin bir köşesinde asılı duran ipucu buydu; bilinen ama kayıp olan parça.

Ne bulmuş olabilirdi? Kaçırılmasına... hatta belki öldürülmesine neden olacak kadar önemli bir şey miydi? Seth tekrar kabusuna sürükleniyor, rüyanın hızlanışını ve Zoe'nin kollarının arasından kayıp gidişini izliyordu. "Bunları otelin kasasına bırakıp döneceğim."

Bir resim. Max'm kuryeyle yolladığı şey o muydu? Resim gelmiş miydi? Eğer geldiyse, hangi cehennemdeydi?

"Bay Ridgeway? Bay Ridgeway, iyi misiniz?"

Eden au Lac'taki oda gözden kayboldu ve Seth bir kez daha kendisini masanın karşısında oturan sarışın kadına bakarken buldu.

"Bir an için yüzünüz sarardı," dedi Rebecca. "Kalp krizi geçirdiğinizi sandım."

"Sadece sinir bozukluğu." Seth kupayı masaya bıraktı. "Son birkaç aydır zor zamanlar yaşıyorum ve ziyaretiniz de buna tuz biber ekti."

"Üzgünüm," dedi Rebecca. "Bunun çok zor olduğunu biliyorum ama resmi bulmak zorundayız ve sizin için, karınıza neler olduğunu da öğrenmeliyiz."

"Bana resim hakkında biraz daha bilgi verin," dedi Seth.

"Bu resim hakkında bir şey bilmediğinizden hâlâ emin misiniz?" diye sordu Rebecca, fotoğrafı geri alırken. "Ya da yeri hakkında?"

Seth başını iki yana salladı. "Hayır," diye yalan söyledi. "Hiçbir fikrim yok."

Rebecca ona düz düz baktı ve sonra devam etti.

68

TANRI'NIN KIZI

"Stahl, yani ressam, SS'in favorilerinden biriydi. Dediklerine göre, Hitler bu adamı ve çalışmalarını seviyordu. Aslında 1940 yılında Stahl öldüğünde, Hitler, Stahl'ın mezar taşına kazınan bir methiye yazdı." Seth tekrar fotoğrafa baktı. "Neden o kadar hayran-mış? Şu Stahl denen adam pek de yetenekli bir sanatçıya benzemiyor."

Kadın gülümsedi. "Sizin duygularınızı paylaşan çok kişi var, Bay Ridgeway. Ama Führerin kendisi onlardan biri değildi. Muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi, Hitler bir sanatçı, bir ressam olmayı her şeyden çok istiyordu. En iyi sanat akademilerinden geri çevrilmişti ve yıllar boyunca çalışmalarını Viyana'daki kafe ve barların müşterilerine satmaya çalışarak sefalet içinde yaşamıştı."

Rebecca Weinstock ayağa kalktı ve bacaklarını esnetti. Seth bu tuhaf sabah ziyaretçisini izlerken, kahve kupasını elinde evirip çeviriyordu.

"Eğer birisi küçük Adolfu sanat akademisine kabul etseydi," diye devam etti kadın, tekrar oturduktan sonra, "dünya tarihin o en kanlı dönemlerinden birini hiç yaşamayabilirdi."

"Bu neredeyse herkes tarafından bilinen bir gerçek," dedi Seth, sabırsızlanarak. "Bunun Zoe... ve şu Stahl tablosuyla ne ilgisi var?"

"Sabredin. Bunca yolu zamanınızı boşa harcamak için gelmedim. Hitler'in hayatının o döneminin siz ve karınız için iki belirgin sonucu oldu.

"Birincisi, Hitler'in mücadele eden başka bir Aryan ressamına - yani Stahl'a - sempati duymasını ve onun sanatsal yeteneğini dünyaya kanıtlamaya karar vermesine neden oldu; bu uğurda gereken her şeyi yapmaya hazırdı. Stahl'ı kendisi gibi dahi olmayan ama mücadele eden bir sanatçı olarak görüyordu."

69

LEWIS PERDUE

"Yani Hitler'in iyi bir ressam olduğunu mu söylüyor-

"Eğer bugün yaşasaydı, muhtemelen reklamcı ya da grafiker olarak başarılı olabilirdi. Ama başka bir Rembrandt? Sanmam. Stahl da olamazdı. Hitler, Stahl'ı himayesine aldı ve onu Nazi toplumuna tanıştırdı. Al-manya'daki tüm sanatçıların Yahudi olmadığı ya da sürgüne gönderilmediğini görmek hoşlarına gitmişti..."

"Hitler'in başarısızlıkla sonuçlanan sanat kariyerinin sizinle ilgili doğurduğu ikinci sonuç ise," diye devam etti Rebecca, "dünyanın en büyük ve en iyi müzesini kurmak konusundaki güçlü tutkusuydu. Kurulduğu

takdirde Führer Müzesi olarak anılacak olan müze, Hitler'in doğduğu yer olan Avusturya'da, Linz'de inşa edilecekti. Bu müzenin koleksiyonunu oluşturmak için, Hitler SS içinde Sonderauftrag Linz adında özel bir ekip kurdu. Bu ekip, işgal edilen ülkelerdeki özel koleksiyonlarda ve kamu koleksiyonlarında bulunan en değerli sanat eserlerini, antikalari, heykelleri, kalıntıları, ikonaları ve paraları ele geçirmekle görevliydi. Sanat eserleri, bütün Avrupa'dan toplanarak Münih'teki bir merkez noktaya getiriliyordu. Savaşın ilerleyen aşamalarında, Müttefik bombardımanlarından korunması için, bu eserler Münih'ten eski şatolara ve tuz madenlerine taşındı.”

Kadın bir an duraksadı ve Seth'e doğru eğildi. “Kre-uzlingen'de karınızın ziyaret ettiği malikane, Nazi sanat malikanesinden kurtarılan sanat eserleriyle doluydu. Çoğu, Müttefik kuvvetlerden kurtulmak için kaçan SS subayları tarafından yaşamlarını sağlamak amacıyla satılan ve Almanya sınırından geçirilen parçalardı.”

“Tanrım!” Seth, geriatrik Nazüer'in hâlâ dünya üzerinde gizlice gezindiği yönündeki Ludlum teorile-

70

TANRI'NIN KIZI

rine inanmıyordu ama milyonlarca dolar değerindeki sanat eserlerinin cinayeti önemsiz gösterebileceğinin farkındaydı.

“Peki ama onca paha biçilmez üstat eserlerinin arasında, ikinci sınıf bir Nazi'nin sıradan bir tablosunun ne önemi olabilir?”

Rebecca daha heyecanlı konuşmaya başlamıştı. “Ben de bunu açıklamak üzereydim. Polonya'nın işgal edilmesinden bir süre önce, Stahl Berchtesgaden'de Hitler'i ziyaret etti ve ikisi birlikte tepelerde uzun bir geziye çıktılar. Tam olarak nereye gittiklerini kimse bilmiyor. Ama geri döndüklerinde, Stahl bu tablonun taslaklarını yanında getirmişti.” Manikürlü parmaklarından biriyle fotoğrafı işaret etti. “Tahminlere göre, tablo Hitler'in Avusturya'daki çok gizli bir askeri üsteki ofisinin duvarında asılıydı; muhtemelen tabloya konu olan yerin yakınlarında.”

Seth masanın üzerinden uzandı ve fotoğrafı tekrar eline aldı. Bu kez daha dikkatle inceledi. “Şu köşedeki şey nedir?” Masanın üzerinden eğildi ve fotoğrafın köşesini işaret etti.

“Eski bir tuz madeninin girişi olduğuna inanıyoruz,” dedi Weinstock. “Önemli bir şey değil. Avusturya ve Baviera onlarla dolu.”

“Tablonun adı ne?”

“Kurtarıcımız Hanımımız'ın Evi.”

“Tuhaf. Azizler, haleler ve belki Bakire Meryem'i görmeyi beklerdim; bu isim onu temsil ediyor, değil mi? Kurtarıcımız Hanımımız?”

“Biraz önce size sanat eserlerinden fazlasını yağmaladıklarını söyledim,” dedi Rebecca, temkinli bir tavırla. “Antikalari, kalıntıları ve dinsel eşyaları da toplu-yorlardı. Hitler'i sanat eserleri ve değerli eşya arayışı-

71

LEWIS PERDUE

nın başlarında, ajanları rüşvet, dolandırıcılık ve cinayet sayesinde çok değerli bir dinsel eşyayı ele geçirdiler. O kadar değerli ve güçlüydü ki Hitler onu Naziler'in Yahudilere karşı davranışlarında Katolik Kilisesi'nin ve Papa'nın kendisinin sessizliğini satın almak için kullandı. Bunun saçma olduğunu söylemeden önce, o yıllarda Vatikan'ın soykırım karşısında nasıl sessiz kaldığını bir düşünün. Bazıları bunun için doğruca Vatikan'a saldırdı ve olayın bir skandal olduğunu söyledi.”

Seth kadına bakarak başıyla onayladı. “Evet, bunu biliyorum. Ama nasıl? Yani, böyle bir etkiyi yaratmak için ne kullanılabilir?”

“Kilisenin en güçlü temellerinden birini sarsacak bir şey, Bay Ridgeway. Hitler ve Stahl'ın geziye çıktıkları gün görmeye gittikleri şey oydu.” Rebecca giderek daha heyecanlı konuşuyordu. “O tablodaki bir yer, bunu bulmanın anahtarı ve bence karınız o anahtarın ne olduğunu biliyordu.”

“İyi ama tablo neyin anahtarı olabilir ki?”

“Bunu bilmek sizin için büyük bir tehlike olur,” dedi kadın. “Çünkü dünyanın bunu öğrenmemesini garantilemek için hayatlarını bu uğurda adayan ve gereken her şeyi yapmaya hazır olan bazı insanlar var.” “Ama karım bu olaya karışıysa... onu bulmak için en küçük bir şansım varsa, her şeyi bilmem gerek.”

Seth, kadına şüpheyle baktı. “Bütün bunlarda sizin rolünüz ne? Tabloyu herkesten önce ele geçirmeniz neden bu kadar önemli?”

Kadın cevap verirken kelimelerini dikkatle seçti. “Sözünü ettiğim adamlardan biri - sim korumak için hiçbir şekilde durmayacak olanlar - babamdı. Korumaya çalıştıkları şeyin kilise değil, kendileri olduğunu anlaması için yıllar geçmesi gerekti. Bu yüzden, rahiplik-

72

TANRI'NIN KIZI

ten ayrılıp evlendi. Ama gördüklerini unutamadı, bu yüzden Vatikan'da politik amaçlı dogmaları kaldırıp kiliseyi ruhsal temellerine geri döndürmek için mücadele eden küçük ama giderek büyüyen bir gruba katıldı."

"Çok zor."

Kadın uzunca bir an Seth'in gözlerine baktı. "Bunun olabileceğine inanıyorum," dedi. "İyi insanların Katolik Kilisesi'ni insanın kurallarından kurtarıp Tanrı'mn istediği yöne yöneltebileceğine kesinlikle inanıyorum."

Bu sözler Seth'i heyecanlandırmıştı. Gerçek anlamları onun da kalbinin en büyük dileği idi. Sonunda Seth kendini konuşmaya zorlayarak sordu: "Babanıza ne oldu? Siz neden buradasınız?"

"Babam öldü," dedi kadın, duygusuz bir sesle. "Ben onun görevini devraldım."

Seth uzun bir an kadının gözlerine baktı ve sonra ayağa kalktı. "Tablonun yerini biliyor olabilirim. Ama bilmiyorum da olabilirim. Ama fazlasını... çok daha fazlasını bilmeme izin vermediğiniz sürece, bunu asla öğrenemeyeceksiniz." Sözlerinin yarattığı etkiyi görmek için kadına döndü.

Karşılıklı birbirlerini tartarlarken, göze batmayan kiralık bir sedan, iskelenin uç tarafındaki otoparka yavaşça girdi ve Weinstock'm limuzininin yirmi metre kadar yakınındaki boş yere süzülde. Cüruf briketinden yapılmış bir bina, Valkyrie'yi dikkatle izleyen Benja-min'in sedanı ve içindekileri görmesini engelliyordu.

Benjamin'e görünmeyen iki adam, sarı yağmurlukla-ryla arabadan indiler. Aynı şekilde giyinmiş olan diğer ikisi, Valkyrie'yi rahatça görebilecekleri bir şekilde arabada kalmışlardı.

"Bu sizin hayatınız," dedi Rebecca, Seth'e.

"Evet, benim hayatım. Eee?"

73

LEWIS PERDUE

Kadın başıyla onaylarken, bir anda ortalık cehenneme döndü. Önce telefon çaldı. Vızıltısı Valkyrie'nin kamarasındaki huzursuz sessizliği bozdu ve ikisinin de irkilmesine neden oldu. Seth uzandı ve ahizeyi kaptı. "Evet?"

"Seth? Ben Tony Bradford."

Ses, Seth'i günlük gerçeklere geri döndürdü. Kamaranın duvarında asılı olan bakır saate baktı. Felsefe dersi yedi dakika önce başlamıştı.

"Seth? Telefona cevap vermeme ummuştum. O zaman en azından yolda olduğunu düşünebilirdim; haklı bir gecikme yaşadığına inanabilirdim."

"Tony, ben..."

"Boş ver, dostum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama kovuldun. Akşama kadar ofisini boşaltmanı ve kişisel postalarınla dolu o dev kutuyu okul deposundan kaldırmanı istiyorum. Senin için çalışan lanet olasınca bir postane değiliz. Eğer bugün öğlene kadar gelip almazsan, kendim gideceğim ve bütün eşyalarını bizzat atacağım." Seth'in cevap vermesine fırsat kalmadan hat kesildi.

Seth elindeki ahizeye şaşkın gözlerle bakarken, Re-becca'nın cebindeki telsiz telefondan çıtırtılar duyuldu. Kadın hemen telsizi çekip cebinden çıkardı. "Alo, Ben-jamin?" Sesinde panik vardı. "Benjamin, orada mısın?"

Cevap gelmedi.

Seth döndü. Uzaktan gözüne bir hareketlilik ilişti. Lombozdan dışarı baktı ve yoğun yağmurun altında sarı yağmurluktan bir adamın Rebecca'nın limuzininin kapısını kapadığını gördü. Adam döndü ve sarı yağmurluklu başka bir adamla konuştu; o da arabanın arkasından dolaşmıştı, ikinci adam bir an camdan arabanın içine baktı ve başıyla onayladı. Aralarında bir şeyler konuş-

74

TANRI'NIN KIZI

tuktan sonra, Seth'in teknesinin bağlı olduğu yere doğru yürümeye başladılar.

"Birini bekliyor muydunuz?" diye sordu Seth, Rebec-ca'ya bakmadan. Limuzini işaret etti. Sarı yağmurluklu iki adam, hızlı adımlarla iskeleye yürüyor, ikisi de doğruca Valkyrie'ye bakıyorlardı.

"Benjamin?" diye seslendi Rebecca, elindeki telsizden. Cızırtıdan başka cevap gelmedi. Rebecca elindeki cihaza ihanete uğramış gibi bir ifadeyle baktı.

Seth sabahlığının cebindeki Magnum'u çıkardı. Eli Rebecca'nın verdiği para tomarına süründüğünde, hepsini iade etmeyi düşündü ama iskeleden gelen ayak sesleri daha acil bir iş gibi görünüyordu.

"Sanırım birkaç dakikalığına bunu bir kenara bıraksak iyi olur," dedi Seth. "Ön kamaraya geçin ve sessiz olun."

Seth onu çabucak çekip bir yatağın altına sokarken, kadın sinik bir tavırla itaat etti.

Seth, kamara kapısının arkasındaki kancaya asıl olan haki pantolonunu gördü. Sabahlığının altında çıplak olduğunu hatırlayınca kendini rahatsız hissetti. Hemen Smith&Wesson'u yatağın üzerine bıraktı ve pantolonuna uzandı. Aynı anda iki adamın peş peşe tekneye bindiklerini duydu. Tam pantolonunun düğmesini ilikleyip fermuarını çekmişti ki başının üzerinde kamaranın çatı tahtaları susturuculu bir makineli mermilerle paramparça olarak içeri doğru patladı. "Köşeye!" diye bağırdı Seth, tabancasını kapıp kendini Rebecca'nın üzerine doğru atarken. Kamaranın köşesine doğru yuvarlanırlarken, kadın acıyla inledi. Birkaç saniye sonra, Seth'in şaşkın bakışlarının altında kapının ve kalın ahşap duvarların parçaları ölümcül mermilerle birlikte kamaranın içine doldu. Weinstock

LEWIS PERDUE

korkudan titriyordu. Mermiler başlarının üzerindeki kalın tahtalara saplanırken, şans en azından bir mucize sunmuş gibi görünüyordu; eğer silahlara susturucu takılmış olmasaydı, mermiler tahtaları parçalayarak geçer ve ikisini de oracıkta öldürürdü.

Ateş başladığı gibi aniden kesildi. Şiddetli rüzgâr, ısıklar çalarak mermi deliklerinden içeri dolarken, Rebecca kıpırdandı.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Seth. Bir süre orada yattılar. Başlarının üzerinde, fırtınaya ait olmayan hafif bir ses duyuyorlardı. Sonunda bunun Valkyrie'nin güvertesinde dolaşan birinin ayak sesleri olduğunu anladılar. Ses giderek yükseldi ve nihayet tam başlarının üzerinde durdu.

Seth hızla sırtüstü döndü ve tavana doğru iki el ateş etti. Daracık yerde güçlü silahın gürültüsü top sesi gibi yankılandı. Kulakla uğuldamasına rağmen, Seth şaşkın bir acı homurtusu duydu. Bir an sonra boğuk bir gürültü duyuldu ve birinin elinden düşerek yuvarlandığı anlaşılan bir silahın metalik gürültüsü geldi.

"Çabuk," dedi Seth, Rebecca'nın ayağa kalkmasına yardım ederken.

Kadın, Seth'in arkasından kararsız adımlarla mutfağa ve oradan da ana kamaraya girdi.

"Masanın altında kal," dedi Seth, kamaranın tek sağlam korumasını sağlayan kaim ahşap masayı işaret ederek.

Kadın masanın altına girer girmez, Seth döndü ve arka kamaraya koştu. Oradaki boşluktan, güvertedeki herhangi birine rahatlıkla ateş edebilirdi.

Seth tam arka kamaraya yönelmişti ki tavan tahtaları tekrar içeri doğru patladı ve otomatik silahlar yine ölüm kustu. Seth kendini yere atarak karanlık ara geçide sığındı.

76

TANRI'NIN KIZI

Mermiler güverteyi delmeye devam ediyordu. Başının üzerindeki sayısız mermi deliğinden, Seth adam olduğunu tahmin ettiği bir silueti seçti. Tabancanın namlusundan bakarak nişan aldı ve tam tetiği çekmeye başladığı anda Rebecca'nın boğuk çığlığını duydu. Seth masanın altına baktı. Kadın sağ bacağını tam olarak masanın altına çekememişti. Pantolonun kumaşının üzerinden koyu kırmızı bir leke yayılıyordu.

Seth yukarı doğru ateş etti ve kadının yanma yuvarlandı. Arkasından cevap veren bir makineli ateşle, Seth'in az önce altında durduğu kaim tahtalar delik deşik oldu. Seth masanın portatif kenarını kaldırdı ve Rebecca'nın bacağı tamamen siper altına kalana kadar nazikçe itti.

"Endişelenme," dedi Seth, resmiyeti bir kenara atarak. "Seni buradan çıkarıp bir hastaneye götüreceğim." Seth masanın altından çıkmaya hazırlandığında, yüzünün bir santim önünden geçen mermiler yer döşemelerini paramparça etti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Seth, öfkeyle, "yetti artık be!" Masanın altından dönerek çıktı ve tavana doğru üç el ateş etti. Mermilerden biri belirgin bir şekilde hedefini buldu... fırtınanın gürültüsünün içinde acı dolu bir çığlık duyuldu.

Rebecca temkinli bir tavırla dirseğinin üzerinde doğruldu. Başını uzatıp Seth'e baktı. Pantolonunun paçası kandan kıpkırmızı olmuştu.

"Bay Ridgeway..."

"Sus!" dedi Seth, sertçe. Ayağa kalkarak kamaranın basamaklarını dikkatle tırmandı. Hızlı bir hareketle enkazı temizledi ve tabancasında tek kurşun kaldığı bilerek, temkinli bir şekilde güverteye çıktı. Tam önünde, sarı bir yağmurluğun altından kıpkırmızı gözlerle bakan ölü bir adam yatıyordu. Teknenin kış tarafında,

77

LEWIS PERDUE

on metre kadar ötede, yağmurluk giymiş başka bir ceset daha vardı. Seth bir arabanın kapılarının kapandığını duydu ve olduğu yerde döndüğü anda tuvaletlerin yanında park etmiş olan koyu renkli bir sedandan çıkan iki kişinin tekneye doğru koştuğunu gördü.

Seth damağının kuruduğunu hissederken hemen ana kamaraya indi ve Rebecca'ya yaklaştı.

“Buradan çıkmamız gerek... dahası geliyor.” Kadın, Seth’in elini tuttu ve acıyla sürünerek masanın altından çıktı.

“Ama... nasıl?” diye kekeleydi Rebecca. “Ben yüze-mem... iskeleden çıkmak için de sadece bir yol var.” “Kıç tarafında bir bot var,” dedi Seth. Birlikte güverteye çıktılar ve Rebecca, Valkyrie’nin kenarı boyunca uzanan demir parmaklığa tutunarak zorlukla ilerlemeye başladı. Teknenin kıç tarafına iliştirilmiş fiberglas bir bot vardı. Arkasından gelen bağırışlara aldırmayan Seth diz çöktü ve botu kendine doğru çekti. İşine öylesine dalmıştı ki susturuculu makinelerinin ateşini duymadı.

Rebecca’ya döndüğünde, Seth kadının gırtlığının, daha doğrusu gırtlığından geri kalan görüntüsü karşısında ürperdi. Otomatik silahlardan çıkan mermiler, oradaki deriyi delik deşik etmişti.

Rebecca Weinstock’m yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı; sadece içinden boğuk bir gurultu geldi. Olduğu yerde sallanarak gözlerini kapadı ve bir an sonra güverte zeminine devrildi.

“İşte orada! Kadının yanında!” diye bağırdı birisi. Hemen ardından iki silah daha ateş açtı. Seth omzunun üzerinden baktığında, yerden toz ve kıymık kaldırarak kendisine yaklaşan mermileri gördü. Daha fazla oyalanmadan ve düşünmeye fırsat bulamadan, refleks sonucu bir hareketle kendini limanın soğuk ve karanlık sularına bıraktı.

78

5

Z

oe ortasından bel vermiş metal yatağın kenarına oturdu ve kulaklarına tuvalet kâğıdı parçaları tıktı. Altında, ince şilteyi taşıyan paslanmış metal yaylar gürültüyle gıcırdadı. Metal kapıya gömülmüş olan havalandırma fanının gürültüsünde yayların sesi pek duyulmadı. Odanın diğer tarafında, eski püskü bir metal masanın üzerinde modası geçmiş bir PC duruyordu ve soğutma fanının sesi eski bir saç kurutma makinesininki-ni hatırlatıyordu. Monitör, leş gibi küf kokusu ve etrafa saçılmış endüstriyel sıvılarla dolu odanın rutubetinde istikrarsız sesler çıkarıyordu. Köşede, bir elektrikli ısıtıcı vınlayıp duruyor, kış soğuşuna karşı pek de etkili olamıyordu. Zoe’nin üzerinde kar tanesi desenli kalın bir kayak bluzu, altında külotlu çorap ve yünlü pantolon, ayaklarında da iki kalın çift yünlü çorap vardı.

Birkaç saniye sonra el losyonuyla ıslatılmış tuvalet kâğıdı tıkaçlar şişmeye başladığında, çıplak beton duvarlardan seken sesler de giderek zayıfladı.

Gürültü kesildi. Zoe tatminkar bir tavırla hafifçe gülümsedi. Bir zamanlar hayatta kalamayacağını düşündüğü bir durumda, yaratıcılığı yine onu kurtarmıştı. Annesi aletlerin kızlara uygun olmadığını söyleyerek itiraz

79

LEWIS PERDUE

ederken tüm aletlerini kullanmayı kendisine öğreten babasını hatırladı; kaynak ustası, tamirci ve yetenekli bir heykeltıraş olan babası. Zoe yavaşça başını iki yana salladı ve hafifçe kaşlarını çatarak kendi ellerine baktı.

Sonra, her akşam yemeği gelmeden önce yaptığı gibi, gözlerini kapayarak hatırlamaya çalıştı. Günler haftalara, haftalar aylara dönüşmüştü. Rusların çantalar uyuşturucularla dolu bir halde Moskova’dan geldikleri o ilk günleri bütün detaylarıyla hatırlıyordu.

Hafızasını bir klasörün içinden saçılmış kâğıt parçaları gibi dağıtan ilaçlar kullanarak, tablo hakkında ne bildiğini öğrenmeye çalışmışlardı. Zoe her gece başka bir sayfaya odaklanıyor, hepsini doğru sıralamaya oturtmaya çalışıyordu.

İlk iğne, Eden Au Lac’ta asansör beklerken onu istenmeyen bir uykuya sürüklemişti. Arkasından gelen hızlı karanlıkta, kendisini kavrayıp taşıyan elleri hissetmiş, bazıları Rusça ama çoğu Almanca konuşan insanların seslerini duymuştu.

“Hazır buradayken profesörü de alalım,” demişti biri Almanca. Zoe çığlık atmaya çalışmıştı ama kabusun etkisiyle sesi kısılmıştı.

“Hayır,” demişti başka biri, otoriter bir ses tonuyla. “O şimdi aşırı yük olur; iki kişi iki kat daha fazla baş ağrısı demektir. Eğer kadın bize onun bir şey bildiğini söylerse, profesörü daha sonra da ele geçirebiliriz.” Sonra her şey karanlığa ve sessizliğe gömülmüştü.

Zoe uyandığında kendini eski bir endüstriyel depo odasında bulmuş, burası daha sonra hücre haline gelmişti. Başlangıçta oda buz gibiydi ve yiyecek yoktu. Sonrasında bol bol sıcak yiyecek ve battaniye gelmişti. Mahrumiyetle geçen günlerin yerini rahatlık alırken, umut yerini umutsuzluğa bırakmış, sorguların elinde

80

TANRFIN KIZI

ruh hali sürekli değişmişti. Onlara bildiği her şeyi anlatmıştı ama hâlâ tablodan haberi olduğunu düşünmüşlerdi. İşte o zaman zihnini allak bullak etmeye başlamışlardı, ilaçlar yüzünden zaman yarı aydınlık, yarı bilinçli, yarı hatırlanan bir gerçeklik haline gelmişti.

Zoe kendisinden çalman günleri hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı ama ne kadar uğraşsa da bir türlü hatırlayamıyordu. Anıların sisli duygusal ağırlığının üzerine çöktüğünü hissediyordu ama zihin gözünde sahneler belirsiz kalıyordu.

“Lanet olsun!” diye mırıldandı. Hatırlayabildiği ilk şey, Thalia’nın onlara Wüli Max’m malikanesinden aldıkları sanat eserlerini düzenlemekte, değerlendirmekte ve kataloglamakta deneyimli birini kullanmanın kendisine çok yardımcı olacağını söyleyen sesiydi.

“Ona bir şans verin.” Thalia’nın alçak, yatıştırıcı sesi o ilk uyanış anındaki sisli ortamda yankılanmıştı.

“Bakın, eğer işe yaramazsa, onu her zaman için bir petrol varilinin içinde Riga’ya postalayabilirsiniz. Ama şimdilik, elleri ve başı gövdesine bağlıyken işime daha çok yarar.”

Sevgili Thalia.

Şimdi sahte sessizliğinde, Zoe kayıp anıları üzerinde çalışırken, kollarını vücuduna sarmış bir halde yattığı yerde sallanıyordu.

Ama bunun yerine gözünün önüne Seth’in yüzü geldi. Zihninde kalan portre güneşte bırakılmış fotoğraf gibi solmaya başlamıştı bile. Aradan geçen aylar detayları silmişti. Onun yüzünün hafızasından silinmeye başladığını ilk anladığında, Zoe hıçkırıklara boğulmuştu. Ama sonra tuhaf bir şey olmuştu. Seth’in yüzü hızla kaybolurken, gözleri daha da belirginleşmişti. Şimdi Seth’in gözlerini en ince detayına kadar görebiliyordu ama yüzünden geriye sadece belirsiz hatlar kalmıştı.

81

LEWIS PERDUE

Sanki bir ressam tuvalin üzerine bir portreyi kurşun kalemle karalamış, sadece gözleri boyamıştı.

Yine de gözler yeterliydi. Orada oturmuş, Seth’i düşünürken, gözlerin daima yeterli olduğunu, çünkü arkalarındaki adamı gerçekten yansıttıklarını anladı. Başkalarının hava tahmininde bulunmak için gökyüzünü inceledikleri gibi, o da Seth’in gözlerini incelemeyi öğrenmişti. Tıpkı gökyüzü gibi, kocasının gözlerinin de çok çeşitli halleri vardı. Düşünceye daldığında gözleri masmavi olurdu; kendini yorgunluktan bayıltacak kadar çalıştığında grileşir, hüznün ya da melankoli anlarında turkuza dönüşürdü; sevişmelerinin ertesinde ise yemyeşil bir renge bürünürdü.

Şimdi anıları hızla zihnine akıyor, geçen aylar boyunca yaşadığı acının toplamına denk bir kayıp duygusunu beraberlerinde getiriyorlardı. Kocasının sesini, göğüslerini okşayan ellerini hatırlamaya çalışıyordu ama gözleri dışında her şey kaybolmuştu. Gözlerini dolduran yaşlarla mücadele ediyordu. Onu o kadar çok özliyordu ki.

Zoe başını arkaya atıp ki eliyle alnına masaj yaparken, hüznü ve gözyaşlarına karşı savaşıyordu. Ensesindeki kaslar son derece gergindi. Gözlerini açtı. Başının üzerinde, kirişler ve paslı demir borular ve yangın muslukları, üst kattaki ofisin zamanla sararmış zemin döşemelerinde net geometrik gölgeler oluşturuyordu.

Tam o sırada gözüne bir hareket ilişti. Zoe başını çevirdi ve kapının ardına kadar açıldığını gördü. Tuvalet kâğıdı parçalarını kulaklarından hemen çıkarırken, Zoe ayağa kalktı ve kapıda duran iri yapılı gardiyanına baktı. Kolları ve bacakları gövdesine göre yeterince uzun değilmiş gibi görünen kas yığını adam, kapının bütün boşluğunu kaplıyordu; her zamanki gibi yemekle

82

TANRI’NIN KIZI

dolu halde getirdiği kâğıt poşet, adamın dev gibi yumruğunun içinde yarı yarıya kayboluyordu.

“Bastille Hapishanesi’ne hoşgeldiniz. Ben Andre, şef garsonunuz,” dedi Zoe, İngilizce; adamın sadece

Rusça konuşabildiğini biliyordu. “Tek kişilik masa mı istemiştiniz?” Her akşam olduğu gibi, adam gür kaşlarından birini kaldırarak Zoe’ye baktı ve odanın içini dikkatle taradı. Başıyla bir işaret yaptı; Zoe bu işaretin anlamını anlayarak, odanın uzak köşesine çekildi. Adam poşeti masanın üzerine, bilgisayar monitörünün yanına bırakırken, Zoe yatağın ayak ucunda bekledi. Sonra adam odayı dikkatle gözden geçirdi ve Zoe’nin kaçmaya kalkışıp kalkışmadığını anlamak için izleri yokladı. Zoe’ye kısa bir bakış attıktan sonra, kapıya doğru yürüdü. Ama her zamanki gibi hemen dışarı çıkmak yerine, kenara çekildi ve başıyla onayladı.

Bir an sonra Thalia Yastrubinsky kapıda görüldü; elinde beyaz porselen bir çay tepsisi vardı. Ama beyaz cilalı porselen tepsinin ortasında görüntüye uymayan bir şekilde başka bir kâğıt poşet duruyordu.

“Raporlarının gelişimi hakkında konuşabileceğimizi düşündüm,” dedi Thalia, odaya girerken başıyla bilgisayarı işaret ederek. Tepsiyi masanın üzerinde duran iki çekmece-li dosya dolabının üzerine bırakırken, Zoe’ye göz kırptı.

Zoe kaşlarını çattı. Doğru, kitaplar ve dergiler olmadığı için, kendini hücrelerinin karanlığından sanatın güzelliğine ve aşinalığına taşımak için Zoe zamanının büyük bölümünü şu eski 486 PC'nin başında geçiriyordu. Lanet olasıca alet bir Celeron bile değildi. Yine de elindeki tek aleti kullanıyor, saatler boyunca önceki günün inceleme notlarını gözden geçiriyor, bulgularını belgeliyor, kaynaklarıyla ilgili olabilecek en iyi kayıtları yaratmaya çalışıyordu; Valhalla'ya uzanan yolun kendilerinden aşağı ırkların cesetleriyle ve çalınmış hazinelerinin

83

LEWIS PERDUE

düzenli belgeleriyle dolu olduğuna inanan Nazi zihin yapısının basite indirgediği bir yöntem. Ama Zoe huzursuzdu. Thalia buraya çok ender gelirdi ve nedeni her seferinde bir kitap ya da belge bırakmak olurdu. Asla oyalanmazdı. Bir terslik vardı. “Şey,” dedi Zoe, çekingen bir tavırla, “bugün düne oranla pek fazla ilerleme kaydedemedim, çünkü genellikle yemeğimi yedikten sonra çalışıyorum.” “Güzel, o zaman yiyelim!” dedi Thalia, muhteşem sanat eserlerine ve her türde yiyeceğe duyduğu türde bir hevesle. Son derece uzun boylu, iri yapılı, kırklı yaşlarında bir kadındı; uzun kıvrıkcık kızıl saçları ve güzel bir yüzü vardı. Moskovalı bir tefeciye ödemelerini yapamamış yaşlıca bir Minskli sanat tacirinin kızıydı. Her zaman yaptıkları gibi yaşlı adamı öldüresiye dövmek yerine, mafya patronları onu kendileri için çalışmaya zorlamış, bir zamanlar yasal olan işini çalıntı sanat eserlerini ve antikaları aklamak için kullanmaya karar vermişlerdi. Bu çalışma, sonunda onları Kreuzlingen'deki koleksiyona götürmüştü. Babasının asistanı olarak, asıl iş Thalia'nın elindeydi. Gardiyan dışarı çıktı ve kapıyı kapadı. Sürgü kilit gürültülü bir şekilde yerine sıkıca yerleştirildi. “Aşağılık herifler,” dedi Thalia, kapıya kısa bir bakış atarak. Aksanı Minsk'ten çok New York'u çağırıyordu. Sonra odanın içinde ağır adımlarla yürüdü. “Buraya gerçekten bir şey yapmalısın.” Thalia'nın ailesinin büyük bölümü, Başkan Jimmy Carter döneminde çıkış vizeleri verilen Rus Yahudileri'ndendi. Sadece dul babası arkada kalmıştı. Kırılgan, duygusal bir adamdı ve sanatla ilgili işine aşığı. Buradan ayrılabilmek için Sovyetler'in ağır göçmen vergilerini ödemesi gerekiyordu ve bu da kendini yoksulluğun ku-

84

TANRI'NIN KIZI

çağına atması anlamına geliyordu. Bunun yerine kızını halaları ve kuzenleriyle birlikte yaşaması için New York'a göndermiş, orada iyi bir eğitim almasını sağlamıştı. Sonrasında ise Thalia babasının okul parasını Mosko-va'daki mafya tefecilerinden aldığını öğrenmişti; ödeme zamanı geldiğinde nasılsa ölmüş olacağını düşündüğünden, adam böyle bir şey yapmaktan çekinmemişti. “Bu akşam buraya iç dekorasyon hakkında konuşmaya geldiğini sanmıyorum,” dedi Zoe, masaya yaklaşırken. Thalia omuz silkerek Zoe'nin kâğıt poşetini alıp kendisine uzattı. “Al. Biraz yemen gerek.” Sonra dönüp kendi poşetini aldı. “Hadi! Otur! Otur!” Thalia odadaki tek sandalyeyi çekip Zoe'ye oturmasını işaret etti ve sonra kendi yiyeceklerini poşetten çıkarmaya başladı. Uzunca bir süre sonra, Zoe sandalyeyi geriye, Thalia'yı daha rahat görebileceği bir yere çekti ve kâğıt poşetin içinden bir sandviçle birlikte uzun bir plastik bardak içine doldurulmuş sebze çorbasını aldı. İkisini de masaya koydu, çorbayı açtı ve yudumladı. Thalia porselen servis tepsisinin yanında durarak eline aldığı sandviçine atletik bir saldırıya girişti. Aralarındaki sessizlikte odanın içindeki mekanik kakofoni daha da belirginleşiyordu. Thalia kapıya baktı, sandviçini bıraktı ve Zoe'ye yaklaştı. “Burası konuşabileceğimiz tek yer,” dedi Thalia, alçak sesle. “Diğer her yerde bizi izliyorlar.” Zoe başıyla onayladı. “Beni işleri hızlandırmam için zorluyorlar,” diye devam etti Thalia. “Anlaşılan bir şey onları sıkboğaz ediyor ve burayı olabildiğince çabuk kapamak istiyorlar.” “İyi ama ne?” “Kim bilir? Belki de polis peşlerindedir? Belki de kocan söylediğin kadar iyi bir dedektiftir.”

85

LEWIS PERDUE

Seth'in kendisini aradığını düşününce, Zoe'nin yüzü aydınlandı. Geceleri sık sık rüyasında Seth'i hücrelerinin kapısında belirirken görüyordu. “Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Zoe. “En fazla bir hafta.” “Ama hâlâ o Tanrıça figürinlerini incelememiz gerekiyor!” Kreuzlingen'den almanlar arasından çıkan büyük bir kolinin içinde yüzlerce biblo, figürin ve diğer Ulu Tanrıça sembolleri bulunmuştu; bazıları bunlara Venüs figürleri diyordu. Hepsini farklı zamanlara ait gibiydi ve on bin yıldan uzun bir süre

öncesinden başlıyordu; paleoli-tik ve neolitik dönemler de dahil olmak üzere. Bu, inanılmaz bir koleksiyonun arasında en inanılmaz bulguydu.

“Onları doğru şekilde incelemek için aylar gerekir,” diye itiraz etti Zoe.

“Aylarımız yok,” dedi Thalia. “Dahası, koleksiyonun diğer kısımlarından çekip aldığın tüm sahtelerin önceliği var. Birçoğunun sahte olduğunu düşünmen hiç hoşlarına gitmedi.”

“Bununla yaşamayı öğrenebilirler,” diye cevap verdi Zoe. Hücrenin içinde çabucak soğumaya başlamış olan çorbasından büyük bir yudum aldı. “Gerçekte umurlarında olan ne ki?” Zoe bir kâğıt peçeteye dudaklarını sildi. “Çalıntı sanat eserlerini çalıntı olduklarını bilen insanlara satıyorlar. Alıcılar ne yapacak? Polise mi şikayet edecek?”

“Aralarından bazılarının zaten polis olduklarını unutma,” diye uyardı Thalia.

Zoe üzgün bir tavırla başını iki yana salladı ve çorbasını bitirdi.

“Hırsız olabilirler,” diye devam etti Thalia, “ama aynı koleksiyonculara ve müzelere satış yapmaya devam etmek istiyorlar. Anladığım kadarıyla Sovyetlerin yağ-

86

TANRI’NIN KIZI

maladığı ama asla itiraf etmeyecekleri bir sürü sanat eserlerinin bulunduğu bir kaynağa ulaşımları var.”

“Para,” dedi Zoe, üzgün bir tavırla; sonra sandviçinden bir lokma aldı. Odadaki uğultu sessizlikte gök gürültüsü gibi algılanırken, lokmasını olabildiğince yavaş bir şekilde çiğnedi ve yuttuktan sonra devam etti:

“Pekala, iyi haber şu ki Empresyonistler ve diğer ‘çökmüş’ çalışmalar arasında hiç sahte yok.” Duraksadı.

“Ama sonuçta sahtecilerin Naziler tarafından yasaklanmış tarzda sanat eserlerinin bir sürü sahtesini yapmasını da beklemezsin. Diğer yandan, orta çağdan on dokuzuncu yüzyılın başlarına kadar olan tüm parçaların yüzde yirmi beşi ya tamamen sahte ya da pratik amaçlar adına detaylı şekilde restore edilmiş.”

“Çıldıracağız,” dedi Thalia.

“Eğer onlara söylemezsek hayır.” Zoe gülümsedi.

Thalia ona şaşkın gözlerle baktı.

“Çoğunu testten geçirdim,” dedi Zoe. “Sahte olduklarımı rapora not etmedim. Sadece sahte olanlar için tabloların sağ alt köşelerine çok minik bir ‘f harfi koydum ve heykellerle figürinlerde de çeşitli yerlerine aynı harfi yerleştirdim. Raporlarda ise açıklama bölümünde tek bir ‘f harfi var.”

“Çok kurnazsın,” dedi Thalia, Zoe’nin fikrini nihayet anlayarak. “Eğer sahte sanat eserleri sattıkları anlaşılırsa, bir daha kimse onlardan alışveriş yapmaz.”

“Aynen öyle,” dedi Zoe. “Ayrıca, bunun için seni suçlayamazlar, çünkü sahteleri ayırmaktan sorumlu olan kişi benim. Bütün yapmam gereken hayatta kalmak; o zaman bu adamların perişanlıklarına tanık olabilirim.”

Zoe bu sözlerle aslında planının sonucunu görebilecek kadar yaşamayacağını bildiğini ima ediyordu.

Thalia’nın yüzü asıldı. Uzunca bir an ikisi de üzgün ve sessizdi.

87

LEWIS PERDUE

Thalia yakınlardaki bir otelde kalıyor, gardiyanları tarafından oraya getirilip götürülüyordu; babasına yöneltilmiş tehditler yüzünden yürüyen bir esirdi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sıra dışı bir şey - örneğin Zoe’nin kaçması, polisin gelmesi, gizli bir mesajın ele geçirilmesi gibi - olduğu takdirde, Thalia ve babasının ölmeden önce korkunç acılar çekeceği konusunda açıkça uyarıda bulunmuşlardı; olay Thalia’nın suçu olmasa bile.

“Şey, pekala,” dedi Thalia, “sahteleri ayırmayı nasıl becerdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Thalia’nın zorlama heyecanı giderek derinleşen sessizliği bozdu. Masanın üzerini boşalttı ve iki fincana çay doldurdu. “Onları yolumuzdan kaldırabilmek için bunu hemen yarın yapmaya başlamamız gerekecek.”

“İyi bir alışveriş olacak,” dedi Zoe, çayına süt ekleyip yudumlarken. “Paleolitik ve neolitik dönemlerle ilgili çok fazla bilgim yok ve sen de bu konularda çok bilgisin.”

Thalia omuz silkti.

İki kadın çaylarını sessizce yudumlarken, ikisi de kabullenmek istemedikleri belirsiz bir geleceğin sevimsiz düşüncelerine dalmışlardı.

“Yine de,” dedi Zoe, sonunda, “Tanrıça figürinleri-ne ne kadar çabuk başlayabilirsek o kadar memnun olacağım.”

“Ben de,” dedi Thalia. “Ne yazık ki bu işin başındaki dahiler çok fazla umursamıyorlar... ne diyorlardı onlara? ‘Bir yığın şişko kadın kuklası.’”

Zoe çayını bitirdi. “Kuklaymış,” diye homurdandı. “Bu gece yapabiliriz.”

“Sahteleri mi?”

“Tanrıçaları düşünüyordum.”

TANRI’NIN KIZI

Thalia başını iki yana salladı. “Kararlılar. Önce en son gelenler. Sonra Tanrıçalar.”

“O halde bu gece sahteleri ortadan kaldıralım. Geç saatlere kadar çalışmamıza izin verecekler mi?”

“Neden olmasın?” dedi Thalia. “Bu işi bir an önce toparlamak için sabırsızlanıyorlar. Tanrıçalar ile ilgili çalışmayı tamamen atlamak istediler. Ama o ‘şişko kadın kuklalarının’ kendilerine milyonlar kazandıracağını söyleyerek fazladan bir hafta daha almayı başardım. Bana bir günden kısa süre içinde toparlanmak zorunda kalabileceklerini ve bütün gereksiz şeylerin birkaç saat içinde ortadan kaldırılabileceğini söylediler.”

Zoe’nin boğazı korkuyla düğümlendi. Kendisi o gereksiz şeylerden biriydi. Thalia daha önce bir kez hayatını kurtarmıştı ve aylardır onu koruyor, içinde yaşadığı şartları hafifletmeye çalışıyor, bu köhne depo hücrelerini bir otel odasına çevirmek için elinden geleni yapıyordu; yapabildiğince tabii. Ama Zoe, Thalia’nın da kendisi gibi esir olduğunun kesinlikle farkındaydı. Kendine ait anahtarları ve istediği zaman gelip gidebilme özgürlüğü yoktu. Babası adamların elinde rehin tutulurken, Thalia’nın Zoe’yi korumak için yapabileceği çok fazla şey yoktu.

Zoe karanlık düşünceleri kafasından atmak için kendini zorladı. Ama Thalia bu düşünceye daha uzun süre takıldı.

Zoe ikisini de harekete geçirmeye karar verdi.

“Bak, eğer büyük bir Bahnhofstrasse galerisinde çalışıyor olsaydık, bir Mercedes’in altında kalabilirdik. Gerçekte ellerinde ne kadar zaman olduğunu kimse bilmiyor; bu yüzden zamanımızı olabildiğince iyi kullanalım... ne kadarsa. Kendimizi kötü hissederek ortalıkta dolaşmanın ya da öylece oturmanın kimseye bir yararı yok.”

89

6

A

merikalı, Kardinal Yargıç ile görüşmesini bitirene kadar, solgun kış günü yerini Roma’nın karanlığına bırakmıştı bile. Kardinal Neils Braun sırtı ziyaretçisine dönük olarak oturuyor, pencereden dışarı bakıyor, karanlık giderek derinleşirken ikisinin de yüzlerinin camdaki yansımaları giderek daha net görüyordu. Braun, Amerikalı’nın artık daha ince görüldüğünü düşündü. Son altı ay içinde adamın yüzünde derin çizgiler oluşmuştu.

“Bizi nasıl atlattıklarını hâlâ anlayamıyorum,” dedi Amerikalı, temkinli bir tavırla. Adam şikayet etmemiş, bahaneler üretmemişti. Bu iyiydi. Sonuçta, Amerikalı’nın gözlerinin altındaki mor torbalar, ortaya koyduğu çabanın yoğunluğunu sözlerden daha iyi anlatıyordu.

“İhtiyacın olan kaynaklara sahip olduğundan emin misin?” diye sordu Braun, Amerikalıya bakmak için dönerken.

Amerikalı başıyla onayladı. “Son derece cömerttiniz. Kendi patronumun kaynaklarını da belirgin şekilde kullandım.”

Kardinal başıyla onayladı ve beklenmedik bir şekilde gülümsedi. “Zamanı geldiğinde Tanrı bizi ödüllendirecektir.”

90

TANRI’NIN KIZI

Amerikalı rahat bir nefes aldığını gizlemeye çalıştıysa da pek başarılı olamadı.

Bir an sonra, kardinal devam etti: “Sorular sormamakla, konuyu çok fazla deşmemekle akıllılık ettin.”

“Teşekkür ederim. Beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmayı gerçekten istemiyorum. Aslında, çoğu şeyi bilmemek benim için daha iyi...”

Braun başıyla onayladı. “Ama içerikle ilgili daha fazla bilgili olmanın bu araştırmada sana yardımcı olacağını, bazı yaratıcı düşünceleri harekete geçirebileceğini düşünüyordum.”

“Eğer yargınız buysa,” diye cevap verdi Amerikalı, çekingen bir şekilde. “Her açıdan.”

“Bütün bu aylar boyunca aradığın kutunun içinde ne olduğunu hiç düşündün mü?” diye sordu Kardinal, “içindekilerin Sophia’nın kefeninin ve Mesih olarak kendisinin gerçekliğini nasıl kanıtlayacağını? Sonuçta, yaklaşık yedi yüz yaşında bir şeyden söz ediyoruz... Savaşlar, Haçlı Seferleri, kesintiler... böylesine uzak geçmişe dayanan bir şeyin gerçekliğini şüphe götürmeyecek bir şekilde nasıl kanıtlarsın?”

Amerikalı başıyla onayladı. “Bunu merak ettim ve belki de bilmememin daha iyi olacağına karar verdim,” dedi.

Braun gülümsedi. “Belki de kilisenin bir üyesi ve inançlı bir adam olarak, bilmemen daha iyidir. Ama Tanrı’nın bir askeri olarak, bence bileceğin her detay araştırmada işine yarayacaktır.”

Amerikalı’nın bakışları uzunca bir an için kardinalin gözlerine odaklandı ve sonra gönülsüzce başıyla onayladı.

“Tarihsel bilgiler kanıtlarla iç içe,” diye başladı Braun, “bu yüzden M.S. 310 yılından, Sophia’nın bir tüccar ailenin kızı olarak küçük bir Anadolu köyünde doğu-

91

LEWIS PERDUE

mundan başlayayım. Anlaşıldığı kadarıyla, tüccarın en büyük kızının gayri meşru kızıydı. Doğumu çevreleyen detaylar belirsiz. Aile bu kızın doğumunu gizli tutmaya çalışmış ve on üç yıldan uzun bir süre bunu başarmış. Kızın oldukça rahat aile ortamından dışarı çıkmasına ve evdeki hizmetlilerden biriyle bağlantıya girmesine asla izin verilmiyormuş. Gizliliğin akla gelen ilk nedenlerinden biri, evlilik sonucu olmayan bu çocuğun doğumunun verdiği utanç olmalı. Ama kızın annesinin tuttuğu bir günlükten anlaşıldığına göre, asıl neden gebelik döneminin ortalarından başlayan paranormal olaylardı.

“Kızın annesi, hamilelik sürecinde çeşitli kehanetlerde bulunmaya başlamış; hepsi de günlük hayatla ilgiliymiş ve bazıları babasının işlerini de ilgilendiriyor-muş. Kehanetlerinin hepsi gerçekleşmiş.

“Sophia’nın doğumundan sonra, bebeği yıkayan ya da kucağına alan insanlar geçici kehanet yeteneğine sahip olmaya başlamışlar. Sophia’nın sadece gayri meşru bir çocuk olduğu için değil, aynı zamanda şeytanlar tarafından ele geçirilmiş olabileceği düşüncesiyle öldürülmemiş olması, ailenin yazıya dökmeye cesaret edebildiklerinden daha fazlasını bildiklerini gösteriyor.”

“Daha fazlası mı?” diye sordu Amerikalı. “Nasıl yani?”

“Belki de kızın kökenleriyle ilgili bazı bilgilere sahiplerdi; belki bir mesaj almışlardı.” Kardinal, tereddütlü bir tavırla Amerikalı’ya baktı. “Ama bu sadece söylenti. Burada kanıtlanabilir şeylere sadık kalmak istiyorum.”

Amerikalı başıyla onayladı.

“O zamanlar batıl inançlar, şimdiye oranla şiddet için çok daha belirgin ve güçlü nedenler oluşturuyordu. Birinin şeytanlar tarafından ele geçirilmesi, batıl inançlı komşular tarafından hemen öldürülmesi anlamına gelirdi. Bu yüzden, kızla ilgili haberin fazla yayı-

92

TANRI’NIN KIZI

larak ailenin güvenliğini tehlikeye atmaması için, bebeği tam bir izolasyon ortamında büyütmüşler.

“Ama kilitler ve engeller, büyümekte olan Sophia’yı bir süre sonra durduramamış. On üç yaşına geldiğinde, bir iş görüşmesi sırasında kız büyükbabasının yanında ortaya çıkmış. Olay, yaklaşık bir düzine adamın tanıklığıyla onaylanıyor. Bu tanıklıklara göre, kız bir yetişkin gibi konuşarak ve bir şekilde onlara vaaz verecek kadar bilgece sözler söyleyerek onları büyülemiş. Adamlar çok şaşırılmış ve kendilerini kıza kaptırmışlar. Dehşete kapılan büyükbabası, işi ve hayatı için duyduğu korkuyla onu hemen oradan uzaklaştırmış... tabii muhtemelen kızının ve ailesinin güvenliği için de endişelenmiş olmalı. Ama beklediği şiddet eylemleri asla gerçekleşmemiş. Aslında, tam aksi olmuş. Sonrasında, orada bulunan adamların kendilerini tamamen iyi, sakin ve huzurlu hissettiği bildirilmiş. Sophia’yı çok sevmişler ve onu tekrar tekrar görmek istemişler. Çok geçmeden kız köyde bir kahraman haline gelmiş ve takipçileri oluşmuş. Bu noktadan sonra insanlara şifa dağıtmaya başlamış.”

“Buna gerçekten inanıyor musunuz?” diye sordu Amerikalı, şaşkın gözlerle bakarak.

Braun başıyla onayladı. “Başka şansım yok ki. Belgeler inkar edilemeyecek kadar... neyse, göreceksin. Valerius Daia’yı düşün; örneğin, ilk mucizesini. M.S. 285’te Roma ordusunun hizmetine giren Daia, İmparator Diocletian tarafından 295 yılında Mezopotamya’ya gönderilmiş. Bir yıl sonra, Persler Roma lejyonları ve liderleri Galerius ile karşılaşmışlar. Valerius Daia ile ilgili detaylı askeri kayıtlar mevcut. Sağ bacağı sakatlanmış ve felç olmuş; askeri hizmete daha fazla devam etmesi imkansızmış.

93

LEWIS PERDUE

“Olay yine Sophia’nın yaşadığı Smyrna yakınlarındaki o küçük köyün civarında olmuş. İmparatordan gelen genel bir emirle, köy halkı Roma’ya ödenmesi gereken vergilerin bir bölümünü, imparatorluğun yaralanmış saygın askerlerinin küçük miktardaki aylıklarını karşılamak için ayrılmış. Bu, tarihte görülen ilk gazi maaş örneğidir. Her neyse... Valerius Daia’nın adı bu köyün kayıtlarında ilk kez M.S. 297’de karşımıza çıkıyor. M.S. 323’te ise, köy kayıtlarında bu maaşın kesildiği yönünde bir bilgi var; nedeni de ‘Valerius Daia’nın felçli bacağına iyileştirilmesiyle sonuçlanan sıra dışı şartlar.’”

Braun sözlerinin etkisini göstermesi için duraksadı. Bakışlarını Amerikalı’nın gözlerine dikti ve öne doğru eğildi. “Kız onun bacağına dokunmuş. Bacağına dokunmuş ve bir anda iyileştirivermiş. Köy yazmanının kaydettiği şekliyle mucizeyi biliyoruz ama diğer yandan, aynı olayı anlatan askeri ve ekonomik kayıtlar da söz konusu.” Duraksadı.

“Başka kayıtlar da var. Romalılar kayıtlar konusunda son derece titizdi. Bunlara ek olarak, sivil otoriteler tarafından dikkatle kayda geçirilip belgelenen ve inkar edilmez bir tutarlılıkla elimize ulaşan kalıntılar ve sanat eserleri de var. Bunları inkar etmek mümkün değil.”

Oda soğumaya başlamıştı ve Braun sıra dışı açıklamalarına başladığından beri ilk kez, Amerikalı odanın aynı zamanda iyice kararlı olduğunu da fark etti. Batıda güneş ufuk çizgisinin üzerinde gözden kaybolmak üzereydi. Amerikalı ürperdi.

“Ama bütün bu kayıtlar. On altı asırdan uzun bir süre boyunca nasıl korunabilir?”

“Vatikan’daki bir binada bulunan altmış kilometre uzunluğundaki raflar, son derece önemli kitaplar, par-

TANRI’NIN KIZI

şömenler, taş tabletler, dosyalar ve el yazmalarıyla dolu,” dedi Braun. “İşte bir örnek; kilise büyüclük duruşmalarında tutulan kayıtları, Joan d’Ark’ın mektuplarını, Galileo’nun duruşmasıyla ilgili orijinal el yazması kayıtları, III. Henry’nin evliliğinin geçerli sayılması için yetmiş beş İngiliz lordun yazdığı dilekçeleri, Haçlılar ile ilgili belgeleri, Monza rahibelerinin sürdürdüğü ahlaksız yaşam tarzının detaylarını, gerçekleşmiş ve gerçekleşecek olan kehanetlerle ilgili belgeleri hâlâ saklıyor. En gizli milyonlarca eşya ve belge, bu L’Archivo Segreto Vaticano’da korunuyor; yani Vatikan Gizli Arşivleri’nde,” diye ekledi.

“Sophia’nın dirilişiyle ilgili inkar edilemez kayıtlar da burada korunuyor.” Düşünceleri kelimeye dökmeye çalışırken kendisine acı veriyormuş gibi bir an duraksadı. “İmparator IV. Hein-rich, 1084 yılında Roma’yı yağmalayana kadar, Sophia’nın kefeni, çile hikâyesi ve aynı derecede güçlü diğer belgeler, L’Archivo’da idi. Constantine’in biyografisi Eusebius’un bütün bu eşyaları ve belgeleri gizlice topladığını, hepsini mücevherlerle süslü bir altın kutuya yerleştirdiğini düşünüyoruz.”

“Ama neden o? Constantine’in başpiskoposu değil miydi?”

“Çok büyük bir olasılıkla intikam için.”

“İntikam mı?”

“Eusebius’un Arius’un gizli bir takipçisi olduğu gayet net bir şekilde belgelenmiş; yani İznik Konsili’nde kaybeden tarafta olan piskopos. Eusebius, Constantine’in maiyetindeki bir ruhsal gerillaydı. Eusebius’un oluşturduğu kutu - biz buna Sophia’nın Çilesi diyoruz - İznik Konsili’nin kilise için tek bir yol belirlemekten çok Sophia’nın ilahi kimliğini gizlemekle ilgisi olduğunu gösteren son derece güvenilir kanıtlarla dolu.”

95

LEWIS PERDUE

Uzunca bir an elinin üzerindeki damarlara sessizce bakarken, sanki orada dünyada bir gerçeğin serbest kalması için verilecek bir savaşın başlatma kararını görür gibiydi.

“Sophia’nın mucizeleri ve öğretileriyle ilgili haberler Roma’ya ulaştığında,” diye devam etti Braun, daha sağlam tarihsel verilere geçiş yaparak, “Papa I. Sylvester ve imparator Constantine, bunun son derece ciddi olduğunu düşündüler. Tarih kitaplarına bakıldığında, Reformasyon döneminin tarihimizdeki en çalkantılı ve huzursuzluk dolu dönem olduğunu görürüz. Ama çok daha büyükleri, kilisenin ayakta kalması için çok daha ciddi tehdit oluşturanları da oldu. Constantine ve I. Sylvestern Sophia’dan haberdar olduklarında ne düşündüklerini bir hayal etsene. Constantine, Hıristiyanlık dinine imparatorluk sınırları içinde resmi koruma sağlayan ilk Roma imparatoru idi; Sylvester ise yaklaşık üç asır süren zulümlerden sonra yasal yönetim hakkına sahip olan ilk Papa idi.

“Her anlamdan, bu kilise için muhteşem bir dönem olmalıydı,” dedi Braun, “ama hiç de öyle değildi. Resmi, korunan bir dinin parçası olarak, kilise üyeleri birbirleri arasında hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları yakın bağlarını gevşetmeye başlamışlardı. İnançlı insanlar kendilerini Roma lejyonlarından korumak ve hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaç duyarken, kafirliği dışarıda tutmak ve ruhsal bütünlüğü korumak kolaydı. Çünkü birlik olmak, hayatta kalmak demektir. Ama Constantine tarafından resmi olarak tanıandıktan sonra kilise bu birlik ruhunu çabucak kaybetti. Şimdi Roma ile sürdürdükleri resmi bağlardan cesaret alarak, kilise Vatikan’ın şimdi son derece ünlü olan bürokrasisinin temellerini geliştirdiler.

Bürokrasi

96

TANRI’NIN KIZI

kendine ait bir yaşama kavuşurken, çok geçmeden kendini arkası kesilmeyen çatışmaların içinde buldu.

“Hayatta kalmalarını garantilemek için, kilise kendini karizmatik bir liderin etrafında şekillenen bir hareket olmaktan çıkarıp bürokratik bir kurum haline getirdi. Başlangıç olarak, yüzlerce farklı ruhsal grup birbiriyle rekabete girişti; bunlardan en önemlisi Gnostik hareketi. Her biri kilisenin temel prensiplerini sorgulamaya ve biçimlendirmeye girişti. Bu prensipler arasında İsa’nın kadınları erkeklerle eş tutup

tutmadığı, onlara havarileri ve ruhsal liderler olma izni verip vermediği ve Tan-rı'nın hem erkek hem de dişi olup olmadığı da dahildi.”

“Bu doğru mu?”

Braun başıyla onayladı.

“Ulu Tanrım,” dedi Amerikalı, alçak sesle.

“Evet,” dedi Braun, nazikçe. “Şimdi gizlice mücadele içinde olduğumuz şey hakkında daha geniş bir bakış açısına sahip oldun.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti: “Nerede kalmıştık? Ah, Constantine. Pekala. Constantine, bir ruhsal liderin kutsaması altında yönetmenin avantajlarının farkında olacak kadar akıllıydı. Sylvester ise kanun kaçağı olarak yönetmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Dolayısıyla uzaklardaki bir köyde mucizeler yaratan ve yaşlılara vaazlar veren bu küçük kızın hikâyesini duyduklarında, otoritelerini tehdit edecek başka bir olguyu engellemek için bir an önce harekete geçmeleri gerektiğini anlamışlardı. “Hem Constantine hem de Sylvester’ı temsil eden elçiler, bu küçük kıızı ziyarete geldiler,” dedi Braun. “Oraya ulaştıklarında, durumun daha önce duyduklarından çok daha vahim olduğunu gördüler. O sıralarda daha on beş yaşında olmasına rağmen, Sophia kendi doğduğu köyü saran ve civar köylere yayılmaya başla-

97

LEWIS PERDUE

yan yeni bir dinin odağı haline gelmişti.” Braun koltuğunu geri itti ve devam etti:

“Kilise, inanç sistemleri kutsal metinleri yorumlamaya dayanan bu yeni ruhsal grup tarafından parçalanabilirdi. Sophia’nın sahip olduğu türden bir güç ve karizmaya sahip birinin etrafında organize olan bir grubun yaratacağı güç ve cazibeyi düşünmek bile onları ürkütüyordu. Kız ve İsa Mesih arasında kurulabilecek paralellikler gözlerinden kaçmamıştı.”

Braun oturduğu yerde kıpırdandı. “Ayrıca,” dedi, dirseklerini masaya dayayarak tekrar yerleşirken, “Sophia erkek değildi. Ortodoks kilise tarafından tanınan havarilerin hiçbiri kadın değildi. Kadınlar...”

“Bağışlayın, Ekselansları...”

“Neils.”

Amerikalı tereddüt etti. “Neils.”

“Evet?”

“Ortodoks kilisesinin kadınları havari olarak tanımadığını söylerken bir kanun adamı gibi konuştunuz. Yani bunun anlamı, kadın havariler olduğu ama kilise tarafından tanınmadıkları mı?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Braun. “Aralarında en fazla tanınanı, Mecdelli Meryem idi. O ve Petros, aralarında çok ciddi ve hararetle tartışmalara girişmişlerdi.”

“Bunu Gnostik İnciller’den mi biliyorsunuz?”

Braun başıyla onayladı. “Onlar ve diğer kutsal metinler.”

“Ve onlar da diğerleri kadar sağlam kanıtlar, öyle mi?”

“Kesinlikle sağlam kanıtlar ama bu durum, Constantine ve bugün elimizde bulunan kurumu tanımlayan adam için hiç de uygun değildi. Petros, Mecdelli Meryem’e karşı verdiği iktidar mücadelesini kazanmıştı. Bu yüzden kiliselerde kadınlar ikinci sınıf müminler

98.

TANRI’NIN KIZI

olarak görülür ve şahadetlerine değer verilmez. Hıristiyanlık, erkek hakimiyeti geleneğini Musevilik’ten almış ve yeni dinin doktrinine dahil etmişti; bunu yapmasın-daki mantığı ruhsal nedenlere dayandırarak. ‘Cen-net’teki Kutsal Babamız,’ diyerek. Onlara göre Tanrı kesinlikle erkekti; tıpkı oğlu gibi. Kilisenin bu konuda yanıldığını şimdi kabul etmesi, Papa’nın başka konularda da eleştiriye açık hale gelmesine neden olur.”

Amerikalı şaşkın bir tavırla oturuyordu.

“Anlamalısın,” dedi Braun, “o sıralarda kiliseyi yöneten adamlar son derece becerikli ve pragmatik insanlardı. Kilisenin hayatta kalmasının, Constantine’in daha etkili bir şekilde yönetmesine izin verecek şekilde huzursuzlukları ve bölünmeleri bastırmak amacıyla, olabildiğince çok sayıda insanı tek bir Ortodoksluk mezhebine yöneltmek olduğunun farkındaydılar. Hıristiyan olmanın gereklerini bu kadar basite indirgemelerinin nedeni de buydu: Duayı oku, vaftiz ol ve hiyerarşinin kanunlarını sıkı sıkıya izle. Kişinin içsel bilgisi, sorgulamaları ve incelemeleri teşvik edilmiyordu, çünkü istenmeyen sorulara neden olabilirlerdi. Gnostik yöntem zordu; inanan kişinin fazlasıyla ruhsal çabasını gerektiriyordu.

“Kilisenin güçlenip ayakta kalabilmesi için, Pagan Romahlar’ın yaşam tarzlarına da uygun olması

gerekliyordu. Güneş Tanrı Sol’a tapmak için ayrılan günün bizim Pazar günümüz olmasının nedeni buydu. Roma tanrısı Mithra’nın doğum günü olan 25 Aralık da bu yüzden Kurtarıcımız’ın doğum günü olarak kabul edildi. Pagan uygulamalarının bu şekilde aktarımlarına örnek oluşturan daha bir sürü şey var.”

Amerikalı’nın yüzünde acı yansıtan bir ifade belirdi.

“Bunun sana acı verdiğini anlıyorum, oğlum. Ama güçlü olmalısın.”

LEWIS PERDUE

Amerikalı başıyla onayladı.

“Sophia’ya geri dönelim. Net, hızlı, kesin bir eyleme ihtiyaç duyuluyordu,” diye devam etti Braun, “ama elçilerin Constantine’e ya da Sylvester’a haberci gönderecek ve cevabını bekleyecek zamanları yoktu. Bu yüzden, tarihi bir karar verdiler.”

Braun ara vererek çayını yudumladıktan sonra tekrar devam etti:

“L’Archivo Segreto Vaticano’nun en eski cildi, Cons-tantine’in maiyetinden bir yazmanın güzel el yazısıyla doldurulmuş bir defterdir. Sophia’yı ve hayatını sorguladıktan sonra, yorumları kaydedilerek kendilerinden önce gelenlerin tanıklıklarıyla karşılaştırıldı. Sop-hia’nın sorgulanması en sona bırakıldı ve nihayet işlerini bitirdiklerinde, görüşmelerin yazılı kayıtlarını inceleyerek fikir birliğine vardılar. Okuman için bu görüşmelerin bir kopyasını sana getirdim... orijinali Latince olan bu metinlerin İngilizce tercümesini okuyacaksınız.”

Amerikalı başıyla onayladı. “Sonra ne oldu?”

“Romalı askerler hepsini öldürdü.”

“Hepsini mi? Yani bütün köylüleri mi?”

Braun ciddi bir tavırla başıyla onayladı. “Hepsini. Yazman, yüz elli köylü ve Sophia. Onları gömdüler,” diye devam etti Braun, titreyen sesiyle. “Bir hafta sonra, toplu mezar olarak kullanılan mağaradaki kefenler incelendiğinde, bir tanesinin boş olduğu görüldü. Üzerinde on beş yaşında bir kızın resmi vardı.” Braun yavaşça oturduğu yerden kalktı ve Amerikalı’nın yanına geldi. Bir elini genç adamın omzuna koyarak yüzüne baktı. “Biz bu gizli Mesih’in gardiyanlarıyız,” dedi Braun. “Sophia’nın Çilesi’ni bulmalı ve dünyanın asla Sop-hia’dan haberdar olmamasını sağlamalıyız; diğer bir deyişle, Onun ve Efendimiz İsa Mesih’in Tanrı’nın bize

100

TANRI’NIN KIZI

öğretmek ve sınamak için gönderdiği çok sayıda Mesih’ten ikisi olabileceği olasılığından. Bu sırrın açığa çıkması, kurumumuzun yıkılması ve sonunda inancımızın düşmanları için kapının açılması anlamına gelir. İnsanlar tek bir bölümü sorgulamaya başlarsa, sonunda her bölümü sorgularlar. Daha önce aldatıldıklarına inanırlarsa, güven bir daha asla sağlanamaz. Bunun sonucunda sadece ölüm ve acı gelir.” Amerikalı ona baktı. “Ben... bunu sorduğum için özür dilerim. Hiç... hiçbir fikrim yoktu. Belki de gerçekten bilmek istemiyordum.”

“Gerçek her zaman seni özgür kılmaz,” dedi Braun, “özellikle de o gerçeğin gücü yüzünden yüz milyonlarca Hıristiyan’ın inancının ve hayatının tehlikeye girmesi sorumluluğu senin omuzlardaysa.”

101

7

i

skelenin altındaki beton bir çıkıntıya asılmış halde dururken, Seth kontrolsüzce titriyordu. Tekneler arasındaki dar boşluklardan, iki adamın ölen arkadaşlarının cesetlerini iskeleye taşıyışlarını izlemişti. Dalgalar yükseldi ve marinanın dalgakıranları etrafında devasa kayalıklar gibi yükseliyordu. Soğukun zihninde yarattığı sersemlikle mücadele ederken, Seth daha uzağa yüzme olasılığını tartıyordu. Bunun yararı olmadığını biliyordu. İskelelerin arasındaki mesafeleri görünmeden aşabilmek için sualtından ilerleyerek ve teknelerin nispeten siper oluşturduğu noktalarda soluklanmak için durarak, ana kanala doğru sadece üç iskele mesafesi yüzebilmişti.

Şimdi soğuk vücudunun en derin noktalarına işlerken, egzersizin yarattığı sıcaklığı etkisiz kılıyordu. Bütün yapabildiği iskeleye asılı durmaktı ve sudan çıkıp saldırganlarla yüzleşmediği takdirde suda öleceğini biliyordu.

Seth hipotermiya hikâyelerini duymuştu; insan bilincini kaybederken huzurlu ve keyifli bir şekilde donarak ölüyordu. O kadar rahat ve huzur vericiydi ki daha sonrasında kurtarılanlar kendilerini dünyaya döndü-

102

TANRI’NIN KIZI

ren kurtarıcılarında öfke duyuyordu. Gözlerini kapadı ve gerilimin kaybolduğunu hissetti.

Su ılıktı ve Zoe teknenin dümenindeydi. Büyük ana yelkeni açmışlardı ve yelkenin dip tarafıyla güvertenin arasındaki dar boşluktan, ufuk çizgisi üzerinde beliren Salt Cay Adası’nı görebiliyorlardı. Seth pusulaya ve dizlerinin üzerine koyduğu tabloya bir bakış attı. Jost Van Dyke Adası da ileride görünüyordu. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve Foxies’teki taze ıstakozların hayalini kurdu. Gözlerini kapadığında, güneş ışınlarının gözka-paklarından süzülen aydınlığını gördü. Zoe’nin eli saçlarını okşuyordu ve...

Birden tuzlu suyun kendisini boğduğunu fark etti. Gözleri çamurla kaplanmıştı. Tutunduğu yeri bırakmıştı ve dibe batıyordu! Kolları donmuş, bacakları cansız bir şekilde kaskatı kesilmişti ama bacaklarına hareket etmelerini emrettiğinde tepki verdiler. Başını tekrar su yüzeyine çıkarttığı anda hırsla nefes aldı; elinden geldiğince gürültü yapmamaya çalışıyordu ama zaten fırtınanın gürültüsünden bir şey duymak pek mümkün değildi. Sağ tarafta iskeleden bir ip kavis çizerek alçalıyor, diğer tarafta görünmeyen bir yere doğru yükseliyordu. Seth umutsuzca kendini suya bıraktı ve ipin en aşağı noktasına tutunmaya çalıştı. Parmak uçları ipe değdi ama yakalayamadı. Yine dibe gitti ama bu kez bacaklarının gücüyle kendini yukarı doğru itinince elleri ipe kolayca yetişti. Kendini yukarı çektiğinde, bunun iskeleyle küçük bir kıçtan motorlu tekne arasında gevşek bir halat olduğunu fark etti.

Seth çekmeye devam etti ve nihayet ipin iskeleyle bağlı olduğu yere ulaştı. Bir an için orada durup etrafına bakındı. Tuhaf asma köprüler ve bir teknenin gövdesi görüşünü engelliyordu.

103

LEWIS PERDUE

Seth bir bacağını palamar takımının üzerine atarak ve diğerini iskelenin kenarına dayayarak kendini yukarı çekti. Uzunca bir an, vücudu boşlukta asılı kaldı ve sonrasında sırtüstü iskelenin üzerine uzanarak yüzüne düşen yağmur damlalarının serinliğini hissetti. Hafifçe öksürerek başını yana çevirdi.

Dirseklerinin üzerinde yavaşça doğruldu ve oturmaya çalıştı. Sol tarafında, havzanın diğer ucunda, adamlardan biri başka yöne doğru yürümeye başlamıştı. Seth temkinli bir tavırla ayağa kalktı ve vücudundaki uyuşukluğun kaybolmasını bekledi. Sonra yavaşça iskelenin ana noktasına doğru yürümeye başladı. Düşünmeden yaptığı bir hareketle, eli tabancanın kabzasını yakalamak için sabahlığının cebine gitti ama bulabildiği tek şey ıslak bir binlik banknot destesi oldu. Parayı ve tabancayı kafasından atarak yürümeye devam etti.

İskeleyle ilk tırmandığında, büyük bir tekne onu gizlemişti. Ama şimdi teknenin arkasından yürüyüp iskelenin ana bölümüne doğru ilerlerken, dalgakıranın üzerindeki çitleri ve ötesinde kalan binaları açıkça görebiliyordu. O bu kadar rahat görebildiğine göre, adamlar da onu kolayca görebilirlerdi.

Kıpırda! diye emretti kendi kendine. Koşmaya başlayarak iskeleyi aşip karaya ulaştı. Diğer adama bakındı. Ona ne olmuştu? Nerede saklanıyordu? Rampaya yaklaşırken, büyük bir teknenin kıç tarafının arkasına saklanarak duraksadı ve dalgakıranın üzerini bakışlarıyla taradı. Sarı yağmurluklu herhangi birini göremedi.

Acaba adam onu görmüş müydü? Yukarıda, görünmeyen bir yerde, Seth'in rampayı çıkmasını mı bekliyordu? Seth sadece hareket etmesi gerektiğini biliyordu; kendisini bekleyen ne olursa olsun, rampayı çıkmak zorundaydı. İskelede kalmak ölmek demektir

104

TANRI'NIN KIZI

çünkü. Uzun, titrek bir nefes aldı ve dik rampayı tırmanmaya başladı.

Tam rampanın üzerine ulaştığı anda gözüne sarı bir şey ilişti. Hemen rampanın üzerine yüzükoyun uzandı. Seçenekler. Hangi seçenekler? Rampayı tırmanmak, silahlı adamla yüz yüze gelmek demektir; geri dönmek ise kesin bir ölüm demektir. Yukarı doğru sürünmeye başladı.

Tam yukarı ulaştığı anda Seth gücünün son kalan kırıntılarını topladı, ayağa fırladı ve arabalara doğru hızla koşmaya başladı. Katillerin siyah sedanının ve tuvaletlerin yanından hızla geçti. Çıplak ayakları asfalt zeminde şapırtılar çıkarıyordu ve bir an için ayaklarının acıdığını hissedince uyuşuklukları geçtiği için sevindi.

Fırtına sırtını kavuruyordu. Kendi arabasının yanından geçti - anahtarları Valkyrie'nin bir yerlerin-deydi - ve limuzine yöneldi. Dev yapılı Benjamin'e ne yapmış olurlarsa olsunlar, anahtarlar muhtemelen hâlâ kontağın üzerinde olmalıydı.

Bilek seviyesine yükselen bir su birikintisinin içinden geçerek dar bir oluğu aştı ve bir çalılığı siper alarak limuzine ulaştı. Limuzinin metal gövdesine dayandığında nefes nefeseydi ve bacaklardaki güç kesilip yere devrilmemek için kendini zor tutuyordu.

Derin bir nefes alarak geri çekildi, titreyerek ayağa kalktı ve sürücü kapısına yaklaşıp açtı. Kanlı bir ölümün yoğun, ılık, yapış yapış kokusu bir anda burun deliklerine doldu.

Seth acemilik döneminde sık sık trafik kazalarına gönderilirdi ve çok çeşitli cesetlerle karşılaşmıştı; kol ve bacakları ters bir şekilde savrulmuş, gövdeleri parçalanıp açılmış, iç organları dışarı çıkmış cesetler görmüştü. Cinayet dedektifi olduğunda, insanların

105

LEWIS PERDUE

başkalarına kasıtlı olarak yaptığı sapıkça şeylere tanık olmuştu. Ama hayatı boyunca gördüklerinin hiçbiri, onu şimdi limuzinin sürücü kapısını açtığı anda karşılaştığı manzaraya hazırlamamıştı.

Weinstock'm koruması el ve ayak bilekleri arabanın iki tarafındaki kapı direklerine bağlanmış halde ön koltukta yarı yatar pozisyondaydı. Adam çırılçıplaktı ve kasiğindeki tüylerin hemen üzerinden başlayarak göğüs kemiğine kadar titiz bir şekilde kesilmişti. Bağırsakları yarıktan dışarı çekilmiş, deri döşemeli koltukların üzerine yığılmıştı.

Kapının açılırken çıkardığı sesin arkasından, We-instock'm korumasının acı dolu homurtusu duyuldu. Benjamin hâlâ hayattaydı. Rengi taş grisine çalan yüzü yavaşça Seth'e doğru döndü. Gözleri açıldı ve birkaç saniye için üzgün bir tavırla Seth'e baktı. Ağzı açıldı ama bu hareket bile kendisi için çok zormuş gibi sessizce tekrar kapandı. Ardından gözler kapandı ve adamın başı omuzlarının üzerine yıkıldı. Seth kusmamak için kendini zor tutuyordu. Ağzı sudan çıkmış bir balığın gibi açılıp kapanıyordu. Sonunda bakışlarını başka tarafa çevirebildi ve insanüstü bir gayretle bacaklarını hareket etmeye zorladı. Geriye doğru bir adım attı, koşarak kaçmak için döndü ve bir elinde bıçak, diğerinde otomatik tabanca tutan genç bir adamla karşılaştı. Adamın yüzünde zafer yansıtan bir gülümseme vardı.

"Biz de seni bekliyorduk," dedi genç adam, ağır aksanlı bir ingilizce ile. Limuzinin ön koltuğuna baktı. "Benjamin ve ben."

Adam kot pantolon, v yakalı bir bluz, bir rüzgârlık ve spor ayakkabılar giymişti. Giysileri yağmurdan sırlıklam olmuş ve vücuduna yapışmış bir haldeydi.

106

TANRFNIN KIZI

Kısa saçları da sırlıklamdı ve kafatasına yapışmıştı. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Uzun kas yapısı, uzun mesafe koşucusu olduğu izlenimi veriyordu. Gözlerinde çılgınca bir pırıltı vardı. Seth sessizce geriye doğru adım attı ve limuzinin sırtına dayanan soğuk metal gövdesini hissetti. Polislik kariyerinde kendisini birçok kez tehlikelerden kurtaran soğukkanlılığının ve eski içgüdülerinin bu sabah da onu yarı yolda bırakmaması için dua ediyordu. Bir çıkış yolu, bir silah ya da benzeri bir şey bulmak umuduyla etrafına bakındı ama yararsızdı.

Adam tetiği çekerek yere birkaç kurşun sıktığında, susturucu takılmış otomatik silahın boğuk tıkırtısı, dikkatini karşısında ama uzanma mesafesinin dışında duran genç adama geri döndürdü. "Sakin kaçmaya kalkışma," dedi genç adam, Seth'in düşüncelerini okumuş gibi. "Seninle konuşmamız gerekiyor."

"Benjamin ile konuştuğun gibi," dedi Seth, ön koltuktaki kasvetli manzaraya bakmamaya çalışarak. "Gerekirse," dedi adam.

Seth düşüncelerini adama, söylediği sözlere odaklamaya, ustaca doğranmış adamı, soğuğu ve içinde bulunduğu tehlikeyi kafasından atmaya çalıştı.

"Onu kullanman gerekeceğini sanmıyorum," dedi Seth, adamın bıçağını işaret ederek.

"Ellerini görebileceğim şekilde iki yanında tut," dedi adam, sert bir tavırla. Sonra, defalarca tekrarlandığı için alışkanlık haline geldiği belli olan bir hareketle bıçağı katladı ve pantolonunun cebine attı. "Böyle bir ikna yöntemine ihtiyacın olup olmadığını birazdan anlayacağız. Şimdi arabaya bin; arka tarafa."

İç i sıvacık kan kokan arabaya girme düşüncesi Seth'in midelerini bulandırdı ama başka çaresi yoktu.

107

LEWIS PERPUE

Adam Seth'in kaçmasına izin vermeyecek şekilde limu-zinin arka kapısına yaklaşarak açtı. Sıcak, mide bulandırıcı koku dışarı yayıldı.

"İçeri bakarsan, iki kelepçe göreceksin; biri diğer taraftaki kapının yanındaki tutacağa, diğeri de ön koltuğun dirseğine bağlı. Arka koltuğa otur da sana onları nasıl takacağım göstereyim."

Seth kanla kaplanmış koltuğa oturdu. "Diğer tarafa bak," dedi adam, Seth'e yaklaşırken. "Kelepçelerin ikisinin de bir uçlarının açık olduğunu göreceksin. Üstteki kelepçeyi sol el bileğine, alttakini de sol ayak bileğine geçirmeni istiyorum." Seth, genç adamın ameliyat becerilerinden zevk aldığını ve işbirliği yapsın ya da yapmasın kendisini doğramaya kararlı olduğunu anladı.

Tam o anda Benjamin'in gırtlığından uzun zamandır bastırılmış gibi gelen güçlü bir acı homurtusu yayıldı. Seth'in kafasındaki tüm düşünceler dağıldı ve geride sadece kaçma düşüncesi kaldı. Keskin bir bıçakla doğranarak Benjamin'in içinde bulunduğu duruma düşmek yerine mermilerle hemen ölmeyi tercih eden Seth, kendini diğer taraftaki kapıya doğru attı. Kapı açılmadı. Seth deli gibi kapıya vurmaya başladı; ardından cama bir yumruk indirerek çatlattı.

Seth'in arkasında, otomatik silahın peş peşe yolladığı mermiler Benjamin'in uğursuz çığlığını kesiverdi. Talihsiz korumanın beyninden kopan bir parça Seth'in kafasının üzerinden uçtu ve cama yapıştı. Bir an sonra katilin sesi duyuldu.

"Kelepçeleri tak dedim sana," diye bağırdı adam. Sesinden başka bir tehdide ihtiyacı yoktu. Seth katilin üzerine atıldığı takdirde mermilerin kendisini ne kadar çabuk öldüreceğini hesaplarken, gözüne bir hare-

108

TANRI'NIN KIZI

ketlilik ilişti; o kadar hızlıydı ki sanki fırtınanın yarattığı bir göz yanılması gibiydi.

Bir an sonra, katilin arkasından bir kol ortaya çıktı ve adamın kafasını yakalayarak geriye doğru çekti. Adam refleks olarak susturucu takılmış otomatik tabancanın tetiğini çekti. Seth kendini limuzinin zeminine atarken, mermiler arkasındaki kapıya saplandı ve yukarı doğru bir yol izleyerek birkaçı tavana deldi. Seth başını kaldırıp baktığında, katilin gözlerinin önce şaşkınlık, sonra acıyla irileştiğini gördü. Sonunda adam gözlerini kapadı ve yüz kasları gevşedi.

Doğrulup oturmaya çalışırken, Seth genç adamın cesedinin bir kenara itildiğini gördü, açık kapıdan, sırlı sıklam olmuş gri kumaşın sarıldığı bir çift bacak ve hemen üzerlerinden başlayan koyu mavi bir rüzgârlık görünüyordu. Kurtarıcının yüzü henüz görünmemişti. Seth'in gözlerinin önünde, rüzgârlıklı kollardan biri genç adamın sırtına saplanmış bir bıçağı geri çekti. Diğeri pantolonun arka cebinden bir kumaş mendil çıkarıp bıçağı sildi. Eller bıçağı katladı ve rüzgârlığın ceplerinden birine tıktı. Bir an sonra adam öne eğildi ama yüzü yine görünmedi.

"Ridgeway?" dedi. "Ridgeway, iyi misin?"

Seth şaşkınlıkla dışarı çıkarken George Stratton'm tıraşlı ve yakışıklı yüzüyle karşılaştı; delice bir an ilk aklına gelen şey, adamın Zürih'te ne kadar gevşek davrandığı oldu.

109

8

Z

oe, karanlık ve gölgeli koridorlarda dev yapılı gardiyanını takip ediyordu. Kendi bileğini adammkine bağlayan kelepçenin zinciri ellerinin arasında hafif şingirtılar çıkarıyordu. Film dekorlarını andıran depo duvarlarının arasında yürürlerken, Thalia sessizce arkalarından geliyordu. Çatı kutu gibi dümdüzdü ve beton zeminin üzerinden yükselen hiçbir dayanağı yoktu. Karanlıkta zor seçilebilen kablolar - elektrik ve bilgisayar ağının sağlıyorlardı - depo tavanından aşağı doğru yılan gibi kıvrıla kıvrıla iniyorlardı.

Yüz doksan altı, diye içinden sayıyordu Zoe, adım attıkça. Yüz doksan yedi, yüz doksan sekiz.

Yapının dar dip tarafına yerleştirilmiş metal bir kapının önünde durdular. Uyuduğu hücreden çalıştığı hücreye kadar yüz doksan sekiz adım. Her gün, yüz doksan sekiz adım buraya, yüz doksan sekiz adım geriye. Başlangıçta bu monotonluk sınırlarını germişti ama aylar geçtikçe, hayatının fiziksel sınırlarını tanımlayan rahatlatıcı bir ritüele dönüşmüşlerdi.

Gardiyan anahtarı soktu, kapıyı açtı ve Zoe'yi de peşinden sürükleyerek içeri girdi. Gardiyan bütün anahtarları kaldırdığında oda ışıkla doldu. Uzunluğu geniş-

110

TANRI'NIN KIZI

lignin yaklaşık iki katı olan donuk renkli duvarlarla çevrili bir oda kendini gösterdi. Tavana cömertçe asılmış lambalardan gelen parlak ışık, neredeyse gölgesiz bir aydınlık sağlıyordu.

Oda güzelce döşenmiş bir galeriydi ve bir köşesi Wil-li Max'ın evinden yağmalanan mobilyalarla döşenmişti. Dip tarafta çalışma bölümü ve sanat eserlerinin dizildiği bir stand vardı; burası tuvaleri çerçevelerinden ayırmak için kullanılan temel aletlerle dolu sehpa, gizli restorasyonları tespit etmek için kullanılan siyah ampuller, alkol, çözücüler, test ve temizlik amaçlı kullanılan diğerkimyasal maddeler, tabloların yerleştirildiği şövaleler, üzerinde heykeller, kalıntılar ve mücevher parçaları bulunan masalarla doluydu.

Potansiyel müşteriler eserleri görmek için geldiklerinde, katlanan paravanlarla bu bölüm gizlenebiliyordu.

Thalia, operasyonu yönetmek konusunda "ikna edilmişti. Mümkün olan en yüksek fiyatları almasını garantilemek için, komisyonları babasının borçlarını ödemesi amacıyla ayrılıyordu. Alıcılardan bazıları saygın müzelerden gelen seçkin uzmanlar veya zengin koleksiyoncuların aracılığıydı; yeni eserler bulabilmek umuduyla, ahlak değerlerini paltolarıyla birlikte vestiyerde bırakarak içeri giriyorlardı. Max'm koleksiyonundan yağmalanan asırlık Fransız şaraplarını yudumlarırken, sanat eserlerini inceliyorlardı. Çekler imzalanıyor, hırslar geçici bir süre için yatışıyor, komisyoncuların gözleri doyuyordu. Zoe her sabah geldiğinde, eserlerden bazılarının artık orada olmadığını görüyordu.

Bütün bu operasyon, Zoe'nin finale yaklaştığını bildiği bir dramının sahnesiydi. Zoe bütün sanat eserleri gittiğinde kendisini öldüreceklerinden emindi. Ama bu Şece, sanat karşısında duyduğu coşku ölümle ilgili tüm

111

LEWIS PERDUE

düşüncelerini zihninden silip atmıştı; en azından düşünceleriyle baş başa kalana kadar.

Zoe ve Thalia, odanın çalışma bölümüne yönelirken, gardiyan dışarı çıkarak kapıyı arkasından sertçe kapadı. Birkaç saniye sonra dışarıdaki sürgülü kilidin metalik gürültüsü yankılandı. Odanın tek kapısı oydu.

“Bunları sana sakladım,” dedi Zoe, Sahtekar Masası dedikleri bölüme geldiklerinde. Önlerinde bir Vermeer, Adem ile Havva’nın Cennet Bahçesi’nden kovuluşunu temsil eden büyük bir gümüş tepsi, neredeyse tıpatıp birbirine benzeyen iki Renoir - biri kesinlikle diğerinin taklidiydi - işaret parmağı biçiminde gümüş bir kalıntı ve bir düzine Corot duruyordu. *

“Geri kalanı işaretlendi, satıldı ve gönderildi.”

“Eğer haber dışarı sızarsa, bazılarının parlak sanat kariyerleri mahvolacak,” dedi Thalia.

“Hak etmediklerini söyleyebilir misin?” dedi Zoe, sert bir tavırla.

Thalia dikkatli bir şekilde sahteleri inceledi.

“Bunun nesi var?” diye sordu sonra, gümüş tepsiyi işaret ederek.

“Güzel bir parça,” dedi Zoe. “Aslında son derece ender bir örnek. Ama söylendiği gibi beşinci yüzyıl başlarına ait filan değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Cinsel organlarını örten incir yapraklarından.”

“Ne?”

“Rönesans sonlarına kadar böylesine bir gizliliğe gerek duyulmuyordu,” dedi Zoe. “Bu eserin yapıldığı söylenen tarihte, henüz böyle bir tutum izlenmiyordu. Katolik Kilise birinci binyıldan sonra üzerine ısrarla basmaya başlayana kadar, seks kirli ya da günahkar bir şey olarak algılanmıyordu.”

112

TANRFNIN KIZI

“Lanet olsun!” dedi Thalia, avucuyla alnına bir şaplak atarak. “Elbette! Bunu ben de biliyordum! Nasıl oldu da aklıma gelmedi?”

“Belgelere göre, bir sürü ünlü de bu bağlantıyı kuramamış.”

“Ama neden?”

“Belki de güzelliğinden dolayı gözleri körleşmiştir. Ya da belki de eski olduğuna inanmak istemişlerdir. Sanat zihindedir ve bu yüzden de istediğimize inanırız. İnanmak istersin, çünkü gerçek bir parça için daha yüksek fiyat alırsın.”

Thalia başıyla onaylayarak mırıldandı. Sonra iki Re-noir’ı işaret etti. “Sağdakinin sahte olduğu çok belli. Yeterince iyi değil.”

Zoe kıkırdadı. “Aslında, ikisi de Renoir’ın eseri. Paraya ihtiyacı olduğunda, en çok beğenilen eserlerinden birinin kopyasını yapıp satardı.”

“Elbette,” dedi Thalia. “Bunu da hatırlamalıydım. Bu kadar yeni şeylerle uğraşmayı çok uzun zaman oldu. Üzerinde çalıştığım şeylerin çoğu, en az altı ila sekiz bin yıllık.”

“Kendini kötü hissetme,” dedi Zoe.

“Ama bu özgünlük sorusunu karşımıza çıkarıyor,” dedi Thalia, Renoir tablolarına bakarken. ‘Yani, özgün bir Renoir yapıtı ama...’ Bir an düşündü. “Bence bir sanatçının kendisini kopyalamasının kötü bir tarafı yok.” “Hem de hiç,” diye onayladı Zoe. “Renoir gibi bazıları bunu para için yapmıştı. Bazıları ise bir konsepte aşık oluyor, zaman zaman aynı konuya geri dönüyorlardı. Ama daha da önemlisi, diğer sanatçılar zaman içinde giderek daha iyi birer ressam ya da heykeltıraş olduklarını düşünüyor, aşık oldukları konuya hakkını vermek için geri dönüyorlardı.”

113

LEWIS PERDUE

Thalia bunu düşünürken yavaşça başıyla onayladı. Bir trenin uzaklardan gelen gümbürtüsü yankılandı.

“Pekala, Vermeer’a ne dersin?” dedi Thalia, Yusuf Mısır’da Kardeşlerine Kimliğini Açıklarken adlı tabloyu işaret ederek.

“Vermeer değil,” dedi Zoe, öne eğilip birinci tablonun arkasından bir ikincisini çıkarırken. “Vermeerlar. Aslında iki tane.”

“Zoe!” dedi Thalia, şaşkınlıkla bakarak. “Bu Vermeer... Celile’deki Mucize\...” Zoe’nin az önce ortaya çıkardığı tabloyu işaret ediyordu. “Burada ne işi var?”

“Bunu bugün öğleden sonra buradan ayrılmamızdan önce koleksiyona dahil ettim. Bir köşedeydi. Her nasılsa daha önce dikkatimi çekmemişti.”

“Bu...”

“Hı-hım.” Zoe başıyla onayladı. “Hiç şüphesiz başka bir Van Meergeren. Koleksiyondaki Vermeerlar’ın hepsi sahteydi; Max’i ziyaret ettiğim ilk gün beni beynimden vurulmuşa çeviren bu parça hariç.”

Hans van Meergeren, belki de modern zamanların en ünlü sahte tablo ressamıydı. Muhteşem bir yeteneğe sahip olan ama orijinallik konusunda pek endişelenmeyen Hollandalı bir ressam olan Meergeren, dahi Jan

Vermeer tablolarının sahtelerim yapmasıyla ünlüydü. Güya Vermeer'm İtalya'da geçirdiği kayıp yıllara ait olan tabloları, birçok sanat galericisinin, koleksiyoncunun ve müze yetkilisinin dikkatini çekmişti. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra bir Nazi işbirlikçisi olmakla ve onlara ulusal sanat hazinesi satmakla suçlandığında, bu sahte çalışmalar da ortaya çıkmıştı. Van Meergeren, kendini kurtarmak için, Naziler'e satılan tabloların - Reichsmarschall Herman Goering'in satın aldığı /sa ve Zina Yapan Kadın adlı tablo da dahil - kendisinin yaptığı sahte tablolar olduğunu itiraf etmişti.

114

TANRI'NIN KIZI

"Emin misin?" diye sordu Thalia. Yüzü sararmıştı.

"Neyin var, hayatım?" diye sordu Zoe, Thalia'nın omzuna nazikçe dokunarak.

Thalia kendini kontrol etmeye çalışarak zorlukla yutkundu. "O benim."

"Ah, hayır." Zoe'nin sesi zayıf çıkıyordu. "Ah, hayır, hayır."

Thalia başıyla onayladı.

"Nasıl olabilir?"

"Bütün önemli alıcıları buraya topladığımızı göre, babamın kendi eserlerinden bazılarını da satabileceğimizi düşünmüştüm. Bu onun ödül kazanan eseriydi."

"Çok üzgünüm." Zoe kelimeleri yetersiz kaldığı için kendini çok kötü hissediyordu.

Thalia başını iki yana salladı ve tabloya doğru eğildi. Tekrar doğruldu. Derin bir iç çektikten sonra Zoe'ye döndü.

"Gerçekten emin misin?"

Zoe yüzünü buruşturdu. "Keşke olmasaydım," dedi.

"Nasıl? Nasıl söyleyebiliyorsun? İki de gerçek Ver-meerlar gibi görünüyor."

Zoe başıyla onayladı. "Gerçekten nasıl yapabildiğimi ben de tam olarak bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bir sanat eserine bakıyorum ve... beni etkiliyor. Sahte olup olmadığını neredeyse daha ilk bakışta söyleyebiliyorum."

"Seni etkilemek mi?"

Zoe tereddüt etti. "Bunu bilen ve hâlâ yaşayan tek kişi Seth," dedi Zoe. Thalia beklentiyle ona baktı.

"Sana hayatımı borçluyum," dedi Zoe, sonunda. "Ben... yani biz... seninle kardeş gibi olduk. Bu sır konusunda sana güvenebilir miyim?"

Thalia başıyla onayladı.

115

LEWIS PERDUE

"Bir tabloya, renklere baktığımda sesler duyuyorum," dedi Zoe.

Thalia, Zoe'nin sözlerini yanlış anlamış gibi kaşlarını çattı. "Ses mi?"

"Kırmızı, çello gibi orta kalınlıkta; san, flüt gibi çok tiz."

Thalia'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Renkleri hep duyuyordum," diye devam etti Zoe. "Kendimi bildim bileli. Herkesin duyduğunu sanıyordum. Ama yaşım büyüdükçe, ailem giderek daha çok endişelenmeye başladı. Annem şeytanların beni ele geçirdiğini sanıyor, Pazar günleri kilisedeki bütün cemaat benim için dua ediyordu."

"Diğer görür babam, beni çok pahalı bir psikiyatru götürdü. Adam beni görür görmez sinaestezi teşhisi koydu."

Thalia endişeli gözlerle bakıyordu.

"Deli olmadığıma çok sevinmişim."

"Hı-hı," dedi Thalia, şüpheli bir tavırla.

"Sinaestezi, sinir sistemindeki zararsız bir kısadev-re; telefon hatlarındaki kesişme gibi. Sınırlar birbirleriyle karışıyor. Bazı sinaestetikler biçimlerin tadını alırken, bazıları renklerin kokularını alıyorlar. LSD gibi uyuşturucular benzer deneyimlere yol açıyor ama 25,000'de birimiz bunu doğal olarak yaşıyoruz; muhtemelen doğarken beyinlerimiz farklı yapılandığı için. Çoğu sinaestetikler solak kadınlar - tıpkı benim gibi - ve en çok görünen şekli de seslerin renkleri harekete geçirmesi, yani benim tam tersim."

"İnanılmaz," dedi Thalia. "Ama bugün sahtecilik teşhisinin bilime dayandığını sanıyordum, sezgilere değil. Bilirsin, spektrografik analiz gibi."

Zoe gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Her bilimsel gelişmede, sahteciler onu da aşmanın bir yolunu bu-

116

TANRI'NIN KIZI

luyorlar. Her nasılsa, ahlaksızlık bilimle başa baş gidiyor; hırs ve açgözlülük bunun olmasını sağlıyor.

"Van Meergeren, on yedinci yüzyıla ait sıradan eserleri alarak, resmi orijinal temeline döndürerek - bunun için genellikle bej bir çözücü kullanıyordu - ve pigmentleri orijinal Vermeer'dakinin aynısı olan el yapımı

boyalar kullanarak yeniden başlıyordu. Eğer özgün pigmentleri tespit etmek için spektrograf kullanırsan, testi geçer. Bakalit ve leylak yağı kökleri elbette ki bir ipucu verir ama bunları da test etmeyi bilmen gerekir. Bilimsel pencere son derece darken, sahtecilerin paletleri son derece geniş.”

“Hmm,” diye mırıldandı Thalia.

“Ayrıca, sanatla uğraşan insanlar beyinlerinin sağ yarısını kullanırlar; herhangi bir tutarlılık gösterecek bilimsel aletlerle ya da yöntemlerle uğraşmazlar,” diye vurguladı Zoe. “Çoğu zaman, bilimsel testler yetersiz kalır. Çünkü sezgi daima öncelikli ve üstündür.”

“Ama ortalıkta sahte eserleri tespit eden bir sürü insan var ve hiçbiri senin şu sentez...”

“Sinaestezi.”

“Evet, işte o,” dedi Thalia. “Hiçbiri senin gibi değil. Beynindeki bir sinirsel kısa devrenin seni bir gecede bu kadar keskin bir uzman haline getirdiğini sanmıyorum. Küçük bir kızken herhalde bütün sahte sanat eserlerini tespit edebilmen için seni Getty Müzesi’ne götürmelerini istememiştir.”

“Elbette,” dedi Zoe. “Saf yeteneğin eğitilmesi gerekir. Bu altıncı hissimin yararlı olabileceğinden bile haberim yoktu ama renk ve müzikle ilgili olduğu için, eğitimimde bunlara ağırlık verdim. Sanırım eğitimim beynimde giderek gelişen bilgisayar yazılımları gibiydi. Bir sanat eserine baktığım her seferinde, önünde saatler geçirerek incelerken, fırça darbelerini neredeyse ezberlerken,

117

LEWIS PERDUE

bir heykelin üzerine düşen gölgelere canlıymış gibi bakarken zihnimi programladığımı bilmiyordum; yüz hatları, kumaş dokuları, bir perdenin yere dökülüşü gibi bir milyon farklı detayı söze dökemesem de, zihnim her birini zaman içinde müziğe ekliyordu.”

“Bu çok tuhaf,” dedi Thalia. “Sadece sesler değil, aynı zamanda da müzik, ha?”

Zoe başıyla onayladı. “Mantıklı değil mi? Sarı flütler, kırmızı çellolar, siyah davullar; bir tablodaki renklerin her biri birer enstrüman. Ya da bir heykelin üzerindeki bir milyon farklı gri tonu. Kafamın içinde devasa bir orkestra çalıyor gibi hissediyorum. Daha basit eserler Caz, Rock ya da R&B gibi geliyor. Ben müzik çeşitleri konusunda bilgimi artırdıkça, sanat eserleri de kendilerini bana daha iyi ifade edebilmeye başladılar.”

“Zihninde çalan bir müzik.”

Zoe başıyla onayladı. “Zihnimde.”

“Rusya’da böyle insanları kendilerine zarar vermesinler diye bir yere kilitlerler.” Thalia göz kırptı. “Orada sana insanları öldürmeni söyleyen sesler yok, değil mi? Bilirsin, CIA ya da benzeri gibi?” İkisi de gülmeye başlayınca, ortamdaki gerilim kayboldu.

“Peki benim Vermeer’ını nasıl bir müzik çaldırıyor?” diye sordu Thalia, temkinli bir tavırla.

Zoe tabloya döndü ve kısa bir süre sonra cevap verdi: “İkinci sınıf yaylılara sahip birinci sınıf bir orkestra gibi.”

“İkinci sınıf yaylılar mı?”

Zoe başını yana yatırdı ve doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudaklarını büzdü. “Yaylılar müziğin içine karışır,” dedi sonunda. “Örneğin, şuraya bir bak...” Tablonun bir noktasını işaret etti. “O muhteşem derin ışığa sahip; neredeyse Vermeer’da alışkın olduğumuz o don-

118

TANRI’NIN KIZI

muş ışık hissini veriyor. Parıltılı vurgular ve derin gerçekçi gölgelerin yanı sıra, gerçekçi bir biçim.”

“Bunlar orkestranın iyi kısımları mı?”

“Kesinlikle,” dedi Zoe. “Ama bir de insanların yüzlerine bak.” İsa’nın resmini işaret etti ve sonra parmağını etrafta duran insanların yüzlerine kaydırıldı. “Öncelikle hepsi taş kesilmiş gibi. Hiçbir ruh ya da duygu yansıtıyorlar. Sadece anlamsız yüzler. Şu kıyadaki balıkçı teknesine bak; orantısız ve çala kalem yapılmış. Vermeer perspektife ve detaylardaki doğruluğa çok önem verirdi.”

Thalia öne doğru eğildi. “Evet.” Başını yana yatırarak resmi inceledi ve bir süre sonra doğrularak Zoe’ye baktı. “Haklısın. Bunu daha önce fark etmemiştim.” Üzgün bir tavırla iç çekti.

“Hiç şüphesiz dikkatin dağılmıştı. Bu muhteşem ışık kullanımı ve harika gölgeler ilk anda insanın dikkatini detaylardan uzaklaştırıyor,” dedi Zoe. “Bunlar bu kadar iyi olduğuna göre, şüphesizliği bir kenara bırakmakta sakınca olmadığını düşünmüş olmalısın.”

“İnanılmaz,” dedi Thalia. “Gerçekten inanılmaz. Peki ama zihnin iyi müzikle gürültüyü nasıl ayırabiliyor? Sahte olan eserlerin kötü bir ses çıkardığını ve iyi olanların da Beethoven gibi olduğunu sana söylemeyi nasıl öğrendi?”

Zoe güldü. “Aslını istersen gerçek Jackson Pollock eserleri hiç de Beethoven’a benzemez.”

Yine birlikte gülüşüler.

Nihayet kakhahaları yatıştıgında, Zoe açıkladı: “Yine programlamayla ilgili. Her saygın müzede ve koleksiyonda, sahte olduğu bilinen eserlerin uzmanlar tarafından incelenebilmesi için saklandığı bir arka oda ya da bodrum vardır. En iyi koleksiyoncular bile zaman zaman aldatılabilir. Yapılabilecek en onurlu şey, onları halkın gözü önünden kaldırmak ve uzmanların sah-

119

LEWIS PERDUE

telerle ilgili kendilerini geliştirebilmelerine yardımcı olmak için bir yere saklamaktır. En ucuz ve kalitesiz müzeler, bodrumlarında sahte eserler olmayanlardır. Sahte eserleri sergilemeye devam ederler ve güçlü yatırımcıları ya da yönetim kurulu üyelerini kızdırmamak için hatalarını kabul etmezler.” Bir an duraksadı. “Her neyse, ben hayatımın birkaç yılını bu odalarda dolaşarak ve sahte eserleri gerçekleriyle karşılaştırarak geçirdim.”

Thalia tablosuna sevgi dolu gözlerle bakarken başıyla onayladı. Biraz sonra Zoe'nin gözlerine baktı ve sordu: “Gerçekten fark eder mi ki?”

“Ne gerçekten fark eder mi?” diye sordu Zoe, bu beklenmedik soruya.

“Eğer tablo zevk veriyorsa... uzmanlar söyleyemiyorsa, tablonun sahibi ya da halk için eserin başka birine ait olması fark eder mi?” Thalia tekrar tabloya baktı. “Küçüklüğümden beri bu tabloyu çok seviyorum.” Tekrar Zoe'ye döndüğünde, gözleri nemlenmişti; hemen elinin tersiyle sildi.

“Elbette fark eder,” dedi Zoe, kendi duygularının yoğunluğunu hafifletmeye çalışarak. “Sahte bir tabloyu sevmek... sadık olmayan bir erkeği sevmek gibidir... ya da sahte bir tanrıya tapmak gibi. Yanlıştır... kötüdür.”

Thalia gülümsedi. “Kalbin bilmiyorsa? Ya asla bilme-yecekse?”

“Yani cahil olmanın daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?” Zoe inatçıydı.

“Belki,” diye cevap verdi Thalia. “Belki.”

Zoe kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. “Bunu kabul edemem. Edemem. Ben sadece...” Zoe şiddetle inandığı, Thalia'nın acısını artırmaktan başka işe yaramayacağını bildiği sözleri geri tuttu.

120

TANRI'NIN KIZI

Thalia, parmağının ucuyla Zoe'nin omzuna nazikçe dokundu. “Neye inandığını ve inancının ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Cehaletin en iyisi olduğunu söylemiyorum ama görebildiğim kadarıyla genellikle cahil kalmayı tercih eden insanlar daha mutlu oluyorlar; kendi tanrıları ve kendi eşleriyle...” Önce tabloya, sonra tekrar Zoe'ye baktı. “Ve sanat eserleriyle.” Derin bir iç çekti. “Şey, babamın bu tabloyu satmak istememe her seferinde neden karşı çıktığını şimdi daha iyi anlıyorum.” Tekrar iç çekti. “Sanırım satmak işi kolaylaştırırdı.” Tablosuna son bir kez baktı, uzandı ve tabloyu alıp diğerinin arkasına koydu.

Sonra kararlı bir tavırla Zoe'nin yüzüne baktı. “Pekala,” dedi. “Yani kafanda şu film müzikleri çalıyor ve ortaya çıkarılmış sahte eserlerle ilgili dünyanın en iyi hafızasına sahipsin. Seni en büyük sahte sanat eseri avcısı yapan şey bu mu?”

Zoe kadının duygularını bu kadar çabuk bir kenara atabilmesine şaşırды ama üzerinde durmadan cevap verdi: “Şey, tam olarak böyle sayılmaz. Sahte sanat eserlerini tanımayı öğrenmenin en iyi yollarından biri, sahte sanat eserleri üreten biriyle tanışmak ve bildiği tüm sırları sana öğretmesini sağlamaktır,” dedi.

“Biri sahte bir şaheser yaratırken izleyebiliyorsan, neye bakman gerektiğini gerçekten öğrenirsin.”

“Bunu yapmak bir hayli zor olmalı.”

“Oldukça,” dedi Zoe, “ama imkansız değil.”

Thalia'nın kaşları kalktı. “Yani böyle birini mi tanıyordun?”

“Hı-hım,” dedi Zoe, başıyla onaylayarak. “Kelimesi kelimesine.”

“Ahhh, hayatım,” dedi Thalia, yüzü aydınlanırken. “Biraz ara verelim. Bunu dinlemem gerek.”

121

9

T

ek katlı motel binası, Pasifik Sahil Otobanı'nın yamalı asfaltı ile denize doğru dik bir şekilde inen kayalıkların arasındaki dar bir alana sıkışmıştı. Hava kararırken, BOŞ ODA tabelasının kırmızı ışığı parlaltılı bir şekilde dikkat çekiyor, genellikle 5 numaralı eyaletler arası karayolunu kullanan müşterilerin bir gecelik uğrak yeri oluyordu.

Seth, Stratton ve diğerlerini bir saat kadar önce içeri alan resepsiyon görevlisi, ifadesiz ve sikkın bir yüzle oturuyordu; oturduğu kurşun geçirmez camın arkasından, karanlığın içinde küçük ışık delikleri açarak geçen arabaları seyrediyordu. Eğer bu gece de her zamanki gibi olursa, 1-5'te yanlış çıkışa sapan bir yolcuya bir oda verir, belki bir de Camp Pendleton yakınlarından bir denizci kız arkadaşı ya da birinin karısıyla gelirdi. Kendisi için fark etmezdi. Sonuçta, kiraya verebileceği sadece dört odası vardı.

Motel, yerel halkın bir gün kapanacağını ya da arkasındaki okyanusa yuvarlanacağını beklediği bir yer gibi görünüyordu. Motelin sahipleri ve resepsiyon görevlileri sürekli değişiyor, hiçbiri yerel halkla kişisel seviyede tanışacak kadar uzun süre kalmıyordu. Hiçbiri, Birleşik Devletler Ulusal Güvenlik Teşkilatı 1963 yılında satın aldığından beri motelin gerçekte tek bir sahibi olduğunu anlamıyordu.

122

TANRI'NIN KIZI

Resepsiyon görevlisi, Stratton'a motelin arka tarafında okyanusa bakan bir odanın anahtarını vermişti. Sakin bir yaz gününde, arka taraftaki odalar San Onofre'dan Oceanside'a kadar yüzeyi sörfçüler, balıkçılar ve yelkenlilerle lekelenen Pasifik Okyanusu'nu görürdü. Ama bu gece, fırtınanın son kırıntıları motel binasını dövüyor, kapı altlarından ve pencere pervazlarındaki çatlaklardan ısıklar çalarak içeri giriyordu. Stratton'm rüzgârı kesmek için çektiği perdeler, esintiyle salınıp duruyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Seth, Stratton'a, "buna hakkın yoktu. Hiçbir şekilde."

Seth saatlerdir öfkeliydi; hem de çok. Olay Seth'in gözlerinin önünde sürekli tekrarlanıyordu: Limuzinin içi, Rebecca Weinstock'm ön koltukta acıyla inleyen koruması, katilin kafasının arkaya doğru çekilişi, yüzündeki kasların gevşeyişi, parıltılı bıçağın üzerindeki kanın silinişi.

Seth, Stratton'ı hemen tanıdı. Ama daha bir şey söylemeye fırsat kalmadan, eller onu tuttuğu gibi limuzinden dışarı çekmiş ve hemen yakında bekleyen sedanın içine itmişti. Üstü başı sırlıslıkla, bütün vücudu soğuktan titrer bir halde Seth sedanın arka koltuğuna ve Stratton da ön sağ koltuğa yerleştiğinde, Stratton'm ortağı Jordan Highgate aracı hemen hareket ettirerek marinanın otoparkından çıkarmıştı. Highgate, aracı Marina Del Rey'in güneyine yöneltmişti. Long Beach yakınlarındaki bir alışveriş merkezinde durmuşlar, Highgate içeri girmiş ve yarım saat sonra Seth için aldığı kuru ve yeni kıyafetlerle, banyo malzemeleriyle dolu bir kâğıt poşetle ve en önemlisi, sıcak kahveyle geri dönmüştü. Seth'in elleri soğuktan o kadar çok titremişti ki bardağı Stratton tutmuş, küçük bir çocukmuş gibi yudum yudum içirmişti.

123

LEWIS PERDUE

Highgate arabayı büyük bir ustalıklarla trafiğe sokmadan güneye doğru sürerken, hepsi sessizdi. Seth sıcak kahveyi içmiş ve kuru giysileri giymişti; ama cebinde bin dolarlık banknotlar bulunan kana bulanmış sabahlığını özenle korumuştur.

İlk kırk beş dakika boyunca, Seth yaşadığı, kuru olduğu ve ısındığı için memnundu. Ama vücudu ısındıkça, minneti şüpheye ve sonunda Stratton kendisinin ve ortağı Highgate'in Ulusal Güvenlik çalışan ajanlar olduğunu açıkladığında öfkeye dönüşmüştü.

"Zürih'te seninle karşılaşmam kesinlikle tesadüf değildi," dedi Seth. Stratton'a öfkeyle bakıyordu. "Zürih'ten döndüğümde beri beni yakından izliyordun."

Stratton başıyla onayladı. "Hatta büyükelçilik binasına adım attığın günden beri."

"Birinin ortaya çıkmasını umarak beni yem olarak kullandın," dedi Seth. "Bugün tekne saldıran insanları yakalayacağını umarak."

Stratton yine başıyla onayladı.

"Lanet olsun be adam!" diye patladı Seth. "Hayatımla oynama hakkını sana ne veriyor?"

"Bunun herhangi bir hakka sahip olmakla ilgisi yok," dedi Stratton. "Bütün bunları çoktan aştık. Umarım öfken bir an önce yatışır da mantıklı bir şekilde konuşabiliriz."

"Konuşacak bir şey yok," dedi Seth, pencerenin önünde dönüp, yatağın ayak ucunda oturan Stratton'a bakarak. Hiç çekinmeden kapılara ve pencerelere bakarak kaçış şansını değerlendirirken, Highgate sessizce kapının yanında dikiliyordu.

Stratton umursamadı. "Gitmeyi düşünme bile," dedi. "Bina şu anda bir çelik kasa gibi kilitlendi. Çelik kapılar, kurşun geçirmez camlar, temiz havalandırma sistemi. Kapının üzerinde elektronik bir kilit var.

Resepsi-

124

TANRI'NIN KIZI

yon görevlisi ofisindeki doğru düğmelere basmadan kimse dışarı çıkamaz ve ben ona emir verene kadar da bunu yapmayacak. Kimse dışarı çıkamaz. Kimse içeri giremez." Oturduğu yerde kıpırdandı ve daha rahat yerleşti. "Bu konuda mantıklı bir şekilde konuşamama-mız için hiçbir neden yok... işbirliği konusunda..."

Seth başını iki yana sallayarak Stratton'm üzerine yürüdü. "Sen gerçekten kaçıksın. Beni bir hücreye hapsediyorsun ve oturup seninle sohbet etmemi bekliyorsun, öyle mi?" Başını iki yana salladı ve başka tarafa döndü. "Başkaları bu şekilde çalışabilir, Bay Stratton, ama ben değil. Seninle konuşacak bir şeyim yok artık."

"Ama sana fazlasıyla yardımcı olabiliriz," dedi Stratton. "Karını bulmak için bize ihtiyacın var."

“Bunu bana Zürih’teyken de söyleyebilirdin,” diye kükredi Seth. “O zaman birlikte çalışabilirdik.” “Mümkün değildi,” diye araya girdi Stratton, sabırlı bir tavırla. “Şimdi bildiklerimizi o zaman bilmiyorduk.”

“En azından bildiklerini bana açıklayabilirdin.”

“Yapamazdım...”

“YAPABİLİRDİN!” diye bağırdı Seth, öfkeden kudurmuş bir halde. “Ahlak değerleriyle düşünürsen, her şekilde yapabilirdin.”

Stratton’ın gözleri düşüncelerle bulutlandı. Sonunda derin bir iç çekti. “Güvenlik sorunu vardı,” diye açıkladı, daha ziyade kendi kendine konuşur gibi. “Onay ve izin gerekiyordu. Bu... karışık ve bürokratik bir mesele. Bütün gerekli onayları almak için zaman gerekir.”

“Lanet olasıca yangın sıır değildi,” diye gürlledi Seth. “Zoe’nin kayboluşu sıır değildi! Bütün bunlarda bu kadar bürokratik olan ne var?”

“Böylesine öfkelenmen gereksiz,” dedi Stratton, sakin bir tavırla. “Bize hiçbir yardımı olmaz.”

125

LEWIS PERDUE

Seth, Stratton’a inanamayan gözlerle baktı ve başını iki yana salladı.

«Dinle öfkeli olduğumu biliyorum,” diye başladı Stratton “”Pekala, öfkeli olmakta haklısın. Üzgünsün de Hatta görebildiğim kadarıyla kendini ihanete uğramış hissediyorsun. Ama karını bulmamızın en iyi yolu, birlikte çalışmamız.”

Seth ısrarlı bir tavırla başını iki yana salladı. «Hayatımı kurtardım,” dedi Stratton. “Bunun senin için önemi yok mu?”

“Beni yem olarak kullandın! Beni sadece daha öncesinden engelleyebileceğin bir durumdan kurtardın. Özel hayatıma tecavüz ettin, telefonlarımı dinlettin, beni her yerde takip ettin, tekne mi izlettin; böylece oraya geldiklerinde adamları yakalayabilecektin. O piçler her kimse O kadar güvenilir bir iş çıkardın ki sayende herkes öldü; neredeyse ben de ölüyordum. Şimdi bunun için sana teşekkür edip güvenmemi mi bekliyorsun?” Seth başını iki yana salladı ve kahvesini yudumladı. Stratton ayağa kalkıp odanın karşı tarafındaki sehpa doğru yürüdü. Bir plastik bardak aldı ama sonra fikrini değiştirdi. Bardağı masanın üzerine fırlattı ve yanında duran güya İskandinav tarzı sandalyeye yorgun bir tavırla çöktü. Arkasına yaslanarak avucuyla yüzünü sıvazladı. “Belki de adamın seni tıpkı şoföre yaptığı gibi doğramasına izin vermeliydim,” dedi Stratton.

«Belki,” dedi Seth hiç beklemeden. “Çünkü hiçbir şekilde senin işine yaramayacağım.”

Stratton başını iki yana salladı. “Ne gerekecek?” diye sordu.

“Ne için?”

Stratton bir an gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes alıp yüksek sesle verdi.

126

TANRI’NIN KIZI

“Bizimle çalışmanı sağlamak için ne yapmamız gerekecek?”

Seth aniden sakinleşerek ayağa kalktı, elinde kahve-siyle yatağın ayak ucuna geldi, Stratton’a yakın bir yere oturdu ve yüzünü doğruca ona döndü.

“Anlamıyorsun, değil mi?” dedi Seth, geri zekalı bir çocukla konuşur gibi. “Sana güvenmiyorum. Ben güvenmediğim biriyle çalışmam.”

“Ridgeway, prensiplerine hayranım,” dedi Stratton. “Ama dünyanın buna tahammülü yok. Kendimizi Batı dünyasının temellerini sarsabilecek bir şeyin içine soktuk ve muhtemelen anahtar da senin elinde. Ama sen dünyanın geri kalanı cehenneme sürüklenirken, sen oturup prensiplerini korumak istiyorsun!”

Seth gözlerini devirerek yataktan kalktı ve sehpa doğru yürüdü. “Sen manyaksın,” dedi. “Sen ve şurada duran arkadaşın.” Elindeki plastik bardağa biraz daha kahve doldurdu. “İnsanların bu şekilde konuştuğunu ilk kez duymuyorum. ‘Ah, ama şimdi prensiplerle hareket edemeyiz!’” Seth, ağzını garip bir şekilde büzerek Stratton’ın sesini taklit etti. “Suçlular ve deliler kontrolü ele aldı. Sıra dışı insanları gerektiren sıra dışı zamanlar yaşıyoruz. Naziler, Komünistler ve sağcı diktatörler de bunu söyleyip durdu.

“Ben bu filmi daha önce çok kez izledim,” dedi Seth. “Polis merkezinde, sokaklarda, hatta okulda. Bir ara ciddi ciddi üzerinde düşündüm bile. Adalet olduğuna inandığım şeyi sağlamak için kanun dışı yollara başvurmayı bile düşündüm. Ama bu beni polislikten çıkarıp bir suçlu yapardı. Ya biri ya da diğeri olursun; asla ikisi birden olamazsın. Sen bir tür polissin, Stratton. Bence öyleymiş gibi davranmaya başlasan iyi olur.”

Stratton’ın yüzünde Kurtuluş Ordusu nutkunu dinleyen yorgun bir fahişenin alaycı gülümsemesi vardı.

127

LEWIS PERDUE

“Normalde seninle aynı fikirde olurdum,” dedi Strat-ton. “Ama içinde bulunduğumuz durumun şartları hiç de normal değil. O kadar tuhaf bir hikâye ki ben bile inanmakta zorlanıyorum.”

“Neden başlangıç olarak bazı gerçekleri benimle paylaşmayı denemiyorsun?” diye önerdi Seth. “Belki sana yeni bir perspektif sunabilirim.”

“Duyduklarını kimseye açıklamayacağına dair söz vermediğin sürece sana hiçbir şey açıklayamam,” dedi Stratton.

“Ah, bunu kabul etmeyeceğimi biliyorsun,” dedi Seth. “Bak sana ne diyeceğim. Tüzüklerini bir kenara bırak, tehditlerini münasip bir tarafına sok ve gizli bürokrasini de fırlatıp at; sonra da bana inanabileceğim bir şeyler söyle.”

Rüzgar aniden esince, yağmur damlaları motel odasının duvarına hızla çarptı ve saçma ateşi gibi takırdadı. İki adam bir süre için sessizleşerek dışarıdaki gürültüyü dinlediler. “Sana gerçeği söyleyebilirim,” dedi Stratton sonunda. “Ama inanmakta zorlanabilirsin.”

Seth adamın geniş, açık yüzünü inceledi ve hile belirtileri aradı. Eğer orospu çocuğu yalan söylüyorsa, diye düşündü, kesinlikle çok iyi bir aktör olmalı.

“Gerçeği kabul edeceğim,” dedi Seth, uzun bir sessizlikten sonra.

Stratton başıyla onayladı. Ayaklarına bakarak alt dudaklarını ısırды. Seth şimdi karşısında az önceki kötücül istismarcıyı değil, düşüncelerini toplamaya çalışan bir profesyoneli gördü. “Ulusal Güvenlik’teki birimim, yağmalanmış Nazi sanat eserleri ve bazı dinsel kalıntılarla ilgili bir KGB/Moskova Mafya operasyonunun içine girdi. Peş peşe gelen ekonomik krizler yüzünden, Rusya’nın Batı dövizine ihtiyaç duyduğu öğrenildi. Hükümet umutsuz durumda ve Amerikan Doları ve her ne

128

TANRI’NIN KIZI

olursa, tüm Batı kaynaklı para birimlerini kabul ediyor; olabilecek her şekilde elde edebilecekleri her şeyi. Hiç kimse soru sormuyor.

“Elimizdeki bilgiler son derece kabataslak. Çoğunlukla dinlenen telefon görüşmelerinden elde edilenlerden bir araya getirdiklerimiz. Kaynaklarımız bize bu türde çok sayıda operasyonun sürdürüldüğünü, her şekilde para kazanmaya çalışıldığını bildirdi. Görünüşe bakılırsa, bu operasyonlardan birini KGB ve Zhirinovsky’nin Şahinleri ile bağlantılı Mafya müttefikleri tarafından sürdürülüyor; bu sabah seni neredeyse indiren adamlar onlardı. Diğer herkes gibi onlar da para arıyor ama bu grup, 2. Dünya Savaşı’nda Naziler tarafından yağmalanan bazı tablolarla ilgili istihbarat raporlarına takıldılar. Tablolar, Rusya’yı bir anda düze çıkaracak kadar değerli. Ama daha da önemlisi, tablolardan biri Naziler tarafından savaş sırasında Vatikan’a şantaj yapmak için kullanılmıştı.”

Seth’in yüz hatları yumuşadı. “Tablo mu?” Weins-tock’m ölmeden önce söylediklerini hatırlayınca, huzursuzca kıpırdandı. “Danasını anlat.”

“Bu konuda çok şey bilmiyoruz,” diye cevap verdi Strat-ton. “Anladığımız kadarıyla Stahl adında sıradan bir ressam tarafından yapılmış... ama bunun bir önemi yok. Asıl önemli olan, Vatikan’daki otoritelerin bu tabloyu asırlardır arıyor olduğu gerçeği. Bunu biliyoruz, çünkü KGB onların telefonlarını, biz de KGB’nin telefonlarını dinliyoruz.”

“Vatikan, Zhirinovsky için en yüksek önceliğe sahip,” diye araya girdi Jordan Highgate. Seth döndü ve hâlâ kapının yanında dimdik duran adama baktı. İfadesiz yüzü ve hareketsiz vücuduyla, Buckingham Sarayı’nın önündeki askerler gibi görünüyordu. O kadar donuktu ki Seth-bir an onun konuştuğundan emin olamadı.

“Aşırı milliyetçi Ruslar, Vatikan’ın etkisini ortadan kaldır-

129

LEWIS PERDUE

111

II

İL

manın yollarını arıyorlar,” diye devam etti Highgate, duruşunu bozmadan ve Seth’in yüzüne bakmadan.

“Hitler için işe yarayan şey her neyse, aynı şeyin kendileri için de işe yarayacağına inanıyorlar.” Highgate nihayet Stratton’a baktı. Stratton başıyla onayladı.

“Ama işin ilginç yanı, Vatikan’a karşı işe yarayan şey, Zhirinovsky ve yandaşlarının mutlak kontrolü sağlamak için arkalarına almaya ihtiyaç duydukları Rus Ortodoks Kilisesi’ne karşı da işe yarayabilir. Bu da, tahmin edeceğimiz gibi, küresel görüntüyü olabilecek en kötü şekilde değiştirecektir. Zhirinovsky’nin petrol zengini bir İslam ülkesini, Azerbaycan’ı işgal etme tehdidini unutmayın. Zhirinovsky bütün ülkenin

tekrar Rus olması konusunda diretiyor; bunun anlamı bölgedeki tüm etnik grupları ortadan kaldırmak anlamına gelse bile. Seçim platformu, eski Sovyetler Birliği kolonilerini yeniden geri almak ve Ruslar için güvenli hale gelecek şekilde temizlemek amacına dayanıyordu. Konuşmalarında ve yazılarında bol bol Hitler'i övüyordu.”

Highgate bir an duraksadı ve sonra yine devam etti: “Zhirinovsky'nin yandaşları gizli bir Vatikan biriminden haberdar olana kadar, kendileri ve diğer herkes, XII. Pius'a şantaj yapmakla ilgili hikâyelerin Hitler ve Naziler ile ilgili abartılı dedikodulardan biri olduğuna inanıyorlardı. Telefon konuşmalarının kayıtlarını dinleyene kadar, ben de aynı şekilde düşünüyordum. Olanlar hakkında çok kısıtlı bir bilgiye sahip olmamıza rağmen, orada bir şeyler döndüğünü biliyoruz.”

“Eee, neymiş olanlar?” diye sordu Seth.

Stratton başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Tablonun nasıl bir önemi olduğunu gerçekten bilmiyorum.” “Hah! Ben de siz Ulusal Güvenlik ajanlarının her haltı bildiğinizi sanırdım,” diye alay etti Seth. Ellerini

130

TANRI'NIN KIZI

Stratton'm kendisi için yeni aldığı pantolonun ceplerine soktu ve pencerenin yanındaki duvara sırtını dayadı. “Peki Zoe bütün bunlara nasıl karıştı?”

“Rebecca Weinstock'ı bir haftadır izliyorduk,” dedi Stratton, “KGB kayıtlarından birinde adını duyduğumuzdan beri. Anladığımız kadarıyla zengin bir Avusturyalı sanat koleksiyoncusu... idi. KGB'nin peşinde oldukları tablonun da dahil olduğuna inandıkları Kreuzlin-gen koleksiyonunun peşindeydi. Zhirinovsky taraftarlarının yardımıyla, KGB Weinstock'a ve sana bizden önce ulaştı.” Stratton neredeyse özür diler gibiydi.

“Bulgularınız arasında Zoe'nin bulunabileceği olası bir yer de var mı?” diye sordu Seth.

Stratton başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Ama hâlâ İsviçre'de ve muhtemelen hayatta olduğunu umuyoruz.”

Seth hafifçe başıyla onayladı. Duvardan uzaklaştı, perdenin bir köşesini kaldırdı ve dışarı baktı. Fırtınanın öfkesi en derin düşüncelerini yansıtıyordu. Bu adamlarla işbirliği yapması gerektiğine karar verdi. Başka seçeneği yoktu. Karısını asla tek başına bulamazdı. Ama kullanılmadan kullanmak için çok dikkatli hareket etmesi gerekiyordu. Ulusal Güvenlik ajanları, kesin acımasızlıklarıyla tanınırdı.

“Pekala,” dedi Seth, pencereden uzaklaşıp Stratton'a bakarak. “Sizinle çalışacağım.”

Stratton gülmüştü. “Sonunda mantığı göreceğini biliyordum.”

“Ama bazı şartlarım var,” diye ekledi Seth. “Ben bağımsız çalışırım. Bilgilerimizi paylaşırsınız. Beni takip etmenizi istemiyorum. Eğer Ruslar size ulaşırlarsa, benim peşime de takılmalarını istemiyorum.”

Stratton bundan rahatsızlık duymamış gibi görünmeye çalıştı. “Eğer böyle istiyorsan,” dedi. “Biraz daha yakın çalışabileceğimizi ummuştum.”

131

LEWIS PERDUE Seth kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. <<Ke-

*1£££ an birbirlerine bakarak karşılıklı sidikleri sözlerin anlamını değerlendirdiler

Stratton tereddütlüydü. Önce Highgate e, sonra ta vana baktı ve sonunda tekrar Seth'e dondu. Pekala. Anlaştık.”

Zoe, Thalia'nın peşinden galeri bölümüne gu* ve Mies van der Rohe deri koltuğun yumuşaklığına gomul £ Tbalia ona bir kadeh şarap uzattıktan sonra Zoe nm yanındaki krom-deri kanepeye y^*1; , _

Daha önce de birçok kez gece geç saatle*kadar_ahş tıklarında bu şekilde rahatlamışlara, Çok ly^hmen isimlerden özellikle uzak duruyorlardı <bu^ yüzünden, Willi Max'ın şarap ^^^^

sLlere yaptıkları hücum, gardiyanların çatık kaslarıyla şışeiere yap almamışlardı, karşılanmıştı ama herhangi b yutma.

Thalia gözlerim kapadı ve şaap3^ dan önce ağzının içinde yuvarladı.u Zoe'ye baktı, ^^ya^^^

tiğim en tuhaf •<^*^^^LBTor5^i..

de erkeklerin - şarabın bütün zevfci

Zoe basm, yana yatrrdr. “Tuhaf mS Nasd yam. “Saunam şaraptan korkuyorlar» de* ^>^ şarabın seksüelhgiyle- Kadehini ei v h k.

* u ir*, “harabı hissetmek değil, şarap n<x*

132

dar korkutuyor ki bir sürü özelhgün «”^^ rek içkiyi duygusuzlaştırmıyorlar: Saydar venyorlar,

TANRI’NIN KIZI

ve şeker içeriklerine bölüyorlar; şarap yapımcıları, hava, üzüm bağının aldığı yağmur miktarı konusunda uzun uzadıya yazılar yazıyorlar. Sadece içmekle yetinmiyor, koleksiyon yapıyorlar. O kültürü bilmeyenlerin anlayamadığı bir terminolojiyle konuşan üstatları ve kutsal adamları var; koleksiyoncular, eleştirmenler, şarap manyakları. Hangi şarabın iyi, hangisinin kötü, hangi şarabın hangi yemekle içilmesi gerektiği, hangi kadehlerin kullanılması gerektiği konusunda dogmaları var; öyle ki bu yönleriyle herhangi bir dini gölgede bırakabilirler. Kutsal kitap gibi hepsinin ezberlediği dergileri ve kitapları var. İçmenin zevkine varmak yerine, şarap kavramına tapmayı tercih ediyorlar. Vesaire, vesaire.” Serbest elini havaya doğru alaycı bir tavırla salladı. “Asıl sorun, bütün bu sol beyin yönüne o kadar derinlemesine dalmışlar ki şarabın tenselliğini, seksüelliğini asla deneyimle-yemiyor, kendilerine zevk alma izni vermiyorlar.

“Dahası, sanırım bunu kasıtlı olarak yapıyorlar,” diye devam etti Thalia. “Niceleyemedikleri şeylerden korkuyorlar, çünkü niceleyebilmek, ölçebilmek ve değerlendirebilmek, kontrol demektir. Bence dinde de aynı olgu geçerli. Duygulardan ve tensellikten korkmak, neyi hissedip neyi hissedemeyeceğine karar vermeye çalışmak, erkek baskın dinlerde Ulu Tanrıça’nın ortadan kaldırılmasına neden olmuş; sonuçta Tanrıça dendiği zaman akla ilk gelen şey cinsellik. Erkekler, tıpkı şaraba yaptıkları gibi Tanrı’dan korkmamak için onu da parçalara bölmek zorundaydılar.”

Thalia duraksayarak şarabını yudumladı.

“Bütün bunları erkeklerin şaraptan zevk alamamasından mı çıkarıyorsun?” diye sordu Zoe, şaşkınlıkla.

Thalia omuz silkti. “Bu açıklanamazı deneyimlemek, düşünmek yerine hissetmekle ilgili bir şey ve bu açıdan

133

LEWIS PERDUE

yaklaşıldığında, şarap ve Yaratıcımız birbirine çok benziyor. İkisi de tamamen duygulara hitap ediyor ve üzerinde düşünülmesi değil, hissedilmesi gereken şeyler; anlamaya veya analiz etmeye çalışmak yerine, dene-yimlenmesi gereken şeyler. Batı uygarlığını kuran ve yükselten şey mantıktı ama mantık, sonsuz ya da hissi olan bir şeyi tam olarak kavrayamaz. Tanrıça, yaratılışla ilgiliydi; dünya, hayat. Üreme cinsel bir olgudur ve insanoğlunun ilk ortaya çıktığı günlerden beri kadının temel fonksiyonu olmuştur; bu da erkeklerin asla kontrol edemediği bir şeydir. Bu bir sorun. Bir şekilde kontrol sahibi olmak zorundaydılar ve kendi dürtülerini kontrol edemediklerinden, dürtüye yol açan nesneyi kontrol etmeye karar verdiler. “Seksle ilgili kanunların çoğu erkeği değil, kadınları kontrol eder. Erkekler çizgiyi aştıklarında birileri onlara göz kırıp onaylar; kadınlar aynı şeyi yaptığında ise rezil edilir, toplumdaki dışlanır veya kazıklarda yakılırlar. Çağlar boyunca, erkek odaklı dini üstatlar, Ulu Tanrıça’nın hissi doğasını bir türlü kavrayamadılar ve bu yüzden, zaman içinde onu yerel bir üreme ilahesi haline getirirken, seksi zevkli ve ruhsal bir deneyim olmaktan çıkarıp, kirliliğe dönüştürdüler. Yukarıdaki başlarının - yani beyinlerinin - aşağıdaki başlarını - yani uçkurlarını - kontrol edebilmesinin tek yolu buydu.”

“İlginç bir teori.” Zoe başını iki yana salladı ve şarabını yudumladı.

“Evet, şey, birleşik putzlar teorimi formüleştirebilmek için birkaç yılını harcamam gerekti ama şarap mahzenine dalmamın nedeni bu değil. Şu sahte sanat eserleri yapan arkadaşınla ilgili hikâyeyi duymak istiyorum.”

“Tam bir putz” dedi Zoe.

134

^

TANRI’NIN KIZI

“Çok kötü,” dedi Thalia, içtenlikle.

“Yo, hayır. Aslında tam aksine, son derece iyi.” Zoe yaramaz bir tavırla gülümsedi. Şarap kadehini bıraktı ve kaçırıldığı balığın boyunu anlatan biri gibi ellerini öne doğru uzattı. “Yaklaşık şu büyüklükte bir putz.” Thalia kahkahalara boğulurken giysilerine şarap sıçrattı. “Haydi, ciddiyim. Anlat bana.”

Zoe kadehini eline aldı ve şarabını yudumladıktan sonra devam etti.

“Erik ile UCLA’daki birinci yılının sonunda Amster-dam’da tanıştım,” dedi. “Stedlijk Müzesi’nde stajyerdim ve Vondelpark’ta evi olan bir Hollandalı ailenin yanında kalıyordum; bizim Central Park gibi bir yerdi ve müzeden pek uzak sayılmazdı. Bir gün öğleden sonra işime başladıktan kısa süre sonra, müze müdür yardımcısı benden kendisine eşlik etmemi, bazı tabloları iade ederken yanında olmamı istedi;

eserlerinin orada sergilenmesini uman hevesli sanatçıların eserlerini geri vermek hiç de hoş bir iş değildir.”

Zoe yavaşça başını iki yana salladı. ‘Yaşadığım en sıkıcı günlerden biriydi. Her seferinde hüznle karşılaşıyorduk.’

‘Eseri reddetmek, sanatçıyı reddetmektir,’ dedi Thalia, başıyla onaylayarak.

‘Kesinlikle.’ Zoe iç çekti. Bir an gözlerini kapadı ve o günü hatırlamaya çalıştı. ‘Şey, günün son durağı, Ze-edick’in batısındaki geniş tuğla binalardan biriydi. Elimizde Erik van Broek adında bir Hollandalı’nın yaptığı çok sayıda sürrealist tablo vardı.’

‘Van Broek mi?’ dedi Thalia. ‘O çok ünlüdür. Tabloları yüz binlerce dolara satılıyor.’

Zoe başıyla onayladı. ‘Şahsen tabloların muhteşem olduğunu düşünüyordum; aslında, sanat komis-

135

LEWIS PERDUE

yoncusu olduktan sonra Birleşik Devletler’de kazandığım ilk komisyon, onun eserlerinden biriydi. Ama o zamanlar, eleştirmenler onun yaptığı her şeyi ayaklar altına alıyorlardı.”

‘Eleştirmenler!’ dedi Thalia, öfkeyle. ‘Kendi değersizliklerini yaratabilen insanların eserlerini aşağılayarak örtmeye çalışan yeteneksiz, art niyetli pislikler.’

Zoe kaşlarını kaldırdı. ‘Görünüşe bakılırsa karşılaştıklarımın bazılarıyla sen de karşılaşmışsın.’ Gülümsediler.

‘Her neyse, orası son durağımızdı ve yalnız gitmiştim. Elimde ağır tablolarla bir zamanlar depo olarak kullanılan üçüncü katta bir yerdi. Erik için bir yabancıydım; kapıyı açtığımda, üstü başı ter içindeydi.

Yemyeşil gözlerinden pozitif pırıltılar saçılıyordu. Çoğu Hollandalı erkek gibi çok ama çok uzun boyluydu; neredeyse iki metre. Ve kaslı bir yapısı vardı... profesyonel bir basketbol oyuncusu gibi.’ Zoe duraksadı ve bir an gözlerini kapadı. ‘Kolları yırtılmış her yeri boya içinde bir bluzun altından kaslı kolları dışarı fırlamış gibi görünüyordu. Altında spor bir şort vardı ama inanılmaz derecedeki kaslı bacaklarının çok küçük bir bölümünü kaplayabiliyordu. Omzuna bir havlu atmıştı.’ Gözlerini tekrar açarak Thalia’ya baktı, ‘içeride, ahşap zemin üzerine bırakılmış ağırlık aletleri gördüm. Bütün vücudu terle parlıyordu.’

‘Ses tonuna bakılırsa, seni çok etkilemiş.’

‘Ah, evet,’ dedi Zoe, hafif bir gülümsemeyle. ‘Kesinlikle. Beni elektrik çarpmışa çevirmişti. Bütün dünya gözümden silinmişti. Belki ter kokusundan veya vücudunun mükemmel görüntüsünden kaynaklanıyordu, bilmiyorum, ama kesinlikle yıldırım çarpmış gibiydim. Aniden, ıslandığımı fark ettim. O zamanlar henüz yir-

136

TANRI’NIN KIZI

mi yaşıyordum ve daha önce hiç ayaklarımın o şekilde yerden kesildiğini hatırlamıyordum.”

‘Sonra?’

‘O kadar şaşırıyordum ki elimdeki tabloları yere düşürdüm. Gürültü o amn büyüsünü bozdu. Tablolara bakıp neden geldiğimi anladığımda, onları toplamak için eğildi ve sonra da kapıyı suratıma çarptı.’

‘Tabii ki bu seni durdurmadı.’

‘Ah, hayır. Yavaşlatmadı bile. Beni büyülemişti. Her saniyemi onu düşünerek geçiriyordum. İşe giderken, işten çıkarken ve neredeyse her öğle tatilinde, stüdyosunun karşısındaki küçük bir barda takılıyordum ve dışarı çıkmasını bekliyordum. Çok geçmeden, gelip giden insanlar hakkında belli bir fikir sahibi oldum; soförlü arabalarla gelen insanlar, toptancılar, dağıtıcılar, pahalı sedanlarıyla gelen zenginler. Onun açıklıktan kınlan bir ressam olmadığını anlamıştım ve tablolarına bayılıyordum. Binadan çıktığımı gördüğüm her seferinde peşine takılıyordum.’

‘İz sürüyordun yani.’

‘Öyle de diyebilirsin. Ama bir hafta sonra, her akşam saat sekizde Rembrandtsplein kıyısındaki küçük bir Endonezya restoranında yemek yediğini fark ettim. O kadar dakikti ki ona bakarak saatini kurabilirdin.’

‘Ve sen de aniden Endonezya yemeklerine ilgi duymaya başladın.’

‘Aslında çok iyidir,’ dedi Zoe. ‘İlk gece, içeri girdiğinde orada oturuyordum. Beni görünce yüzü asıldı ve hemen gitti. Ertesi gece, beni görmemiş gibi yaptı ve küçük restoranda benden olabildiğince uzak bir masaya oturdu.’

‘Üçüncü gece?’

‘Ondan önce... o gün öğleden sonra, Kalverstraat’a gittim ve bulabildiğim en ince, en şeffaf, dekoltesi en

137

LEWIS PERDUE

geniş beyaz örgü bluzu aldım. Genellikle giydiğimden bir beden küçük almıştım. Sutyen takmadan giydim. Rahatsız edilmemek için oraya giderken üzerime bir ceket geçirdim. Ama restorana girdiğimde, ceketi çıkardım ve o gün bütün öğleden sonra provasını yaptığım şekilde gerindim.”

“Tahmin edeyim. Senin masana oturdu.”

“Hı-hım.” Zoe başıyla onayladı. “Yere yapışan çenesini yerine yerleştirdikten sonra,” diyerek güldü.

“Sonra?” dedi Thalia, gülerek.

“Şey, ne yediğimizi hatırlamıyorum. Ne hakkında konuştuğumuzu da hatırlamıyorum. Ama o gece beni yakıp kavuran ateşi çok iyi hatırlıyorum.”

“İlk orgazmın mıydı?”

“Şey, pil olmadan ilk kez.”

Thalia katıla katıla güldü.

“Her neyse, sonrasında onu bir ay boyunca her gün gördüm; önce restoran, arkasından seks. Ama zaman geçtikçe, sanat, eleştirmenler ve gelirin büyük kısmını elde ettiği sanat restorasyonu işinden konuşmaya başladık. Sohbetimiz sırasında ne kadar öfkelenirse, sonrasında seks de o kadar muhteşem oluyordu.

“Bir sabah...” Zoe bir an gözlerini boşluğa dikti. “Sanırım Temmuz ayıydı... Erik’ten önce kalktım ve stüdyoyu dolaşmaya başladım. Orijinal çalışmalarını yaptığı odaya girdim. Binanın en üst katı olduğu evin tavanı aynı zamanda binanın çatısıydı ve bir cam bölme yerleştirilmişti. Oradan süzülen muhteşem yaz güneşinde, bütün stüdyo fırçalar, boya tenekeleri, çözücü kutuları ve ıspatularla Vermeer’ı çağrıştıran bir manzara sergiliyordu.

“Odayı geçtim ve bir kapıdan girdiğimde kendimi restorasyon stüdyosunda buldum. Şövalelerin üzerin-

TANRI’NIN KIZI

de yarım düzine tablo duruyordu; hepsi de temizlik ya da restorasyon sürecinin farklı aşamalarındaydı. Bir Alman galerisinin gönderdiği bir Cezanne ve Amerika’dan gelen bir Gainsborough vardı. Eleştirmenler Erik’ten nefret ediyor olabilirdi ama düşmanları bile onun temizleme ve restorasyon konusundaki becerisini takdir ediyorlardı.

Zoe kadehini krom-cam sehpanın üzerine koydu ve ayağa kalkarak gerindi. “Daha önce hiç o odadan öteye geçmemiştim ama o sabah, daha önce hep asma kilit takılı olduğunu gördüğüm bir kapının kilitlenmemiş olduğunu fark ettim. İçeri girdiğimde, Erik’in stüdyosundan bile daha doğal ve daha iyi bir ışıkla aydınlanan başka bir odayla karşılaştım. Tıpkı restorasyon odası gibi, burada da her tarafta şövaleler vardı ve üzerlerinde daha önce ne duyduğum ne de gördüğüm başyapıtlar duruyordu. Bir Monet, bir Van Gogh, bir Mondrian; hepsi sıra sıra dizilmişti. Yakından baktığımda, tabloların hepsinin imzasız olduğunu gördüm. Monet bitmemişti; Van Gogh da öyle. Ben şaşkınlıkla tabloların arasında dolaşırken, arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Döndüğümde Erik’in kapıda durduğunu gördüm. Yüzünde öfke ve korkuyla karışık şaşkınlık ifadesi vardı. Bir an için gözlerinde umutsuzluk ve dehşet gördüm ama o kadar çabuk geçti ki hâlâ bazen gerçekten görüp görmediğimden emin olamıyorum.”

“İnsanlar sanatsal tutkudan çok daha azı için birilerini öldürebiliyorlar,” dedi Thalia. “Paradan söz etmeye bile gerek yok.”

Zoe başıyla onayladı ve odanın içinde yavaş adımlarla dolaşmaya başladı. “O kadar işine bağlıydı ki.” Üçüncü yüzyıldan kalma bir Yunan büstünün yanağını işaret parmağının tersiyle okşadıktan sonra tekrar Thalia’ya

139

LEWIS PERDUE

baktı. “Ama sadece şöyle dedi: ‘Bu seninle benim aramda bir sır, kedicik. Tamam mı?’ Elini belime doladı ve ben tekrar erimeye başlarken başımla onayladım. Sonra bir şekilde, nasıl oldu bilmiyorum, ondan uzaklaşacak gücü buldum ve paha biçilmez bir anlaşma yapmaya cesaret edebildim. ‘Anlaştık,’ dedim. ‘Ama tek bir şartla: Bana bütün hilelerini öğretmeni istiyorum.’ Şey, yüz ifadesini görsen, onu tokatladığımı sanırdın. Bir an beni öldüreceğini sandım. Ama kabul etti.”

Zoe koltuğa dönüp oturdu. “Muhteşem seks oraya kadardı. O andan itibaren bir öğrenci, bir tehdit, bir yük haline gelmiştim ve yazın geri kalanı boyunca yatağın ısıtanlar, ben gelmeden önce birlikte olduğu çok sayıda modeldi. Ne kadar kibirli olduğunu, sanatından başka hiçbir şeyi umursamadığını, birkaç hafta sonra beni de bir kenara fırlatıp atacağını ancak o zaman anlayabilmiştim.”

“İncinmiş olmalısın.”

Zoe başını iki yana salladı. “Hayır, pek sayılmaz. Aslında kendi işime ne kadar bağlı olduğumu sınınamam için iyi bir fırsattı. Seks güzeldi, gözümü açmıştı, yetişkin bir kadın olduğumu hissetmişim ama bunların hiçbirinin artık önemi yoktu, çünkü yazın geri kalanı boyunca en sık kullanılan sahtecilik yöntemlerini öğrenmek için saatlerimi harcadım; gerçek şu ki bu yöntemlerin birçoğunu hâlâ uzmanlar bilmiyor.”

“Büyük bir başarı,” dedi Thalia. “Hâlâ üstatları taklit ediyor mu? Kendi eserleri bu kadar yüksek rakamlara satılırken bile?”

Deponun uzak bir yerinde metal bir kapının kapandığını duyduklarında, bir an için sustular.

“İşte geliyor,” dedi Thalia, Willi Max’in şaraplarına yaptıkları hücumun kanıtlarını ortadan kaldırmak için

TANRI’NIN KIZI

harekete geçerken. Zoe kadehleri çalışma bölümüne geri götürdü ve bir rafın altına sakladı.

“Artık sahte eserler yapmıyor,” dedi Zoe. “Ama başarısını yeteneği kadar sahte tablolarına da borçlu.”

“Nasıl yani?”

“Şey, başlangıçta para kazanmak için sahte tablolar yapıyordu; sonrasında ise bunu intikam almak için yaptı.”

“İntikam mı?”

“Kendisini reddetmiş olan eleştirmenleri hedef aldı; çoğunu. Bildiğin gibi, iyi bir yargıya sahip olmak yerine, genellikle moda göre eleştiren insanlar bunlar. Başlangıçta, onları yok etmek istedi; ve birkaçına bunu yaptı.”

“Nasıl?”

“Şey, Hamburg’daki Von Gleick, Erik’in en kötü eleştirmeniydi.”

“Von Gleick,” dedi Thalia, alçak sesle. “Bir sahte tablo olayında kariyeri yerle bir olmuştu.”

“Tesadüf değildi,” diye devam etti Zoe. “Von Gleick aynı zamanda etrafındakilere ve sanat dünyasına sık sık kendisinin mükemmel bir Jackson Pollock uzmanı olduğunu söyleyerek böbürlenirdi.”

“Adamın tabloları ağzı boyayla doluyken tuvale doğru hapşırması gibi.”

“Bence de,” dedi Zoe. “Erik, ‘keşfedilmemiş’ Pollock eserlerini ortaya çıkarmaya başladı... her birini yapması en fazla yarım saatini alıyordu. Erik’in restorasyon işi, sahteleri vicdansız kişiler tarafından ‘aklamasını’ sağlıyor, tabloların asıl kaynağı olmadığı konusunda haklı çıkmasına izin veriyordu. Erik’in planladığı gibi, Von Gleick keşfedilmemiş Pollock eserleri konusunda konuşmaya başladı, onları övdü, gerçek olduklarını ilan

141

LEWIS PERDUE

etti ve türlü iltifatlar yağdırdı. Sonra, bir dizi kaynağı belirsiz tüyolarla, Erik tabloları satın almış olan saygın galerileri ve koleksiyoncuları bilgilendirdi. Onlara, tablolara kasıtlı olarak yerleştirdiği küçük, gizli tutarsızlıklardan söz etti.”

“Von Gleick’a tuzak kurdu ve sonra da uçurumdan aşağı itti yani,” dedi Thalia. “Demek Von Gleick’ın intiharı bazı açılardan cinayetmiş.”

“Erik umursamadı,” diye devam etti Zoe, deponun içinde yankılanan ayak sesleri yaklaşırken. “Londra’daki Harper-Bowles ve Paris’teki Le Pen, duygusal açıdan daha güçlüydüler ama onların da kariyerleri mahvoldu.”

“Sanat dünyası için pek büyük kayıp sayılmazlar,” dedi Thalia.

“Her neyse,” dedi Zoe, ayak sesleri kapının önünde kesildiğinde. Anahtarların şıngırtısını duydular. “Şey, sanırım Erik eleştirmenleri yok etmenin uzun vadede burunlarına bir halka takmak kadar verimli olmayacağını anladı. Eleştiri dünyasının büyük bölümünü ve daha öncesinde çalışmasını ayaklar altına alan herkesi tehdit eden bir söylenti başladı; bunu da Erik’in başlattığından eminim.”

“Yani onlara şantaj yaptı.”

“Bence sadece başlangıçta,” dedi Zoe. “Bence sanatının gerçek değeriyle takdir edilebilmesi için olumsuz görüşlerin durdurulması yeterliydi.”

Kapının diğer tarafından anahtarın sürgüye sürüldüğünü belli eden bir tıkırtı duyuldu. Bir an sonra kapı açıldı ve dev yapılı gardiyan içeri girdiğinde, Zoe’nin kelepçesinin bir ucunu bileğine takmıştı bile.

142

10

ÇJeth Ridgeway arabasını Playa Del Rey’deki evinin kJönüne park ettiğinde, fırtına bulutları güneşin son ışıklarına izin verecek kadar dağılmıştı. Hava kararırken ufuk çizgisi üzerinde gri denizle gri gökyüzü sanki ayrılmıyormuş gibi görünüyordu. Volvo’nun direksiyonunu sımsıkı tutarak Zoe ile birlikte yan yana, sarmaş dolaş durarak bu manzarayı nasıl izlediklerini düşündü. Evi almalarının tek nedeni bu manzara olmuştu.

1930ların sonlarında inşa edilen tek katlı, iki yatak odalı küçük beyaz bir bungalovdu. Asıl sahipleri burayı yazlık olarak yaptırmışlardı ve ev aşağıdaki kumsaldan yükselen yaklaşık yirmi metrelik uçurumun hemen kenarındaydı. Hava açık olduğunda, Santa Catalina Adası bahçeyle bitişikmiş gibi görünüyordu.

Seth arabanın kontağını kapadı ve birkaç dakika boyunca hareketsizce oturarak rüzgârın sesini dinledi.

Kendini zorlayarak bakışlarını Pasifik Okyanusu’ndan ayırdı ve eve, evlerine baktı... hayır, burası artık

sadece onun eviydi. Ön tarafa ettikleri sedir ağaçlarından başlayan gölgeler çimenliği aşarak evin çatısına doğru yükseliyordu ve batmakta olan güneş beyaz binayı nikotin sarısına boyamıştı. Oturma odasının cumbalı penceresi bir an için güneşte parladı ve Seth'in dikkatini çekti.

143

LEWIS PERDUE

Son iki gün delice geçmişti ve öfkeli mi, yoksa korkmuş mu olması gerektiğine karar veremiyordu. Önceki gece Ulusal Güvenlik Servisi'nin sahibi olduğu motelde uyumuş, gece boyunca kabuslarla ve tuhaf rüyalarla boğuşarak defalarca ter içinde uyanmıştı.

Stratton'un ve iş arkadaşlarının kendilerine hak gördükleri şeyler onu çileden çıkartmıştı. Kendisini limuzinden çıkarıp sedana sokmalarından bir-iki dakika sonra Stratton'm temizlik ekibi marinaya dalmıştı. Seth'in teknesinin altını üstüne getirmişler, kıyıda uzaklaşmışlar ve okyanus açıklarında bir yerlerde batırmışlardı. Stratton'm verdiği bilgiye göre, tekneden alınan özel eşyalar Seth'in garajına bırakılmıştı. Seth bu tür önlemlerin kendisini zor soruları cevaplama derdinden kurtaracağını biliyordu. Yine de, Stratton'm insanlarının tabloyu bulma amacıyla teknedeki tüm eşyalarını karıştırmıştı büyük rahatsızlık duymuştu. Kendisi teknede yaşarken birkaç kez evine girilmesiyle Stratton'm adamlarının bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Tabloyu arayanlardan bir grubun onlar olduğu artık açıkça belliydi. Arabadan inerken acıyla gülümsedi; garajın kapısına doğru yürüyüp açtı. Tablo burada değildi ve asla da buraya gelmemişti. Bu sabaha kadar, yerini bilmek bir yana, Seth tablonun varlığını bile fark etmemişti. Ama şimdi yerini biliyordu; güvende olduğunu da. Ne Stratton'm ne de bir başkasının o tabloyu ele geçirmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Seth, Stratton'm garajın zeminine yığıldıkları denizcilik malzemelerine ve özel eşyalarına baktı. İçerisi denizcilik malzemeleri satan bir bit pazarına benziyordu. Kısa bir süre için yığını bakışlarıyla taradı ve ince bir ansiklopedi cildi kalınlığındaki deri cilde baktı. Üç yıl

144

TANRI'NIN KIZI

önce Noel hediyesi olarak Zoe'nin kendisine verdiği, teknenin seyir defteriydi bu. Eğilip onu aldı. Yağmur damlaları kapağın üzerinde koyu lekeler bırakmıştı. Defterin kapağını açtığı anda, içinden bir fotoğraf düştü. Seth fotoğrafı havada yakaladı.

Cildi yavaşça kapadı ve yarı karanlıkta fotoğrafa baktı. Zoe ile kendisinin, Zürih gezisinden hemen önce bir fotoğraflarıydı bu. Düşünlerinde Seth'in sağdıçı olan Doug Denoff çekmişti; resimde, Catalina'ya yaptıkları bir haftasonu gezisinden sonra Zoe ile birlikte Valkyrie'nin güvertesini temizliyorlardı.

Resme bakarken, göğsündeki acı veren boşluğun daha da büyüdüğünü hissetti. Zoe'nin bas bas bağırma-yan, sade bir güzelliği vardı: Sadece oradaydı; teninin altında yatan derin güzelliğin bir yansıması. Şimdi o günü düşünüyordu Seth; önemi çok sonrasına kadar anlaşılmayan o sıradan günlerden biriydi. Oysa birlikte çıktıkları son deniz gezisinin bitiyordu. O yolculuğun ne kadar özel olduğunu daha önce anlayamadığı için ne kadar üzgündü. Ama bazı özel anlar asla iş işten geçene kadar kendilerini belli etmezlerdi.

Fotoğrafa bir daha baktıktan sonra rüzgârlığının cebine attı. Bir an ağlayacağını sandı ama sonra Valkyrie'nin seyir defterini aniden kapadı ve teknedeki gelen eşyaların arasına geri attı. Valkyrie de gitmişti artık. O tekneyle Hawaii'ye gidip gelmiş, Los Cabos yakınlarında bir Pasifik fırtınasından sağ kurtulmuş, Zoe ile unutulmaz anlarının birçoğunu o teknede yaşamıştı. Tekne Zoe ile o kadar iç içeydi ki ikisinin birden yok olması neredeyse uygun görünüyordu; ikisi de, sıradan bir Nazi ressamın kayıp tablosunu ele geçirmek için mücadele eden ve hiçbir şekilde durmayacak olan bazı manyaklar tarafından ondan çalınmıştı.

145

LEWIS PERDUE

Fotoğrafı cebine atarak eşya yığımından uzaklaştı ve garajdan mutfığa açılan kapıya doğru yürüdü. Stratton'ı, Weinstock'ı ve marinadaki katili düşünüyordu. Hepsi onun elindeki tabloyu istiyordu ve bu bile tabloyu onlara vermemesi için yeterli bir nedendi... şimdilik. Bu elindeki tek kozdu. Dolayısıyla, Zoe'nin ve kendisinin yazgıları tabloya bağlıydı. Tabloyu ancak Zoe'yi geri alacağından emin olduğu zaman verecekti.

Tabii biricik karısı hâlâ hayattaysa.

Hayatta olmalı, diye düşündü Seth. Olmak zorunda.

Seth kapıdan girdi ve karanlık mutfığa daldı. Kapıyı arkasından kapadıktan sonra bir an için karanlığın ortasında sessizce durdu. Uzun zamandır kapalı olan ve kullanılmayan evin ağır kokusu burun deliklerine doluyordu. Pencereden süzülen zayıf ışık, tezgahların ve dolapların tozlu zeminini belirginleştiriyor, aletlerin metalik yüzeyinden güçsüz bir şekilde yansıyor. Zoe'nin evlendikleri yıl doğum gününü hediyesi

olarak verdiği Cu-isinart'a baktı. O zamanlar yemek yapmayı çok severdi Seth. Zoe'nin ortadan kaybolmasından beri, soğuk yemekler yemeye ve bir şeyler atıştırmaya alışmıştı. Işıkları açmadan mutfaktan çıktı, yemek odasından geçti ve oturma odasına girdi. Her yerde Zoe vardı. Nereye baksa onun yaptığı bir şeyi ya da birbirlerine verdikleri bir hediyeyi görüyordu. Gözlerini kapadı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Bir an sonra gözlerim tekrar açtığımda, hüznü fırlatıp atabilmiş gibi elinin tersiyle yüzünü sildi. Burnunu çekerek cumbalı pencereye doğru yürüdü. Zoe'nin pencerenin kenarına astığı sarmaşık kurumuş, kahverengi bir çalıya dönüşmüştü. Tam su getirmek için döndüğünde, caddenin karşı tarafında, dört ev aşağıda park etmiş olan açık renkli Toyota'yı gördü.

146

TANRI'NIN KIZI

Bakışlarını Toyota'dan ve direksiyonda oturan adamdan ayırmadan, oturma odasının koruyucu karanlığına doğru geri çekildi. Araba tanıdık gelmişti. Gözlerini kapadı ve hatırlamaya çalıştı. Trafikte. Ma-rinadan eve gelirken trafikte görmüştü. Ama başka bir yerde daha. Nerede?

Gözlerini açıp arabaya tekrar baktı. Sürücünün başının ve omzunun sadece silüetini görebiliyordu. Birden hatırladı. Arabayı Stratton'ın kendisini götürdüğü motelin otoparkında görmüştü. Anlaşılan Strat-ton onu izletiyordu.

Hiç de mantıksız değil, diye düşündü Seth. Stratton'ın yerinde olsa kendisi de aynı şeyi yapardı. Şimdilik takip edildiğini bilmek rahatlatıcıydı. Beklenmedik ziyaretçileri olursa, biraz yardımın zararı olmazdı. Ama tabloyu almaya gitmeden önce birkaç saat içinde ondan kurtulmalıydı. Üstelik bunu kasıtlı yapmış gibi görünmeden başarmalıydı. Stratton'ın şüphelenip onu içeri çekmesini ve tam anlamıyla sorguya almasını istemiyordu; böyle bir şey, ilaç etkisiyle konuşturulmak demektir. Stratton, Seth'in tablonun yerini bilmediğine inandığı sürece, bu konuda güvendeydi ve özgürlüğünü koruyabilirdi.

Aslında birini ekmek, ortadan kaybolmak hiç de zor değildi. Ama daha önce polislik kariyerinde kullandığı yöntemlerin hepsi şüphe çekecek türdendi. Peşindeki adamı doğal bir şekilde eklemeliydi. Bu da çılgınca araba takiplerinin ve son anda asansöre dalmaların olmayacağı anlamına geliyordu. Seth uzunca bir süre boşluğa baktı. Stadyumda bir basketbol maçı sırasında ortadan kaybolmayı düşündü. Arabadayken radyodan duyduğuna göre, bu gece Lakers'm bir yerlerde maçı vardı. Hayır, başarı şansı belirsizdi ve

147

LEWIS PERDUE

ortadan kaybolduğu hemen anlaşılırdı. Sinema ve tiyatro salonlarında da benzer bir sorun vardı. Bir köşeye oturdu ve amaçsızca odanın içine bakındı. Büyük bir mağazada elektrikleri kesip ortalık karışmışken karanlıkta gözden kaybolmak da zahmetli bir işti. Biraz özelliği olmalıydı. Normalde gittiği ve içinde bulunduğu şartlar altında gitmesinin bekleneceği yerleri listelemeye başladı. Yaklaşık bir saat boyunca karanlığın içinde oturup düşündükten sonra nihayet yüzünde kurnazca bir sırıtış belirdi.

? ;. '4» 4"

UÇLA'deki Üniversite Araştırma Kütüphanesi, kampusun kuzey ucunda yükselen yedi katlı bir monolitti. Seth Ridgeway oraya ulaştığında bina öğrenci kaynıyordu. Öğrencilerden bazıları onu tanıyarak selam verdi. Hepsi yüksek kitap raflarının arasında bir şeyler arayarak dolaşıyordu.

Evrak çantasını sol elinde taşıyan Seth, beşinci katta asansörden indi. Aletlerle dolu olan çanta ağır olduğundan, sağ eline aktarmak için durmak zorunda kaldı. Kat planını gösteren tabloya yaklaştı ve dikkatle inceledi. Sarı bir bloknota yazdığı katalog numaralarına baktıktan sonra tekrar plana döndü.

Çok geçmeden, diğer asansörün kata yaklaştığını belli eden hafif uğultuyu duydu. O da beşinci katta durdu. Seth hâlâ kat planıyla ilgileniyormuş gibi yaparken, bir yandan da açılan asansör kapılarını ve Toyota'nın sürücüsünün asansörden inişini belli etmeden izledi.

Uzun boylu, yirmili yaşlarının ortalarında, ince yapılı, kumral bir adamdı ve boyu neredeyse 1.90m.

148

TANRI'NIN KIZI

idi. Gözlerini belirginleştiren ve yüzüne şaşkın bir ifade kazandıran kalın camlı bir gözlük takıyordu. Spor ayakkabılar, kot pantolon, dik yakalı bir bluz ve rüzgârlık giymişti. Hepsi de operasyon için yeni alınmış gibi görünüyordu.

Adam asansörden iki adım uzaklaştı ve durdu. Seth bakışlarını kat planına çevirdi, elindeki bloknota son bir kez baktı ve sonra dönüp sanat tarihi bölümüne doğru yürümeye başladı.

Adam onu Playa Del Rey'den UÇLA kampüsüne kadar yakından ama profesyonelce takip etmişti. Seth bilgisayarda sanat tarihi başlıklarını araştırarak oyununu güçlendirdi; özellikle Nazi Almanyası'nı ve Stahl'ı araştırmıştı. Bilgisayar ekranında bu bilgilerin kalmasına da dikkat etmişti; böylece adam onun neyin

peşinde olduğunu daha iyi anlayacaktı. Adamın kendisinin normal bir akademisyen gibi davrandığını, harekete geçmeden önce kitaplara başvurduğunu düşünmesini istiyordu.

Sonraki bir buçuk saat boyunca, Seth raflardan kitaplar çekip aldı, sayfa aralarına kâğıtlar koyarak işaretledi ve çeşitli sayfaların kopyasını almak için ikinci kattaki fotokopi makinelerine taşıdı. Sarı bloknotunu sayfa sayfa notlarla doldurdu ve kolayca görülebileceği bir yere bıraktı. Kitaplar üst üste yığılırken, fotokopi çekilmiş sayfalar da giderek artıyordu. Her seferinde çantasını yanında götürüyor, fotokopi makinelerinin yanında çantadan bozuk para çıkararak neden taşıdığıyla ilgili bir izlenim oluşturuyordu. Dışarıdan bakan biri, onun eski, hırpalanmış deri çantasında mesleğiyle ilgili eşyalarını taşıyan ciddi bir akademisyen olduğunu düşünürdü.

Seth bu illüzyonu yaratırken ve güçlendirirken son derece dikkatliydi. Araştırmasından sadece başka bir

149

LEWIS PERDUE

belgeyi bulmasına yetecek kadar bir süre ayrılıyordu. Notları oradaydı ve rüzgârlığı oturduğu sandalyenin sırtlığına asılıydı. Stratton'm adamını, çeşitli zaman aralıklarıyla oradan ayrılışına, her seferinde çantasını yanında götürüşüne ve bir yığın kitapla oradan oraya yürüyüşüne alıştırmak istiyordu.

İşe yaramıştı. Adam üç kez Seth'i fotokopi odasına ve bir kez de Kuzey Kampusu Derneği binasındaki kantine kadar takip etmişti. Seth orada bir fincan kahve içip bayat bir çikolatalı çöreği kemirdikten sonra, tekrar kitap yığınlarının arasına dönmüştü. Sonrasında adam elinde bir kitapla yakındaki masalardan birine oturmuş, güya kitap" okumaya başlamıştı. Seth'in biriktirdiği büyük miktardaki araştırma notlarını almadan gitmeyeceğinden emindi.

Adam kendisini fotokopi odasına kadar takip etmekten vazgeçtiğinde, Seth ayrı kaldığı zamanı giderek uzatmaya başladı.

Şimdi masada oturup okuyormuş gibi yaparken, kitaptaki kelimeleri göz ucuyla görüyordu ve zamanlamayı doğru yapmaya çalışıyordu. Eğer işe yaramazsa, Stratton onu içeri çekerek ve elindeki her şeyle Seth'e saldırdı. İlaçlar onu konuşturur, Ulusal Güvenlik ajanları tabloyu ele geçirirdi ve böylece Zoe'yi geri alabilmek için sahip olduğu tek kozu da kaybederdi.

Tabii eğer hâlâ hayattaysa.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Seth, kendi kendine. Yüzünü sıvazladı ve gözlerini ovaladı. Şüpheler, korku, üzüntü. Bilinçli düşüncelerinin oluşturduğu yüzeyin altında, hepsi saldırmak için bekliyor, kararlılığının temellerini sarsıyordu.

Hayatta olmak zorunda, diye düşündü Seth. Çünkü eğer Zoe hayatta değilse, tabloyu Stratton'a ve adamlara-

150

TANRI'NIN KIZI

rına vermekten başka şeyler yaparak ne kadar aptal olduğunu göstermiş olurdu.

Gözlerini açtı ve saatine baktı. 21:17 idi. Kütüphane iki saatten kısa bir süre içinde kapanacaktı. Harekete geçmek zorundaydı.

Seth ayağa kalkıp bir elinde evrak çantası ve diğerinde sayfaları bir sürü kâğıtla işaretlenmiş kalın bir cilt kitapla asansöre doğru yürüdüğünde, adam neredeyse başını bile kaldırmadı. Seth, adamın başını kaldırıp kısa bir bakış attıktan sonra önünde açık duran kitaba döndüğünü göz ucuyla gördü.

Seth bu kez birinci katta asansörden indi ve kitabı bir çöp kutusuna attıktan sonra binanın kapısına yöneldi. Doğruca Kuzey Kampusu Derneği binasına gitti ve kâğıt bardakta bir kahve daha aldı. Bir masaya oturup tam beş dakika boyunca binanın kapısını izledi. Adam ortalıkta görünmüyordu.

Seth doğal bir tavırla ayağa kalktı, çantasını aldı ve yarısı boşalmış kahve bardağını taşıyarak Kuzey Kampusu Derneği binasından çıkıp güneye yöneldi. Geniş beton kaldırımlar, heyecanla konuşarak dünyayı kurtaran, uluslararası şirket gücüne dayalı elitleri deviren, gerçeğin doğasından bahseden ve daha sıradan tutkulara ve sorunlara eğilen öğrencilerin arasından yürüdü.

Kendini çok yaşlı hissediyordu. Artık dünyayı dize getirebileceğine inanmıyordu. Hoş, bu hiç mümkün olmamıştı zaten. Buna inanmak, gençlerin işiydi. Şimdi yapabildiği tek şey, birilerine dirsek atarak kendine biraz yaşam alanı açmaktı.

Şimdi hızlı yürüyor, yine de ağaçların gölgelerine sığınarak ilerlerken acelesi varmış gibi görünmemeye çalışıyordu.

Ana kampus avlusuna yaklaşırken kalabalık da azalmıştı. Seth adamın nihayet kendisine yetişip yetiş-

151

LEWIS PERDUE

mediğini bakmak üzere arkasına dönmek için kendini zor tutarak Haines Hall'un bodrum seviyesine uzanan küçük bir rampayı iniyordu. Kapı kolayca açıldı ve Seth içeri girdi.

Felsefe bölümü bir üst kattaydı. Eğer adam aniden ortaya çıkarsa, Seth hiçbir şey olmamış gibi ofisine yönelecek, bir kitabı ya da dosyayı arıyormuş gibi yapacak, sonra da kütüphanedeki yığınlarına geri dönecekti.

Ama yedek planına rağmen, Seth ellerinin soğuk soğuk terlediğini hissediyordu. Asansörü ve merdivenleri geçtikten sonra koridorun karanlık ucuna doğru yürüdü.

Bir süre koridorun dip tarafında durdu ve gölgelere saklanarak sade görünümlü bir tokmağı ve sürgüsü olan sıradan görünümlü bir kapıya baktı. Ofis anahtarını çıkarıp kilitte denedi. İşe yaramadı. Yarayacağını da sanmamıştı zaten. Bu ardiye odası nadiren kullanılırdı ve anahtarlar sadece Karen ve Tony'de vardı. Seth, LAPD günlerinden beri kullanmadığı aletlerinin bulunduğu çantayı yere koydu ve kilidini açtı. Karanlığın içinde el yordamıyla aranarak İsviçre çakısı gibi katlanan çok amaçlı kilit açma aletini çıkardı. Bu şekilde kilitli kapıları açmaya çalışmayalı yıllar olmuştu; bu yüzden önce en kolay kilitten - kapının kendi kilidi - işe başladı.

Paslanmış parmaklan aleti yeterince iyi kullanamıyordu ama birkaç dakika sonra eski refleksler uyanmaya başladı. Eskiden bunun gibi bir kilidi birkaç saniyede açabilirdi. Karanlığın içinde çalışırken, kilitten ve tokmaktan tıkırtılar geliyordu. Sonunda beklediği güçlü tıkırtıyı duydu.

Seth sürgü üzerinde çalışmaya başlamadan önce bir an duraksadı. Sağ eliyle alnına düşen saçlarını arkaya itti. Elini indirdiğinde parmakları terden ıslanmıştı;

152

TANRI'NIN KIZI

üst dudağındaki ter damlalarını ve koltuk altlarındaki soğuk ıslaklığı ancak o zaman fark edebildi. Derin bir nefes aldıktan sonra, Seth iyice yaklaşıp sürgüyü inceledi. Çantasından küçük bir el feneri çıkardı. Işık sayesinde sürgünün yapısını daha iyi görebildi. Ucuz bir şeydi. Tek amacı, eski kitaplar, kullanılmayan aletler, fazla sandalyeler, Tony Bradford'un 1946'dan başlayan eksiksiz National Geographics sayıları, Seth Ridgeway'in postaları ve masasında yığınlar halinde biriken gazeteleriyle dolu bir odaya girilmesini engellemektir. Tabii bu odada paha biçilmez değerinde bir tablo bulunduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Sürgü üzerinde çalışmaya hazırlanırken, merdivenden gelen sesleri duydu. Seth el fenerini söndürdü ve olduğu yerde hareketsiz kaldı. Sesler yaklaşırken, Seth bir kadın ve bir erkek olduğunu seçebildi. Kısa bir süre sonra çift bodruma uzanan basamakları inmeye başladığında, bir kadın ayakkabısının ince topuklarından çıkan keskin ve bir erkek ayakkabısının geniş topuklarından çıkan boğuk tıkırtılar duyuldu. Seth aletleriyle çantasını toplayıp merdivenin altındaki en karanlık köşeye çekildi.

Dibe ulaşırlarken, çiftin neler konuştuklarını da duyabildi. Kızın ev arkadaşı, erkek arkadaşıyla evi her kullanmak istediğinde dışarı atılmaktan bıkip usanmıştı. Çocuk neden yurttan ayrıлып bir daire tutmuyordu? Genç adam ise ihtiyaçları olan tek şeyin sessiz, karanlık ve rahat bir yer olduğunu, belki binada açık bir ofis olabileceğini söylüyordu. Seth erkeğin kendi öğrencilerinden biri olduğunu anladı; sesini tanıdı. Çift basamakların dibine ulaştığında, tartışma hâlâ devam ediyordu. Kız, şans eseri açık bırakılmış ofislerde gizlice sevişmenin son derece aşağılayıcı olduğundan ve işin romantizmini alıp

153

LEWIS PERDUE

götürdüğünden yakınıyordu. Başlangıçta yetişkin bir er-keğinki gibi güçlü çıkan delikanlının sesi, giderek bir ergen sızlanmasına dönüştü. Seth şimdi o sesi kesinlikle tanıdığını düşünüyordu. Aynı sızlanmaları daha önce defalarca duymuştu. Bu delikanlı, okuldan uzaklaştırılma cezası alan ortalamanın altında bir öğrenciydi.

Çift hâlâ tartışmaya devam ediyordu.

Gidin buradan, diye düşündü Seth, saatinin fosforlu kadranına bakarken. Zaman hızla akıp gidiyordu. Saat çoktan 22:00'yi geçmişti. Stratton'm adamı sonsuza dek beklemezdi.

Delikanlıyla genç kız hâlâ pazarlık yapıyorlar, genç adam tutkunun etkisiyle olmadık sözler veriyordu. Seth'in görebildiği kadarıyla, pazarlıkta avantajlı olan kızdı. Evlilikle ilgili konulara bile dalmıştı. Çocuk o şehvet ateşinin etkisiyle daha sonra inkar etmeyi beceremeyeceği sözler veriyordu. Başka zaman olsa, Seth onun haline katıla katıla gülebilirdi ama şimdi tek istediği bir an önce oradan gitmeleriydi.

“Şuraya,” dediğini duydu delikanlının. “Merdivenin altında bazen açık bıraktıkları bir ardiye odası var. Hatta içeride kanepe de var.”

Seth'in tüyleri ürperdi. Onu görmemeleri mümkün değildi.

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu kız, soğuk bir sesle. “Sevgililerini hep buraya mı getiriyorsun?” “Hayır... hayır... ben... sadece... ardiye odası felsefe bölümüne ait. Bir defasında buraya dosyaları taşımalarına yardım etmiştim, hepsi o. Daha önce buraya kimseyi getirmedim. Gerçekten.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Seth kızın kahkahasını duydu. Kadınısı kıkırdamaların altında, soğuk bir zafer sevinci vardı.

TANRI'NIN KIZI

Seth düşünmeye fırsat bulamadan, merdivenin altındaki karanlığa daldılar ve aynı anda Seth ile yüz yüze geldiler. Çocuk bir elini kızın beline dolamıştı ve diğeri de bluzunun altındaydı.

Kız şaşkınlıkla bir çığlık attı ve eliyle ağzını kapayarak geri sıçradı. Çocuğun yüzü hızlı ileri sarmaya alınmış video kaydı gibiydi: Korku, utanç, tanıma ve tekrar korku. İkisinin de yüzü sararmıştı ve loş ışıkta ikiz aylar gibi görünüyordu.

Asırlar gibi süren birkaç saniye boyunca kimseden çıt çıkmadı. Seth ne yapacağını bilemiyordu. Bir tarafta, öğretim görevlisi olarak üstünlük ve otorite ondaydı. Felsefe bölümü üyesi olarak, buraya gelmek için geçerli bir nedeni de vardı. Diğer taraftan ise, keşfedilmek istemiyordu ve orada karanlıkta özel konuşmalarını dinlerken yakalanmıştı.

“Profesör...” dedi delikanlı ama daha fazlasını söyleyemedi.

“İyi akşamlar,” dedi Seth, kendini tuhaf hissederek. Budalaca sözler seçmişti ama düşünebildiği tek şey buydu.

Delikanlı aniden öfkeyle konuşmaya, utancını hafifletmek yerine daha da artıracak şeyler söylemeye başladı. Ama kız arkadaşının daha serinkanlı dişil güdülerini galip geldi. Ona sakince çenesini kapamasını söyleyerek genç adamı koridorun daha aydınlık bölümüne çekti.

“İyi akşamlar, profesör,” dedi kız, son derece kibar ve kendinden emin bir tavırla. “Size... toslamak çok ilginçti.”

Ayak sesleri koridorun diğer tarafında uzaklaşırken, Seth çocuğun aklının ne kadar havada olduğunu farkında olup olmadığını merak etti.

155

LEWIS PERDUE

Koridorun diğer tarafındaki kapının kapandığını duyduktan sonra, çantasını merdivenin altındaki en karanlık yere bıraktı ve tekrar sürgü üzerinde çalışmaya başladı. Karmaşıklığına rağmen, bir dakikadan kısa süre içinde kolayca açıldı.

Seth aletlerini çantanın içine bırakıp kapıyı açtı. Karanlıkta bir hareketlilik, aceleci bir kaçış hissetti. Koridordan gelen hafif ışık, zifiri karanlığı biraz olsun deliyordu. Kapının iç tarafındaki ışık düğmesine uzandı ama açtığı anda lamba yanmadı. Anlaşılan ampulün değiştirilmesi gerekiyordu. Bu, Tony’yi öfkeli edecekti. Arada bir yalnız kalmak istediğinde buraya gelir, eski kanepede oturur ve sıra dışı malzemeler doldurulmuş sandviçlerini yerdi. Seth rüzgârlığının cebinden el fenerini çıkardı ve odaya girdi. İçeride hareketlilik ve hisyrtılar devam ediyordu.

El fenerini yaktı. Işığın gösterdiği ilk görüntü tam bir kargaşaydı. Biri odanın altını üstüne getirmiş gibi görünüyordu. Mobilyalar ters çevrilmiş, raflardaki eşyalar yerlere boşaltılmıştı. Her şeyin üzeri kâğıtlarla kaplanmıştı. Biri, Karen’ın dikkatle buraya yerleştirdiği posta zarflarını açmış olmalıydı.

Göğsünün sıkıştığını hissetti. Tabloyu bulmuş olmalıydılar. Eden au Lac Hotel’in kendisine yolladığı büyük pakette o da vardı; çıkarken otelin kasasından almayı unuttuğu her şey oradaydı. Elindeki kuzu ve onunla birlikte Zoe’yi bulma umudunu da kaybetmişti.

El fenerinin ışığını yavaşça odanın içinde dolaştırırken, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez haldeydi. Bir an sonra el fenerinin aydınlattığı bir görüntü öylesine dehşet vericiydi ki polislik kariyeri boyunca yaşadığı en kötü anlar bile bununla kıyaslanamazdı.

Odanın bir köşesinde, alınının ortasında üçüncü göz gibi açılmış kırmızı bir delikle Tony yere çökmüş

156

TANRI'NIN KIZI

halde oturuyordu. Omzunda duran büyük bir kahverengi sıçan, burnunu Tony’nin boynuna gömmüştü. Sıçan Seth’e döndü ve el fenerinin ışığında kıpkırmızı parlayan gözleriyle baktı.

Seth tamamen felç olmuş bir halde orada duruyordu. Tony’nin pantolonunun paçasından başka bir sıçan çıktı; burnu kanla kaplıydı. Seth sıçanlara atmak için bir şey almak üzere yere eğildiğinde, sıcak ve tüylü bir şey kendini yüzünün yan tarafına doğru fırlattı.

Aniden paniğe kapılan Seth, yüzüne tutunan tüylü şeyi tuttuğu gibi fırlatıp attı. Bir an sonra hayvanın karşı duvara çarptığını duydu. Titreyen elleriyle feneri oraya doğru tuttuğunda, yerde şaşkınlıkla yatan sıçanı gördü. Hayvan hemen kendini toparladı ve çabucak kaçıp gitti.

Seth kendini kaybetmemeye çalışıyordu. Fenerin ışığını odanın içinde hızla dolaştırdı ve nihayet aradığı şeyi buldu. Karanlığın içinde sıçanların çıkardığı ıslak ısırtık seslerine aldırmamaya çalışarak, ardiye odasının köşesine doğru yürüdü ve uzun saplı süpürgeyi aldı.

Öfke ve hayal kırıklığıyla karışık bir çılgınlıkla, süpürgeyi hayvanlara savurdu ve hepsini Tony'nin cesedinin üzerinden fırlatıp attı. Penceresiz odanın içi bir anda savaş alanına döndü; Seth süpürgeyi öfkesinin ve umutsuzluğunun bilemediği bir kılıç gibi salladıkça, hayvanlar korku içinde çığlık çığlığa kaçıyor, süpürgeyi çalıştırarak kendilerini duvarda buluyor, kimi yere düşüp anlık bir şaşkınlıktan sonra kaçarken, bazıları süpürgeyle duvar arasında eziliyorlardı. Hayvanların hepsi koridora kaçtıktan uzunca bir süre sonra bile, Seth süpürgeyi cesedin etrafındaki bölgeye doğru savurmaya devam etti. Nihayet kendini toparladığında, süpürgeyi fırlatıp attı ve nefes nefese bir halde Tony'nin yanına çömel-

157

LEWIS PERDUE

di. Sağ eliyle uzanarak Tony'nin omzuna parmaklarının tersiyle dokundu. Ceset hâlâ sıcaktı. Demek öleli çok olmamıştı. Seth ayağa kalktı ve ışığı Tony'nin üzerinde dolaştırdı. Saldırganları onu dövmemişti. Alnındaki geniş delik dışında vücudundaki yaralar sıçanlar tarafından açılmıştı. Seth ne yapacağını bilemez bir halde koridora doğru yürüdü. Panik yansıtan nefes sesleri kafasının içinde yankılanıyor gibiydi. Sesin nereden geldiğini anlamak için arkasına baktığında, kendi nefeslerini duyduğunu ancak o zaman anlayabildi.

Kan ve ölüm kokan ardiye odasından çıktı ve sırtını beton duvara dayayarak hareketsizce durdu. Düşüncelerini toplamaya çalışırken, ayakta kalabilmek için müthiş bir mücadele veriyordu. Yavaş yavaş olayları takip edebilmeye başladı. Biri postalarının burada saklandığını öğrenmişti. Kim? Stratton'm adamları olamazdı; kendisine bundan mutlaka söz ederlerdi. Üstelik o zaman kendisini takip ettirmeleri de anlamsız olurdu, çünkü şimdi tabloyu ele geçirmiş olurlardı. Teknesine saldıran adamlar olmalıydı. Ama nasıl? Nasıl öğrenmişlerdi? Seth bir an düşündü. O sabah Tony ve Karen Bradford ile yaptığı konuşmaları hatırladı. İkisi de postalardan ve ardiye odasından söz etmişlerdi. Biri telefonunu dinlemiş ve postalarının nerede olduğunu öğrenmişti. Tıpkı kendisi gibi bu ardiye odasına dalmışlardı. Anlaşılan Tony postaları oradan kaldırma tehdidini gerçekleştirmeye karar vermişti ve onları iş üzerinde yakalamıştı. Bunun için de onu öldürmüşlerdi.

Seth midesinin bulandığını hissetti; öne eğildi ve şiddetle kustu. Midesindekileri daha fazla bir şey kalmayana kadar boşalttı. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve çantasına doğru atıldı.

158

TANRI'NIN KIZI

Bir şekilde çantayı kapamayı ve ikinci kattaki erkekler tuvaletine görünmeden ulaşmayı başardı. Lavabolardan birinin deliğini tuvalet kâğıtlarıyla tıkayıp içini soğuk suyla doldurduktan sonra başını suya daldırdı. Soğuk şok çok geçmeden mide bulantısını geçirdi. Kalp atışları yavaşlarken orada öylece durdu, gözlerini kapadı ve normal nefes almaya çalıştı.

Kısa süre sonra mantıklı düşünceler zihnine akmaya başladı. Polisi aramalı ve Tony'nin ölümünü bildirmeliydi. Sıçanlar dönmeden önce birini çağırmak zorundaydı. Artık olaya karışmak ya da karışmamak gibi bir seçeneği olamayacağını düşündü, kapıya yönelip erkekler tuvaletinden çıkarken. Bu olaydan önce, kanunlarla başının derde girmesinden çekinmesi doğaldı. Teknedeki ölümlerle ilgili detaylı bir soruşturma, bütün şüpheleri onun üzerine çeker, tabloyu ve Zoe'yi arayışını geciktirirdi.

Ama artık tablo yok, diye düşündü, felsefe bölümündeki ofislere doğru sarsak adımlarla yürürken. Tablo gitmişti ve onunla birlikte elindeki tek kozu da kaybetmişti. İş soruşturma açısından daha iyi donanmış insanlara bırakmalıydı. Ofis kapısının yanındaki duvara dayanarak anahtarlarını aradı. Doğru anahtar bulmaya çalışırken, en azından artık ona inanacaklarını düşündü. Zürih'te karşılaştığı şüpheli azarlamalarla karşılaşacağını sanmıyordu.

Seth kilidi açtı, kapıyı itti ve dış resepsiyon alanındaki ışık düğmesini açtı. Floresan lambalar bir an titreştikten sonra, mavimsi beyaz ışıkları Karen Brad-ford'un eski ahşap masasını ve karşısındaki duvarın dibine sıralanmış tahta sandalyeleri aydınlattı.

Sağa dönüp kısa ve karanlık bir koridordan geçerek kendi ofisine yöneldi. Kapıyı açtı ve öğretim görevlileri

159

LEWIS PERDUE

ıcın ayrılmış standart kübik ofislerden kendisine ait olanı\ a girdi. Bakışları gri metal masasının arkasındaki plakete takıldı. Bunu Zoe onun için yapmıştı.

Yapabilenler, yapar. Yapamayanlar, öğretir. Öğretmeyenler de yönetici olur. \

“Vı sözler, UÇLA yönetiminde pek sevilmemesine ne-eri Olan kendi düşüncelerinin bir ifadesiydi. Gerçek neP ^cı veriyordu çünkü.

S^th masasının arkasına çöktü ve polisi aramak 1?ln telefona sarıldı. Tam o anda bir zarf dikkatini çekti^ Üzerinde Karen Bradford'un el yazısı vardı ve dikkatini çekmesi için masa lambasının yan tarafına bant:lanmıştı.

Ahizeyi yerine bırakıp zarfı alarak açtı ve okumaya başladı.

“Tony sana çok kızgın,” diye başlıyordu not. ^°^’nin kaybolmasından sonra ne kadar sarsıldığını aruluyorum. Kendin gibi davranmadığını da biliyor-ru^ı. Tony de kendi gibi davranmıyor. Postalarıyla aceleci ve yanlış bir şey yapabileceğini bildiğim için, “:>u sabah ardiye odasına indim ve önemli görünen tür^ mektupları ve paketleri ayırdım. Hepsini kendi ^°^’ya dolabımın en alt çekmecesine, en arkaya doğru k°^dum. Dolabın anahtarı ilişkide. Karen.”

Seth hemen zarfın içindeki anahtarı aldı. Ayağa o ka. dar hızlı kalktı ki sandalyesi arkaya doğru gitti ve ne redeyse yere yuvarlanıyordu. Tony Bradford’u bir ark için unutan Seth, Karen Bradford’un masasına ştu. İki çekmeceli metal dosya dolabı, masanın ar-k^..smdaydı.

160

TANRI’NIN KIZI

Karen’in sandalyesine oturup anahtarı kilide sokmak için eğildiği anda çığlıkları duydu.

İlki bir kadın sesiydi. Tiz bir şaşkınlık tonuyla başlamış, sonra hemen korku çığlıklarına dönüşmüştü. Sonra erkek sesini duydu. Çığlıktan çok nara gibiydi. Kadının sesi giderek yükseliyor, her seferinde daha tiz çıkıyor, giderek isteriye dönüşüyordu.

Seth sesleri hemen tanıdı. Anlaşılan o çift uygun bir yer bulamayıp geri dönmüştü. Seth kapıyı tekrar kilitlemediği için de Tony Bradford’un cesedini hemen bulmuşlardı.

Kız bağırmasına devam ediyordu. Ama Seth çığlıkların güçlenmesinin kızın ciğerlerinden mi, yoksa ofise doğru yaklaşımlarından mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Seth hemen anahtarı deliğe soktu. Acele etmek zorundaydı. Felsefe bölümü ofisleri, merdivenin tepesindeki ilk ofislerdi. Işığı görece ve polisi aramak için telefonu kullanmak isteyeceklerdi; kütüphaneye zamanında dönmesi kesinlikle mümkün değildi. Her şey, Stratton’m adamının bir şeyden şüphelenmemesine bağlıydı.

Dolap kolayca açıldı. Seth en alt çekmeceyi dışarı çekti ve Karen’in sözünü ettiği zarflarla paketleri hemen gördü. Hepsi bir yığın yapılmıştı.

Seth yığını hemen çekmecedan çekip aldı.

Çığlıklara aldırılmadan, paketleri ve zarfları taramaya başladı. Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi: Gömlek paketi büyüklüğünde, üzerinde Eden au Lac’m adresi bulunan kahverengi kâğıda sarılmış bir kutu. Seth kâğıt ambalajı yırtarak açtı. Koruyucu mukavvaları ve köpüklü naylonları bir kenara attığında, kendini aradığı tabloya bakarken buldu. Tabloyu tekrar paketledi,

161

LEWIS PERDUE

onunla birlikte diğer postalarını alıp ofisine gitti ve hepsini çantasına tıktıktan sonra kapıya yöneldi.

Koridora çıktığında, Seth merdivenden gelen ayak seslerini ve soğukkanlılığını kaybetmiş olan kızı ra hatlatmaya çalışan delikanlının sesini duydu. Seth çantayı kolunun altına sıkıştırdığı gibi koşarak bina dan çıktı. \

?•’?’’??’?

Zoe odanın ortasında durup dua etme isteğine karşı koymaya ve bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Kendisini buraya kapatmalarından önce, insanların dualarını dinleyen bir Tanrı’nın varlığına inanmıyordu. Şimdi dua etmeye başlamak, uzun zamandır ateşli bir şekilde karşı çıktığı ikiyüzlülüğün ta kendisi olacaktı. Annesi onu katı bir temelci Protestan olarak yetiştirmeye çalışmıştı. Her Pazar günü, Orange County’deki küçük bir kiliseye giderlerdi. Cemaat dansı günah olarak görür, Ronald Reagan’m sol tarafındaki tüm yetkilileri kafir olarak damgalardı. Dünyanın M.Ö. 4004’te yaratıldığını biliyorlardı, çünkü İncil öyle söylüyordu ve İncil’deki her şey, sevgili oğluna inanmayan herkesi sonsuz Cehennem’ine gönderecek Zeus benzeri öfkeli bir Tanrı tarafından yazıldığı için, kimse kutsal kitapta yazılı olan şeyleri sorgulayamazdı. Babası kiliseye asla gitmezdi ve renkleri duymasıyla ilgili gizeme ek olarak bu durum, sonsuz tartışmalara neden olurdu. Zoe ergenlik çağmdayken sakin bir anda babası şöyle açıklamıştı: “Dünyadaki bütün kiliselerle ve tüm farklı inanç sistemleriyle, her birinin tek doğru sistem olduğuna inanması ve diğer herkesin cehenneme gideceğine inanması son derece cahilce bir

162

TANRI’NIN KIZI

tutum. Belki de tüm dinleri araştırmalı ve içlerindeki gerçeği bulmaya çalışmalıyız.”

Kiliseye karşı çıkmak kolaydı. Ama Zoe babasının düşüncelerini farklı yorumlamıştı. Babası çoğu dinin muhtemelen kendine has gerçek temelleri olduğunu düşünürken, Zoe aralarındaki çatışmanın muhtemelen içlerinde hiçbir gerçek olmaması olarak yorumlanabileceğini düşünmüştü. Zoe kiliseye gitmeyi

reddettiğinde, annesi daha da fanatikleşmişti. Kahvaltıda şiddetle kavga ettikleri bir Pazar günü, annesi kiliseye gitmiş ve bir daha asla eve dönmemişti. Kilisedeki erkekler korosundan bir bariton da öyle- Zoe bir daha annesinden hiç haber alamamıştı.

Annesinin ortadan kaybolması, Tanrı'nın sinsi bir yalan, insanların da aptal olduğu konusunda Zoe'nin inancını güçlendirmişti. Bunun, Kari M*rxs'm gerçekten haklı olduğu tek şey olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise Zürih'teki bir deponun içinde çaresiz bir durumdayken, Zoe kendi ikiyüzlülüğüyle savaşıyordu: Dua etme isteği. "Savaş alanında ateist yoktur," derlerdi. Ona göre bu, umutsuzluğun insanları kendilerini aldatarak rahatlatması için sahte bir inanç sistemine yönlendirmesiy-di. Dua etme isteği onu ilk başta şaşırtmıştı ama sonra isteği olduğu gibi kabul etmiş, kendi kişisel saygınlığını korumaya ve daha önce hiç inanmadığı bir Taon'dan yardım isteme dürtüsüne teslim olmamaya karar vermişti. Ama diğer yandan, Tanrı'ya inanmış olmayı isterdi; o zaman şimdi bir anlaşma yapabilirdi. Beni buradan çıkarırsan sana inanırımı; ne istersen yaparım. Zoe düşüncelerinden utanarak başım iki yana salladı. Anlık ucuz anlaşmalarla aldatabileceksen bir Tanrı ne işe yarardı ki?

163

LEWIS PERDUE

"Umutsuz," dedi kendi kendine. Thalia onun olumlu kalmasını ve umudunu kaybetmemesini sağlıyordu ama her gece onu odasına geri getirdiklerinde, depresyon gölgelerinin arasından tekrar içine süzülüyor gibiydi.

Yavaşça döndü ve üç beton duvara teker teker baktı. Dördüncüsünün ortasında üzerinde iki anahtarlı bir sürgü bulunan ağır bir metal kapı vardı. Menteşeleri öylesine güçlüydü ki yerinden sökmek bile mümkün değildi. Havalandırma pervanesi, kapının üzerinde kafasının bile zorlukla geçebileceği büyüklükte bir deliğe yerleştirilmişti. Ayaklarının altındaki betona ve sonra tekrar başının üzerindeki tavana baktı. Hücrenin sürekli uğultusu arasında, üst kattaki ofisten gelen belli belirsiz ayak seslerini duymaya çalıştı. "Daima bir çıkış yolu olduğunu düşünmek zorundasın," derdi babası. Bu sözleri aniden hatırlayınca, babasının sesini duymuş gibi hissederek irkildi. "Başarısızlığı beklemenin hiçbir yararı olmadığından, ne kadar imkansız görünürse görünsün, çözümü keşfetmeye çalışmalısın." Bu sözleri on yıldır düşünmemişti. Şimdi aniden aklına gelmesi onu şaşırtmış ve tüylerim ürpertmişti. O anda, babasının eğreti sanat stüdyosunda yaşadıkları olayı hatırladı. Dört tonluk bir çelik küpünden, bir galerinin açılışında başyapıt olarak kullanılacak bir heykel yapacaktı babası. Heykelin adı Zihin Ateşi idi ve asıl sorun, bir Chevy Suburban'dan daha ağır bir çelik kütesini, havadan daha hafif göstermekti. Zoe odanın içinde dolaşmaya başlayarak o günü düşünmeye devam etti. Şimdi gözünün önünde gördüğü şey, yıllar öncesinde ve dünyanın öbür ucunda yaşanmış bir olaydı.

"Mantık işe yaramadığında," demişti babası, "cevapları mantıksızlıkta ara."

164

TANRI'NIN KIZI

Sonunda, ceviz kabukları ve bir elektromanyetik süspansiyon aleti kullanarak geliştirdiği cilalama yöntemini bulmuştu.

"Zihnin seni yarı yolda bıraktığında, cevapları ruhunda ara."

Zihin Ateşi, babasının son yedi yılda tamirci olarak kazandığı paradan çok daha büyük bir fiyata satılmıştı. Bir bronz mamut heykeli devrilişini onu ezerek öldürmeden önce bir yedi yıl daha yaşamıştı. Zoe ilk sanat galerisini ondan kalan mirasıyla açmıştı.

"Engellerin arasından yolunu hissederek bulmalısın." Sanki şimdi babasının sesi onunla konuşuyor gibiydi.

"Zihnini kapa ve sezgilerini serbest bırak."

"Bana ilham ver, baba," dedi Zoe, alçak sesle. Gözyaşlarını zorlukla tutuyordu. "Bu hayal gücümün başyapıtı olmak zorunda. Baba, bana yardım et."

165

11

N

ochspitze, Innsbruck'un güneybatısındaki Avusturya Trolleri'nde, deniz seviyesinden yaklaşık iki bin beş yüz metreye kadar yükselen bir granit yığındır. Yaşam açısından son derece elverişsiz bir dağdır: Soğuk, sarp, ağaçsız yapısıyla, kuşlar, becerikli kaya tırmanıcıları ve dağın zirvesine yerleştirilmiş malikaneye kadar çıkan özel teleferiğe binme şansı olanlar dışında, kimsenin ulaşamadığı bir yerdir.

Malikane 1921 yılında, yamaçlardan kaymaya hevesli kayakçıları çekebileceğini uman Avusturyalı bir otelci tarafından, bir otel olarak inşa ettirilmiştir. İçinde her birinde kendine ait banyosu ve şöminesi bulunan yirmi beş odası ve kayalıklara doğru "A" biçimli çatısıyla uzanan bir yemek salonu vardır.

Ama bu kadar ücra bir yerde olması bir yandan oteli çekici kılarken, bir yandan da başarısı için bir engel oluşturmuştu. Müşterileri otele ulaştırmak için Innsb-ruck'tan dağın yamacındaki küçük teleferik istasyonuna kadar uzun ve dolambaçlı yollardan geçirmek gerekiyordu. O günlerde asfaltsız yollar arabayla ulaşımı imkansızlaştırıyordu; dolayısıyla da yolculuk at arabalarıyla yapılmak zorundaydı. Yağmurlu, buzlu ya da

166

TANRI'NIN KIZI

karlı havalarda, yolculuk ya tamamen imkansızlaşıyor ya da o kadar zorlu oluyordu ki müşterilere tamamen itici geliyordu. 1924 yılında teleferiğin kablosu kopup beş kişinin ölümüne neden olunca, otel iflas etmişti.

İki yıl sonra, zengin bir İtalyan endüstrici, oteli özel tatil evi ve işi için konferans merkezi olarak kullanmak üzere satın almıştı ve ölümünden yedi yıl sonra da Katolik Kilisesi'ne bağışlanmasını vasiyet etmişti.

Bir zamanlar otelin yemek salonu olan yerde, Viyana Başpiskoposu ve Papa'nın İnançsızlardan Sorumlu Sekreteri Kardinal Neils Braun, sırtı dimdik, ayakları açık, elleri arkasında birleşmiş halde bir askeri geçit törenini izliyormuş gibi duruyordu. Üzerinde kalın bir yünlü kazak, yünlü pantolon ve ince yürüyüş botları vardı. Kırmızı cüppesi, buraya geldiği her seferinde kaldığı odanın dolabında asılıydı. Buzla kaplanmış camlardan aşağıdaki yamaçlarda kayan ve mesafeden dolayı minicik karıncalar gibi görünen insanlara bakarken, yarı kırılmış saçlarını bir eliyle sıvazladı.

Vadinin karşı tarafına ve henüz tırmanmadığı bir dağa baktı. Malikanenin ön tarafından, 1968 yılında Jean-Cla-ude Killy'nin tarih yazdığı Axamer Lizum Olimpik slalom pistlerini görebiliyordu. Öğle üzeri güneşi bir bulutun arkasından yüzünü gösterip bembeyaz arazide derin gölgeler yaratırken, Braun gözlerini kısarak bakıyordu. Gökyüzünde bulutlar yelken açmış gemiler gibi hızla hareket ediyordu. Bunlar, önceki gece Avustralya Trolleri'ne yarım metre kar bırakan bir fırtınanın kalıntılarıydı.

Aşağıdaki vadide karla kaplı kıyıları arasında bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla akan Inn River'ın koyu renk sularına baktı. Henüz tamamen donmamıştı ve bu da patencilerin hiç hoşuna gitmiyordu. Nehir havaalanı pistlerinin hiyeroglif benzeri biçimlerini geçerek Innsb-

167

LEWIS PERDUE

ruck'un içlerine kadar devam ediyordu. Nihayet bakış-lan şehrin Gotik mimarisinin karla kaplı çatılarına odaklandığında, o gün karşılaşmak üzere olduğu adamı düşündü; Hans Morgen, son derece karmaşık bir geçmişe sahip basit bir köy papazıydı. Diğer yandan, belki de bir geleceği olmayacaktı.

Neils Braun pencereden uzaklaştı ve geniş konferans salonuna bakındı. Bir seferde yüz kişiyi rahatlıkla alabilecek kadar geniş bir yerdi ama içinde sadece yaklaşık altı metre uzunluğunda meşe masadan ve etrafındaki sandalyelerden başka bir şey yoktu. Salonun uç tarafında, devasa boyutlarda doğal bir taş söminenin içinde közler yanıyor, odunlar çıtırdıyordu.

Masanın etrafında, simetrik olarak dizilmiş tam yirmi sandalye vardı. Salondaki mobilyalar bunlardan ibaretti.

Saat tam üçte salonun karşı duvarındaki kapı vuruldu. Braun kazağının kolunu sıvayıp saatine baktı ve konuşunun dakikliğini takdir etti.

"Girin!" diye seslendi, sessizliğin ortasında gökgü-rültüsü gibi gürleyen bir sesle.

Hans Morgen kapıyı açtı ve canlı adımlarla salona daldı. Bir an kapman yanında durarak pencerelerden süzülen ve karın beyazlığıyla parlaklaşan ışığa karşı gözlerini kırıştırdı.

Uzun boylu, ince yapılı, kaslı vücutlu, parlak mavi gözlü ve ince uzun yüzlü bir adamdı. Keskin ışıktaki yüzündeki çizgiler daha da belirginleşiyor, beyaz rahip yakasının üzerinde çıkıntı yapan sivri bir çeneyi vurguluyordu. Elinde baston vardı ama sanki yürüyüşüne destek sağlamaktan çok süs olarak taşıyor gibiydi. Braun, rahibin yaşma ve vücudunda taşıdığı şarapnel parçasına rağmen ne kadar güçlü ve dik görüldüğü-

168

TANRI'NIN KIZI

nü fark edince şaşırıldı. Ama sonuçta ikisi de iyi genlere sahip aktif Avusturyalılar idi. İDK'nın topladığı bilgilerden, Morgen'i seminerde geçirdiği zaman dışında iyi tanımişti. Adam kayak yapmayı ve Alt Aussee adlı küçük köyün civarındaki dağlarda yürümeyi seviyor, küçüklüğünden beri bunu her gün yapıyordu. Yazın gölde kayığıyla dolaşüyor, kışın ise donmuş yüzeyinde patenle kayıyordu. Hazırlanan dosyaya göre, Morgen yaşadığı bölgenin yarım asır önceki halini o zamanlar hayatta olan neredeyse herkesten daha iyi biliyordu.

“İyi günler, Ekselansları,” dedi Morgen. Salona bakındı ve orada olan veya eksik olan her şeyin listesini zihnine kazıdı. Sonunda Braun’a doğru yürümeye başladı. Ayakkabılarının sert topukları, yeni cilalanmış ahşap zeminde keskin tıkırtılar çıkarıyordu.

Braun salonun ortasında onu karşıladı. “Gelmenize çok sevindim,” dedi, yüz yüze geldiklerinde.

Kardinal elini uzattı. Morgen bir an tereddüt etti ve bir an için Braun’u irkiltten bir sahiplenme tavrıyla kardinalin yüzünü inceledi. Sonunda iki adam tokalaştılar.

“Beni çağırdığınızda, itaat etmekten başka seçeneğim olduğunu bilmiyordum,” dedi Morgen, düz bir sesle.

Kardinal bu imaya aldırmadı. “Oturalım,” dedi, masanın etrafındaki sandalyelerden birini işaret ederek.

Morgen oturduktan sonra Braun döndü ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken ekledi: “Çay hazırlattım.”

Morgen oturduğu yerde dönerek Viyana başpiskoposunun kapıda gölgelerin arasında duran birinden gümüş

bir tepsiyi almasını izledi. Braun hizmetkâra teşekkür etti ve tekrar geri dönüp tepsiyi masanın üzerine

koydu. “Lütfen, keyfinize bakın.” İçine gümüş bir çaydanlıkla birlikte sıcak su ve süt sürahileri

yerleştirilmiş tepsiyi işaret etti. Tepsidede tabaklarının içinde zarif bir

169

LEWIS PERDUE

şekilde duran iki beyaz porselen fincan, iki küçük bisküvi tabağı, keten peçeteler ve sandviçler, bisküviler ve benzeri kanepeler vardı.

“Beş çayı, Oxford’daki öğrencilik yıllarımda edindiğim bir alışkanlık,” diye açıkladı Braun, tabaklardan birini alıp içine kendi zevkine göre yiyecekler doldururken. “Uzun iş günlerinde biraz dinlenmek ve keyif yapmak, bana çok uygarca bir davranış gibi göründü.”

Morgen ayağa kalkıp tepsiye yaklaşırken belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Braun’un sağında durdu ve kendine bir fincan limonlu çay hazırladı. İki adam da tabaklarını ve çaylarını aldıktan sonra, Braun tekrar sandalyeleri işaret etti.

“Oturalım, lütfen, kendinizi rahat hissedin,” dedi. Uzun masanın bir ucunu işaret etti. Morgen başıyla

onayladı ve işaret edilen sandalyeye yerleşti. Braun da adamın karşısına oturdu. İkisi de sessizce birbirini tartıyordu.

“Muhtemelen sizi buraya neden davet ettiğimi merak ediyorsunuzdur.”

Morgen biliyordu ama cevap vermek yerine, çayını yudumladı ve sessizce bekledi. Masanın üzerinde duran bir ses kaydediciye ve hemen yanına yerleştirilmiş mikrofona baktı.

“Bana Alt Aussee’deki günlerinizden söz etmenizi istiyorum,” dedi Braun. “Hani şu...”

“Neredeyse ölmek üzere olduğum günden.”

Braun başıyla onayladı.

“Ama bu hikâyeyi daha önce anlatmıştım zaten,” dedi Morgen, hiçbir şekilde rahatsızlık duymadan. “İki kez. İDK’dan gelen adamlara ve... sizden iki önceki Yargıç’a.”

“Biliyorum,” dedi Braun. “Ama o zamandan beri hatırlamış olabileceğiniz bazı detaylar yakalayabileceğimizi umuyorum. Aklınıza sonradan gelen detaylar.”

170

TANRI’NIN KIZI

Morgen gülümsedi. “Beyin dokusu kolay iyileşmez,” dedi. “Bazıları hiç iyileşmediğini bile söylüyor. O günün yarattığı sınırlamalarla yaşamayı öğrendim. Hafızamda herhangi bir iyileşme fark etmedim.”

“Şey, belki bir mucize umabiliriz,” dedi Braun. “Mucizelere hâlâ inanıyorsunuz, değil mi?”

“Elbette mucizelere inanıyorum,” dedi Morgen. “Aldığım her nefes bir mucizedir.”

“O halde bugün neler hatırlayabileceğinize bir bakalım,” dedi Braun, ses kaydediciye doğru eğilirken.

“Nasıl isterseniz, Ekselansları,” dedi Morgen, istediği halde iç çekmemek için kendini tutarak.

“Gölün ortalarındayken, kıpkızıl bir şafak söktü,” diye başladı Morgen. “Güneş doğmadan önce donmuş gölün karşı tarafına - Alt Aussee’ye - ulaşmış olmayı umuyordum ama kar çok derindi. Üç saatten uzun bir süredir SS kuvvetlerinden kaçırıyordum ve arayı kapatmakta olduklarını biliyordum; şu kabuslarda insan koşmaya çalışır da ayakları yere yapışıp ağır çekimdeymiş gibi hareket ederken üzerine gelen lokomotif hızla arayı kapatır ya, işte onun gibi.”

Braun’un yüzünde şefkatli bir ifade belirdi. “Sanırım artık o rüyayı görmüyorsunuz?”

Morgen bir an karşısındaki yüzü inceledi ve kardinalin içtenliğini tarttı. “Şöyle diyelim; artık bu rüyayı gördüğümde çığlık atarak uyanmıyorum.”

Kardinal başıyla onayladı. “O sabah ne yapmıştınız?”

“Koştum. Dua ettim. Yirmi üçüncü mezmuru birçok kez tekrarladım.” Morgen bir tepki bekledi ama kardinal karşılık vermeyince, rahip tekrar devam etti. “Salz-bergwerk’tan oraya kadar bütün yol boyunca koşmuştum; Habersam Dağı’ndaki şu tuz madeninden söz edi-

171

LEWIS PERDUE

yorum. Madende terk edilmiş olan röliği görmüştüm. İçeri girmiştim. Girişte nöbet tutan SS, Hitler için çalışan rahiplerden biri olduğumu sanmıştı. Bu yüzden kefeni görmek için girmeme ses çıkarmadı.” Morgen’in yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. “Elime aldım,” dedi, kardinale parlayan gözlerle bakarak. “Elimde tuttum; parıltılı mücevherlerle süslü o altın kutuyu, içindeki şeye baktım ve yaklaşık iki bin yıldır içeride duran belgelerin birçoğunu okudum. O gün ellerimde tuttuğum şeyler yüzünden papaların devrildiğine, hükümetlerin yıkıldığına, yaklaşık yirmi asırdır imparatorlukların yükselip çöktüğüne hâlâ inanmıyorum. Onlar hakkında düşündüğüm her seferinde - inanın Ekselansları, her gün düşünüyorum - böylesine kutsal bir şeyin böylesine bir kötülüğü nasıl yarattığına hayret ediyorum, insanlar yozlaşmış, yalan söylemiş, cinayet işlemiş ve çalmış; üstelik hepsini Tanrı adına yapmış. Üstelik de XII. Pius’u Hitler’in aşırı eylemleri karşısında susmak zorunda bırakmış.”

“Bu konuda konuşmayacağız,” dedi Braun, sert bir sesle.

Yardımsever bir tavırla gülümsemesine rağmen, Morgen içten içe kuduruyordu. içinde haklı bir öfke yükseldi, korkusunu ezip geçti ve sınırlarını yatıştırdı. Birinin kilisesine bunu yapabilmesi? Üstelik de Tanrı adına? Peder Morgen etrafına bakındı ve kendini toparladı.

“Fischerndorfun ötesindeki tepelerden inerek beni yakalamak için geldiler,” diye devam etti Morgen.

“Elektrikli meşalelerinin zayıf ışıklarını görebiliyordum. Cesaretlenmişim, çünkü peşimdeki adamların sayısı azalmış gibi görünüyordu. Sonra uzaktan gelen seslerini duydum ve bana yaklaştıklarını anladım.”

172

TANRI’NIN KIZI

Braun elini kaldırarak rahibin sözünü kesti. “Bana köydeki Almanlar ile ilgili hatırlayabildiklerinizin hepsini anlatın; ne zaman geldiklerini ve hatırlayabildiğiniz tüm isimleri. Göldeki o günü son derece net bir şekilde hatırladığınızı biliyorum ama o olaydan önceki detaylar bize çok yararlı olabilir.”

Morgen başıyla onayladı. Çayını yudumladı ve bir an için düşünceli bir tavırla avizeye baktı. “Başlangıçta, Naziler Alt Aussee’ye küçük gruplar halinde ve büyük bir gizlilik içinde geldiler. Hitler orayı ziyaret etmiş, köyün civarındaki tepelerde yürüyüşe çıkmış ve köylülerle birlikte bir handa yemek yemişti. Haber-sam Dağı’nda tek güzel yanı dağın içlerine kadar uzanan bir tuz madeni bulunması olan değersiz bir toprak parçasını da satın almıştı hatta. Sonra savaş patlak verdi ve Naziler kalabalık gruplar halinde akın etmeye başladılar.

“Bizim - yani köylülerin - Habersam Dağı’ndaki eski tuz madenine yaklaşmamız yasaktı. SS birlikleri orada iki yüz elliden fazla adam barındıran bir karargah kurdu. Hepsi karargahta zaman geçirmek zorundaydı ve yabancılarla konuşmaları yasaktı. Askerler için kamyonlar dolusu malzemeler geliyordu. Yüksek rütbeli subaylar Bad Aussee’deki havaalanına uçuyor ve içindekileri gözlerden uzak tutmak için pencerelerine perdeler asılmış gösterişli arabalarıyla köyün içinde son hızla dolaşıyorlardı. 1941 yılında Noel’den hemen önce, köyde Hitler’in kendisinin madeni gizlice ziyaret ettiği şeklinde bir söylenti yayıldı.

“SS askerleri bize zarar vermediği için minnettardık. Ama Nazilerin Habersam Dağı’ndaki eski tuz madeninde neler yaptıklarıyla ilgili dedikoduların ardı arkası kesilmiyordu. Merak yüzünden birçok kişi ya-

173

LEWIS PERDUE

sak bölgenin sınırına yaklaşıyordu ama görebildikleri tek şey, önemsiz bir tuz madeninin girişinde nöbet tutan bir garnizondtu.”

“Bir teoriye göre, burası savaş Nazilerin aleyhine döndüğü takdirde SS subaylarının saklanma yeri olarak hazırlanmıştı. Bazıları, buranın Hitler’in gizli silahını yaptırmak için kurduğunu gizli yer altı laboratuvarının girişi olduğunu söylüyordu. Aslını isterseniz, iki teori de hiçbir şekilde mantıksız değildi. Alt Aussee’de-ki Salzbergwerk’in serin kaymaktaşı koridorları, bilinen hiçbir silahın işlemeyeceği kadar derindi. Öte yandan, madenler sağladı ve mağaraların çökme olasılığı yoktu; üstelik insanların rahatlıkla yaşamasına izin verecek bir sıcaklığa ve neme sahipti. Kısacası, neredeyse her şeyin güvenle saklanabileceği bir yerdi.”

Morgen çayının kalanını bitirdi ve kardinalin nazik bir ev sahibi olarak çayı tazelemesinden memnunluk duydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Morgen. Braun başıyla onayladı.

“Habersam Dağı’ndaki Salzbergwerk, Nazilerin Alt Aussee civarındaki tepelerde işgal altında tuttıkları tek yer olmaya devam ederken, 1945 yılında kamyonlar dolusu paha biçilmez sanat eserleri, heykeller, nadir kitaplar, el yazmaları ve dinsel ikonalar gelmeye başladı,” diye devam etti Morgen.

“Bildiğiniz gibi, Hitler, Führer Müzesi’nin koleksiyonunu zenginleştirmek için, işgal altındaki ülkelerin en büyük özel ve kamu sanat koleksiyonlarını yağma-lamıştı. Bunun, doğduğu yer olan Linz’de muhteşem bir yapı olacağını hayal ediyordu. Hayallerini gerçekleştirememiş bir ressam olan Hitler, doğduğu şehrin kendisini unutmaması için tüm zamanların en büyük

fa*

TANRI'NIN KIZI

sanat müzesini orada inşa etmek istiyordu. Ama Müttefik bombardımanları, Führer'in planlarını bozdu ve o da koleksiyonu her gün tekrarlanan saldırılardan korumak için aceleyle Salzammergut'taki tuz madenlerine getirdi.

"Habersam madenini koruyan gizlilik yanlısı SS birliklerinin aksine, sanat eserlerini koruyan Wehrmacht birlikleri aslında korku içinde genç delikanlılardı ve savaşın yoğun olduğu bir bölgeden uzak kaldıkları için memnunnardı. Yine de, çalınmış eşyalardan oluşan muazzam bir serveti koruduklarının farkındaydılar. Bütün tepelerde koşturup duruyor, bütün tuz madenlerine el koyuyor, sanat eserlerinin büyük çoğunluğunu Bad Ischl ve Bad Aussee yakınlarındaki madenlere saklıyorlardı; özellikle de Steinberg ve Moosberg'deki derin madenlere. Müze görevlileri - çoğu savaş esiriydi - Führer'in koleksiyonunu korumak için onlara eşlik ediyor, kapalı yük vagonlarında yolculuk yapıyor, kışın ölümcül tehlike taşıyan dağ yollarında kamyon kullanıyorlardı."

"Kamyonlar gece gündüz köyden geçiyor, dükkan sahiplerini memnun ediyorlardı. Bütün bu yeni ziyaretçiler küçük kilisemi doldurarak beni meşgul ediyordu. Hatta o kadar meşguldüm ki Habersam Dağı'ndaki tuz madenini neredeyse unutmuştum. Ama bu çok sayıdaki yeni Wehrmacht cemaat üyesi geldikten sonra insanlar günah çıkarırken öylesine acı, korku ve kötülük hikâyeleri dinledim ki Tanrı'nın gerçekten onları bağışlayıp bağışlamayacağını merak etmeye başladım."

"Yüce Tanrı'nın sonsuz merhameti, her türlü günahı bağışlar," dedi kardinal, Morgen'e göre biraz fazla kibirli bir tavırla.

"Ekselansları'nın affına sığınarak, bunun kesinlikle farkındayım," diye cevap verdi Morgen. "Ama ben sade-

175

LEWIS PERDUE

ce bir insandım - sadece bir insanım - ve sonsuz sabır, sonsuz bilgelik gibi erdemlere sahip değilim."

"Ben de öyle duymuştum," dedi Braun, lütfekar bir gülümsemeyle.

"Bu hikâyeyi gerçekten dinlemek istiyor musunuz, yoksa beni buraya sadece işnelemek için mi getirdiniz?" Kardinal uzunca bir an ifadesiz bir yüzle adama baktı. "Lütfen. Devam edin."

Morgen iç çekti. "Her şey, yerel gençlerden birinin madenle ilgili merakıyla başladı. Sanat eserleri gelmeye başladıktan yaklaşık iki ay sonra, on üç yaşında Johann Hof-fer adında bir köylü çocuk, bir gün öğleden sonra Alt, Aus-see'de kayak yaparken, Habersam madenine biraz fazla yaklaştı. Hiçbir uyarıda bulunulmadan, hiçbir şey söylenmeden oracıkta vurularak öldürüldü. Ertesi sabah saat dört civarı, Johann'ın ölümüyle yıkılmış olan Willi Max adında bir SS çavuşu kapımı çaldı. Çavuş, çocuğun ölümüne şahit olmuştu. Çocuğa zevk için ateş etmişlerdi; yerel halktan birini hedef tahtası olarak kullanmak isteyen iki subay. Genç Alman günah çıkarırken, bana Gizli Mesih'ten söz etti. O zamandan beri bütün hayatımı o delikanlının günah çıkarmasını dinlememiş olmayı dileyerek geçirdim. Ama bir şey yapmam gerektiğini de biliyordum.

"SS askerlerinin köye girmesi yasak olduğundan, çavuşa garnizonda ayın yapmam ve günah çıkarttırmam için bir ayarlama yapmasını söyledim. Oraya gittiğim gün, Müttefik birliklerin ilerlediği haberiyle bütün genç askerler neredeyse paniğe kapılmış durumdaydılar. Umutsuz insanların inancıyla dua ediyorlardı. Yenilmişlerdi. Müttefikler çoktan Avusturya'ya girmişlerdi ve her geçen gün biraz daha yaklaşıyorlardı. Her şeyden öte, SS askerleri kendilerinin başkalarına davrandığı şekilde bir davranışla karşılaşmalarından korku-

176

TANRI'NIN KIZI

yorlardı. Altı yıl süren amansız bir savaşın sertliğinde merhametin ne demek olduğunu unutmuş olan adamlar için kabul edilmesi zor bir yazgıydı bu."

"Sinirleri bozulmuş olan askerler, karanlıkta kaçmak konusunda benimle gizlice konuştular. Birçoğu kaçışı kolaylaştırmak için benden kendilerine sivil kıyafetler getirmemi istediler. Hiçbiri neyi koruduklarının farkında değillerdi. Görünüşe bakılırsa bu sır birkaç seçilmiş subay tarafından biliniyordu ve günah çıkarmak için bana gelen çavuş da onlardan biriydi."

"Bir gece garnizonda ayını bitirdikten sonra, Willi Max - çavuş - ve ben, ana kışla binasından uzaklaşarak madene girdik. Büyük mağara, tam anlamıyla bir yeraltı kalesine çevrilmişti. Bütün koridorlar silah ve cephane sandıkları, patlayıcılar ve bubi tuzaklarıyla doluydu. Bana madenin girişinin mayınlarla

döşendiğini ve yerlerini gösterdiler. İçeri girdikten sonra, çavuş bana kefil oldu ve kimse soru sormadı. Madeni dolaşma isteğimi hemen kabul ettiler.”

Morgen olayları hatırlarken öfkesini ve tiksinti duygusunu kontrol etmekte zorlanıyordu. “Bunu yapabildim, Ekselansları, çünkü sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, kilise içindeki birçokları - özellikle de aramızdaki Semitizm karşıtları - Hitler’e ve amaçlarına sadakatle hizmet etmişlerdi.” Morgen, Braun’ın çatık kaşlarının uyarısına aldırılmadan devam etti. “Çavuşun anlattığı hikâyeye inanmak istememiştik; ama yeraltı kasası açılıp da Sophia’nın Çilesi’nin bulunduğu mücevherli kutu, kefeni ve diğer belgeler önüme koyulduğunda, bütün şüphelerim yerini şaşkınlığa, dehşete ve huşuya bıraktı. Kutu kasaya geri döndürüldükten sonra, nöbetçi asker ayrı bir bölmeyi açtı ve Hitler ile Papa XII. Pius arasında imzalanmış olan gizli anlaşmayı gösterdi.”

177

LEWIS PERDUE

Morgen doğruca Braun’un gözlerine bakarak devam etti: “Papalık metnini okuduğumda, inancım temelinden sarsıldı ve aniden kontrolümü kaybeder gibi oldum.” Morgen yavaşça başını iki yana salladı; yarım asırdan sonra bile duyduğu pişmanlık hâlâ kendini belli ediyordu.

“Sanki ruhum bedenimden ayrılmış gibi, hâlâ kendimi görebiliyorum. Yumruğum nöbetçinin ensesine inerken, sanki vücudumu artık ben kontrol etmiyordum gibiydi. Kollarım o anda benden çok ötede kalan bir güç tarafından kontrol ediliyordu sanki. Nöbetçi yere devrilene kadar ensesine tekrar tekrar vurmaya devam ettim.”

Morgen’in nefesi hızlanmıştı ve sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi her yanını ateş kaplanıyordu. “Sonra altın kutuya uzandım. Arkamdan birinin bağırdığını duydum: ‘Dur!’ Döndüğümde, bütün bunları bana göstermiş olan çavuşla burun buruna geldim; Luger tabancasını göğsüme doğrultmuştu.

“‘Vur beni!’ dedim. ‘Ölmeye hazırım.’ Çavuş başını iki yana salladı. ‘Hayır,’ dedi bana. ‘Hemen gitmelisin.’ Gitmek için döndüğümde, kefenin bulunduğu kasanın duvarın içinden gelen mekanik bir uğultuyla otomatik olarak kapanmakta olduğunu gördüm. Kutuyu almak için uzandım ama çavuş öne atılarak beni kasa kapısında ezilmekten kurtardı. Evet, hayatımı kurtarmıştı.”

Morgen başını iki yana salladı. “Bazen orada ölmüş ya da kefenin bulunduğu kasanın içinde kapalı kalmış olmayı diliyorum.” Çayını yudumlarken eli titriyordu. “Kasanın içinde bile güvenlik sistemleri ve bubi tuzakları olduğunu, içindekileri çalmaya çalışan birinin hemen öleceğim söyledi.

“Birden, uzaktan gelen sesler duydum zihnimde. Bana hayatta kalmamı, bu gördüklerimi unutmamamı

178

TANRTNIN KIZI

ama dünyayı buna inandırmanın çok zor olacağını asla aklımdan çıkarmamı söylüyorlardı. Çavuş bir kargaşa ortamı yarattı ve böylelikle madenden kaçabildim.”

Morgen, açıklama isteği duyduğu özel düşüncelerine dalmışken sessiz kaldı ama sonra hepsini kendine saklamaya karar verdi. Kendi gizli oğlunun savaşın öfkesinden uzak kalmasından dolayı şükrediyor, Tanrı’nın bu bir anlık zevke kapılmış günahkar rahibini bağışlamasını umuyordu. Oğlunun büyüüp yetişkin bir erkek oluşunu izlediği her gün duyduğu gururu da Tanrı’nın görmezden gelmesini diliyordu.

Alt Aussee’deyken çocuğun gözlerine bakmak, kendisine “peder” deyişini duymak ama ona gerçeği söyleye-memek büyük bir işkence olmuştu. Ona söylemek istiyordu aslında ama çocuğun gerçeği kabullenmesinin yıllar alacağını da biliyordu: Babasının Polonez barbarlara karşı savaşırken cesurca ölen bir Oberleutnant değil, annesini bir kocanın sevebileceğinden çok daha fazla sevmiş olan basit bir köy rahibi olduğunu. Yaptığı şeyi yapmaya asla hakkı yoktu ama bazen...

Morgen, kocasının yokluğunda göl kıyısındaki oteli işleten Anna’yı hatırlıyordu. Dik çatısı güneşin ilk ışıklarını ne güzel yansıtırdı. Düşüncelerinde her gün oynanan hayali sahneyi yeniden düşündü; karşılıklı yemin edişlerini, Anna ile evlenişini ve oğlunu büyütüşünü.

Ama sonra her zamanki gibi kendine kiliseyle evli olduğunu hatırlattı; daha yüksek seviyelerdeki bazı kilise adamları “daha yüce amaçlarla” bundan vazgeçmiş olsa bile. Hayır, oğlunun bağışlanması gereken tatlı bir günahının meyvesi olduğunu inkar etmenin anlamı yoktu.

Anna’nın oteliyle ilgili anılarından ve oğluyla ilgili düşüncelerinden uzaklaştı.

179

LEWIS PERDUE

“Nereye kaçıyordunuz, Peder?” diye sordu Braun.

“Nereye?” Morgen hayallerinden sıyrıldı. “Gölün güney kıyısında, Jacob Yost’un beklediği küçük bir taş kulübeye doğru kaçıyordum.”

Morgen kendini toparlamaya çalıştı. Oğluyla ilgili düşüncelerine öylesine dalmıştı ki bir an için savunmasını indirivermişti.

“İşte!” dedi Braun, zafer yansıtan bir gülümsemeye. “Yeni bir şey hatırladınız! Şimdi, Jacob Yost kimdi?” Morgen yakalandığını ve devam etmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu; gerçeğe bağlı kalırken, detayları olabildiğince gizli tutacaktı.

“Yost’un Direniş ile bağlantıları vardı,” dedi Morgen. “Çavuşun ilk günah çıkarmasından kısa süre sonra onunla konuşmuştum. Sırrı Amerikalılara ve onlar aracılığıyla tüm dünyaya duyurabileceğine inanıyordum. Ölümüne neden olsa bile bunu yapacağını biliyordum. Neredeyse ona ulaşmak üzereydim. SS beni yaraladı ama yaram ağır değildi. Yine de yavaşlamama neden olmuştu ve arayı kapatıyorlardı. Tam o sırada İlahi Kudret araya girdi.”

Kardinal, bu noktayı önceki görüşme raporlarında okumamış gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Amerikalılar köye giriyorlardı ve bir topçu birliği yanlış yola saparak aniden peşimdeki SS askerleriyle benim arama girdi; tam donmuş gölün üzerinde. Kara onlara daha yakındı. Patlamanın gölü kaplayan ince buz tabakasını nasıl çatlattığını hayatım boyunca unutmayacağım. Patlamanın etkisiyle kalkan devasa buz tabakaları, üzerlerindeki adamları suyun dibine gönderdi. Sonra, buz tabakaları bir yapbozun parçaları gibi tekrar yerlerine oturdular ve gölün yüzeyi tekrar dümdüz olduğunda, adamlar ortadan kaybolmuştu.

180

TANRI’NIN KIZI

“Yost ile buluşacağım kulübeye ulaştım. Verandaya adımımı attığımda kulübenin kapısı açıldı ama Yost’un yerine karşımda SS subay üniforması giymiş uzun boylu bir adam buldum. Kaçmak için döndüm.”

Morgen’in sesi çatlak çıkıyordu. “Beni başımdan vurdu.”

Rahibin son sözleri salonun sessizliğinde yankılandı. Kış güneşi batarken, günün parlaklığı da kaybolmaya başlamıştı. Uzunca bir süre orada oturdular; ikisi de güneşin batışını izliyordu ve ağızlarından çıt çıkmıyordu.

Braun sessizliği bozduğunda, güçlü bir sesle konuştu: “Peder, bu olayı yeniden anlatmanın sizde yarattığı etkiyi takdir ediyorum ve bunun ne kadar önemli olduğunu bilmenizi istiyorum; özellikle de yeni bir koleksiyon ortaya çıkarılmışken.” Bir an doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksadı. “Bu anınız son derece değerli olmakla birlikte, en büyük soru şu: Bölgedeki yüzlerce tuz madeni arasında, Gizli Mesih’in kalıntılarını barındıran madenin hangisi olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Morgen, hatırlamaya çalışan bir adam izlenimi uyandırmak için elinden geleni yaptı.

“Hayır, Ekselansları,” dedi sonunda. “Bu, yaralarımın benden çaldığı birçok sırdan biri.”

Yalan söylemişti.

181

12

S

eth Ridgeway sırtüstü yatıyor, karanlık tavana boş gözlerle bakıyordu. Her zamanki gibi, çarşaf bir ip haline gelmiş, vücuduna dolanmıştı ve battaniye yatağın ayak ucunda yığın halinde duruyordu. Alnında ve üst dudağında oluşan ter damlalarını bir kez daha sildi. Elini çarşafa kuruladıktan sonra döndü ve uyuyabilmek için biraz rahatlamaya çalıştı.

Ama bir türlü uyku tutmuyordu. Rüyasında Tony Bradford’un üzerinde dolaşan, et parçalarını kemiren fareleri, marinada artık orada olmayan gırtlığını eliyle tutmaya çalışan Rebecca Weinstock’ı görüyordu. Seth yan döndü. Gözlerini kapadı ama bunu her yaptığında, gözünün önüne ölü yüzler geliyordu. O gece bir kez uyumayı başarmıştı; tabloyla birlikte eve döndükten hemen sonra. Ama uykusu bir kabusla bölünmüştü.

Kabusunda da uyuyordu. Sonra biri ışığı yaktı. Seth gözlerini açtı ve kendini felsefe bölümünün bodrum katındaki ardiye odasında buldu. Tony Bradford tepesinde dikiliyordu.

“Kalk ayağa, seni tembel serseri!” diye bağıyordu Tony. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Boynunun yan taraflarındaki damarlar ip gibi kabarmıştı. “Ayağa kalk ve derse gir!”

182

TANRI’NIN KIZI

Tony’nin sesi o kadar yükselmişti ki artık Seth onun ne dediğini anlayamıyordu. Tavandaki ışık da giderek parlaklaşıyordu. Kamaşan gözlerini kapadı ama ışık gözkapaklarını yakarak içeri girdi.

Sonra aniden göğsü ve vücudunun yan tarafları acıyla kasıldı; aynı anda kendini tekrar sokaklarda buldu. Kokain satıcısının elinde bir Uzi vardı. İlk mermi seli, Seth’in ortağının yüzüne boşaldı. İkincisi Seth’in göğsünde patladı ve onu olduğu yerde döndürerek yan tarafını ve sırtını taradı.

Gözü karardı ama yine de her yer aydınlıktı.

Seth gözlerini açtı ve Tony’nin vücudunda ortağının yüzünü gördü.

“Seni orospu çocuğu! Beni uyarmalıydın,” diye hırıliyordu ortağı. “Sen gebermeliydin; benim yerimde sen olmalıydın!”

Seth ayağa kalkmaya ve açıklamaya çalıştı. Ama ne bacakları, ne kolları, ne de dudakları hareket etti. Felç olmuştu.

“Sen iğrenç bir pislüksin!” Seth, karşısında aniden Rebecca Weinstock’ın yüzünü buldu. Ama suçlayan ses hâlâ ortağınmdı. Seth yaşadığı çaresizlik yüzünden yanaklarından süzülen yaşları hissetti; açıklayabilirdi, açıklamak istiyordu ama ağzından bir türlü ses çıkmıyordu. Sonunda, Weinstock’ın yüzünün yerini Zoe’ninki aldı ve bu kez ses de onundu.

“Beni almalarına izin verdin,” diyordu. “Beni almalarına izin verdin. Sen ne biçim bir polissin?!” Seth kendini ikiye bölünmüş gibi hissetti. Bir parçası tavanda yüzüyor, aşağıdaki ikincisine bakıyordu. Kendini alnında bir mermi deliğiyle köşeye çökmüş halde görüyordu; fareler vücudundaki kanlı delikleri kemi-riyordu. Seth bu kabustan çılgık atarak uyanmıştı.

183

LEWIS PERDUE

Tekrar gözlerini açtığı anda ve yatağının başucunda duran saatin fosforlu kadranına baktığında, saatin sabahın üçü olduğunu gördü. O lanet olasıca kabusu görelî neredeyse üç saat olmuştu ama yaşadığı korku hâlâ canlıydı. Kesinlikle uyuyamayacağını anladı.

Olduğu yerde doğrulup yatağın kenarına oturdu ve aynı anda Zoe’nin tuvalet masasının aynasında karanlıktaki yansımasını gördü. Tuvalet masasının bir ucunda, İngiliz Virgin Adaları’na yaptıkları gezi sırasında karısına hediye ettiği ahşap mücevher kutusu duruyordu; birkaç şişe, tırnak cilası ve irili ufaklı bir yığın kutu, diğer tarafta dağınık haldeydi. Hepsi ihmalkarlığı için onu suçlar gibiydi. \

Olduğu yerde yavaşça kıpırdandı ve ayağa kalktı. Yatağın yayları güçlü bir şekilde gacırdadığında, Zoe’nin sevişirken daha az gürültü yapmaları için yayları değiştirmeleri gerektiğini söylediğini hatırladı. Yatakta yan yana, vücutları birbirinin içine geçmiş halde, kol kola, nefes nefese uzandıkları zamanlar aklına geldiğinde, kalbinin sıkıştığını hissetti. Bunu tekrar yaşayabilecekler miydi?

Yatak odasının penceresine yaklaştı ve ellerini pervaza dayayıp eğilerek dışarı baktı. Yağmur bulutları dağılmıştı ve gökyüzünde minik parlak yıldızlar parlıyordu.

“Neden, Tanrım?” diye sordu, nefesi camda buhar oluştururken. “Bunu hak etmek için ne yaptım? Dua ettim; ahlaklı davranmaya çalıştım. Bunun olmasına neden izin verdin?” Sonra, son zamanlarda giderek artan sıklıkla aklına gelen düşüncelerle mücadele etti: Belki de aslında Tanrı yoktu. Ya da belki de Tanrı umursamıyordu.

Sokağın karşı tarafında, Toyota’nın yerinde şimdi içinde iki adamın oturduğu koyu renkli bir Amerikan

184

TANRI’NIN KIZI

arabası duruyordu. Bu kadar sıkı gözlem altında olduğu için bir an rahatsızlık duydu ama sonra Stratton’ın sadece işini yaptığını düşünerek umursamamaya çalıştı.

Artık uykusu iyice açılmıştı. Yatağına döndü, altına uzandı ve tabloyu çıkardı. Paketi yatağın üzerine koyup kağıdını açtı. Birkaç dakika için elinde gevşek bir şekilde tuttu ve sonra yatağın yanındaki lambaya uzanıp yaktı. Tabloyu bir kez daha inceledi.

Tıpkı Weinstock’ın tarif ettiği gibiydi. Resmin sağ tarafında göze çarpan bir kayalık yüzey vardı ve sol tarafta da bir madenin girişi görünüyordu. Resimde herhangi bir ipucu bulabileceğini sanmıyordu.

Sade görünümlü siyah ahşap bir çerçevesi vardı ve arkası kahverengi kâğıtla kaplanmıştı.

Çerçeveyi ters çevirerek mühür kâğıdının bir köşesine yapıştırılmış olan oval çıkartmaya baktı. “Jacob Yost ve Oğulları, Güzel Sanat Eserleri için Güzel Çerçeveler,” yazılıydı, “II Augustinergasse, Zürih.”

Etikete baktı. Resmi çerçeveyen dükkanın ismi, elindeki tek ipucuydu. Neden Almanya’da değil de, Zürih’te çerçeveletilmişti? Çıkartmaya tekrar baktı. Not gibi bir şey vardı ama mürekkep okunamayacak kadar silikti. Işığa doğru tuttu. Yazı gerçekten okunmuyordu ama çerçeveyi doğru bir açıyla ışığa tuttuğunda, bir tarihi seçebildi: 19 Mayıs 1937. Devamında bir dizi sayı vardı: 16-16. Polonya’nın işgal edilmesinden, soykırım canavarlığından önce, Hitler hâlâ saygın bir Avrupalı liderken ve halkı hiçbir şekilde rahatsız edilmeden latada yolculuk yapabilirken. Tabloyla birlikte Zürih’e gelmişlerdi. Başl^a? diye merak etti.

Tabloya tekrar baktı. Zihni düşüncelerle doldu. Zürih, bankaları ve istikrarıyla ünlüydü. Aynı zamanda, Seth orayı Zoe’nin kaybolduğu yer olarak da hatırlıyor-

185

LEWIS PERDUE

du. Başka? Nazilerin altın ve diğer değerli kaynakları yağmaladığı yer olarak ünlüydü. Savaşın önce bankalarda hesaplar açmak ve banka bağları oluşturmak için Zürih'e gelmiş olmaları mümkün müydü? Belik de Hit-ler ya da Stahl veya başka Naziler, yolculuk sırasında bu tabloyu yanlarında getirmiş ve şans eseri Herr Yost'un çerçeve dükkanına bırakmışlardı.

Hayır. Naziler hakkında övülecek bir şey varsa, o da sistematik doğalarıydı. Onlar söz konusu olduğunda, bir şeyin şans eseri olması pek mümkün değildi. Tablonun şans eseri oraya bırakılmış ol^nası imkansızdı. Böyle düşünerek, telefona sarıldı, santralı tuşladı ve uluslararası bir görüşme talebinde bulundu. Jacob Yost ya da oğullarından birinin hâlâ Zürih'te bu işle uğraşıp uğraşmadığını bilmek istiyordu.

Telefon iki kez çaldıktan sonra Seth ahizeyi yerine koydu. Stratton - ya da başka biri - muhtemelen telefonunu dinliyor olmalıydı. Hattı kimin dinlediğini kestirmek mümkün değildi. Aramayı havaalanındaki an-kesörlü bir telefonda da yapabilirdi.

Seth hemen ayağına bir pantolon ve üzerine de bir bluz geçirdi. Daha önce taşıdığı aletleri çantasından boşalttı ve yerine tabloyla birlikte Weinstock'm teknede kendisine verdiği bin dolarlık banknotları koydu. Zoe'nin mücevher kutusuna yaklaşip kapağını açtı. Kutunun dip tarafından pasaportunu ve kalın bir tomar İsviçre Frangı çıkardı. Dalgın bir tavırla pasaportu açıp vizeleri kontrol etti. İsviçre, İngiltere, Hollanda; batı Avrupa'daki tüm büyük ülkeler ve küçüklerin çoğu için vizesi vardı. Ayrıca, Zoe ile birlikte çıktıkları tatilden beri Karayip Adaları için de pullar vardı. Karayip-ler'de dolaştıkları muhteşem günleri düşündü; sonra aniden pasaportu kapadı ve hazırlanmaya başladı.

186

TANRI'NIN KIZI

On dakika sonra hızlı adımlarla evden çıkıp çantalarını Volvo'nun bagajına atarken, siyah sedanda oturan iki adamın da aniden hareketliğini gördü. Direksiyona geçti ve kontağı çevirdi. Dikkatli bir şekilde arabaya manevra yaptırdıktan sonra, sokakta yavaşça ilerleyerek sedana yaklaşip durdu. Penceresini indirirken diğer arabadaki adamlara da aynıını yapmalarını işaret etti.

"Patronunuza Amsterdam'a gittiğimi söyleyin," dedi Seth. Sonra havalı bir tavırla selam verdi, pencereyi kapadı ve gaza basıp yola koyuldu.

Bir saat sonra, Los Angeles Uluslararası Havaalanında ankesörlü telefonun ahizesini yerine koyduğunda, keyifle gülümsüyordu. Jacob Yost ve oğulları hâlâ işe devam ediyorlardı ama oğullar işi devralmıştı. Yaşlı adam hâlâ hayattaydı ve emekliye ayrılmıştı. Seth tablodan ve ressamdan söz ettiğinde, ikisi de bir şey hatırlamadıklarını söylemişlerdi. Jacob Yost Jr., konuyu babasına aktaracağını, muhtemelen kendisinin Amerikalı beyefendiyle konuşmak isteyeceğini belirtmişti.

Kesinlikle konuşacak, diye düşündü Seth, neredeyse boşalmış kafeye girip kendine soygun denebilecek kadar pahalı ve son derece acı bir fincan kahve doldururken. Ama bu konuda başka kimlerin konuşmak isteyeceğini de merak ediyorum, diye düşündü.

Uçuştan önce zaman geçirmek için plastik kaplı masalardan birinde otururken, Seth umutlandığını hissediyordu. Bu bela başladığından beri ilk kez, Zoe'yi bulmak için bir şansı olduğunu düşünüyordu/ Belki de duaları karşılık bulmuştu; ya da olaylar kendiliğinden bu şekilde gelişmişti. Pencereden dışarı bakıp dua etmeye çalıştı ama düşüncelerini kelimeye dökemedi.

•g. 4> 4.

187

LEWIS PERDUE

İçinde giderek güçlenen gerginlikle mücadele eden Zoe, sırtını gerdi ve ayakta geçirilmiş bütün bir gündün sonra kaslarını gevşetmeye, ağrılarını hafifletmeye çalıştı. Thalia ile birlikte neredeyse on iki saat boyunca Willi Max'ın Venüs biblolarından oluşan geniş koleksiyonunu açıp düzenlemişlerdi. Bazıları M.Ö. 20,000 yılından kalmaydı.

Esnemesini bitirdikten sonra, Zoe odanın içine bakındı. Karşılaştığı manzara, mesleğiyle kalbi arasında diktiği eleştiri engellerini bir anda yerle bir ediverdi. Kutsal kadınlardan oluşan bir ordu her yanını sarmıştı; tüm yatay yüzeylerin üzerinde bulunan bibloların ve heykellerin sayısı üç yüzden fazlaydı ve her birinin üzerinde dosya numarası, açıklama ve katalog numarası yazılı bir etiket asılıydı. Fırınlanmış kil, seramik ve dökme bakırdan yapılmışlardı. Bir Anadolu tapmağının duvarından sökülmiş ve kaymaktaşımdan oyulmuş büyük bir efriz, diğerlerinden ayrı olarak konmuştu ve henüz paketi açılmamıştı.

Fırınlanmış kilden yapılmış, yaklaşık otuz santim uzunluğunda, dokuz bin yaşındaki Venüs heykeline baktı. Kadının göğüsleri, karnı ve cinsel organı abartılı bir şekilde gösterilmişti; figür, kollarını oyma panterlerin üzerine dayamış olarak oturuyordu. Çağdaş güzellik anlayışıyla düşünüldüğünde, en eski çağlardan kalma heykellerde gösterilen kadınlar kesinlikle aşırı şişman olarak değerlendirilirdi.

Görüntü onu çok uzun zaman öncesinin gizemli ilkel dünyasına taşımıştı; kalbinde gizlenen, geceleri uykusunu kaçıran ve genellikle gün içerisinde moralini bozan korkuyu zihninden uzaklaştırmıştı. Gelecek

birkaç gün içinde karşılaşacağı sonuçlar yerine, şimdi uzun zaman önce dünya üzerinden kaybolmuş sanatçıların
188

TANRI'NIN KIZI

yarattığı güzelliği ve bu sanat eserleriyle yorumlamaya çalıştıkları dünyayı hissediyordu.

“Büyüleyiciler, değil mi?”

“Ah!” diye bağırdı Zoe, Thalia'nın sesinden irkilip gerçek dünyaya geri dönerek.

“Bağışla.” Thalia, Zoe'nin dikkatini çekmiş olan heykele baktı. “Benim de en sevdiğilerimden biri o. Yapaylıktan ve sahte süslemelerden o kadar uzak ki; yerel çamurla yapılmış ve o zamanlar hâlâ mistik kabul edilen bir ateşte pişirilmiş.”

“O zamanlar...” dedi Zoe alçak sesle, hâlâ heykele bakarken.

“Belki de bir kamp ateşinin yanındaydı; biri alevlere derinlemesine baktı ve içindeki tanrısalılığı harekete geçiren kavranamaz bir dünyayı gördü. Ve bu...” - beyaz eldivenli eliyle kil heykeli işaret etti - “...bu onun kavramla başa çıkma şekli.”

“Zaten heykeli bu kadar nefes kesici kılan da bu. Yani, dinin kökeninden söz ediyorsun.” Zoe başını iki yana salladı. “Tarihleri hakkında o kadar şey biliyorum ki...”

“Tarih öncesi,” dedi Thalia, kilden yapılmış kadını eline alırken. “Bu yüzden haklarında çok az şey biliyoruz.”

“Kesinlikle. Bin yıldan eskiye ait sanat eserleriyle pek ilgilenmedim. Aslında benim alanımda o kadar eski sanat eserleriyle ilgilenen ve uzmanlaşan çok az kişi var. Sonuçta sanattan çok arkeolojiyi ilgilendiren bir dönem sayılır.”

“Bütün sanat eserleri arkeolojiktir,” dedi Thalia. Sanat kültürü yansıtır ve kültür de ihsanların hayata anlam verme çabalarıdır. Sorun şu ki birçoğumuz sanatın imalarından bir şey alabilmek için yazılı tarihe dayanarak hareket ediyoruz.”

189

LEWIS PERDUE

Zoe düşünceli bir tavırla başıyla onayladı. “O zamanlar neler olduğunu, neler yaşandığını bir düşünsene.”

Zoe heykeli işaret etti. “İnanılmaz bir bilgi patlamasının altında ezilen bir zihin ve eller tarafından biçimlendirilmiş. Tekerleğin icat edildiği dönemden söz ediyoruz; hayvanların evcilleştirilmeye ve beslenmeye başladıkları, insanların mağara duvarlarına resim yaptıkları, ilk azınlık grupların tohum ekildiğinde bir bitki yetiştiğini keşfettikleri...”

“Tanrı'nın kadın olduğu bir dönem,” diye araya girdi

Thalia. /

“Pardon?”

“Etrafına bir baksana. Tanrı'nın memeleri var.”

Zoe kaşlarını çattı.

“Ne dünya ama!” dedi Thalia. “Benimki kadar kalçaları var ve o zamanlar insanlar ona Tanrı diyordu.” Katıla katıla güldü ve bütün vücudu siyah bluzunun ve dar pantolonunun içinde sarsıldı.

“Tuhaf,” dedi Zoe, alçak sesle. “Seth sayesinde, modern dinler hakkında çok şey biliyorum.” Etrafına bakındı. “Ve bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Daha öncesinde ne olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani, Venüs biblolarının bir sürü Tanrı'nın oluşturduğu panteonların bir parçası olduğunu sanıyordum sadece... hayvanlar, bir yığın kült vesaire. Bilirsin, resmi bir din değil.”

“Hayır, resmi bir din değil,” diye tekrarladı Thalia, üzeri kadın heykelleri ve biblolarıyla dolu masaya yaklaşırken. “Benim insanlarımla sayesinde.” Durdu ve dönüp Zoe'ye baktı. “Tevrat ve Hıristiyanlar'ın Eski Ahit'i, Pagan tapmaklarının yok edilmesi, kutsal metinlerinin yakılması, bu dinlerin yeryüzünden silinmesiyle ilgili yaptırımlarla dolu. Ama sana bir şey söyleyeyim; Yeho-va kutsal metinlerini yazmadan on beş bin yıl, hatta bel-

190

TANRI'NIN KIZI

ki yirmi beş ila otuz bin yıl önce, Tanrı bir kadındı. Ulu Tanrıça, bir üretkenlik kültürünün ya da bir yığın hayvansı totemin bir parçası değildi; evrenin yaratıcısı, tüm hayatın başlangıcı olarak kabul ediliyordu. Üstelik de tek bir yerde değil; dünyanın her yerinde. Gel benimle.”

Masaların arasında hızlı adımlarla yürüdü. Zoe de arkasından koştu. “Şu etikete bir bak.” Bir kil heykelin üzerindeki etiketi işaret etti. “Sümerler'e ait; ona Nana ya da Innana diyorlardı. Onun yanındaki...” - yılanta-şmdan yapılmış bir başkasını işaret etti - “bu Eskimo-lar'm Güneş Tanrıçası, mutlak yaratıcı idi; tıpkı Japonların Tanrıça'ları gibi.”

Thalia yürümeye devam etti. “Hindistan, Arabistan, Anadolu, Avustralya, Mısır, Afrika ve bütün Akdeniz’de... Tanrı kadındı. Ona Isis diyorlardı.” Kaymakta-şmdan bir heykeli gösterdi ve devam etti. “İshtar, Ashe-rah, Hathor, Anahita, Au Set, Ishara ve daha yüzlerce isim; ama hangi kültür olursa olsun hepsi birbirine benziyordu ve hepsinin dünyayı ve altındaki her şeyi yaratan Ulu Tanrıça’yı temsil ettiğine şüphe yoktu.” Thalia o kadar ani durdu ki Zoe neredeyse ona tosluyordu. “Bu, daha en başından beri tektanrıcılıktı.”

Venüs heykellerinin en büyüğünün yanında durdular. Anadolu’da yapılmış olan yaklaşık bir metre yüksekliğindeki bu taş heykel, bir koç ve üç boğa başı doğuran bir kadını temsil ediyordu.

“M.Ö. altıncı bin yıl başlarına ait,” dedi Thalia. “Onların kültüründe, koçlar ve boğalar erkekleri temsil ederdi. Bu heykel, erkeğin kadından geldiğini açıkça gösteriyor; yani Adem ile Havva hikâyesinin tam tersi.”

Zoe heykele doğru eğilerek yakından baktı.

“O zamanlar cinsellikle çocuklar arasında bir bağlantı kuramıyorlardı. Bütün bildikleri, kadınların ve di-
191

LEWIS PERDUE

şi hayvanların doğurduğu, hayatı yarattığıydı; sadece kadınlar yeni insanlar yaratabilirdi. Kadınların vücudu doğayla ve ayla uyum içindeydi; üstelik etraflarını saran dünyadaki tüm döngüler, onların vücutlarında da tekrarlanıyordu.”

“Sanırım bu yüzden hâlâ tabiat anamız, dünya anamız var.”

“Kesinlikle. Ulu Tanrıça’yı bastırmaya çalışabilirsin ama ondan kurtulamazsın. Ayrıca, unutma, bu kültürler anaerkildi; yani miras ve soyadı ya da soyadı yerine kullanılan unvan, ailede anne tarafından geçirdi, çünkü erkeklerin bu konuda bir katkısı olduğunu henüz bilmiyorlardı. Erkekler fiziksel güçleri ve irilikleri nedeniyle hâlâ avcılık ve koruyuculuk görevlerini sürdürüyorlardı; ama kadınlar eve yakın bir yiyecek kaynağı oluşturmak için tarımı icat ettiler.”

“Bu yüzden mi elinde bir arpa tanesi var?” diye sordu Zoe, büyük heykelin elini işaret ederek. “Bir tür buğdaya benziyor ama olmadığını söyleyebilirim.”

Thalia eğildi ve heykele yakından baktı. “Küçük bir arpa çeşidi; modern çeşitlerin atası.” Başıyla onayladı.

“Evet, elinde neden tuttuğu konusunda haklısın. Hayatın yaratıcısı olduğu kadar, aynı zamanda yiyecek sağlayıcı.”

“Sonra ne oldu?”

Thalia bir kaşını kaldırdı.

“Neden Tanrı şimdi erkek?”

“Bunun bir nedeni, şarapla Tanrı’nın birbirine çok benzemesi ve bence her şey, çocukların doğumunda cinsel ilişkinin rolü olduğunu anlamalarıyla başladı,” dedi Thalia. “Ya da tarımın başlangıcına ek olarak bu da vardı.” Sanat stüdyosunun duvarlarının ötesinde, deponun uzak bir köşesinde, bir kapının çarparak kapandığını duydular. “Vücutları ve yiyecek stokları üze-
192

TANRFNIN KIZI

rinde kontrol sahibi olduklarını anlamaya başladıklarında, bunun sadece ilahi kudretle ilgili olmadığına kanaat getirdiler.”

“Bilgi,” dedi Zoe. “Yasak meyveyi yemek mi yani?”

“Öyle de diyebilirsin. O noktaya kadar, bu küçük kültür toplulukları, doğayla uyum içinde yaşıyor, doğanın sağladığı şeylerle yetiniyor, doğayı ya da kendi hayatlarını kontrol etmeye çalışmıyorlardı. Erkekler kilit unsur olduklarını anladıklarında, hayranlıklarını kaybettiler. Yaklaşık şu dönemde...” Birkaç adım yürüdü ve Tanrıça heykellerinin daha inceldiği bir bölüme geldi. “Gördün mü?”

Zoe, lapis lazuli gözleri olan dökme bakır bir heykele baktı. Göğüs kısmına geometrik bir tasarımla bir tür kehribar işlenmişti. Tanrıçanın yanında daha küçük ama kesinlikle erkek olduğu belli olan başka bir figür daha duruyordu.

“Pekala, bu yaklaşık M.Ö. dört bin yıllarına ait,” dedi Thalia. “Erkek figür, bir tür prens yoldaş. Ulu Tanrıça hâlâ mutlak güce sahip ama kültür yavaş yavaş Tanrı’nın hem erkek hem de kadın özellikleri taşıdığını düşünmeye başlamış. Ben bunu çok tanrıçılık olarak yorumlamıyorum. Bence iki ayrı ilah yerine, Tanrı’nın hem erkek hem de kadın, yani cinsiyetsiz olduğu şunu vurguluyor.”

Deponun içinde bir kapı daha çarptığında, uzaktan gelen sesleri duydular.

“Kültür hâlâ anaerkildi ama mülkiyet ortaktı. Ote yandan, Bronz Çağı’na girmişlerdi ve gerçek köyler vardı. Çok hızlı çoğalıp geliştireyorlardı ve birbirlerinin av sahalarına giriyor, birbirlerinin tarım ürünlerini çalıyorlardı; böylece çatışmalar başladı, bundan önce, güven-İJK inanca ve doğayla uyum içinde olmaya dayanıyordu.

LEWIS PERDUE

Şimdiyse mızrak ve kılıç, toplumun temel araçları haline gelmişti. Tann'ın erkek unsurunun önemi giderek artıyordu ve..."

Sanat stüdyosunun kapısında bir anahtar tıkırtısı duyuldu ve ardından gelen bir gümbürtüyle, kapı ardına kadar açıldı. Önce Zoe'nin Sergiev adıyla tanıdığı normal boyda bir adam içeri girdi; arkasından her zamanki çam yarması gardiyan geldi. Beraberlerinde getirdikleri soğuk bir esinti kâğıtları uçuşturdu ve soğuşu hisseden sadece Zoe'nin ayakları değildi.

"Zamanlama diye buna derim işte," dedi Thalia, İngilizce. Sonra Rusça konuşmaya başladı ve kendisine çatık kaşlarla bakan iki adamı selamladı.

Karanlık gerçeklik tüm ağırlığıyla geri dönerken, Zoe bir iç çekerek heykele son kez baktı.

"Haydi!" diye bağırdı Sergiev.

Çok uzun zamandır her gün yaptığı gibi, Zoe döndü ve sağ elini uzattı. Dev yapılı gardiyanı da benzer bir pozda durdu ve demir direk kalınlığındaki bileğine bağlı bir ucu açık kelepçeyi uzattı.

Sergiev, Zoe'nin bileğine kelepçeyi geçirdi. Başka bir şey söylenmeden, çam yarması gardiyan Zoe'yi de peşinden sürükleyerek ek kapıya doğru yürüdü.

194

13

W

ashington, D.C. ile Baltimore arasındaki mesafenin tam ortasında, tarlalar ve ormanla kaplı bin hektarlık bir alan vardır. Bu alana yayılmış yirmi binalık kompleks, üç metre yüksekliğinde ve üç katlı siklon çitlerle çevrilidir. Çitlerin üzerine jilet keskinliğinde dikenli teller gerilmiştir ve bunun tek amacı vardır: Oradan izinsiz geçmeye çalışan birinin etlerini paramparça etmek. Çitlerden biri elektrikli. Ağır silahlı güvenlik görevlileri ve beraberlerindeki saldırı köpekleri, bu tuhaf arazide sürekli devriye gezerler.

Gün içinde, elli binden fazla insan buradaki yirmi binayı doldurur. Kompleksin ofislerinde çalışır, posta ofisinden pul alır, kompleksin kuaför dükkanında saçlarını kestirir, büyük eczanesinden ilaçlar alır, okulunda derslere girer ve özel televizyon istasyonunun yayınladığı programları izlerler. Ayrıca, kompleksin kendine ait bir elektrik üretme tesisi vardır.

Baltimore-Washington Parkvay boyunca yolculuk yapan biri eğer Fort Meade çıkışına saparsa ve askeri üsse girdikten sonra yanlış bir dönüş yaparsa, kendini çentikli yeşil duvarlı devasa ana binaya ve araziye çevreleyen çitlere bakarken bulur. Burası casusluğun mer-

195

LEWIS PERDUE

kezi, dedikodunun Taç Mahal'i, istihbarat dünyasının kolezyumudur. Yani diğer bir deyişle, burası Ulusal Güvenlik Servisi'nin merkez karargahıdır.

Bu tek ana binada, CIA'in Langley Karargahı'ndaki-lerle Birleşik Devletler Capitol'dekilerin toplamından daha fazla sayıda kullanılabilir ofis bulunur. Bodrumunda, dünyanın en büyük bilgisayar kompleksi vardır ve son derece gelişmiş donanımlarının kapladığı alan ancak hektarlarla ölçülebilir.

Ama bu bilgisayarların görevi iş dünyası değildir; casusluktur. Bu muazzam bilgisayar gücünün bir kısmı, şifre uzmanları tarafından kullanılır. Bazıları ele geçirilmiş yabancı dilde bir mesajı İngilizce'ye çevirmek için kullanılır. Ama bu bilgisayar kompleksinde aslan payı, Ulusal Güvenlik Servisi'nin devasa sistemleri tarafından ele geçirilen sinyallerin ve konuşmalarının analiz edilmesi işine ayrılmıştır.

Tıpkı devasa bir biçerdöverin tarladan başakları toplaması gibi, Ulusal Güvenlik Servisi her saniye bütün dünyada hareket eden milyarlarca kere mesajı tarayıp durur. Casus uydular, Rus veya Çinli füze saldırılarına karşı yeraltını sürekli tarar; havada dolaşan casus uçaklar, MiG pilotlarıyla yerdeki kontrol grubunun arasında geçen konuşmaları dinler; Kremlin yetkililerinin evden işlerine giderken arabalarından yaptıkları telefon görüşmeleri bile, bu Ulusal Güvenlik Servisi ağına yakalanır.

Ama Ulusal Güvenlik Servisi sadece Amerika'nın düşmanlarının sohbetleriyle ilgilenmez; çünkü servisin işi aynı zamanda Birleşik Devletler vatandaşları arasında kimlerin daha önce tanımlanmamış düşmanlar olduğunu bulup çıkarmaktır. Bunu yapabilmek için, Ulusal Güvenlik Servisi antenleri telefon hatlarını,

196

TANRI'NIN KIZI

kablolu mesajları ve teleksleri tarayarak sıradan insanların iletişimlerini de kontrol eder.

Ulusal Güvenlik Servisi'nin daha sonra yapacağı bir araştırma, Seth Ridgeway'in Jacob Yost'a telefon aramasının Los Angeles Uluslararası Havaalanı'nın asma katındaki bir GTE ankesörlü telefonundan yapıldığını da ortaya çıkaracaktı. Telefon hattının sinyal kalitesi standartların altındaydı; tıpkı Üçüncü Dünya ülkelerinde bulunanlar gibiydi.

Ridgeway'in araması, COMSAT'm Jamesburg, Cali-fornia'daki uzun mesafeli aramalar istasyonuna aktarılmıştı. İlgili hatların tüm uyduları o anda dolu olduğundan, COMSAT bilgisayarları aramayı kıtalararası yer hatlarına aktardı ve burada Green Stratton, Rhode Island'daki TAT 6'da (Transatlantik Kablo 6) boş bir devre bulabildi. Buradan 3,400 millik bir yolculuk yaparak, Fransa sahillerindeki Deauville yakınlarında Fransız PTT'nin - Poste, Telephone, et Telegraph'e -eline teslim edildi. Sahilden, arama mikrodalga aracılığıyla Paris yakınlarındaki bir merkeze aktarıldı. Orada PTT bilgisayarı aramayı öncelikli yer kablosuyla İsviçre'nin PTT bilgisayarına, oradan da Zürih'e aktardı. Zürih'te bir dizi bilgisayardan geçen arama, nihayet Jacob Yost'un telefonunu buldu ve çalmasını sağladı. Bu karmaşık süreçte, Seth sadece bir dakika kadar klik-klak-tak gibi sesleri dinlemişti. Hattaki statikten ziyade, Yost'a ne diyeceğini düşünüyordu. Konuşma her açıdan son derece zararsız görünüyordu. Seth o an için orada olmayan bir yaşlı adamla konuşmak istiyordu. Asıl önemli olan, yaşlı adamın oğlunun sorduğu soruydu. Uzun yıllar önce çerçeveledikleri, Stahl adında bir adam tarafından yapılmış bir tablo; "Kurtarıcımız Hanımımız'ın Evi" adında, Avust-197

LEWIS PERDUE

ralya çayırlarını gösteren bir resim. Genç adam tabloyu bilmiyordu ama babasına soracaktı ve yaşlı adamın Herr Ridgeway tarafından ziyaret edilmekten memnurluk duyacağından emindi. Seth ve Jacob Yost'un yanı sıra, sohbet başkaları tarafından da paylaşılmıştı. / Fort Meade, Maryland'de, telefon numarası, Stahl'm adı ve tablonun adı, on bir hektarlık bilgisayarlara programlanmış alarmları harekete geçirmişti. Telefon numarası ve bu iki isim öncelikli alarm statüsüne alınmış olduğundan, dinlenen konuşmayı analiz eden ilk bilgisayar, Lodestone adıyla bilinen ikinci bilgisayarı uyarılmıştı. Nasıl ki bazı insanlar diğerlerinden daha üs-tünse, Lodestone da bilgisayarlar arasında öyledir^ Lodestone, telefon görüşmesini analiz etmiş, sonra anahtar kelimelerle kişinin kimliğini karşılaştırmıştı: Telefon numarası, Stahl'm ve tablonun isimleri. Bilgisayar, Byzantium kod adlı ajan tarafından programlanmıştı ve anahtar kelimeler Çok Gizli statüsündey-di. Mesaj sadece Byzantium içindi. Ridgeway telefonu kapadıktan üç dakika kadar sonra, şifreli bir mesaj Ulusal Güvenlik ajanı Byzantium'a gönderildi; kendisi de o sırada Los Angeles Uluslararası Havaalanı'na gidiyordu zaten. Paris'in doğusundaki ofis binalarının küçük ama etkili ortamında, bir PTT bilgisayarı TAT 6'dan gelen tüm bilgiyi almıştı. Bilgisayar daha küçük, daha yavaş ve daha günlük bir terimle söylemek gerekirse, Lodestone'a kıyasla daha aptaldı. Ama sadece herhangi bir anda sadece iki bin telefon görüşmesinin yarattığı trafikle ilgilenmek zorundaydı ve bu da iş için özel hazırlanmış Olivetti merkezi işlem biriminin rahatça yapabildiği bir şeydi. Ortalıkta çok sayı-198

TANRI'NIN KIZI

da PTT teknisyeni dolaşiyor, bilgisayarı okşuyor, ışıklarını izliyor, ihtiyaçlarını karşılıyordu; tanrıların huzurundaki rahipler gibi. Bilgisayarın bitişiğindeki bir odada, SDECE -Fransız gizli servisi - için çalışan takım elbiseli bir adam oturuyordu. Adam, günde yirmi dört saat boyunca vardiyalı olarak orada bulunan üç kişiden biriydi. Görevleri, PTT bilgisayarına girilmiş olan anahtar kelimeleri tanıyan makinenin sinyal vermesini beklemektir. PTT bilgisayarının hafızasının bir kısmını bu işe ayırmaktan asla memnun olmamıştı. Öte yandan, SDECE ajanları için de bitişiğindeki odada oturup bir şeyler olmasını beklemek pek heyecan verici sayılmazdı. Ama SDECE ve PTT aynı hükümete hizmet ettiklerinden, ikisinin de hiçbir seçeneği yoktu ve iki farklı servisin adamları, birbirlerinin yoluna çıkmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu gece bitişiğindeki odada oturan SDECE ajanı Yves Le Pin, servisteki işini nihayet seçimleri kazanan Fransız Sosyalist Partisi'ne duyduğu sempatinin bir sonucu olarak almıştı. Şüpheli güvenlik değerine sahip bir grup Sosyalist ve hatta Komünist'in farkında olarak - Fransızlar ve İtalyanlar hâlâ bir dizi arkaik ideolojilere takılıp kalmışlardı - SDECE, Le Pin gibi adamları başka birinin casusları olabilecekleri düşüncesiyle mümkün olan en az zararı verebilecekleri pozisyonlara yerleştirmişti. Le Pin on ikinci kez kupasını kahveyle doldurup Le Monde'un bulmacasıyla masasına oturduğunda, vardiyadaki PTT müdürü çekingen bir tavırla kapısını çaldı e Ohvetti bilgisayarın kendisinin anlayamadığı bir şifreyle bir mesaj bastığını bildirdi. Le Pin bıkkın bir tavırla PTT müdürünü ana bilgisayar odasına kadar takip edip mesajı aldı. Ama okuduğu 199

LEWIS PERDUE

mesaj, aniden harekete geçmesine neden oldu. KGB kontrol subayının - hiçbir politik yönelimi olmadan ülkesine gerçekten inanan biriydi - kendisine altı ay önce bilgisayara programlamasını tembihlediği anahtar kelimeler karşılığını bulmuştu. Titreyen ellerini kontrol etmeye çalışan Le Pin, mesajı ofisine götürdü. Mesaj kitap şifresiyle yazılmıştı. Yayınlanmış kitaplara dayanarak hazırlanan tüm şifreler gibi, ancak hangi kitabın kullanıldığını bilen biri tarafından anlaşılabilirdi ve Le Pin de o kişiydi. Küçük ofisine geri dönene kadar, korkusu büyük ölçüde keyifli bir heyecana dönüşmüştü. Sıradan bir ticaret sendikacısı olarak geçirdiği bütün bir ömürden sonra, şimdi nihayet sosyalizme gerçekten hizmet edebilecekti. Kâğıdı dikkatle katlayıp cebine koydu. Eve dönüp rafta duran kitabı çıkarmak ve şifreyi tercüme etmek için sabırsızlanıyordu. Mesajı şifrelemekte Adam Smith'in Ulusların Zenginliği adlı kitabı kullanarak ironi yaratmak konusundaki dahiyane düşüncesinden gurur duydu. Jacob Yost'un oğlu babasına Amerikalı'nın mesajını verdikten on dakika kadar sonra, yaşlı adam kendisini ofisine kapamış ve Münih, Batı Almanya'ya telefon açmıştı. Yost'un araması, Jesuitresidenz'in loş koridorlarında yankılanmıştı. Burası, Münih'in eski mahalle-lerindeki Sparkassenstrasse'ye bakan eski, taş bir barok binaydı. Eski mahallenin Orta Çağ'dan, Rönesans'tan ve barok dönemden kalma karmaşık binaları, aralarında sadece daracık paket taşı döşeli sokaklar kalacak şekilde neredeyse bitişik halde durur. Eski semtin genişliği bin beş yüz metreden biraz fazladır ama bir düzine kilise binası, her nasılsa, bira salonları, özel mülkler ve dev-

200

TANRFNIN KIZI

let binalarının arasında kendilerine bir şekilde yer bulmuşlardı. Bu kiliselerden en çok bilineni, Unserer Lieben Frau'dur - Hanımımız'm Katedrali ve Mahalle Kilisesi - ; yerel halk tarafından Frauenkirche adıyla bilinen bu bina, 1271 yılında Bakire Meryem'e ithafen yapılmıştır. Frauenkirche, eski Münih'in sembolüdür. Kilisenin tepelerinde Roma Katolik rahiplerinin giydiği takkelere benzer kubbeler bulunan ikiz kuleleri, Münih ile ilgili çok çeşitli turist broşürlerinde sergilenir. Ama turistik bir yer olmanın ötesinde, Frauenkirche, Münih'teki dindar insanlar için "çok önemli bir katedral ve tapmaktır. Hem katedral hem de mahalle kilisesi olması, çoğu Jesuitresidenz'de yaşayan üstün nitelikli bir personeli zorunlu kılmıştır. Residenz'in en genç rahibi cevap vermeden önce, telefon iki kez çalmıştı. Genç adam kibarca cevap verdi ve arayandan beklemesini isteyerek kendisinin hemen Peder Morgen'e haber vereceğini söyledi. Morgen tuhaf bir adam, diye düşündü genç rahip, hızlı adımlarla koridorun ucuna yürüyüp üçüncü kata çıkan basamakları tırmanırken. Böyle düşünmesinin nedenlerinden biri, Morgen'in mavi gözlerinin her an ağlamaya başlayacakmış gibi sürekli nemli görünmesiydi. Manastırın başkeşişi ona bunun Morgen'in 2. Dünya Savaşı'nın sonlarında aldığı yaradan kaynaklandığını söylemişti. Genç rahip, üçüncü kat koridorunun sonundaki sade görümlü, üzerinde haç bulunan ahşap kapının önünde durdu. Kapıyı vurmadan önce bir an tereddüt etti. Odanın içinden Morgen'in kendi kendine mırıldandığını duyuyordu. Genç rahip, başkeşişin Peder Morgen'e neden kendine ait bir telefon vermediğini merak etti. Yaşlı, zayıf bir adamdı ve sürekli telefonla arayanlar

201

LEWIS PERDUE

oluyordu. Üstelik böylesine değerli bir rahip için kesinlikle bir ayrıcalık tanınabilirdi. Herhalde pek fazla paraya mal olmazdı. Diğer yandan, kilisenin telefon faturalarını uzun zaman ödemesi de gerekmezdi. Peder Morgen daha ne kadar yaşayabilirdi ki? "İçeri girin," diye seslendi Morgen. Genç rahip kapıyı açtı ve Morgen'i Frauenkirche'yi gören bir pencerenin yanında sade görümlü bir masanın arkasında otururken buldu. "Telefonunuz var, Peder," dedi genç adam, birkaç adım yaklaşım Morgen'in kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken. Morgen gülümsedi ve genç rahibin yardım önerisini kibarca reddetti. Henüz işi bitmemişti. Gençler nedense bunu hiç anlayamıyorlardı. Morgen ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, bir an için durdu ve oğlunun duvarda asılı resmine baktı. Yakışıklı, güçlü ve saygın bir adam olmuştu; büyüklüğün eşliğinde duran bir adam. Oğlunun gerçek babasının kimliğini asla öğrenemeyeceğini düşündüğü her seferinde olduğu gibi, Morgen yine kalbinin ezildiğini hissetti. Bu artık imkansızdı. Resmi duvarda asılı olan adamın annesi - gerçeği bilen iki kişiden biri - on yıl önce felç geçirerek ölmüştü. Artık bu korkunç sırrı sadece Morgen ve Tanrı biliyordu. Odadan çıkmadan önce her zaman yaptığı gibi resme son bir bakış attıktan sonra, Morgen telefona gitmek üzere basamakları inmeye başladı; iyi bir haberin hissettiği fiziksel acıyı hafifletmesini umuyordu.

Morgen'in hafızası ve gözlerinin durumu gibi, acı ve zayıflık da her gün değişiyordu. Bunun nedeni, parçaları; doktorlar öyle demişti. Oberleutnant'm mermile-

202

TANRI'NIN KIZI

ri kafatasını ve kaburgalarını parçalamıştı. Altı tane vardı; eğer bir milim daha içeri girselerdi - ya da girerlerse; hâlâ böyle bir olasılık vardı - ölümcül olabilirlerdi. Yost Oberleutnant'ı öldürmemiş ve kendisini Amerikalı ordu doktorlarına teslim etmiş olmasaydı, gerçekten ölmüş olacaktı. Basamakları dikkatle inerken, kendi kendine gülümsedi. Elli yıldır mermilerle yaşadığından, yerlerinden kırırdamalarına neden olacak şekilde ani hareketler yapmamayı öğrenmişti.

Son altmış yıl içinde, sağ gözündeki körlük dışında kendini son derece iyi ve zinde hissettiği günler de olmuştu, o günlerde, yine kayak yapmak ya da patenle kaymak istemişti ama bunun ölümlü dans etmek olduğunu biliyordu. Bu yüzden, fiziksel formunu korumak için yürüyüşler yapmıştı ama vücuduna eski bir nitrog-liserinmiş gibi davranmayı öğrenmişti.

İkinci kata ulaştı ve uzun koridorda telefona doğru yavaş adımlarla yürüdü. Genç rahip Morgen'in peşinden gelmemiştir. Bunun yerine, çabucak başkeşişin odasına gitmiş ve saygıyla kapıyı vurmuştu.

"Peder Morgen'i yine telefonla aradılar, Ekselansları," dedi genç rahip, başkeşişin basit döşenmiş odasına girdikten sonra.

"Çok teşekkür ederim," diye cevap verdi başkeşiş. Başıyla onaylayarak, genç rahibi savdı. Genç rahip, Morgen'e başkeşişin verdiği emirden söz etmek istiyordu. Morgen ne zaman bir telefon alsa, kendisi ve diğer genç rahipler hemen koşup başkeşişe bildirmekle görevliydi. Bunun için bir açıklama yapılmamıştı. Ama sonuçta kimsenin gençlere açıklama yapması beklenmezdi; sadece körü körüne itaat etmeleri gerekirdi. Ama genç rahip, bütün bu olayda dürüst olmayan bir şeyler seziyordu.

203

LEWIS PERDUE

Masasının en alt çekmecesini çekip Vatikan'daki İDK adamlarının verdiği ses kayıt cihazının hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol ederken, başkeşiş de aynı şeyi düşünüyordu. Adamlar oraya ilk kez 1962 yılında Pas-kalya'dan iki gün sonra gelmişlerdi; Morgen bu kiliseye atandıktan hemen sonra. Başkeşiş o zamanlar daha genç bir adamdı ve hem koridor telefonunun dinlenmesi hem de kendi rahiplerinden biriyle ilgili casusluk yapmaya zorlanması karşısında itiraz etmişti. Ama itirazlarına önce bölge başpiskoposu ve sonra da Vatikan'dan bir kardinal karşılamıştı. Sonunda, itiraz etmeye devam ettiğinde, Roma'ya çağırılmış ve daha fazla itirazın hoş karşılanmayacağı açıkça bildirilmişti. Ve son olarak, kendisine telefonun neden dinlendiğini de kesinlikle açıklamamışlardı.

Kasetleri dinleyerek nedenleri bulmaya çalışmıştı. Arayanlar çok çeşitli insanlardı; sanat komisyoncuları, koleksiyoncular - özellikle Yost adında bir Zürihli - polis dedektifleri ve hükümet yetkilileri. Başlangıçta baş-keşişin kaşlarını kaldıran aramalar ise eski Naziler ile yapılan görüşmelerdi. Başlangıçta başkeşiş, Vatikan'ın Morgen'in eski bir Nazi olduğu konusunda şüphe duyduğunu düşünmüştü. Ama rahibin yaralanma hikâyesi bu görüşle uymuyordu. Morgen o zamanlar da şimdi olduğu gibi kırılğan, zararsız bir yaşlı adam gibi görünüyordu; bir rahibin tüm sorumluluklarını bile yerine getiremiyordu. Bunun yerine, Naziler tarafından çalınmış sanat eserlerini bularak haklı sahiplerine iade etmek gibi garip bir hobiyle ilgileniyordu.

Bazı küçük başarılar elde etmişti ve hatta onunla ve çalışmalarıyla ilgilenen Johanna Kerschner adında bir muhabir, Abend Zeitung'da onun hakkında bir yazı bile yazmıştı.

204

TANRI'NIN KIZI

Sonunda başkeşiş dua etmiş, düşünmüş ve Tanrı'nın kendisinden daha yüksek pozisyondaki insanlara daha fazla güvendiğine karar vermişti. Kendisinin yapması gereken tek şey inanmak ve itaat etmektir. Bu yüzden, o zamandan beri her hafta kasetleri hiç aksatmadan Ro-ma'ya göndermişti. Yıllar boyunca başka adamlar gelip kendisine yeni kayıt cihazları vermiş, sonra da fazla konuşmadan çekip gitmişlerdi.

Telefondaki tüm görüşmeleri otomatik olarak kaydeden cihazlar yerleştirmişlerdi. Ama başkeşiş bu cihaza güvenmiyor, telefon görüşmeleri sırasında hâlâ çalışıp çalışmadığından emin olmak için her seferinde kontrol ediyordu.

Başkeşiş makineye baktı ve kasetin döndüğünü gördü. Sonra bir iç çekerek çekmeceyi yavaşça kapadı ve kâğıtlarına geri döndü. Kâğıtlar, diye düşündü, umutsuzlukla. Bunca bürokrasi. Tanrı'nın yaşam defterinin de üç kopyalı olup olmadığını merak etti. İstavroz çıkardı ve böylesine saygısızca düşünceler aklına geldiği için af diledi.

205

)

14

A

merikalı, Nochspitze'deki lüks süitinde oturuyor, Kardinal Neils Braun'un kendisine Birleşik Devletlerden dönüşünde verdiği belgeyi tekrar okuyordu. Amerikalı sıkıntılıydı.

Kapıya doğru yürüdü ve Inn River vadisine bakan dar balkona çıktı. Etraf kapkaranlıktı ve soğuk hava zihnindeki bulanıklığı dağıtıyordu. İki eliyle korkuluğa dayandığında, vaaza hazır halde bekleyen cemaate dönmüş bir rahibe benziyordu.

Braun'un tuhaf brifingini düşündü tekrar. İkinci bir Mesih, bir kadın, bir cinayet... Hayır, diye düşündü, Papa tarafından işlenmiş bir katliam, kutsal kitabın yeniden yazılması, tarihin değiştirilmesi. Çok az şeylerin yazıya dökülmüş olduğu o günlerde böyle bir şeyi yapmak, yeni bir Mesih'in varlığını gizlemek çok kolaydı.

Braun, ikinci bir kefenin varlığım öğrenmenin bir dindar için pek fazla önemli olmadığı konusunda son derece samimi bir ısrarla yaklaşmıştı. Asıl önemli olan diriliş sembolü, kurtuluş ve Tann'ya inançtı.

İnsanlar hazır değildi... olamazlardı... ikinci bir Mesih'in varlığını kabul edemezlerdi.

Onun varlığının açıklanması insanların kiliseye olan inancını sarsar, söze dökülmeyen duygusal bir

206

A

TANRI'NIN KIZI

acıya neden olurdu. Gerçek onları özgür kılmaz, sadece mutsuz ederdi.

Tabii ki sonrasında gelecek dinsel şiddetten ve huzursuzluktan, Zhirinovsky'nin insanların nüfuzlarını Rusya'nın ötesine yaymak için durumu kullanacaklarından da söz etmişlerdi. Zhirinovsky'nin insanları manyaktı. Stalin'den çok idi Amin'e yakışan tiplerdi. Hoş, ikisi de Hitler'den daha fazla sayıda insan öldürmüşlerdi. Resmi komünizmin yıkılışından sonra, yaygın hoşnutsuzluk Zhi-rinovsky ve güç sahibi takipçilerini sürekli tırmanıcılar haline getirmişti. O veya takipçileri kontrolü ele alırlarsa, sorun ilk kan banyosunun nerede yapılacağı olurdu.

Amerikalı karanlığa bakarak bir cevap arıyordu; daha doğrusu, gökyüzünü saran yıldızların ışıkları kadar zayıf ve kaçamak cevaplar.

Zihni, sezgileri, şimdiye dek uğrunda yaşadığı her şey, ona haklı olduklarını söylüyordu. Şiddet, ölüm ve huzursuzluk yaratacaksa, hiçbir gerçek açıklanmaya değecek kadar değerli olamazdı.

Ama kalbi bunu dinlemiyordu.

Amerikalı odaya geri döndü ve kapıyı kapadı. Bir an orada durarak masasının üzerinde ve yerde duran kalın ciltlere baktı. Sophia'nın bütün bir tarihi: Onunla ve köyünde yaşayan insanlarla yapılan görüşmeler, İmparator Constantine'in kararnameleri ve 1930'larda Bayyera'da-Kİ bir malikanede kaybolana kadar içindeki inanılmaz derecede güçlü kanıtla oradan oraya dolaşan bir kutu.

Gözlerini ovaladı ve saatine baktı. Vakit gece yarısı-nı çoktan geçmişti ama uykusu gelmemişti. Masanın arkasındaki koltuğuna oturdu, sarı bloknotunu eline al-01 ve notlarını gözden geçirmeye başladı.

katliamdan sonra, Sophia'nın kefeni ve belgeleri, alından yapılmış ve paha biçilmez taşlarla süslenmiş bü-

207

LEWIS PERDUE

yük bir kutuya konmuştu. Altın kutunun kapağı, Cons-tantine'in imparatorluk ve I. Sylvester'in papalık mühürlerini taşıyan erimiş altınla kapatılmıştı.

Sonra kutu daha sonraları St. Peter's Bazilikası olarak bilinecek olan bir yer altı mağarasına konmuştu. Yedi asır boyunca kendisi ve barındırdığı sır orada kapalı kalmıştı.

Notlarını belki yüzüncü kez gözden geçirirken, Amerikalı bu davranışın ne kadar zalimce olduğunu bir kez daha düşündü. Arkeolog ve güzel asistanının bir mumyanın mezarını açıp laneti dünya üzerinde serbest bıraktığı o ucuz korku filmlerinden birinin içindeydi sanki. Ama bu kez bir lanet değil, Tanrı ve bir kitle katliamı hakkındaki antik bir gerçek söz konusuydu. Bu kabustan bir anlam çıkarmaya çalışarak okumaya devam etti.

Kefen ve belge mağaranın içinde dururken, St. Peter's Bazilikası onun etrafına inşa edilmişti. Her Papa, kefenin sırrını kendisinden sonra gelen kişiye aktarmıştı. M.S. 410'da Vizigotlar ve M.S. 455'de Vandalların Ro-ma'yı yağmalaması sırasında, kutu keşfedilmemişti.

Ama kefenin sim, politikadan ve dejenerasyondan giz-lenememişti. Hıristiyan Kilisesi'nin birinci bin yılı sonuna yaklaşırken, papalar ve etraflarındaki insanlar, Roma İm-paratorluğu'nun eski liderlerinin zalimliğini ve müsrifliğini takınmaya başlamışlardı. Hırs, açgözlülük, cinsel şehvet ve zina Vatikan'ı sarmış, sapıklıklar neredeyse Caligu-la'nınkilerle boy ölçüşür seviyeye ulaşmıştı. Sophia'nın Çilesi ile ilgili sır,

sarhoş ve ahlaksız papaların ağzından kaçmaya başlamıştı. Her şeyden öte, kilise hiyerarşisini harekete geçmeye zorlayan şey de bu olmuştu.

1045 yılında, VI. Gregory, selefi olan IX. Benedict'e papalıktan çekilmesi için rüşvet vermişti. Ama bu hareket, kilisedeki gerilimi daha da artırmıştı. Bir grup IX. Benedict'in bu hareketten geri çekilmesi için ikna etme-

208

TANRI'NIN KIZI

ye çalışırken, St. Petjer tahtını ele geçirmek isteyen iki papa ortaya çıkmıştı. Papalardan birinin çekilmesi için yapılan pazarlıklar sonuç vermemiş, sonunda kilise ikisinin de yerine üçüncü bir papayı, III. Sylvesteri getirmeye karar vermişti. Ama Sylvester'in seçilmesi, iki grubu da tatmin etmemişti; bu yüzden, 1045 yılının sonunda, Hıristiyan dünyasının kalbini ve zihnini, dolayısıyla ve doğal olarak da kilisenin zenginliğini ve gücünü kontrol etmek için dalaşan üç papa ortaya çıkmıştı.

Üç papa birbiriyle savaşıırken, kilise içindeki sağduyulu bürokratlar Sophia'mın Kefeni'nin bulunduğu altın kutuyu ve diğer paha biçilmez kalıntıları alıp, Vatikan'ın labirent gibi koridorlarının içinde bir yere saklamışlardı. Dolayısıyla hiçbir iddiacılar tarafından çalınıp kullanılamazdı.

Bu bürokratlar, o dönemde Kutsal Roma İmparator-luğu'nun başında bulunan III. Heinrich'e elçiler göndererek, kargaşaya müdahale etmesini istemişlerdi. 1046 yılında, III. Heinrich birbiriyle kavga eden üç papayı durdurmak için, dördüncüyü öne sürdü; II. Clement'i. Tabii buna kimse ses çıkaramadı, çünkü imparatorun kararı ordu tarafından destekleniyordu.

III. Heinrich 1056 yılında ölene kadar, istikrarsız da olsa bir denge sağlamıştı. Onun yerine oğlu IV. Heinrich geçmişti ama ne yazık ki babası öldüğünde o daha altı yaşındaydı.

Amerikalı gözlerini kapayarak başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemiğini ovaladı. Herhangi bir papanın yanılmazlığını iddia etmeye nasıl hakkı olabilirdi ki? Canavarlık, nekrofilya, Romalılar'ı bile utandıran orjiler; açgözlülük, para hırsı, güç şehveti... Bir papanın yemediği halt kalmış mıydı? Ve onların yanılmaz, hata yapmaz olduğuna inanmak, hepsini Tanrı'nın emrettiğine inanmayı da zorunlu kılmıştı.

209

LEWIS PERDUE

Amerikalı gözlerim açtı ve notlarına geri döndü. Kelimeleri seçmekte zorlanıyor, bulanık görüyordu. Çok geçmeden uykusunun geleceğinin farkındaydı.

1061 yılında, Papa II. Nicholas öldüğünde, yerine II. Alexander geçmişti. II. Alexander, IV. Heinrich'in maiyetindeki piskoposlar tarafından pek sevilmeyen biriydi ve teknik bir hileyle - o zamanlar bütün papaların imparator tarafından onaylanması gerekirdi - Basel'deki İmparator Naibi, II. Alexander, m seçilmesinin geçersiz olduğunu ilan ederek yerine kendi papasını, II. Honorius'u atamıştı.

O dönemde on bir yaşında olan genç imparator kendi maiyet danışmanlarıyla rahipler sınıfı arasında kalınca, Köln Başpiskoposu Anno, piskoposların istediğini elde etmesini sağlamak amacıyla 1062 yılında IV. Heinrich'i kaçırmış ve onun adına hükmetmeye başlamıştı. Yaşı ilerledikçe dik kafalı ve güçlü bir genç adam haline gelen IV. Heinrich, 1066 yılında serbest bırakıldıktan sonra imparatorluğunu yaklaşık on yıl boyunca Roma kilisesiyle uyum içinde yönetmişti. Ama 1076'da Heinrich'in maiyetinde büyük kargaşa yaratan Alman piskoposlar, bir kez daha Roma ile kafa kafaya gelmişlerdi. VII. Gregory'nin papalığa seçilmesini istememişler, onu papa olarak saymamışlardı.

Buna karşılık olarak, VII. Gregory Almanlar! ve onları destekleyen IV. Heinrich'i aforoz etmişti.

Hükümdarlığında kutsal destekten yoksun kalan IV. Heinrich, köylülerin başlattığı bir isyanla patlak veren iç savaş sonunda krallığını kaybetmişti. Canı yanan genç imparator, 1077 yılında tövbe etmiş ve VII. Gregory tarafından affedilmişti.

Ama Heinrich'in itirafnamesi sahteydi; kendi pisko-poslarıyla zaman kazanmak için yaptıkları bir planın parçasıydı. Aynı yıl daha sonra IV. Heinrich ve piskoposları, bir kez daha VII. Gregory'nin papalıktan ind-

210

TANRI'NIN KIZI

rilmesini istemişler, onun ıverine kendi papaları olan III. Clement'i seçmişlerdi.

Buna çok öfkelenen VII. Gregory, bir kez daha Heinrich'i ve piskoposlarını aforoz etmiş, buna ilaveten Kutsal Roma İmparatorluğu'nun tahtını da Heinrich'in rakibi Swabialı Rudolfa vermişti.

1079'da, IV. Heinrich'in askerleri Swabialı Rudolfa öldürmüş, ona bağlı askerleri ezmış ve İtalya'yı işgal etmişlerdi. Dört yıl sonra, IV. Heinrich Roma'yı işgal ederek VII. Gregory'yi sürgüne göndermişti.

Roma'ya geldiğinde, Heinrich hemen III. Clement'i papa ilan etmiş ve zafer kazandığı savaşların ganimetinden bir parça olarak mücevherlerle süslü bir altın kutuyu da yanına alarak ülkeden ayrılmıştı.

Amerikalı masadan uzaklaşarak ayağa kalktı. Bu gecelik bu kadar okuma yeterdi. Bavulundan çıkardıklarını ayakucundan başucuna kadar saçtığı yatağına yürüdü ama kefeni bir türlü kafasından atamıyordu,

IV. Heinrich yanma alıp Vatikan'dan ayrıldıktan sonra geçen dokuz asırlık sürede Sophia'nın Çilesi'nin ve kefeninin nerede saklandığı bilinmiyordu. IV. Heinrich ve kendisinden sonra gelenlerin tuttuğu yarım yamalak kayıtlardan anlaşıldığı kadarıyla, hiçbirinin bu kutunun ve içindekinin önemini kavramadıkları belliydi. Ne kraliyet kayıtlarında özel bir yer verilmiş ne de özel bir özen gösterilmişti. Diğer akınlardan ve savaşlardan elde edilen ganimetlerin arasında o da bir yerlere savrulup gitmişti. 1935 yılında Bavyera'da ortaya çıkana kadar, altın kutu ve içindeki paha biçilmez dini kalıntılar hakkında kimse bir şey duymamıştı.

Amerikalı soyunup pijamalarını giyerken, kutunun olası geçmişi hakkında kilise tarihçilerinin yaptığı tahinleri düşünüyordu. Vatikan tarihçilerine göre, kutunun

211

LEWIS PERDUE

kraliyet maiyetinden değerli birine verilmiş olma olasılığı yüksekti. Kutu asırlar boyunca bir aile üyesinden diğerine aktarılmış olmalıydı. Ama kutuyu kuşaktan kuşağa aktarıırken, muhtemelen varislerden biri satmaya karar vermişti. Belki bu kişinin paraya ihtiyacı vardı ya da belki çok uzak bir geçmişten gelen mücevherlerle süslü bir kutunun kesinlikle işine yaramayacağını düşünüyordu.

IV. Heinrich'in kutuyu yanma almasından sonra geçen dokuz asırlık sürede her ne olmuşsa da, 1935 yılının baharında kutunun yeniden ortaya çıkmış olması gerçeği değişmiyordu.

Hitler'in emirleri uyarınca hareket eden Alman hükümeti, o dönemdeki Yahudi vatandaşlardan muazzam miktarda vergiler toplamaya başlamıştı. Aşırı vergileri ödeyemeyenler, hükümet yetkililerine ya da dostlarına evlerini ve iş yerlerini satmak zorunda kalmışlardı.

Elbette ki çoğu Yahudi, Nazilerin aşırı taleplerini karşılayacak ölçüde nakit paraya ve birikime sahip değildi; dolayısıyla hükümet memurlarına mücevherlerini ve aile yadigarlarını vermişlerdi ve bunlara sanat eserleri, ender bulunan kitaplar, antikalar ve diğer değerli eşyalar da dahildi.

Amerikalı pijamasının düğmelerini ilikleme bitirdiğinde ışığı kapamak için düğmeye doğru yürüdü. Işık düğmesinin yanında dururken, bir an için yorgunluk ve o gün yaptığı inanılmaz keşif arasında kendini parçalanmış gibi hissediyordu. Masasının üzerinde duran kitaplara baktı, masaya yaklaştı ve sarı bloknotunu eline aldı.

Adamın adı Sheldon Brucker idi. Brucker, Münih'in güneyinde küçük bir köy olan Bad Tolz'da zengin bir antikacıydı. Nazi hükümetine olan ağır vergi borcunu kısmen ödeyebilmek için, Brucker mücevherlerle süslü bir altın kutuyu satmak zorunda kalmıştı.

212

TANRI'NIN KIZI

Hitler henüz Sonderauftrag Linz'i kurmamıştı ama 1935'de bile, değerli bir şeyin yok olmasını ya da eritilmemesini garantilemek için Yahudilerden çalınan eşyaları dikkatle incelemesi gerektiğini biliyordu. Sanat komisyoncularından, antikacılarından ve gerçek zenginlerden alınan eşyalar, diğerlerinden daha büyük bir dikkatle inceleniyordu. Naziler tarafından göreve alınmış sanat uzmanları ve tarihçiler, zaman içinde üzerinde Constantine'in ve Papa I. Sylvester'in mühürlerini taşıyan sıra dışı bir kutunun önemini fark etmişlerdi.

Güzelliğinin bozulmamasına dikkat edilerek kutu özenle açılmış ve içindeki belgeler hemen Almanca'ya çevrilmişti. Bu keşif Adolf Hitler'e açıklandığı andan itibaren, Sophia'nın Kefeni o zamana kadar görülmemiş bir koruma altına alınmıştı. Sonunda kefen ve kusursuz belgeleri, Hitler tarafından Katliam ile ilgili sessizliğin satın alınması için Vatikan'a karşı kullanılacaktı. Kilise dünyayı ikinci bir kötülükten korumak için gözünü bir kötülüğe kapatacak, bu arada ikinci kötülük zaman içinde çok daha büyük bir tehlike barındırdığını kanıtlayacaktı.

Amerikalı ayağa kalktı, ışığı kapadı ve tanıdık olmadığı odada karanlığın içinde el yordamıyla yürüdü. Braun'un söylediğine göre, Hitler kefeni iyi saklamıştı. O kadar ki Nazilerin yenilmesini takiben patlak veren kargaşada, bin yıl önce Vatikan'da saklandığı yerden hiç çıkmamışçasına saklı kalmıştı.

Amerikalı, serin yorganın altına girdi ama tarihsel korkunçluklar yüzünden bir türlü gözünü kapayamadı.

? ? ?

Zoe hücrenin ortasında duruyor, etrafındaki kakofoniye dinliyordu; tuvalet kâğıdından yaptığı kulak tıkaçlarını

213

LEWIS PERDUE

takmamıştı, çünkü odanın her bir parçasının zihnine nüfuz etmesini istiyordu; eğer bir çıkış yolu varsa, bunu odanın kendisi gösterecekti. Bu yüzden tüm dikkatini vermeliydi.

Eski püskü masanın üzerinde duran bilgisayara, hırpalanmış sandalyeye ve dikkatsiz biri için elektriğe çarpılmak anlamına gelebilecek plastik izolasyonu sıyrılmış kablосуyla masa lambasına baktı. O akşam

yediği yemeğin kâğıt poşeti bilgisayarın yanında duruyordu. Sağa döndü: Üzerinde havalandırma pervanesi bulunan kapı ve köşede, tuvalet. Bir çeyrek daha döndüğünde yatağı gördü. Bir çeyrek daha, kendisine giymesi için verdikleri giysileri koyduğu mukavva kutu. Bir kez daha döndüğünde, tekrar bilgisayarla yüzleşti.

Beton duvarlardan ve zeminden çıkması mümkün değildi. Yukarıdaki ofis ise asla boş kalmıyordu. Kapıya yürüdü ve her akşam yaptığı gibi bir ilham bulmayı umarak inceledi. Hiçbir değişiklik yoktu; hâlâ o ağır metal kapıydı. Mentşeler sökemeceği kadar iyi bir şekilde betona gömülmüştü. Çift sürgülü kilit ise dışarıdan kilitliydi; her zamanki gibi.

Zoe'nin kalbi yavaş, derin ve güçlü bir şekilde atıyordu. Bir çıkış vardı; sadece görebilmesi gerekiyordu. Elektrikli ısıtıcıyı kullanarak yangın çıkarmayı düşündü; ahşap tavanı yakabilecek bir yangın. Ama önce beni yakarak öldürebilir ya da musluklar alevleri söndürebilir. Bu durumda yukarıdaki ofiste bulunan adamlar bunun farkına varıp beni öldürmek için buraya gelebilir. Hayır. Onları bir şekilde kapıyı açmaya ikna etmesi şarttı. Bir şekilde ve çam yarması gardiyanına bağlı olmadığı bir zamanda. Sergiev'in parmağı tetikte sakince beklemediği bir zamanda. Daha önce hiç olmayan ama birkaç gün içinde olması gereken bir zamanda. Henüz gelmemiş ve asla kendi başına gelmeyecek bir zamanda.

214

TANRI'NIN KIZI

Zaten gelmeyecek de, diye düşündü umutsuzlukla. Aylar boyunca bir çıkış yolu düşünmek için bol bol zamanı olmuştu ve aylardır aklına gelmeyen çözümün sona bu kadar yakinken mucizevi bir şekilde geleceğini düşünmek için bir neden yoktu.

Umutsuzluk akşam gölgeleri gibi kalbini kapladı. Seth'in gözlerini gördü ve bir an için bütün yüzü gözlerinin önünde belirdi. Onu bir daha asla göremeyecekti. Gözyaşları gözlerini körleştiriyordu; karanlık göğsüne bir örs gibi yükleniyor, kalbini sıkıştırıyordu.

"Lanet olsun!" diye fısıldadı, gözyaşlarını silerken. "Kes şunu, Zoe Ridgeway." Ama sesinde hiçbir otorite yoktu; korkusunu, hayal kırıklığını ve öfkesini bastıramıyor-du. Yarı yarıya kör olmuş bir halde, Zoe yatağa doğru sendeledi; yatağın kenarına çöküp gözyaşlarına teslim oldu.

Zoe ne kadar süre ağladığını bilmiyordu ama aniden yine dua etme isteğiyle dolduğunu hissetti.

"Tapma!" Başını sertçe iki yana salladı. Sonra yerinden kalkıp klozetin yanında duran tuvalet kâğıdına uzandı ve burnunu sümkürdü. Yanaklarından süzülen yaşları sildi.

"Lanet olsun!" Yüksek sesle nefes alıp verdikten sonra tuvalet kâğıdını kolunun altına sıkıştırıp çöp kutusuna doğru yürüdü.

Korumasını kaldırmasına fırsat kalmadan, dua etme isteği bütün benliğini kapladı ve bu kez bütün oda gözlerinin önünde Tanrıça bibloları ve heykelleriyle doldu. Thalia'mn sözleri kulaklarında yankılandı. Zoe yatağa tekrar oturdu ve ellerini dizlerinin arasında birleştirerek başını öne eğdi.

"Tanrı benim çobanımdır," dedi zayıf bir sesle, Pazar okullarında öğrettikleri bir duaya başlayarak. Ama Zoe şimdi çobanın boynunun üzerinde bir kadın yüzü görüyordu.

"İstemeyeceğim," diye devam etti, hatırlamaya çalışarak; ama uzun yıllar boyu ihmal ettiği için sözleri unutmuştu.

215

LEWIS PERDUE

"Beni yeşil çayrlara yatırdı; beni durgun sulara batırdı."

"...Onun adına doğruluk yolu. Evet, ölümün gölgesiy-le dolu bir vadide yürüsem bile, sen benimle olduğun için hiç korkmayacağım."

"Kötülükten korkmayacağım."

Bu düşünce, kalbini yumuşattı. Ayağa kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı; zihninin derinliklerinde kaybolmuş kelimeleri hatırlamaya çalışıyordu.

"Senin sopan..." diye zorladı kendini. "Senin asan beni rahatlatır." Çocukların bu cümleyle ilgili nasıl şaka yaptıklarını ve gerçekte ne demek istediklerini anladığında nasıl yanaklarının kızardığını hatırlayınca, Zoe hafifçe gülümsedi.

"Sen düşmanlarımin yanında bana bir sofraya hazırlarsın. Başımı yağla kutsarsın. Kupam..."

Birden olduğu yerde donup kaldı.

Ulu Tanrım, diye düşündü başını kaldırıp yukarı bakarken. "İşte bu!" Odanın içine bakırken ve ilk kez görürken sırttı. "İşte bu delikten çıkış yolu."

Zoe'nin bütün vücudu titriyordu. "Neden daha önce göremedim?" diye merak etti. "Hiçbir şey değişmedi ki. Her şey aylardır gözümün önündeydi." Aylardır süren bir zihinsel hazırlık, hafızanın tüm olası detayları kaydetmesi, sürekli senaryolar üretmek, kombinasyonlar kurmak olabileceğini düşündü; yaklaşan ölümün endişesiyle, her şey aniden eyleme dökülmüştü.

Olabilirdi, diye düşündü. Sonra birinin başkasının gözündeki çapağı eleştirmeden önce kendi gözündeki mertegi kaldırmasıyla ilgili İncil hikâyesini hatırladı. Başını yavaşça, eğdi,, yüzünde alçakgönüllü bir gülümseme belirdi ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

“Teşekkür ederim, Tanrım.”

216

15

A

Amsterdam'daki tren garının biraz batısında ve rayların karşı tarafında, beş yüz yıldır cin servisi yapan bir bar vardı. Sunduğu cin İngiliz kriket oyuncularını ve Amerikalı tenis düşkünüleri tarafından çok sevildiğinden değil, son derece güçlü bir Hollanda cini olduğu için.

Bar eski, loş ve asırlardır tütün dumanından daha da kararmış koyu renk ahşap mobilyalarla doluydu. Asırlardır üzerinde dolaşan ayaklar yüzünden ahşap zemini incelmış, tahtaların arası Rembrandt ve Van Gogh'un giydiği türden ayakkabıların taşıdığı kirle dolmuştu. İçerisi hep duman ve toz yüzünden bulanık olurdu.

Seth Ridgeway önünde cin bardağıyla maun ağacından yapılmış barın dibinde oturuyordu ve son üç gündür kendisini takip eden adamı izliyordu.

Adamın solgun, asetik bir yüzü, koyu renk kaşları ve eski üstatların deli yüzleri çizerken kullandıkları türden gözleri vardı. Adamın kalın paltosu, ince ve kemikli vücudunun üzerinde iki beden büyümüş gibi duruyordu. Başının üzerinde kalan azıcık saç, donuk kestane rengiydi.

Seth cinini yudumladı ve yutmadan önce dilinin üzerinde yuvarladı. Barın arkasındaki aynadan bakarken,

217

LEWIS | PERDUE

1

adamın önünde bir bardak Alman birasıyla yuvarlak bir masanın yanında oturduğunu gördü. Elindeki romanı okuyordu.

Seth adamı ilk kez Schiphol Havaalanı'nda, pasaport bölümünün hemen dışındaki koridorda dururken fark etmişti. Üzerinde bit pazarından alınmış gibi duran ve üzerine uymuyormuş gibi görünen bir takım elbise vardı. Özgürlükçü tutumu ve liberal sosyal yardım programı yüzünden Hollanda'ya gelen serserilerden, evsizlerden, düşkünlerden biri sanmıştı onu da.

Seth havaalanında adamın yanından yürüyüp geçerken, adam Seth'e bakmış ve çekingen bir adım atmış ama sonra durmuştu. Seth adamın para dileneceğini tahmin ederek başka tarafa bakmış ve adımlarını hızlandırmıştı.

Taksiyle Amsterdam caddelerinde dolaşırken ve yorgunluk nihayet enerjisini tüketirken, adamı unutmuştu bile.

Ama ertesi sabah Seth kahvaltı için aşağı indiğinde, adamı Hotel Victoria'nın lobisinde otururken bulmuştu.

Seth cininin son yudumlarını bir dikişte bitirdi ve barmenden bir tane daha istedi. Oturduğu yere iyice yerleşti. Ceket cebinde önceki gece küçük bir fidye karşılığında satın aldığı 357 Magnum vardı; silah hafifçe bara çarptı.

Hotel Victoria'dan Ulusal Güvenlik ajanını arayana kadar, adamın Stratton için çalıştığını sanmıştı. “Benim adamım mı?” demişti Stratton, aniden endişelenerek. “Amsterdam'da adamım filan yok. En azından henüz.”

Seth dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetmişti. Savunmasını indirmiş, adama kendisini öldürmesi için bir sürü fırsat vermişti. Ama adam canını yakmamıştı. Stratton'a bunu da söylemişti.

218

TANRI'NIN KIZI

“Bu bir şey yapmayacağı anlamına gelmez,” demişti Stratton. “Son yirmi dört saat içinde aldığımız bilgilere göre, bu oyunda başlangıçta düşündüğümüzden çok daha fazla sayıda oyuncu var. Hepsisi de çok tehlikeli.”

“Oyun mu?” demişti Seth. “Bütün bunlar senin için bir oyun mu? Bu benim hayatım be adam; karımın da hayatı. Bu oyun filan değil.”

“Hepsisi bir oyun, Seth,” demişti Stratton, sakince. “Ciddiye almaya başladığında, başın gerçekten dertte demektir. Bakış açını kaybedersin. Gruba katılman bu yüzden şart. Seni koruyabiliriz. Bu artık polislik değil, Seth. Farklı bir oyun; çok farklı.”

Seth, ajana verecek cevap bulamamıştı. Belki bir oyundu, belki de değildi. Ama Stratton haklıydı; bu şey her neyse, kesinlikle polisliğe benzemiyordu. Amsterdam'ın Schiphol Havaalanındaki kilitli bir dolapta

duran tablo, kendisinin başa çıkamayacağı kadar tehlikeli bir sırdı. Stratton'ın oyununda çok fazla şey vardı ve Seth bu oyunun kurallarını bile tam olarak bilmiyordu.

“Odanda kal, Seth. Yemeğini oda servisinden iste. Sokaklardan uzak dur. Oraya gelmemi bekle.”
Barmen yeni bir bardak cini önüne koyarken, Seth şimdi Stratton'ın sözlerini hatırlıyordu. İki gün önceydi. Stratton'a ne olmuştu? Ajanın kendisine verdiği telefon numarası cevap vermiyordu ve otele de herhangi bir mesaj bırakılmamıştı.

Seth saatine bakar gibi yaparak cebini karıştırdı ve bir yığın renkli lonca notu çıkardı. Notlardan ikisini aldı, içkilerinin parasını ödemek için barmene uzattı, sonra cinin geri kalanını bir dikişte bitirdi. İnce yapılı deli gözlü adam romanını kapadı ve kalkmak için hazırlandı.

Dışarıda, sokak her türden trafikle doluydu: Bisikletler, tramvaylar, otobüsler ve Fiat ya da Citroen'den
219

LEWJS PERDUE

Mercedes'e kadar çok çeşitli otomobiller, birbirleriyle mekanik bir dans halindeymiş gibi hareket ediyor, olmayan bir şeritten diğerine geçiyor, buldukları boşluklardan dalıyorlardı. Seth bir elmas dükkanının önünden geçiyordu. Sıra dışı bir şey dikkatini çekmiş gibi, aniden vitrinin önünde durdu. Camdaki yansımadan, deli bakışlı adamın hızlı adımlarla bardan çıkışını ve Seth'i görünce aniden duruşunu izledi. Seth aniden dönerek ana tren istasyonuna doğru yürüdü. Kafasında bir plan oluşmuştu. Adam canını yakmamış, herhangi bir saldırı teşebbüsünde bulunmamıştı. Kimin için çalışıyordu? Stratton veya KGB için değilse, kimin için? Tren istasyonuna yaklaşırken kalabalık yoğunlaştı. Noel için alışveriş yapan insanlar ellerinde paket ve poşet yığınlarıyla yürüyorlardı. Çoğu kadınlardı; sabah alışveriş yapmak için trenle dış mahallelerden gelen ev hanımları.

Noel, diye düşündü Seth. Lanet olsun. Saatinin takvimine baktı. Noel'e beş gün vardı.

Ellerinde alışveriş torbalarıyla yürüyen kadınlar, şimdi etrafında iyice kalabalıklaşmalardı. Seth, Spuisstraat ve Prins Hendrikkade köşesinde durarak ışığın değişmesini bekledi. Etrafında belki bir milyon minik kâğıtlar, paketler, poşetler vardı. Kadınlar kendi dillerinde sohbet ediyorlardı. Seth sadece birkaç kelimeyi anlayabiliyordu; Almanca'ya benzer olanları. Ama yorulmuş olmalarına rağmen kadınların mutlu bir şekilde evlerine ve ailelerine dönmek için sabırsızlandıklarını anlayabiliyordu. Onların mutluluğu ise onun kalbini kırıyordu.

Işık değişti ve kalabalık kaldırımından dökülüp karşı kaldırıma doğru bir sel gibi aktı.

Seth adımlarını hızlandırdı ve kalabalığın önüne geçerek istasyonun gürültülü ve kalabalık ortamına doğru
220

>>

TANRI'NIN KIZI

ilerledi. Gazete kulübesinin ve beyazlı sarılı tarife panolarının yanından geçti. Havaalanına giden seferi buldu. Beş dakika içinde kalkacak olan bir tren vardı. Seth peron numarasını zihnine not etti ve tablodan uzaklaştı.

Göz ucuyla baktığında, adamı gazete kulübesinin önünde romanlara bakar gibi yaparken gördü.

Seth kalabalığın arasında kendine yol açarak bilet gişesine yaklaştı ve bilet aldı. Adam da yandaki bilet sırasının en arkasında duruyordu. Başlarının üzerinde trenler gelip geçiyor, Seth ayaklarının altındaki beton zeminin titrediğini hissediyordu.

Seth platforma geldiğinde, çoğu ellerinde bavullar taşıyan dağınık insan gruplarıyla karşılaştı. Platformun sonuna kadar yürüyüp durdu. Tepede asılı olan saat 13:20'yi gösteriyordu ama tren gelmemişti. Bu sıra dışı bir durumdu. Hollanda'da trenler hiç gecikmezdi.

Merdivenden gelmekte olan gölgesini gördüğünde, Seth platformun diğer ucuna doğru yürümeye başladı.

Adam çabucak başka tarafa döndü ve ilgisizmiş gibi görünmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Ya adam beceriksizdi ya da amirleri Seth'in takip edildiğini bilmesini istiyordu.

Birkaç saniye sonra, Schiphol treni istasyona girdi ve homurdanarak durdu. Bir an sarsıldıktan sonra kapılarını açmadan önce bolca duman bıraktı. Bir sürü yorgun yüz trenden dışarı döküldü. Ellerindeki bagajlara bakılırsa, Amerika'dan gelen öğle üzeri uçağı alana inmiş olmalıydı.

Seth trene doğru adım attı ve etrafına bakındı. Deli bakışlı adam çoktan binmişti. Bir profesyonel, son ana kadar beklerdi.

Kapılar kapandı ve tren hareket etti. Platform yavaşça kayarken Seth pencereden dışarı baktı. Sonra aniden kendilerini parlak güneşin altında, limanla Oos-terdok arasında yılan gibi kıvrılırken buldular.

221

LEWIS PERDUE

Tren çoğu endüstriyel mahallelerden oluşan güneydoğuya doğru ilerliyordu; sonra yumuşak bir şekilde güneye döndü. Amstel istasyonunu geçtikten sonra açık alana doğru yöneldiler. Deli bakışlı ince yapılı adamın diğer vagona olduğunu düşündükçe, Seth'in avuçları terliyordu. Acaba adamın Zoe ve Los Angeles'taki ölümlerle ne ilgisi vardı? Doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ederken, zihninde küçük bir şüphe tohumu belirip kayboldu. Acaba Stratton'ı mı beklemeliydi? Seth beklemek konusunda asla başarılı olamamıştı.

Amstelveen'e girerken tren yavaşladı. Burası, Amster-dam'm güneyinde, Amsterdamse Bos denen geniş bir ağaçlıklı parkla havaalanından ayrılan bir semtti. Seth, havaalanına giden yarım düzine insanla birlikte vagonun indi. Arkasına bakmaya gerek duymadı. Deli bakışlı adamın oralarda bir yerde kendisini takip ettiğini biliyordu.

Tren istasyonundan doğruca Amsterdamse Bos'a giderken zamanını iyi kullanıyordu. Yürümeye devam ederken, Zoe ile birlikte o parkta gök mavisi bir göletin yanında yaptıkları pikniği hatırladı. Zoe o zamanlar hâlâ öğrenciydi ve Van Gogh Müzesi'ndeki halka açık olmayan koleksiyonu incelemeye gelmişti. Seth onu işinden uzaklaşmaya ikna etmiş, Zoe de buna memnun olmuştu.

Birlikte bisiklet kiralayarak hava kararana kadar parkta dolaşmışlardı. Dolaştıkları yerler ve geçirdikleri gün, Seth'in hafızasında hâlâ tazeliğini koruyordu.

Seth parkın doğu sınırına doğru yürüdü. Toprak kış yağmurlarından dolayı yumuşaktı ve neredeyse her yer ıslak yapraklarla kaplıydı. Seth çabucak ağaçların arasına daldı.

Dar asfalt yolu çabucak geçtikten sonra genç sedir ağaçlarından oluşmuş bir koruluğa girdi. Sedir ağaçlarının arasından yolu rahatça görebiliyordu. Burası beklemek için iyi bir yerdi.

222

)

TANRI'NIN KIZI

Zaman hızla akıyordu. Seth saatine baktı. Hâlâ kimse görünmüyordu. Yoksa adamı atlatmış mıydı? Nefesi havada buhar oluştururken, soğukta beklemeye devam etti. Uzaktan jet motorlarının güçlü uğultusunu duyuyordu. Trafik gürültüsü duyulmuyor, etrafta araba görünmüyordu ve daha da önemlisi, deli bakışlı adamdan hiç iz yoktu.

Seth tam geri dönmeye karar vermek üzereyken, adam yolun karşı tarafında ağaçların arkasından ortaya çıktı. Açık alanların tehlikesinden korkan küçük bir yabancı hayvan gibi ağaçların bittiği yerde durdu. Sonra yolda hızlı adımlarla ilerledi ve tekrar ağaçların arasına daldı. Seth, adamın yere baktığını görünce, yumuşak toprakta bıraktığı belirgin ayak izlerini takip ettiğini anladı.

Adam önünde uzanan ayak izlerinden başka bir şeyin farkında değilmiş gibiydi. Tam sedir koruluğunun önüne geldiğinde, başını kaldırdı. Aniden durarak Seth'in yüzüne korku dolu gözlerle baktı. Seth, Magnum'u adamın göğsüne doğrultmuştu ve karşısındakinin yüzünde beliren korku ifadesini izliyordu.

"Lütfen, yapmayın!" dedi adam, ellerini kaldırarak. "Kötü bir niyetim yok."

"O zaman neden beni takip ediyordun?"

"Bulmak... neyin peşinde olduğunuzu bulmak için," dedi adam.

"Bilmek isteyen kim?"

"Birçok kişi. Bunu biliyorsunuzdur."

Seth başıyla onayladı. "Bunu biliyorum ve kimin hangi tarafta olduğu konusunda da iyi bir yargım vardır. Benim tarafımda olan insanlarla konuştum; seni tanımıyorlar."

"Belki de onlar yanlış taraftadır," dedi adam, nazikçe.

223

/

LEWIS PERDUE

"Belki," dedi Seth, "ama sanmam." Seth öne doğru bir adım attığında, adam geriledi, yaprakları dökülmüş bir meşe ağacının köklerine takıldı ve arkaya doğru devrilerek sırtı ağacın gövdesine dayanmış halde kık üstü oturdu.

"Beni neden takip ediyordun?" diye sordu Seth, adamın yanında dikilirken.

"Emrinde olduğum insanlar sizinle ve tabloyla ilgileniyorlar."

"Tabloyu nereden biliyorsun?" diye sordu Seth, düz bir sesle.

"Biliyoruz."

Seth hızla öne doğru atıldı ve adama vurmak için elini kaldırdı.

"Durun!" dedi adam, Seth'i söz dinlemeye ikna edecek kadar güçlü bir sesle. Bu, insanlara emir vermeye alışkın birinin sesi.

"Pekala," dedi Seth. "Duracaksam, karşılığında bir şey istiyorum. Bilgi."

"Siz bilmek istediğiniz her şeyi söyleyeceğim, Bay Rid-geway," dedi adam. "Ama bir namlunun ucunda değil."

Seth uzunca bir an ona baktı ve başıyla onayladı. Birkaç adım geri çekilip silahını ceketinin cebine koydu. Adam yavaşça ayağa kalktı ve giysilerine yapışmış olan toprağı ve yaprakları silkeledi. “Adım Kent Smith; Katolik Kilisesi’nin hizmetindeyim. Vatikan için arşivci olarak çalışıyorum.” “Tanrım,” dedi Seth. Smith gözlerini kırıştırdı. “Tabloyu siz de mi istiyorsunuz?” Smith başıyla onayladı.”Emrinde çalıştığım insanlar istiyor.” “Ne tarafa baksam, lanet olasıca şeyi isteyen birileriyle karşılaşıyorum.”

224

TANRI’NIN KIZI

Smith yine yüzünü buruşturdu. “O tablodan kurtulana kadar, etrafınızda giderek daha çok insan bulacaksınız,” dedi. “Bu konuda size yardımcı olabiliriz.” “Kim ‘biz’?” “Vatikan içinde, kendini tablonun ve tabloyla ilgili paha biçilmez dinsel kalıntıların yanlış insanların eline geçmemesi için mücadele etmeye adanmış küçük ama güçlü bir grup.” “Siz iyi adamlar mısınız yani? Bana anlatmaya çalıştığın şey bu mu?” “Olayları basite indirgemeyin, lütfen, Bay Ridgeway. Biz tarihi değiştirebilecek şeylerle uğraşyoruz.” Smith’in sesinde katı bir ton vardı. “Bu sandığınızdan çok ama çok daha büyük bir şey. Büyüklüğü sizi, beni veya karınızı çok aşıyor.” “Sana saçmalık istemediğimi söyledim,” dedi Seth. “Benim için karımı geri almaktan daha önemli bir şey yok.” “Size yardım edebiliriz,” dedi Smith. “Biz, bizim büyüklüğümüzde bir organizasyonda kaçınılmaz olan tacizleri, politik mücadeleleri ve güç oyunlarını sona erdirmekten sorumlu küçük bir grubuz. İşler... ve insanlar... her zaman göründükleri gibi değildirler.” “Bir Vatikan arşivcisinin Amsterdam’da casusluk oynaması gibi mi?” Smith ilk kez gülümsedi. “Kesinlikle,” dedi. “Aynı şekilde, hem sizin hükümetinizde hem de benim kilisemde, yüksek pozisyonlarda bulunan ama göründükleri gibi olmayan insanlar da var.” O anda, saniyenin binde birlik bir parçasında, Seth adamın paltosunun önünde uğursuz bir kırmızı nokta gördü. Bir an sonra, ağaçların arasında yankı-

225

LEWIS PERDUE

lanan bir gümbürtü koptu. Seth kırmızı noktanın ne olduğunu ancak o zaman anlayabildi; bir keskin nişancının dürbünlü tüfeğinin lazer işaretçisi. Seth, merminin Smith’in göğsüne girerken çıkardığı sesi duydu ve adamın darbenin etkisiyle arkasındaki meşe ağacına savrulduğunu izledi. Bir an paniğe kapılacağını hissedince, eski polis dürtülerinin kontrolü ele almasına izin verdi. Smith’i paltosunun yakasından yakaladığı gibi sedirlerin arkasına doğru çekti, yanma çömeldi ve birkaç el daha tüfek atışı duydu. Neredeydiler? 357 Magnum’u cebinden çıkardı. Yüksek güçlü tüfekler, dürbünler ve lazerlerle çok uzaklarda, Magnum’un menziline çok dışında olabilirlerdi. Orman tekrar sessizleşti. Seth düşmanlarını duyabilmek için kulak kabarttı ama duyabildiği tek şey, Smith’in kesik nefesleriydi. Seth eğildi ve adamın söylediklerini duymaya çalıştı. “Brow... brun...” Smith’in sesi kesildi. Seth ölen adamın üzerine eğildi ve son sözlerini duymaya çalıştı. Ama çok geçti. Adamın vücudunun gevşediğini hissetti. Broi... brun... Seth bölük pörçük heceleri zihninde toparlamaya, birleştirmeye çalıştı. Sonunda adamın söylemeye çalıştığı kelimenin “browra” olduğunu anladı. Brown? Bunun ne anlamı olabilirdi ki? Ama Seth’in rahibin son sözlerini düşünecek zamanı yoktu. Bir silah sesi duydu ve aynı anda bir merminin gözünün birkaç santim önünden geçerek ağacın gövdesine saplandığını gördü. Seth, adamın vücudunu bıraktı ve bir mermi seli ağaca gömülürken yana yuvarlandı. Ayağa fırlayan Seth, Magnum’u doğrulttu ve adamı bulmaya çalışarak

226

TANRI’NIN KIZI

deli gibi etrafına bakındı. Neredeydi? Görünmez bir düşmana nasıl saldırıyordu ki? Kendi sorusuna cevap veremeden, iki el daha ateş edildi ve ayağının dibindeki yapraklar havalandı. Nihayet onları gördü: İki kırmızı nokta; üç tane. Etrafında, yerde, giysilerinde dans eder gibi dolaşıyorlardı. Birden fazla tetikçi vardı. Seth şimdi nefes nefeseydi. Noktalardan uzağa yuvarlandı ve bunu yaparken, bir mermi yere gömülerek havaya toprak parçaları ve yaprak saçtı.

Seslerini duydu. Arkadan. Hayır. Önden. Her taraftaydılar ve yaklaşıyorlardı. Kırmızı noktalar geri dönünce, Seth bir kez daha yuvarlanarak kendini kurtardı. Ama tetikçiler bu kez daha yöntemsel, daha kasıtlı, daha sabırlıydılar. Seth duyduğu ilk sese doğru silahını doğrultup tetiği çekti. Ama açığı ya da şaşkınlık çıktığı duymadı. Sadece bir tüfek sesi daha yankılandı ve sağ tarafına saplanan merminin yakıcı acısını hissetti.

Tanrım! diye düşündü, el eliyle yaraya dokunup .kırmızı, yapış yapış kanı hissederken. Çabucak yokladığında, yaranın hafif olduğunu fark etti. Ama yine de yeterince yakındı. Fazla yakın. Dua etmeye, yardım istemeye çalıştı. Ama kelimeler, hatta düşünceler bile net bir şekilde gelmedi. Bunun yerine bir küfür savurdu ve Magnum'u cebine tıkarak daha önce geldiği toprak sete doğru koştu. Tam yolun sırt tarafına ulaşmıştı ki diğer tarafta ağaçların arasından çıkan adamı gördü. Adam elindeki tüfeği omzuna dayayarak doğrulttu. Refleks sonucu bir hareketle Seth yüzükoyun yere kapandı ve silahına uzandı. Bir an sonra bir mermi hemen önündeki toprağa saplanarak yüzüne küçük taş parçaları savurdu. Arkasındaki tetikçinin farkında olmayan Seth, ayağa fırladı ve Magnum'u kaldırdı.

227

LEWIS PERDUE

Tüfekli adam onu gördü ve ateş etmeye çalıştı. Ama bir tüfek uzak mesafeden bir tabancaya oranla çok daha tutarlı ateş edebilmesine rağmen, kesinlikle elverişsiz, hantal ve yavaş bir silahtı. Seth adamın göğsüne nişan alarak tetiği çekti. Bir an sonra bir mermi adamın göğsüne saplanarak ayaklarını yerden kesti ve geriye doğru savurdu. Adam elleri ve ayakları üzerinde yere devrilirken, Seth sırtındaki kırmızı deliği gördü.

Hemen silahını ceket cebine attı ve yere yuvarlandı. Tek şansı, önündeki beton kanalın içine dalıp kaçmaktı. Yoldan karşıya geçmeye çalışırsa, adamlara açık hedef sunmuş olacaktı.

Seth arkasında ağaçların arasında koşarak gelen adamların seslerini duydu. Önündeki beton kanala baktı. Omuzları fazla geniş, kanalın deliği fazla dardı. Eğer sıkışıp kalır ya da geçerken fazla oyalanırsa, adamlara kolay hedef olurdu.

Ama tek şansı buydu.

Seth çamurun içinde yuvarlandı ve kanalın ağzında durdu. Giysilerinin olabildiğince kaygan olmasını istiyordu. İçeri girdiğinde, boru tıpkı bir amfi gibi geldi; kendi nefes sesleri kulaklarına delice çılgınlıklar gibi geliyordu. Üstelik arkasındaki adamların seslerini de daha iyi duyuyordu. Seth ayak parmaklarıyla iterek, omuzlarıyla çirpınarak kanalın içinde ilerledi. Adamların sesleri giderek yaklaşıyordu. Şimdi onları rahatça duyabiliyordu.

“Onu artık göremiyorum!” diye seslendi biri, diğerine.

“Yolun karşı tarafına geçmedi,” dedi daha uzaktaki bir başkası. “Ben yolu kolluyordum.”

“Yolun kenarındaki çalılıklara saklanmış olmalı,” dedi üçüncüsü.

228

TANRI'NIN KIZI

Seth hızlı hareket etmişti ama tam ortasına ulaştığında, kanalın daraldığını gördü. Sıkışıp kalmıştı!

Arkasında çalıkların arasına dalan ayak sesleri duydu. Omuzlarını olabildiğince büzdü ama yine de kıpırdama- madı. Kanalın üzerine yapılmış olan yolun ağırlığı, boruyu hafifçe ezmiş olmalıydı.

“Burada yolun altından uzanan bir boru var.” Seth sesi net bir şekilde duymuştu. Ellerinin titrediğini, nefesinin kesildiğini hissetti. Zorlukla yutkundu.

“Feneri getir,” dedi seslerden biri.

Seth borunun içinde umutsuzca büzüldü ve döndü. Taş çıkıntılarının ellerini ve giysilerini yırttığını hissetti.

“İşte fener,” dedi bir ses. “Dikkatli ol. Eğer içeridey-se, eminim silahı da elinde hazır.”

“Belki emin olmak için içeri birkaç kurşun boşaltsak iyi olur.”

Seth gözleri kararına kadar vücudunu yavaş yavaş itti ama aniden daha kolay itebilmeye başladı.

Kurtulmuştu!

Ama zamanında başarabilecek miydi? Borunun içine ateş ederlerse, onu kesinlikle vururlardı.

Şimdi deli gibi sürünüyor, bir an önce diğer uca ulaşmaya çalışıyor, boruların birbirine eklendiği yerlerdeki keskin çıkıntılara aldırılmıyordu.

Gördüğü yuvarlak gün ışığı giderek büyüyor, giderek parlaklaşıyordu; nihayet başı ve sonra da tüm vücudu borudan çıktı.

Nefes nefese bir halde yana doğru yuvarlanarak borudan uzaklaştı ve olduğu yerde birkaç saniye yattı.

“Kıpırdamayın, Bay Ridgeway.”

Seth olduğu yerde donup kaldı. Zaman durmuştu.

“Yavaşça dönün ve ayağa kalkın.”

229

LEWIS PERDUE

Seth yavaşça sırtüstü yuvarlandı ve ayağa kalkmaya başladı. Karşısında fırça gibi bıyıkları ve şapkalı bir adam duruyordu. Elinde İngiliz SAS ve Münih'te İsraili rehinelere kurtaran Alman komandoların sevgilisi H&K MP5A makineli tüfek vardı. Yakın mesafede son derece öldürücü ve hızlı bir silahtı bu.

"Sakın aptalca bir şeye kalkışmayın," dedi adam, onun silaha baktığını fark ederek. "Hayatınız belirgin bir şekilde kısılır."

"Durma." Seth borunun diğer tarafından gelen sesleri, eski moda bir megafondan duyarmış gibi duyuyordu. Aniden bir silah sesi duyuldu; ardından üç el daha ateş edildi.

Adam sıçradı ve borunun ağzına baktı. Seth'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek adamın üzerine atıldı, yüzüne dirseğini olanca gücüyle indirdi ve dizini adamın bacak arasına yapıştırdı. Seth adamın testislerinin darbenin etkisiyle dümdüz olduğunu hissetti. Adam acıyla öne doğru katlanırken, şapkası kafasından uçtu.

Seth makineli tabancayı adamın zayıflayan elinden kaptı ve koşmaya başladı. Adam çığlık çığığa bağırıyordu. "Buraya! Ridgeway burada!"

Seth silâhın şarjörünü adama boşalttı, silahı yere attı ve ağaçların arasından Amstelveen'e doğru koşmaya başladı.

230

16

4ET^atron" adıyla tanıdıkları Moskova'dan gelen JL adam, deponun ofisindeki masanın yanında duruyor, öğle yemeklerini bitirmek üzere olan adamlara çatık kaşlarının altından bakıyordu. Ofisin ortasındaki eski ahşap masanın üzeri yağ içinde kalmış McDonald's paketleriyle doluydu.

Patron bu tür adamlardan hoşlanmazdı. Hepsi KGB ajanı, hepsi Moskova Mafyası'ndan alınma, hepsi Zhironovsky'nin organizasyonuna sadıktı. Bunlar, Hitler'e iktidar yolunu açan adamlarla aynı türde, aynı zihin yapısına sahip tiplerdi. Albay Eduard Molotov oradaydı. Hemen yanında, Sergiev denen şu dangalak duruyordu. Sergiev'in arkasında, Moskova'dan gelen adamın hayatı boyunca gördüğü en iri yapılı insan azmanı dikiliyordu. Hepsi ikinci sınıftı; hepsi sokak serserisiydi ve kişilik özellikleri, politik eğilimleri ve belirgin yetenekleri için onlara iyi para ödüyordu.

"Sophia'nın Çilesi'ni arayan çok sayıda istihbarat servisinden birinin yaklaştığını öğrendik," dedi Patron.

"Bu operasyon, açık nokta bırakamayacağımız kadar uzun zamandır devam ediyor." Duraksadı. "Buradaki işleri bağlamak... ne kadar sürecek?"

231

LEWIS PERDUE

"Çok değil," dedi Sergiev. "Depo neredeyse boşaldı. O lanet olasıca şişko bebeklerin sandıklanması bitti ve hepsi alıcıya gönderilmeye hazır. Yarın akşama kadar her şeyi halledip buradan gönderebiliriz. Tek sorun..." Bakışlarıyla ayaklarını, aşağıdaki Zoe'nin hücrelerini işaret etti.

"Evet," dedi Moskova'dan gelen adam. "Kızın oldukça güzel olduğunun farkındayım." Bütün adamlar başlarıyla onayladılar.

"Güzel, güzel," dedi adam. "Bu çok güzel. Yarın öğlene kadar buradan çıkmanızı istiyorum. Arkanızda hiçbir iz bırakmayın. Konsolosluğu arayıp bir kamyon isteyeceksiniz. Sonra operasyonla ilgili tüm dosyaların güvenli bir şekilde kamyonu taşımasını sağlayacak ve kamyonu mühürleyeceksiniz. Ondan sonra da iz sürülemeyecek bir şekilde kızı kurtulun. Öncesinde onunla ne yapacağınız umurumda değil. Onunla istediğiniz kadar eğlenebilirsiniz. Kızı bu aylık ikramiyeniz olarak düşünün."

"Çok cömertsiniz," dedi çam yarması, sırtarak.

4* 4* 4*

Thalia ve Zoe yerde emekliyorlardı. Yüzlerini yaklaşık bir metre genişliğinde kaymaktaşımdan dev bir parçaya yaklaştırmışlardı; bir Maya takvim taşı gibi yuvarlak ve üzeri seçkin görümlü rölyefler ve oymalarla doluydu. Efriz sanat stüdyosunun tam ortasında duruyordu. Tek başına kalmış olması, son perdenin kapanmak üzere olduğunun belirtisiydi.

O sabah daha önce Zoe gardiyanlarıyla birlikte stüdyoya geldiğinde, önceki akşam yaşadığı olayın etkisiyle davranışlarının değişerek adamların dikkatini çekece-

232

TANRI'NIN KIZI

ğinden ya da Thalia'yı şüphelendireceğinden endişe ediyordu. Ama bu efrizi sandıktan çıkardıkları andan itibaren, Zoe başka hiçbir şey düşünmemişti.

"Bu bütün hayatım boyunca gördüğüm en nefes kesici sanat eseri," dedi Zoe, şaşkınlıktan yumuşamış bir sesle.

“Bunu sanırım bugün yüzüncü kez söyledin.” Zoe cevap vermedi; kendini oymanın güzelliğine kaptırmıştı. Tanrı'nın taşa oyduğu bir tür tarihi bu. Tam ortada, heykeltıraşın başlangıçla ilgili yorumu vardı: Tanrı, cinsiyetsiz, hermafrodit bir üçleme biçiminde sunuluyordu; baba, anne ve çocuk üçlemesi gibi. Buradan, insanların tapınmak için kullandığı, merkezden spiral biçiminde çıkan antropomorfik avatarlar yayılıyordu. Ulu Tanrıça'nın Venüs figürleri tam ortadaydı ve giderek alanı grafik yorum olarak anlaşılabilir erkek figürleriyle paylaşıyordu.

“Bu açıklamaların yazıldığı dili anlamıyorum.” “Aramaik,” dedi Thalia. “Bu da beni M.Ö. 1000 yıllarında yapıldığı sonucuna götürüyor; tıpkı beraberinde gelen küçük etiket gibi. Pekala, izle beni.” Thalia oymalardan birini işaret etti. “Ulu Tanrıça'nın erkek yoldaşa alanı paylaştığını görüyoruz; genellikle oğlu ya da sevgilisi olarak temsil edilmiş. Bu, toplumun seksle bebekleri bağdaştırmasıyla başlıyor. Biraz daha.” Parmağını kaydırды. “Burada, Tanrıça'nın ve Tanrı'nın eşit boyda olduğunu görüyoruz.” Parmağı spiralde birkaç santim daha ilerledi. “İşler çabuk hızlanıyor; Tanrıça giderek küçülüyor ve nihayet hikâyenin sonuna geliyoruz.”

Parmağı spiralin dış ucuna doğru izledi ve çok büyük, yılanlar ve yapraklardan oluşan bir çemberin içindeki tek bir erkek figürünün üzerinde durdu. En dış ke-narda çok ince bir yazı şeridi vardı.

233

LEWIS PERDUE

“Açıklamada ne diyor?” diye sordu Zoe.

“Yehova,” dedi Thalia.

“Nefes kesici,” dedi Zoe, yerinde doğrulup gözlerini ovalarken. Bu kadar uzun süre minik, seçkin oymalara ve incecik yazılarla yazılmış açıklamalara dikkatle baktıktan sonra gözleri ağrımaya başlamıştı. “Yani Tanrı'nın biçimindeki değişikliklerin geleceğin bir yansıması olduğunu mu söylüyorsun bana?”

“Hiç şüphesiz,” dedi Thalia, elini uzatıp Zoe'dan kalkmak için yardım isterken. “Gel. Bana yardım et.”

Zoe bu inanılmaz kadına hayretle baktı. Böylesine muhteşem bir akademisyen, babasının dertleriyle sıkışıp kalmıştı. Geçen aylarda birçok kez babasının yerine bu işi yapmaya zorlandığı için şikayet etmişti. Zoe onu bir daha göremeyeceğini düşününce kalbinin ezildiğini hissediyordu. Thalia onun elini tuttuğunda, Zoe onun gücünü ve şefkatini hissetti; ve aralarında aylar boyunca böylesine yoğun bir entelektüel paylaşımın yarattığı ender bağlantıyı. Zoe gücünü ondan almıştı ve son günlerde onun sayesinde insan kültürünün uzak geçmişine ilgili çok şey öğrenmiş, çok daha derin bir anlayışa sahip olmuştu.

Thalia ona bakarken, yüzündeki endişe kendini hemen belli ediyordu. Zoe bakışlarını kaçırdı ve Thalia'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

“Sen iyi misin?” diye sordu Thalia.

Zoe ona bakmaktan kaçındı. “İyiyim.”

“Yani, eğer konuşmak istersen...”

Kaçınılmaz ayrılığın ağırlığı kendini hissettiriyordu. Zoe, Thalia'nın bu ayrılığı kendisinin ölümü olarak yorumladığının farkındaydı.

“Hayır,” diye yalan söyledi Zoe. “İstemiyorum.” Ama istiyordu! Nasıl kaçmayı planladığını söyleyerek Thalia'ya

TANRI'NIN KIZI

lia'nın endişelerini hafifletmeyi çok istiyordu. Ama en masum, en küçük bir ağızdan kaçırma bile, planlarını altüst etmeye yeterdi ve bu Zoe'nin tek şansını da yok ederdi. Planı gerçekleştirmek bile yeterince zor olacaktı zaten. Her şey gizlice ve mükemmel bir şekilde olmalıydı.

“Eğer eminsen...”

“Kesinlikle eminim,” diye kestirip attı Zoe, istediğinden daha öfkeli bir tavırla. Thalia ona şaşkın gözlerle baktı.

Uzunca bir an öylece durup birbirlerine baktılar: Solgun tenli, atletik yapılı bir Amerikalı, iri yapılı, kendini belli eden, zeytin tenli ve kıvrıkcık kızıl saçlı bir Rus kadınla göz göze. Hafif bir gülümseme yüzündeki endişeli ifadeyi yumuşatınca, Zoe onun koyu renk gözlerinde bir anlayış sezindi.

“Asıl istediğim şey, bunun hakkında daha çok şey öğrenmek.” Zoe taşı işaret etti. “Yani, erkekler günün birinde uyanıp da kendi kendilerine ‘Biz de çocukların doğumunda pay sahibiyiz ve daha güçlüyüz, haydi bütün kontrolü ele alalım,’ demediler herhalde.”

Thalia ona inanamayan gözlerle baktı. “Kafanda ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Ama umarım Tanrı yanında olur.”

“Olacak,” dedi Zoe, kendi inancının gücüne şaşırarak. Sonra başıyla taşı işaret etti. “Haydi, anlat.”

“Haklısın. Bu geçiş süreci uzun bir zaman aldı. Uygarlığın Tannça'dan Yehova'ya geçişi için altı ila sekiz bin yıl geçmesi gerektiğini unutma. Sanırım Cennet Bahçesi dönemi, erken dönem insanların küçük yerleşim merkezlerinde rahatsız edilmeden ve diğer yerleşim merkezleriyle büyük ölçüde bağlantıya

girmeden yaşadıkları bir dönemdi. Ama kadınlar bütün bunları değiştirdiler ve bunu yaparken, Ulu Tanrıça'nın da yıkılışını hazırladılar.

235

LEWIS PERDUE

“Tarımı icat edenler kadınlardı, çünkü çocukların yükü onların üzerindeydi. Bir yandan bebeklerini besler ve onları hayatta tutarken, bir yandan da dokuma yapmayı ve yabancı bitkileri yetiştirmeyi öğrenebilirsin... ama avlanırken bunu yapamazsın. Bu yüzden, toprağı ekip biçmeye başladılar ve zaman içinde uygarlık bu yöntemle daha rahat ve çok daha fazla yiyecek elde edilebildiğini fark etti. Tarım, ailelerin büyümesini sağladı. Avcı-toplayıcı kadınlar, iki bebeğin doğumu arasında dört-beş yıl beklemek zorundaydılar, çünkü sürekli hareket halindeydiler ve anneler çok fazla çocuğı taşıyamıyorlardı. Buna ek olarak, tarım olmadan çok sayıda çocuğı besleyemezsin. Ama aile kendi tarla-larıyla yerleşik düzene geçtiğinde, hayatta kalmak için hareketliliğin önemi kalmadı ve bebekler de giderek birbirlerine daha yakın sürelerle doğmaya başladılar.

“Yerleşim merkezleri giderek büyürken ve birbirleriyle rekabet etmeye başlarken, erkeklerin üstün fizik gücü daha da önem kazandı. Bu, özellikle tarım iyice gelişmeye başladığında oldu, çünkü sürekli bir orduyu, hükümet bürokratlarını vesaire insanları desteklemek için, bir toplumda çiftçilere ihtiyaç vardır; avcı-toplayıcı toplumlar bunu mümkün kılacak miktarda yiyecek üretemezler. Ama tarımın da kendine göre sorunları vardı. Öncelikle, geniş toprakları sahiplenmeyi ve diğerlerini oradan uzak tutmayı gerektiriyordu. Aynı zamanda bir nüfus patlamasını da destekliyordu, çünkü ne kadar geniş toprak varsa, o kadar fazla insana yiyecek sağlanabiliyordu ve bunu yapabilmek için de daha fazla insan gerekiyordu.

“Geçmişte savaşlar çok enderdi ama nüfusun artması, erkeklerin evlerini ve toplumlarını korumak için birbirleriyle savaşması anlamına geliyordu. Gerçek şu ki

236

TANRFNIN KIZI

uygarlığı küçük komün toplumlarından tam ölçekli hükümet yapılarına yükselten şey, güvenlik ihtiyacıydı.”

“Yani, bu mantığı kabul edersek,” dedi Zoe, “erkeklerin bu yeni kazandıkları gücü yürekten kabullendiklerini ve tamamen tapındıkları Tanrıça'nın merhametinde olmadıklarını anladıklarını söyleyebiliriz. Bu yüzden, toplumun yönetiminde pay sahibi olmak istediler ve böylece erkek ilah ortaya çıktı.”

“Dünyevi nimetlerden de pay istiyorlardı. Anaerik sistem, sahip olunan tüm mülklerin kadından kadına geçirilmesine izin veriyordu; çocukların mirası anne tarafından geçiyordu, çünkü babalığı kanıtlamak mümkün değildi.

“Kültür olarak, erkekler bir şeyleri değiştirecek pozisyondaydılar. Daha iri, daha güçlüydüler ama toplumun dini inançları, toprakları ve mülkleri kadınların elinden almalarına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Bunun bilinçli verilen bir karar olduğunu sanmıyorum... yani devasa boyutlarda bilinçli bir komplodan söz etmek zor. Ama bin yıldan uzun bir süre içinde, babalık hakkını güçlendirecek türden evlilikle ve cinsellikle ilgili kanunlar getirildi. Tekeşlilik ve evlilik dışı cinsel ilişkiye karşı yasaklar, bir erkeğin hangi çocukların kendisine ait olduğunu anlamasını ve böylece yeni kanunlara göre mirasını eşit olarak paylaşırabilmesini sağlıyordu. Başlangıçta, erkekler mülkiyeti azar azar paylaşmaya başladılar ve zaman içinde elbette ki hepsini alıp kadınları da mülkiyet konumuna indirgediler. Ama kanunları uygulayabilmek için, herkesi boyun eğmeye teşvik etmek için Tanrısal bir otoriteye ihtiyaçları vardı.”

“Yani insanların ihtiyaçları olan Tanrı'yu yarattıklarını söylüyorsun,” dedi Zoe, önceki gece yıllardan beri ilk kez ettiği dua kulaklarında çınlarken. “Bu teoriye

237

LEWIS PERDUE

göre, Tanrı bilinmeyi açıklamak için insanların yarattığı bir araç ve Ofnu kendi ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde değiştirdiler. Öyle mi?”

Thalia başını efrize doğru çevirdi ve işaret etti. “Tanrı değişmez,” dedi. “En azından, ben öyle inanıyorum. Sadece, kültür ve uygarlık değiştikçe, bizim de Tanrı'yu algılayış biçimimiz değişir. Sanırım bu sanatçının bize anlatmaya çalıştığı şey de bu.

“Şunu izle,” dedi Thalia. Parmağı, Ulu Tanrıça oymasının hemen yanındaki küçük bir Aramaik yazıya gitti. “Tanrıça gücünü kaybederken, tecavüzle ilgili kanunların nasıl değiştiğine bir bak: M.Ö. 2000'de, Sümer devletinde eğer bir erkek bir kadına tecavüz ederse, evlilik durumuna bağlı olmaksızın idam edilirdi. Bin yıl sonra ise, eğer bir erkek evlenmemiş bir kadına tecavüz ederse, kadının babası ya da kocası, tecavüz eden kişinin karısına ya da kızına tecavüz etme hakkına sahip oluyordu. Buna ek olarak, tecavüze uğrayan kadının saldırganla evlenmesini gerektiren kanunlar da görüyoruz.”

“Mide bulandırıcı.”

“Hı-hım. Ama hepsi önümüzde; Tevrat’ta da yazılı ve işler daha da kötüleşmiş. Eğer tecavüze uğrayan kurban evli ya da dâlal ise, öldürülmesi gerekiyor. Şimdi unutma, günümüzde bile Hıristiyanlık, Musevilik ve İslam temelcileri, bu kanunlara harfiyen uymaları gerektiğini düşünüyorlar.”

“Bu çok moral bozucu,” dedi Zoe. “Temelde, Ulu Tanrı’ya tapınma eğilimi bastırılırken, kadınlar topraklarını ve mallarını, soyadlarını çocuklarına geçirme haklarını kaybetmiş ve et parçaları haline gelmişler; yani erkeklerin oyuncağı olmuşlar.”

“Bugün bile,” dedi Thalia, “muhafazakar Yahudi erkeklere her gün şöyle dua etmeleri öğretilir: ‘Evrenin

TANRI’NIN KIZI

Efendisi, Ulu Tanrı’ya beni kadın olarak yaratmadığı için şükürler olsun.’

“Hepsi orada,” dedi Thalia, efrizi işaret ederek. “İncil’de, Kuran’da, Tevrat’ta. Cinsel kanunlar ve cezalar, kadınları hedef alıyordu ve kadınlara uygulanıyordu. Eski çifte standardın başlangıcı bu.

Çocukların babalarının kimliği belli olabilsin diye, ahlak ve bekaret kanunları kadınlara diretildi.”

Uzunca bir süre sessiz kalıp, üzerlerine binen bin yıllık yükü hissederek düşündüler. Sessizliği bozan Zoe oldu.

“Bordürdeki yılanlar ve yapraklar ne anlama geliyor?”

“Sanatçının cüretkar bir ifadesi,” dedi Thalia. “Eğer doğru okuyorsam, Tanrı’ya küfür.”

“Yani?”

“Sanatçı, Ulu Tanrı’ya’nın gücünü tamamen kaybetmediğini ifade ediyor. Yılan ve incir yaprağı - şuradaki yani – Ulu Tanrı’ya’nın en önemli ve en güçlü sembollerinden ikisidir. Yaratılış’ın yazarlarının Şeytan’ı yılan olarak göstermelerinin nedeni buydu; Ulu Tanrı’ya’nın kötü olduğunu söylüyorlardı. Tapınaklarını kapatıp Ulu Tanrı’ya tapınılmasını engellemek için, onu olabildiğince kötü göstermek zorundaydılar.”

“Kontrol mekanizması.”

“Öyle de denebilir,” dedi Thalia. “İncir ağacı onun tapınağıydı; bu yüzden Tevrat’taki peygamberlerin ağaçların altındaki sunaklara saldırdığını görürsün. Yehova resmi ilahları olduktan sonra bile, insanlar Ulu Tanrı’ya tapınmak için bu sunaklara gidiyorlardı. Tapınma ve komünyon, incir ağacından meyve yemeyi de içeriyordu; ama yedikleri meyveler arasında üzüm de vardı, inanan kişi meyveyi yediğinde, Tanrı’ya’nın vücudunu paylaştığını düşünüyordu.”

239

LEWIS PERDUE

“Hıristiyanlık dinindeki komünyonun temeli bu mu yani?”

Thalia başıyla onayladı. “Hıristiyanlık ve Musevilik dinlerinin geçmişten getirdikleri ortak bir özellik. İnsanların açlığını bastırmak için eski, yasak dinin bazı geleneklerini almışlar... ama son gülen Ulu Tanrı’ya olmuş.”

“Nasıl yani?”

“Yunanlılar O’nu Kibele ve Artemis olarak anıyorlardı. Ama Constantine bütün imparatorlukta Tanrı’ya tapınılmasını yasakladıktan sonra bile, inançlı insanlar Tanrı’ya tapınmalarını Bakire Meryem sunakları haline getirdiler. Vatikan’daki eski tutucuların en büyük korkularından biri de bu. Meryem’e duyulan saygının, Tanrı’ya tapınmanın biçim değiştirmiş bir hali olduğunu biliyorlar.

“Roma’ların ve benim halkımın erkek İsa’yı öldürmelerinin nedeni de buydu. Çünkü o erkeklerle kadınların eşit olduğuna inanıyordu; Musevi ve Hıristiyan Gnostikler, Tanrı’yı hem erkek hem de dişi olarak görürler; Ölü Deniz Parşömenleri’ni yazan Eseniler de Tanrı’nın hem erkek hem de kadın olduğuna inanıyorlardı. Eski dini metinlerin hepsini istedikleri gibi san-sürleyemiyorlardı bile. Süleyman’ın Bilgeligi ve Özdeyişler Kitabı, dışıdan Bilgelik olarak söz ederken son derece açıklar. ‘Sophia’ Yunanca bilgelik demektir.”

“Sophia mı?” Zoe kalp atışlarının hızlandığını hissetti; bütün vücudunu bir heyecan dalgası sardı. “Sanırım o da bir Mesih idi.”

“Olduğunu biliyorum,” dedi Thalia. “Mafyacılık oynayan şu serserileri dinlerken, Kreuzlingen’deki asıl amaçlarının ne olduğunu öğrendim.”

“Aman Tanrım,” dedi Zoe. “Bütün parçalar yerine oturuyor.”

240

TANRI’NIN KIZI

Thalia başıyla onayladı. “Sanırım İznik’teki konferans, aslında İsa ile ilgili olduğu kadar, Sophia ile de ilgiliydi. Muhafazakar Hıristiyanlar, ‘Bilgelik’ kelimesini eril hale getirerek ‘Logos’ demişlerdi. Asıl sorun, asıl he-retikler, kilisenin kökenlerine dönmesi - yani Logos değil, Sophia olması - ve onun Yaratıcı’nın orijinal ve ayrılmaz bir parçası olması gerektiğini söyleyenlerdi. Tanrı’yı tek bir cinsiyete veya tek bir

kişiliğe indirgemeye çalışmanın yanlış olduğunu vurguluyorlardı. Bunun sonsuzluğa insan sınırlaması getirmek ve dolayısıyla Tanrı'ya küfretmek olduğunu söylüyorlardı.”

“Görünüşe bakılırsa yenilmişler.”

“Şimdiye kadar,” dedi Thalia. “Ama buradaki sanatçımızın eseri de aynı kavramdan söz ediyor,” dedi sonra. “Şu bütün dış çevreyi saran açıklamayı görüyor musun? Erkek, kadın ve çocuk olarak Tanrı'dan Yehova olarak Tanrı'ya kadar içerideki her şeyi kapsayan kelimeyi?”

Zoe diz çöktü ve parmaklarını antik yazının üzerinde gezdirdi.

“Oradaki Aramaik, sürekli olarak tek bir kelimeyi tekrarlıyor,” dedi Thalia. “Aslında bu bir isim: Sophia.”

Zoe aniden parmakları yanmış gibi korkuyla geri sıçradı.

241

17

S

aat sabahın üçüydü ve her yer kapkaranlıktı. Zoe Ridgevay hücreindeki antika bilgisayarın karşısında oturuyor ve küfrediyordu.

“Lanet olsun!” Elini masaya indirdi. “Bunu yapma bana şimdi! Şimdi olmaz!” Fotoğraflardan, belgelerden, detaylı kaynaklardan ve Max'in titizlikle tuttuğu kayıtlardan oluşan dosyaları ana bilgisayardan kendi bilgisayarına aktarırken, eski model PC'nin harddiski sürekli dolup duruyordu.

Zoe Windows Gezginini açtı ve silecek başka dosyalar aradı; daha fazla yer olmalıydı. Sanat stüdyosundaki ana makineyi henüz kapatmadıkları ve diğer her şey gibi ortadan kaldırmadıkları için şanslı olduğunu düşünerek kendini rahatlattı. O akşam her zamanki gibi bileğinde kelepçeyle hücrelerine yürürken, depodaki hareketlilik aniden artmıştı. Akşam yemeği geç yenmişti. Geçen ayların güvenilir düzenliliği aniden yoğun bir telaşla değişivermişti. Kendisinin de fark edeceğini bildiklerini tahmin ediyordu. Belki de onu korkutmak istiyorlardı.

Ama buradan kurtulabileceği düşüncesi, bütün korkuyu içinden atan bir heyecan yaratmıştı. Zoe şimdi PC'de-ki dosyaları acımasızca siliyor, harddiski tüm gereksiz imgelerden, dosyalardan ve yazılımlardan temizliyordu.

242

TANRI'NIN KIZI

Ardından geri dönüşüm kutusunu boşalttı. 160 megabayt daha elde etmişti. Olabildiğince çok veri toplamaya kararlı bir şekilde, bilgisayar ekranındaki dakikalar birbiri ardına akarken, Zoe kopyalama işlemine devam etti.

Dosyalar ana makineden kendi harddiskine kopyalanırken, Zoe kaçış için yaptığı hazırlıkları bir kez daha gözden geçirdi. Yatağı parçalara ayırmıştı; ısıtıcı masanın yanında yere bakacak şekilde yan yatırılmıştı ve fişi kapının yanındaki prize takılıydı. Soğuk ellerini ısıtmak için ovalayıp koltukaltlarına soktu. Isıtıcı son derece ilkel ve gürültücü olsa da, onu kapadığından beri soğuğu daha belirgin hissetmeye başlamıştı. Gardiyanları ona hiç palto ya da mont vermemişlerdi. Bu gece üzerinde üst üste giydiği iki tişört - ona verdikleri tek şey buydu - kalın pazen gömlek ve yünlü pantolondan başka bir şey yoktu. Ayaklarındaki ucuz sahte deri ayakkabılar neredeyse paramparçaydı ama bu gece onu yırtılmadan taşıyacaklarından emindi.

Bir tırnak çitçiti - hücrelerinde tutmasına izin verdikleri en ciddi alet - masanın üzerinde, bilgisayar monitörünün yanında duruyordu. Harddiskin vidalarına ve ısıtıcının kapağına yaptığı başarılı saldırı sonucunda çitçitin ucu ve minik törpüsü eğilmişti.

PC'nin harddiski vınlayıp dururken, Zoe tavana baktı; daha önce şiltesini desteklemek için yatağın demirlerine bağlı olan tellere. Şimdi ip haline getirilmiş yatak örtüsüyle tavandaki yangın musluğuna bağlanmıştı. Yatak örtüsünün bir ucu tele bağlanmış, ters dönmüş bir “V” oluşturmuştu. Derme çatma ip borunun üzerinden dolaşıyor, sonra tekrar yere iniyordu ve masanın bacağına bağlanıyordu.

Zoe kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki harddiskin ağ bağlantıları üzerinden dosyaları indirdiğini nere-

243

LEWIS PERDUE

deyse duymuyordu. Gözleri ve düşünceleri bir kez daha hazırlıkları taradı ve bir kusur aradı; eğer bir daha güneşi görmek istiyorsa, bütün adımlar kusursuz olmalıydı.

Seth'i bir daha görmek istiyorsam.

Isıtıcının kablосundan çektiği bir teli, tel ızgaraya bağlamıştı. Çitçiti kullanarak ısıtıcının “sıcak” tellerinden birini kesmiş ve yalıtımını çıkarıp atmıştı. Sonra fişi ve uzatma kablосunun uçlarını kesmiş, her iki uçtaki üç telden ikisinin yalıtımını kaldırmıştı. Kesik kablonun bir ucunda, iki telin her birini ısıtıcının kablосunun tek açık teline bağlamıştı. Bağlantıları sıkıca büktükten sonra, yatak örtüsünden kopardığı şeritleri kullanarak onları bağlayıp sarmıştı ama bunu yaparken amacı yalıtım değil, bağlantıları

sabitlemektir. Son olarak, yatak örtüsünü masanın bacağına bağlayarak hareketin bağlantıları koparmasını engellemiştir.

Bundan sonra, elektrik kablosunun diğer ucunu güç kazandırmak için metal şilte desteğinin tellerine sarmıştı. En sonunda, iki çıplak kablo telini birbirinden birkaç santim uzak olacak şekilde ızgaraya sarmıştı ve onları da yatak örtüsünün şeritleriyle sararak sabitlemişti. Isıtıcıya giden elektrik, varyant yapacaktı; prizden geldikten sonra kablonun kesik tellerinden birine gidecek ve diğer telle ısıtıcının teline girecekti. Yoksa elektrik aksi yönde mi hareket ediyordu? Hayır. Eğer babasının öğrettiklerini doğru hatırlıyorsa, alternatif akım her iki yönde de hareket ederdi. Önemli olan, ısıtıcı çalıştığında yatak tellerinin devreyi tamam-lamasıydı; Avrupa’da kullanılan 220 volt standart akım, bütün metal şilte desteğini bir anda elektrikle dolduracaktı. Zoe pantolon ceplerini kontrol etti ve elektrik kablosundan söktüğü fiş ucunun cebinde olduğunu fark etti. Üç telin de yalıtımını kaldırmış, hepsini

244

TANRI’NIN KIZI

bağlamış ve yatak örtüsünün geri kalan şeritleriyle dikkatle yalıtılmıştı.

Zoe hazırlıklarını gözden geçirmeye o kadar dalmıştı ki harddiskin dosya transferini tamamlayarak durduğunu fark etmedi. Üst kattaki ofisten gelen ayak sesleri onu ana döndürdü. Korku, soğuk çelik bir el gibi kalbini sıktı. Daha önceleri birkaç kez gecenin tuhaf saatlerinde beklenmedik baskınlar yaparak hücrelerini kontrol etmişlerdi.

Acaba her şey sona ererken bunu yine yaparlar mıydı? Yoksa işini bitirmek için geliyorlar mıydı?

Ayak sesleri devam etti. Biri yürüyordu.

Lütfen, Tanrım, diye dua etti. Sadece tuvalete gidiyor olsun.

Tamamen hazır olmadan çam yarması gardiyanın ve Sergiev’in kapıda görünmesinden korkarak, Zoe ayağa fırladı. Ana makineden istediği her şeyi alıp almadığını daha fazla umursamayarak bilgisayarı kapadı. Kısa bir an için Windows 95’i ilk kez güvenli olmayan bir şekilde kapadığını düşündü. Ama aksi takdirde, kapanması için birkaç dakika beklemesi gerekecekti.

PC kapanınca, Zoe harddiskin veri ve güç kablolarını söküp parçayı yerinden çıkardı. Ortalama bir kitap kalınlığında ve büyüklüğündeydi; sadece biraz daha kısaydı. Pantolonunun arka cebine sıkıca oturmuştu. Üst kattaki ofisten artık ses gelmiyordu.

“Zamanı geldi, hayatım,” dedi Zoe, yüksek sesle. Adamlar hücrelerine gelmiyorlarsa bile, önceki gece kaçış planı kafasında belirlediğinden beri zihninde defalarca provasını yaptığı gibi, artık süreci başlatabilirdi.

Daha fazla beklemeye gerek yoktu.

Bir an için durup başını eğdi. “Tanrım,” diye dua etti yüksek sesle, “bu senin planın; kendi başıma asla dü-

245

LEWIS PERDUE

şünemezdim. Lütfen doğru yapmama yardım et.” Gözlerini açtı. Sonra başını kaldırıp yukarı bakarak ekledi: “Lütfen.”

Üst katta birinin sifonu çektiğini ve suyun odanın köşesinden aşağı inen kalın siyah borudan aktığını duydu. Tuvalet. Bu iyiye işaret, diye düşündü.

Zoe harekete geçti ve her adımı planladığı gibi izlemeye başladı. Önce bilgisayar kasasını ve monitörü yere indirip masayı boşalttı. Sonra ince şilteyi üçe katlayıp masanın bir ucuna koydu.

Ardından, söktüğü yatağın parçalarını alıp, yatak örtüsünden geri kalan son şeridi kapının önünde tam ayak bileği seviyesinde bubi tuzağı gibi gererek bağladı. Ellerinin titremesini bastırmaya çalışırken, Zoe yatağın son parçasını kaptı; bu, ucunda uzun bir vida bulunan ayaklardan biriydi. Masanın üzerine koydu ve sonra şimdi elektrik verilmiş olan metal ızgaranın asılı olduğu çarşaf şeridini çözdü.

Kalbi deli gibi atarken, Zoe avuçlarını pantolonuna silip masanın üzerine çıktı.

“Lütfen bana yardım et,” diye dua etti tekrar. “Bunu tek başıma yapamam.”

Sonra kararlı bir tavırla derin bir nefes aldı, yatak ayağını aldı ve başının üzerinde kendisine en yakın noktadaki yangın musluğuna savurdu. Darbenin etkisiyle odanın içinde metalik bir gürültü yankılanırken, üst kattaki ofisten aniden bağırışlar yükseldi. Daha önce düşündüğü şey bu değildi.

“Lanet olsun!” diye mırıldandı. Yatak ayağını tekrar savurdu ve bu kez boruya çarpıp terli parmaklarının arasından kayd. Üst katta bağırışlar giderek güçleniyordu.

İçinde dalga dalga yükselen paniğe karşı koymaya çalışarak, Zoe çarşaf şeridini bir çekmeceye sıkıştırıp

246

TANRI’NIN KIZI

dikkatlice masadan indi ve yatak ayağını aldı. Tekrar masaya tırmandı ve yatak ayağını iki eliyle birden savurarak yangın musluğuna bütün gücüyle vurdu. Normalde sıcaklığın ve dumanın tetiklediği küçük eriyen

sigortayı nişan almıştı daha önce. Ama bu kez, metal bacak tam dip noktaya isabet ederek yangın musluğunun kafasını olduğu gibi kopardı.

O anda tazyikle akan su küçük odanın zeminini kapladı, aynı anda, endüstriyel deponun yangın alarmı harekete geçti. Zoe rahatladığını hissetti. Yangın musluklarının çalışıp çalışmadığını veya Birleşik Devletlerde olduğu gibi yangın alarmına bağlı olup olmadığını daha önceden biliyordu.

“Teşekkür ederim, Tanrım!”

Zoe, Zürih itfaiyecilerinin yangın yerine koşmasının ne kadar süreceğini merak etti. Ne kadar hızlı olurlarsa olsunlar, onu kurtarmak için zamanında yetişemezlerdi. Üst kattan gelen sesler iyice karışmıştı; adamlar hem öfkeli hem de şaşkın görünüyorlardı.

Zoe sakin bir tavırla ışığı kapatıp bekledi. Karanlıkta, sesleri daha net duyuyordu sanki. Odadaki su seviyesi yükselirken, kırık yangın musluğundan akan suyun sesi de boğuklaşmıştı. Ağır çekimde ömür gibi gelen bir süre sonra, hücresinin dışındaki koridordan bağırırlar duydu. Çam yarmasının ve Sergiev’in seslerini tanıdı. Bir an sonra kilit tıklar-dadı, kapı ardına kadar açıldı ve iki adam ortaya çıktı. Koridorun uzak bir yerinde bulunan bir ampulden, odanın içine loş bir ışık süzülüyordu. Her yer gölgelerle doluydu ve adamlar siluet olarak görünüyordu. Su koridora aktı.

Zoe sırtını duvarın gölgesine sıkıca yasladı ve elindeki yatak örtüsünden yapılmış ipi bıraktı. Çam yarması
247

LEWIS PERDUE

sesi duymuştu. Başını kaldırıp bir elini yatağın metal ızgarasına doğru uzattı. Bir an sonra iri yarı adam acıyla öğürdü. Güçlü bir elektrik uğultusu odayı doldurdu. Karanlığın içinde kıvılcıklar fotoğraf makinesi flaşı gibi patlıyordu. İri yarı adam öne doğru sendeledi ve ayağı Zoe’nin hazırladığı tuzak ipine takıldı. Arkasında, Sergiev’in ivmesi onu doğruca suyun içine getirmişti. Tabancasını düşürdü ve ölümcül elektrik akımı yerde birikmiş olan suyun içinde özgürce akarken, Sergiev de sarsılarak devrilmeye başladı. Zoe orada durmuş, adamların acıyla uluyuşunu ve kıvranışını izliyordu. Gölgelerin arasında ayağa kalkıp iki adamın yerde debelenişini izlerken, Zoe dehşete kapılmıştı. Çam yarması aniden sessizleşti ve vücudunun sarsılması çırpınmadan uzaklaştı. Sergiev dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı VĞ kapıya döndü ama elektrik akımı amansızdı ve adam bir an sonra tekrar yüzükoyun suyun içine devrildi. Çam yarması gibi o da sessizleşti ve sarsıntılarını anlamsızlaştı.

Zoe bekledi. Hücresinin içi adamların sidik ve kusuk kokularıyla dolmuştu. Ancak o zaman öldüklerini anladı; ya da en azından ölmek üzere olduklarını. Şilteliyi alıp kapıya doğru bir yol yapacak şekilde yere attı. Sonra masanın üzerine uzanıp ısıtıcının fişini çekti. Cebinden tellerini birbirine bağladığı fişi alıp prize soktu. Yarattığı kısa devre sayesinde koridordaki ışık da söndü. Üst kattaki adamların ışıklarla ilgili öfkeli bağırırları duyuldu.

Elindeki yatak ayağını sopa gibi tutan Zoe, el yordamıyla kapıyı bulup şiltelinin üzerinden ayrılmamaya ve etrafını saran ölüm kokusuna aldırmamaya çalışarak dışarı çıktı.

Koridora ulaştığında, kulağına yeni sesler geldi: Sirenler! El yordamıyla ilerleyerek ana depoya açıldığını
248

k.

TANRI’NIN KIZI

bildiği kapıyı buldu. Kapıdan girdiğinde bu bölümün aydınlık olduğunu gördü. Etrafına bakındığında, devasa deponun kepenkli kapısının altından gelen fener ışıklarını fark etti. Çam yarmasının amirleri olarak tanıdığı iki adam, sanat stüdyosuna doğru koşuyordu.

Zoe diğer yöne, deponun öbür tarafındaki başka bir yüklem iskelesinin yanındaki kapıya doğru koştu. Kapıdan geçip gecenin serin havasına çıktığında, şükranla dua etti. Deponun ön tarafındaki ara sokağa doğru koşarken, deponun duvarına yaslanmış halde duran iki siluet ona doğru atıldı.

“Çabuk!” dedi adamlardan biri, diğeri Zoe’nin elindeki yatak ayağını çekip alırken.

Aniden, Zoe’yi ışıktan alıp gecenin karanlığına doğru sürüklediler.

249

18

P

olis arabaları, itfaiye kamyonları ve ambulanslardan oluşan bir konvoy sirenlerini çalarak ve lambaları dans ederek karanlığın içinden fırladıklarında, Seth Ridgeway yanağını serin cama dayamış halde tren kompartımanında tek başına oturuyordu. Tren yavaşça Zürih’in ana garına yaklaşıyordu.

Seth bacaklarını esnetmek için ayağa kalkarken, gözlerini birkaç bina ötedeki alevlerden ayıramıyordu. On saatten uzun süren bir tren yolculuğu olmuştu. Bakışlarını ışıklardan ayırıp gecenin karanlığını taradı.

“Neredesin?” dedi Seth, alçak sesle, pencerenin camında hayalet gibi görünen kendi yansımasına bakarak.

Oralarda bir yerde misin? Şimdi sende parlayan ışığı görebilir miyim?

Gözlerini ovalayarak tekrar oturdu ve bir an için gözlerini kapayıp dinlendirdi. Kompartımandaki altı koltuğun hepsi için para ödediğine bir kez daha memnun oldu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ve başka yolcuların dikkatini dağıtmalarını istemiyordu. Diğer yandan, yanında oturan kişinin peşindeki bir katil olup olmadığını bilemezdi. Pahalıya patlamıştı ama değmişti. Rebecca Weinstock'm parası bunu sağlamıştı ve daha birçok rahatlığı sağlayacaktı.

250

TANRI'NIN KIZI

Amsterdamse Bos'daki saldırının üzerinden geçen saatler hayal gibiydi. Son altı ay veya son yirmi dört saat de gerçek gibi görünmüyordu. Seth, erkek giysileri satan bir mağaza bulana kadar Amstelveen sokaklarında dolaşmak zorunda kalmıştı. Onu görünce tezgahtar şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu ama Seth soyulduğunu söyleyince, şaşkınlığı tiksintiye dönüşmüştü.

Adam kendine göre haklıydı.

“Çok utanıyorum,” deyip durmuştu. “Bu hiç de Hollanda'ya yakışan bir şey değil. Bizler barışçıl insanlarız.” Seth'in yeni bir gardırop seçmesine yardım ederken, adam özür dileyip durmuştu. Sonunda Seth'i elinden tutup aynı sokaktaki bavul satan bir arkadaşına götürmüştü. Seth satın aldığı bir bavul ve bir omuz çantasının parasını adama zorla vermişti. Giysi mağazasına döndüklerinde, yeni gardırobunu bavula doldurmuş, kirli giysilerini de arasına sardığı Magnum ile birlikte omuz çantasına atmıştı. Tren istasyonunun yakınlarındaki küçük bir otelde aynı sahne sempatik bir kadınla tekrarlanmıştı. Kadın anaç bir tavuk gibi Seth'i süzmüş, yeni aldığı giysileri ütölemek için ısrar etmişti. Tezgahtar gibi o da saldırı için özür üstüne özür dilemişti, çünkü sonuçta “Burası böyle şeylerin sürekli yaşandığı bir Amerika değil ki.”

Uzun bir banyo ve dinlendirici bir uykudan sonra, taksiye binerek Schiphol Havaalanı'na gitmiş ve tabloyla Rebecca Weinstock'ın verdiği paranın geri kalanını bıraktığı kasadan almıştı. Havaalanındaki uluslararası telefonları kullanarak George Stratton'a bir mesaj bırakmıştı. Amstelveen'deki olay, tek başına davranmaktan vazgeçmesi gerektiğini göstermişti. Seth, Amsterdamse Bos'daki olayı ve Zürih'e gitme planını anlatmıştı. Tablonun kendisinde olduğundan

251

LEWIS PERDUE

ya da Jacob Yost ile görüşeceğinden söz etmemişti. Elinde pazarlık kozu olarak kullanabileceği bir şey mutlaka kalmalıydı.

Oteldeki resepsiyon memurunun kendisine getirdiği sıcak kakaoyu içtikten sonra temiz çarşafların serinliğine gömülmüştü. Bölük pörçük uyumuş, yakın zamanda ölen insanlarla dolu kabuslar görmüştü. Ertesi sabah Zürih'e uçak yerine trenle gitme kararını vermek kolay olmuştu. Yapılacak bir arama sonucunda silahının bulunmasını istemiyordu. Öte yandan, trenlerde güvenlik taramaları pek sıkı sayılmazdı; kalabalığı kontrol eden güvenlik masaları, biniş sırasında uzun bir tek sıra, merkezi biniş salonları yoktu. Üstelik trenden inmek de kolaydı. Seth'in her yirmi ila otuz dakikada bir duran yerel bir trene binmesinin nedeni buydu.

Yine de, daha fazlasını yapmış olması gerektiğini hissediyordu.

Ama ne? Kimden kaçtığını bilmezken insanlardan kaçmak zordu. Yüzünü tanımadığında bir tehlikeden uzak durmak zordu. Onu nasıl bulmuşlardı? Soru hâlâ kafasından çıkmıyordu bir türlü. Havaalanından açtığı telefon? Hayır, bu olamazdı. O telefonu kullanacağını bilmeleri mümkün değildi.

Kendisinin ya da Stratton'm göremediği biri onu takip etmiş olabilirdi. Bu da pek muhtemel değildi. Playa Del Rey'de yabancılar hemen göze batardı.

Stratton? Stratton'm adamına - Seth'in Playa Del Rey'deki evinin önünde bekleyen adam - Amsterdam'a gideceğini söylemişti. Ama bu...

Birden tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Ya Stratton'm adamı ya da Stratton'm adamı olduğunu sandığı adam aslında başka biri için çalışıyorsa?

“Broton mu?”

252

TANRI'NIN KIZI

Seth'in başlangıçta Stratton için çalıştığını düşündüğü Amsterdam'daki adam, aslında bir rahip çıkmıştı. Kim için çalışan bir rahip? Neden bir rahip olayın içindeydi?

“Vatikan içinde küçük ama güçlü bir grup... tahmininizden çok ama çok daha büyük... Papa'nın kutsaması...”

Seth rahibin son sözlerini hatırladı ve ne demek istediğini şimdi anladı.

“İşler... ve insanlar... her zaman göründükleri gibi değildirler... hem sizin hükümetinizde hem de benim kilisemde, yüksek pozisyonlarda bulunan ama göründükleri gibi olmayan insanlar var.”

Bu sözler, zihninde sürekli tekrarlanıyordu. Görüldüğü gibi olmayan kimlerdi? Stratton kendisini gösterdiğinden farklı biri miydi? Ya da rahip? Ya da Rebecca Weinstock?

İşin içinde kimler vardı? Stratton, Rebecca'yı öldüren adamların Zhirinovsky'nin KGB içinde çalışan ajanları olduğunu söylemişti. Bu durumda, kimin çıkarlarını koruyorlardı? Sadece kendisinin mi? Rusya'nın mı?

“Biz, tacizleri, politik mücadeleleri ve güç oyunlarını sona erdirmekten sorumlu küçük bir grubuz.”

Peki önemsiz bir Nazi ressamının tablosunda bu kadar önemli olan ne vardı?

Düşünceleri birbirine karışırken, Seth başını iki yana salladı. Bir soruyu her cevapladığında, iki ya da üç soru onun yerini alıyordu. Sanki kendisi...

Seth aniden kompartımanın dışında koridorda durmuş olan bir adamı fark etti. Adam 1.80m. boylarında, uzun yünlü pardösüsünün altında vücudunun iriliği belli olan biriydi. Uzun yünlü bir pardösü, diye düşündü Seth, altına her türlü silah saklanabilir.

253

LEWIS PERDUE

Adamın saçları kumraldı ve en azından bir kez feci şekilde kırılmış gibi görünen burnu dışında yüzünde dikkat çekici bir özelliği yoktu. Bir an için göz göze geldiler. Adam kibar bir tavırla selam verdikten sonra Seth'e sırtını döndü ve pencereden dışarı bakarak koridorda dikilmeye devam etti.

Seth ayağa kalkıp rafta duran yeni omuz çantasını aldı ve yanındaki koltuğa koydu. Adamın bakışını zihninde tekrar canlandırdı. Tanıyan bir bakış mıydı, yoksa sadece birbirini tanımayan iki yabancıların nezaketi miydi? Adam onu tanıyor muydu? Kendisi adamı tanıyor muydu? Seth son günleri ve havaalanlarında, sokaklarda, tren istasyonunda kalabalığın içinde karşılaştığı bir yüzü hatırlamaya çalıştı. Adamın yüzü hâlâ yabancıydı.

Bu tür adamların katil ve casus olarak seçilmesinin nedeni de bu değil miydi zaten? Onları en iyi katiller yapan şey, sıradan görünüşleriydi; çünkü hatırlanmaları ve kalabalığın içinde fark edilmeleri zordu. Bu adam bir katil miydi? Los Angeles ve Amsterdam'da başarısızlıkla sonuçlanan girişimleri bitirmek için bu adamı mı göndermişlerdi?

Seth işi şansa bırakmamaya kararlıydı. Omuz çantasının fermuarını açıp, eski giysilerinin arasında duran Magnum'un kabzasını kavradı. Kolayca ulaşabileceği şekilde giysilerin üzerine koydu ve çantanın iki tarafını birbirine doğru çekti ama fermuarı kapamadı. Çantanın yanında oturup, elindeki International Herald Tribune'ii okuyormuş gibi yaptı.

Adam kıpırdamıyordu. Bunun yerine, elleri ceplerinde, koridorda duruyordu. Bir an bir elini çıkarıp pardösüsünün ön tarafına götürdü; Seth adamın ne yaptığını göremiyordu. Sakladığı silaha mı uzanıyordu?

Seth'in

254

TANRI'NIN KIZI

eli yanında duran omuz çantasına gitti ve hemen Mag-num'u buldu. Parmakları ahşap kabzayı kavrarırken, işaret parmağı tetiğe yerleşti.

Adamın diğer eli cebinden çıktı. Bir an sonra adam dönmeye başladı. Seth gerildi; Magnum'u çekip ateş etmeye hazırdı. Adam dönmeyi bitirdiğinde, Seth bir elinde bir paket Amerikan sigarası, diğerinde de ucuz bir çakmak olduğunu gördü.

Adam Seth'in bakışını fark ederek gülümsedi ve paketi Seth'e doğru uzatarak ikram etti. Kendini aptal gibi hissederek Seth başını iki yana sallayarak gülümsedi. Adam bir sigara çıkardı, dudaklarına yerleştirdi ve yaktı. Sonra sigarasının dumanını tütürerek yürüdü ve vagonun ucunda gözden kayboldu.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atan Seth, koltuğunda çöktü ve gözlerini kapadı. Alnından süzülen ter damlalarını hissetti. Gözlerini açıp alnını sildi. Koridor, ortadan kaybolmuş bir sihirbazdan geriye kalmış gibi görünen sigara dumanıyla doluydu.

Sadece ışığın olduğu yerde gölgeler, olmadık yerlerde şeytanlar görüyordu.

Tanrım! Paranoyaklaşıyorum! Bir an için zihni gerilere gitti. Manchester'da bir devriye arabasının içindeydi ve 89. Cadde'deydi. Her yer karanlık ve korkutucuydu. Gece ölüm kokuyordu. Direksiyonda oturan deneyimli polis, acemi Seth'e şöyle demişti: “Dinle, evlat, herkes senin peşindeyken, paranoyak olman gerektiğini unutma.”

Seth o zaman olduğu gibi, şimdi de gülmüyordu.

Tren aniden sarsıldı ve homurdanarak platformun kenarında yavaşladı.

255

eorge Stratton'm ustaca kullandığı kiralık Volvo, Zürih'in karlı caddelerinde hızla ilerlerken, Zoe yarı açık gözkapaklarının arasından geceye ve ışıklara bakıyordu. Arka koltukta, kendini Gordon Highgate olarak tanıtan bir adam oturuyordu.

Gözleri yorgunluktan, acıdan ve son altı ayın birikmiş yükünden ağırlaşmış olmasına rağmen, uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Son iki saat içinde olanlar zihninde iç içe geçiyor, renk ve duygu yumağı halinde üzerine yükleniyordu: Korku ve heyecan, zafer ve acı, tutsak olduğu yerden umutsuzca kaçış, tanımadığı insanların elinde duyulan panik; karanlık gece, özgürlük ve rahatlama. Onu bir minibüse bindirip ofis gibi bir yere götürmüş, oradan Seth'i aramasına izin vermişlerdi. Ama Seth telefona cevap vermemişti. Zoe üç kez aramıştı ve her seferinde karşısında telesekreteri bulmuştu. Seth'in nerede olduğunu merak ediyordu ama sonra Zürih'te saat sabah on birken, Los Angeles'ta sabahın biri olduğunu hatırlamıştı. Bu yüzden, UCLA'deki ofisini aramıştı ama oradan da cevap alamamıştı.

"Bugün günlerden ne?" diye sormuştu sonunda.

"Cumartesi."

Elbette, diye düşünmüştü Zoe, zihnini bir esirin alışkanlıklarından kurtarıp normal haline getirmeye çalışırken. Seth teknede olmalı.

256

TANRI'NIN KIZI

Fakat oradan da cevap alamamıştı. Lanet olsun! Lanet olsun! Seth ile konuşmak, sesini tekrar duymak için ölüyordu. Bunun yerine, hayal kırıklığını sineye çekti ve evi tekrar arayıp telesekretere bir mesaj bıraktı: "Seni seviyorum," dedi tekrar tekrar. Sonunda, nihayet mesaj kaseti dolmadan önce, kendisini Eden au Lac Ho-tel'den aramasını söyledi.

Her şey bir yana, en güçlü duygusu öfkeydi: Altı ay! O depodaki orospu çocukları, hayatının altı ayını, yani yarım yılını çalmışlardı!

Stratton ve Highgate, onun geceyi Zürih dışında bir hücre evinde geçirmesini tavsiye etmişlerdi. Hayır. Zoe kararlı davranmıştı. Eden au Lac'ta kalacaktı; aksi takdirde Stratton ve Highgate de kendisini kaçırıp o haydutlardan farklı değil demektir.

Şimdi, Volvo tren istasyonunun karşısındaki meydanı geçerken, genç kadın Stratton'a doğru eğildi.

"Biraz durabilir miyiz?" diye sordu Zoe, ana alışveriş caddelerinden biri olan Bahnhofstrasse'yi işaret ederek. "Altı aydır esirdim ve giyecek hiçbir şeyim yok." Altındaki Levi's kota baktı. "Eden au Lac'a böyle bir kıyafetle giremem."

Zoe adamın gülümsediğini gördü; neredeyse kahkaha atacakmış gibi. "Elbette."

Stratton, arabayı Noel alışverişi yapan insanların arasından geçirdi. Stratton arabayla etrafta turlarken, Highgate genç kadına eşlik etti. Ama alışveriş "bi-raz"dan uzun sürdü. Nihayet yaklaşık bir saat sonra geri döndüğünde, Zoe kendini daha canlı ve iyi hissediyordu. Parlak kırmızı bir elbise ve yeni italyan ayakkabılar, üzerine de gösterişli bir manto giymişti. Kolları pahalı ambalajlara sarılmış paketlerle doluydu. Ellerini her an tehlikeye karşı harekete geçmek üzere serbest

257

LEWIS PERDUE

Bırakan Highgate, arabaya dönerlerken dikkatli bakışlarıyla kaldırımını tarıyordu.

Tekrar arabaya bindiklerinde, Eden au Lac'a yöneldiler.

Zoe'nin başı koltuğun kafalığına dayanmıştı. Gözlerini kapadı ve geri dönüp telesekreteri kontrol ettiğinde Seth'in yüzünün alacağı hali hayal etti. Kendisi otele yerleşmeden önce kocasının aramamasını umuyordu. Ne mükemmel bir yerdi. Altı ay önce bıraktıkları yerden başlayacaklardı.

Seth'in hemen onu görmek için buraya geleceğini biliyordu ve o gelmeden önce daha fazla yeni kıyafet almak ve yine güzel görünmek istiyordu; en azından mümkün olduğunca.

Zoe'nin gözleri neredeyse kapanmıştı ki Volvo Eden au Lac'm önündeki paket taşı döseli araba yoluna girdi. Zoe gözlerini açıp oturduğu yerde doğruldu.

Önlerinde, bir Rus generali gibi altın örgülerle süslü üniformasıyla otel kapıcısı bir Mercedes'in bagajındaki deri çantaları çıkarıyordu. Hemen karşısında, aynı üniformadan giymiş bir başkası, beyaz saçlı bir beyefendi ve bir samur ordusunu üzerine geçirmiş gibi görünen bir bayan için otelin kapısını açıyordu.

Kapılardan içeri baktığında, Zoe iyi aydınlatılmış ortamın sıcaklığını hissetti ve yetişmeleri gereken herhangi bir randevuları olmayan müşterilerin acelesizce dolaştıklarını gördü. Seth ile burada ayrılmışlardı ve yeniden bir araya gelmek için bundan daha iyi bir yer olamazdı.

Çok iri yarı bir adam kapının yanında duran küçük bir gruptan uzaklaştı ve onlara yaklaştı. Stratton adama el salladı.

“Bu bay sizin özel korumanız olacak, Bayan Ridge-way,” dedi Stratton, kontağı kapatırken. “Adı Richard Cartiere. Eğer herhangi bir şey olursa, Rich sizinle ilgi-
258

k.

TANRI’NIN KIZI

lenecek. Size zarar vermek isteyen biri olursa, karşısında bu 110 kiloluk eski SAS belasını bulacak.” Adam yaklaşip kapıyı açarken, Zoe onun yürüyen bir dağ gibi olduğunu düşündü.

“İyi akşamlar,” dedi Zoe, adama. Adam gülümsedi ve hafifçe başını eğerek karşılık verdi. Richard’ın fazla konuşmayan, daha ziyade eylemi tercih eden bir adam olduğunu anlayacaktı.

Zoe arabadan indi ve Cartiere’in peşinden lobiye girdi. Kapıcılardan biri yeni giysilerin bulunduğu paketleri almak için koştu.

? ‘:?’ ?.4’

Taksi Eden au Lac Hotel’in önüne yanaşırken, Seth Ridgeway alçak sesle bir küfür savurdu. Uzak durmak istediği lanet olasıca yerler içinde, Zürih’te rezervasyon yapılabilen tek saygın otel burasıydı. Lanet olsun! Tren istasyonundayken otel üstüne otel aramıştı. “Özür dileriz, Mein Herr,” demişlerdi hepsinde, “ama Noel sezonu. Partiler, ziyaretler, ülkenin her yerinden insanlar alışveriş ve kutlamalar için Zürih’e akıyor. Korkarım birkaç hafta boyunca boş odamız olmayacak. Belki...”

Seth her seferinde kibarca teşekkür edip telefonu kapadıktan sonra bir başkasını aramıştı. Sonra otelleri bizzat ziyaret etmeyi denemişti. Yine aynı sonuçları almıştı. Schweizerhoftakiler hepsinden daha yardımcı olmuşlardı doğrusu. Resepsiyon memuru diğer bir sürü oteli aramış ve sonunda Ridgeway’e bir oda bulmuştu.

“Eden au Lac,” demişti resepsiyon memuru, gururla. “Çok güzel bir oteldir ama ana alışveriş bölgesinden biraz uzaktadır. Zaten size oda bulabilmemin nedeni de bu oldu.”

259

LEWIS PERDUE

Seth bu kadar uğraştığı için resepsiyon memurunu kırmamak adına heyecanlı görünmüş, cömert bir bahşış bırakmış ve dışarıda bekleyen taksisine doğru yürümüşü.

Kalmak istemediği bir otele gitmeyi geciktirmek için, Seth taksi şoförünü yemeğe götürmüştü.

Taksimetreyi açık bırakmışlardı ve Seth hepsim ödemişti. Adam İngilizce bilmeyen ve biraz Almanca konuşabilen bir Türk işçiydi. Ailesi hâlâ Türkiye’deydi ve taksicilikten kazandığı paranın büyük bölümünü onlara gönderiyordu. Bir karısı ve en büyüğü on iki yaşında bir erkek olan yedi çocuğu vardı. Hepsini çok özliyordu. Ama bunun ötesinde, dil engeli gerçek anlamda bir sohbeti imkansızlaştırmıştı.

Yemek boyunca iletişim kurabilmek için el işaretlerini ve mimikleri kullanmışlardı. Seth’in sipariş ettiği Château Latour şişesinden doldurdıkları kadehlerini tokuşturmuşlardı. İki de kadeh tokuştururken birbirlerinin ne dediğini anlamamışlardı ama yine de karşılıklı onur duymuşlardı. Üstelik yabancı bir ülkede sevdiklerinden ayrı yabancıların konuştuğu ortak dili, yalnızlığı konuşuyorlardı.

Ama zaman hızla akmıştı. Resepsiyon memuru odayı bir başkasına vermeden önce, Seth otele gitmek zorundaydı.

Araba durur durmaz taksi şoförü yerinden fırlayıp Seth’in kapısını açtı. Sonra bagajı açıp kapıcılardan birine işaret etti. Bildiği az sayıda Almanca kelimelerle, kapıcıya çantaları dikkatli taşımalarını söyledi. Sonunda Seth, We-instock’ın para tomarını doldurduğu cüzdanını çıkardı ve taksimetredeki rakama baktı, ikiyle çarptı ve şoföre verdi.

“İyi Noeller,” dedi Seth, Türk şoföre. Adam onu kucakladı, iki yanağından öptü ve tekrar taksisine binip uzaklaştı.

Seth dönüp otelin kapısına doğru yürürken, kapıcıların ve komilerin meraklı bakışlarının farkında değildi. Paranın daha iyi bir Noel sağlamasını umuyordu; belki

260

^

TANRI’NIN KIZI

bir süre için, İsviçre’de çalışan bir koca ve Türkiye’deki karısıyla yedi çocuğu için biraz daha kolay bir hayat.

Prusya soylularını andıran şekilde hareket eden bir oda hizmetçisi çocuk, Seth’in bavullarını odasına taşıdı, giysilerini dolaba astı, termostatı ayarladı, yatağı açtı ve içki şişeleriyle dolu barla şampanya, beyaz şarap, meyve suyu ve su dolu buzdolabını gösterdi. Adı Klaus idi ve İngilizce’yi çok iyi konuşuyordu.

Seth, iyilik istemesi gerekeceği bir zaman gelebilir diye düşünerek adamın kendisini hatırlayacağı ölçüde bahşış verdi. Sonra bir an portakal suyu şişelerinden birini açmayı düşündü ve bunu düşünerek yatağa uzandı. Giysilerini çıkarmadan uyuyakaldı.

????'. ?

Güneyde, Avusturya rüzgârı Inn River Vadisi'nin üzerinden şiddetle esiyor, buzlu omuzlarını malikanenin güçlü duvarlarına vuruyordu. Yarım asırlık ahşap, güçlü rüzgârın etkisiyle gıcırdayarak sızlanıyordu. Saat sabahın ikisiydi ve sadece en üst kattaki pencerelerden ışık süzülüyordu. Pencerelerin arkasında Başpiskopos Kardinal Neils Braun yatak odasında bir aşağı bir yukarı yürüyor, telefon hattının diğer ucundaki adamı dinliyordu.

“Çok güzel,” dedi Braun, ahizeye gülümseyerek. “Sana güvenmekte hata etmediğimi biliyordum.”

Braun telsiz telefonun ahizesini kulağında tutup özel çalışma odasının serin karanlığında yürümeye devam ederken, karşı taraftaki kişinin verdiği raporu dinliyordu. Tavan lambasını yakarak etrafına, kitaplarla dolu duvar raflarına, kendi kitaplarının ciltlerine baktı; hepsi uluslararası üne sahip ticari yayıncılar tarafından basılmış yedi kitabı vardı. Felsefe, teoloji, tarih. Bu çalışmalara-

261

LEWIS PERDUE

rı, nüfuzunu Vatikan hiyerarşisindeki önemli ama Vatikan açısından sınırlı nişin ötesine geçirmesini sağlamıştı.

Hattın diğer ucundaki adamın heyecanlı konuşmasını dinlemeye devam eden Braun, kitap raflarına yaklaşmış, dünya çapında insanların dudaklarına ismini yerleştiren ve kendisini sıradanlıktan çıkarıp St. Peter's tahtının ciddi bir aday haline getiren bir kitaba baktı.

Kitabı raftan alıp dalgın gözlerle inceledi. İsa Karşısı Komünizm. Yıllar süren sağlam araştırmalara ve inançsızlardan Sorumlu Sekreter olarak kendi gizli deneyimlerine dayanarak hazırladığı bu kitap, özellikle rahipler için yazılmıştı. Soğuk Savaş'm en kötü yıllarında, kilise ile devlet arasındaki çatışma konusunda çalışan ciddi uzmanlar için bir ders kitabı haline gelmişti. Üstelik özgür dünyadaki tüm ülkelerde çok satanlar listesine girmiş, böylece kendisini kiralık katillerin öncelikli hedefi haline getirmişti.

Kitabın yayınlanmasından sonra, televizyon programlarının aranan konukları arasına girmişti ve dini olaylarda popüler bir konuşmacı olmuştu. Bütün bunlar, Braun'un Vatikan'ın Bizans hiyerarşisindeki yükselişini engellemişti.

Dolayısıyla, böyle bir başarıdan sonra, kilise konseyinin en güçlü adamlarını yanına çekmekte zorlanmamıştı. Daha az güçlü olan üyeleri, daha nüfuz sahibi olanlarla değiştirmişti. İstifa etmeyi ve yerlerini başkalarına vermeyi reddedenlerin çoğu, bir süre sonra artık hizmet edemeyecek kadar hastalanmışlardı. Kilise konseyinin nüfuzu da kendisinininkiyle birlikte artmıştı. Sovyetlerin öldürücü propagandasının ve hakaretlerinin sürekli hedefi haline gelmişti. Her saldırıyla ve ardından gelen her suikast girişimiyle, Braun'un kilise içindeki desteği de güçlenmişti. Kardinaller peş peşe ona gelmiş ve hep-

262

TANRI'NIN KIZI

si aynı şeyi söylemişlerdi: Neils Braun bir sonraki papa olacaktı. Bu sadece zaman meselesiydi.

Ama aslında hiç de öyle değil, diye düşündü Braun, kitabı raftaki yerine öfkeyle geri koyup masasına doğru yürürken. Lanet olasıca Sovyetler! Lanet olasıca beceriksizlikler! Braun'un perde arkasından çevirdiği işler Sovyetlerin rejimini zayıflatmış ve dünya çapında komünizmin çöküşünü hızlandırmıştı. Ama fazla hızlı çökmüşlerdi.

. Masasının arkasında asılı duran papanın portresine bakmamaya çalıştı, çünkü ona baktığında öfkeleniyordu. O çerçevenin içinde kendi resmi olmalıydı. Ama komünizm çöktüğünde, kendi entelektüel vakumunun kara deliğine çekildiğinde, kendisine yöneltilen ilgi de kaybolmuştu, çünkü insanlar uluslararası komünizme karşı koyabilecek tek papanın o olduğuna inanırken, şimdi böyle bir ihtiyaç kalmamıştı.

Braun portreye sırtını döndü ve ofis koltuğunu geri çekti. Ah, öfkesini hiç göstermemişti! Kilise'deki en yakın müttefiklerine karşı bile, yenilgiyi sadece yüce gönüllülükle karşıladığını göstermişti. Destekçileri onun genç bir adam olduğunu söylemişlerdi. Başka bir zaman, başka bir gün, başka bir seçimde onun sırası gelecekti.

Masasının arkasına otururken, Braun sessizce küfretti. Zaman çok kısaydı! Her geçen gün, dünya çapında inananlar giderek daha fazla acı çekiyorlardı. Her geçen gün inançsızlar yeni köşeleri tutuyordu; kilise her geçen gün biraz daha kaybediyordu. Şimdiki kilise omurgasını kaybetmiş, kendisini inananlar için dünyanın en parlak ışığı haline getiren disiplini ve acımasızlığı terk etmişti. Gelecekteki görkemle ilgilenmek yerine, daha ziyade geçmişle ilgili özür dilemenin peşindeydiler.

Kimse bunun farkında değildi; ne şimdiki papa ne de kardinaller. Hiçbiri, ne kadar az zaman kaldığını bilmi-

LEWIS PERDUE

yordu. Sadece Viyana başpiskoposu olan kardinal bunu biliyordu. Üstelik inançsızlar Sophia'nın Kefeni'ni ele geçirirlerse, zamanları daha da azalacaktı. Bir şey yapılmalıydı ve bir kez daha bunu yapabilecek tek kişi olarak Braun bunun farkındaydı.

Adam raporunu bitirirken, Braun da düşüncelerinden sıyrıldı.

“Elbette,” diye cevap verdi Braun, en yatıştırıcı ses tonuyla. “İsa Mesih'e olan inancımızı koruduğumuz sürece başarılı olacaksınız ve görevimiz sonuca ulaşacak.”

Telefonu kapadıklarında, Braun çalışma odasını incelemeye devam etti. Sophia'nın Çilesi'ni, her ne pahasına olursa olsun sırrını korumaya kararlı olduğu bir Mesih'in kanıtını ele geçirdiğinde, tüm bunların değişeceğini biliyordu.

Sophia'nın sırları onu papalık tahtına oturtuktan sonra, dünyanın önde gelen tüm din liderleriyle bir toplantı yapacaktı. Sophia'nın Çilesi'nin gücü ve temsil ettiği tehdit, tarihte benzeri görülmemiş bir ayrıcalıklar serisini beraberinde getirecekti; belki bir birleşme olmayacaktı ama en azından güçlü bir yenilenme yaşanacak, dünyanın tüm din güçleri onun yönetimi altında toplanacaktı.

İşe yarayacağından emindi. Braun, dünya kiliselerinin bürokratik yapısına derinden işlenmiş olan bencilliğin farkındaydı. Sophia, Batı dünyasının din yapısını tehdit ediyordu ve Braun, bu yapıların tepesinde oturan insanların kiliselerini ve hiyerarşik yapısındaki pozisyonlarını korumak için her şeyi yapacaklarını biliyordu.

İleri Hıristiyan askerleri! Braun'un desteği onlara düşmanlarına karşı harekete geçmek için ihtiyaç duydukları ahlaki yetkiyi verecekti. Hükümetlerin ve kilisenin düşmanları aynı olacaktı. Dini ayrılıklarla birlikte, politik ayrılıklar da bitecekti.

264

TANRFNIN KIZI

Bu, imparatorların ve papaların birbirlerini atadığı, birbirlerinin otoritelerine dayanarak yönettiği ve daima Tanrı adına hareket ettiği Kutsal Roma İmparatorluğu'na bir dönüştü. Ama daha da önemlisi, Braun dünya çapında bir inanç birliği sağlamakla, birlik, barış ve uyum sağlayacağına inanıyordu. Tanrı onun kılıcıydı ve o bir haçlı askeriydi! Göğsünü saran sıcaklığı hissetti.

Batı'da zaman da doğruydü. Politikacılar, askeri yetkililer ve hatta sıradan vatandaşlar, terörizm ve kokuşmuşluk karşısındaki çaresizliklerinden bıkmışlardı. Hepsi hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli olduklarından, çaresizliklerinden kurtulmak için karşılıklarına çıkan ilk fırsatın üzerine atlayacaklardı. İş önce ahlaki otoriteden başlayacaktı. Braun kendi ahlaki otoritesini yavaşça, dikkatle yerleştirip güçlendirecekti. O noktadan sonra orduda ve hükümette kendilerini sarmak için ahlaki otoriteye ihtiyaç duyanları yanına çekecekti.

O noktadan sonra ise, muhteşem kamuoyu belirleme makineleri devreye girecekti: Gerçekleri ve dolayısıyla kamuoyunu saptırmak için kullandıkları gelişmiş aletleri ve araçlarıyla büyük propaganda orduları! Kullanıp saptıramayacakları her şeyi sır olarak tutacaklardı. Bu adamlar ne yaptıklarını biliyorlardı. İnsanları yönetmek için Tanrı'yı ve vatanseverliği nasıl kullanacaklarını biliyorlardı. Doğru düğmelere basacaklardı ve halk da bekledikleri gibi karşılık verecekti. Sonrasında şiddet, kan ve dini hoşgörüsüzlük. Ülkem haklı ya da haksız. Tanrım haklı, asla haksız değil.

Altakıntılar harekete geçmişti bile: Hıristiyan Sağcılar, Amerika ve İsrail'de muhafazakar hahamların ve ayetullahların yaptığı gibi konuyu kızıştırmaya başlamışlardı. Güçlerini bir yer altı nehrinden alıyorlardı ve Braun da bu gücü kullanmaya kararlıydı.

265

20

Z

ürih'teki Bahnhofstrasse, tren istasyonundan göle kadar yaklaşık bir buçuk kilometreyi kaplar. Ama genişliği sayesinde, ziyaretçiler bu küçük İsviçre şehrine kaldırımlarının altında altın bulunduğuyla ilgili uluslararası ünü kazandıran şeyleri tamamen görebilir.

Bahnhofstrasse boyunca bankalar ve kuyumcular uzanır. Bankalar para, değerli taşlar, altın ve altından daha değerli eşyaları saklarlar. Kuyumcular para, altın ve bazen altından daha değerli eşyalar karşılığında altın ve eşsiz mücevherler satarlar. Bankacılar ve kuyumcular uzun zamandır birlikte çalışmaktadır ama hiçbir yerdeki bağları Bahnhofstrasse'de olduğu kadar güçlü değildir. Bütün büyükler oradadır: Swiss Credit, Union Bank, J. Vontobel & Co., A. Sarasin & Cie., vesaire, vesaire.

Bu etkileyici banka binaları arasında, zırlı parlak maun kapıları ve gösterişli yüzeyleriyle, özel bankalar uzanır: Küçük, seçkin, ayrıcalıklı ve gizlilik düşkünü bir bankacılık sektörü arasında en gizlilik düşkünü olanlar. Kapılarındaki bakır plaketer, Bertholdier et Fils gibi tek ya da hukuk firmasını andıran türden bir

isim taşır. O kapının arkasında bir banka olduğunu önceden bilmiyorsanız, gerçeği kesinlikle tahmin edemezsiniz ama zaten böyle bir ziyaretçinin de orada işi olmaz.

266

TANRI'NIN KIZI

Bankaları birbirinden ayıran kuyumcu mağazaları da benzer şekilde çalışır. Büyük olanlarda burjuva takımını çekecek türden gösterişli vitrinler görürsünüz; diğer yandan, sadece özel asansörlerle ve yetkili rehberlerle ulaşılabilen özel salonları da vardır.

Seth, Bahnhofstrasse'de taksinin parasını ödedi ve gölün bittiği noktada arabadan indi. Güneşli bir gündü ve uzakta, soğuk sulara tek başına cesurca salınan bir yelkenli görünüyordu. Seth'in bulunduğu yerden bakıldığında, teknenin yelkeni suyun üzerinde yüzen bir sihirbaz şapkası gibi duruyordu. Bir an duraksadı ve altı aydan uzun bir süre önce Zoe'nin dönüşünü beklerken küçük bir kiralık tekneyle Zollikon'a kadar gidip geldiği günü düşündü.

Aniden dönerken, amacı sadece o günle ilgili düşüncelerden değil, o günü hatırlatan fiziksel görüntüden de uzaklaşmaktı. Aceleyle yürüyerek küçük bir parktan geçti ve Noel alışverişi yapan kalabalığın arasına karıştı. 22 Aralık idi ve Noel'e kadar alışveriş için sadece iki gün kalmıştı.

Bahnhofstrasse boyunca uzanan kaldırımlar, mağazalar, mağaza sahipleri, turistler, tatile çıkmış öğrenciler ve erkekli kadınlı şık insanlarla doluydu. Kadınların çoğu kürk giymişti ve limuzinler, bankalar ve kuyumcular arasında kurumlu adımlarla yürüyorlardı.

Bahnhofa, tren istasyonuna doğru yürürken, Seth kalabalığa uyum sağlamak için adımlarını yavaşlattı. Bir tramvay durağının yanındaki küçük üçgen bir meydana durup, o sabah otelden ayrılmadan önce resepsiyon memurunun kendisine verdiği turist haritasına baktı. Etrafına bakınarak, haritayı gideceği yöne doğru tuttu.

Sağ tarafında eski Zürih mahalleleri, Orta Çağ ve Rönesans'tan kalma binaların arasında uzanan kıvrımlı Arnavut kaldırımlı sokaklarıyla kendini belli ediyordu. Yost'un dükkanı iki blok yukarıda Bahnhofstras-

267

LEWIS PERDUE

se'nin keşiştiği yerdeki dar sokaklardan birindeydi. Haritayı montunun cebine koyarken, Seth Magnum'un metal silindir şarjörünün ölümcül serinliğini hissetti.

Tanrım, diye düşündü, peşinde gölge gibi kendisini takip eden ölümle kalabalığın arasında ilerlemeye devam ederken. Önce teknesinde Rebecca Weinstock, ardından Tony Bradford. Sonra da Amsterdam'daki şu rahip. Ve Zoe.

Kes şunu! dedi kendi kendine. O hayatta. Yaşıyor olmalı. Ölüm. Ölüm seni takip ediyor. Zoe öldü. Öldü. itiraf et. Kendini kandırmaktan vazgeç.

Seth ellerini montunun ceplerine gömdü, başını eğdi ve sanki kendisini huzursuz eden düşünceleri geride bırakabilirmiş gibi adımlarını hızlandırdı. Eğer Zoe öl-düyse... eğer diye düşünmeye çalışıyordu ama onsuz bir hayatı düşünemiyordu bile. Daha da hızlandı.

Eski mahallelere giden caddeye sapmak üzereyken, sadece işitme duyusunu değil, tüm benliğini ve zihnini etkisi altına alan, hafif, büyüleyici bir melodi duydu. Olduğu yerde durup döndü ve her yerden geliyormuş gibi hissettiği sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Etrafındaki insanların çoğu da kendisi gibi durmuştu.

Yanında bir kadın eğildi ve küçük kızıyla konuştu.

"İşte," dedi Almanca. Kadın işaret edince, kız aniden

il annesinden uzaklaşıp kalabalığın arasından ilerledi.

u Seth de anneye birlikte küçük kızın arkasından gitti.

n Caddenin karşı tarafında, geleneksel Alp kıyafetleri

î giymiş, yirmi yaşlarında, sakallı bir adam, kaldırımın

ti üzerine bıraktığı şapkasının yanında elindeki Alp kavah-

Q nı üflüyordu. Tahtadan yapılmış olan enstrüman rahat üç

y metre uzunluğundaydı ve lületaşından yapılmış devasa

te boyutlarda bir pipoyu andırıyordu. Genç adam bir dizi no-

ta çalarken, melodiler binaların arasında yankılanıyordu.

268

TANRI'NIN KIZI

İyi giyimli bir kadın genç müzisyene yaklaştı ve yerde duran şapkanın içine bir banknot attı. Kendisi tekrar kalabalığın yanına döndükten sonra, başkaları da aynı hareketi- yaptılar. Genç adam dev gibi enstrümanıyla basit melodiler çalarken, telefonun henüz icat edilmediği zamanlarda birbirlerinden uzakta yaşayan Alp insanların bir tepeden diğerine haberleşmek için kullandıkları mesajları hatırlatıyordu.

Seth bütün benliğiyle dinliyordu. Bir nota kulağını memnun ederken, diğeri göğsünde titreşiyor, bir üçüncüsü zihnine nüfuz ediyordu. Sonunda, genç adamın şapkasının içine beş dolarlık bir banknot attı ve kendisini bazı cevaplar bulmayı umut ettiği Yost'un dükkanına götürecektir olan sokağa saptı.

On dakika kadar sonra, Seth şimdi Eden au Lac'm kasalarından birinde duran tablonun arkasındaki adresi buldu. Dükkan son kırk yıl içinde çok sayıda tadilatlar geçirerek bir hayli büyümüş, bitişikteki dükkanları kendisine katmıştı ve Seth, şimdi girişin 13 Augustiner-gasse'de olduğunu gördü; yani asıl olması gereken yerden birkaç dükkan uzakta.

Seth kaldırımın kenarında durup dükkanın vitrinine baktı. Aslında vitrini güneşte solmuş çerçevelerle ve tablolarla dolu loş ve küçük bir yer bulmayı bekliyordu. Ama bunun yerine, Bahnhofstrasse'deki kuyumculardan pek de farklı görünmeyen bir yerle karşılaşmıştı. Rönesans döneminden kalma bir binanın kesme taş duvarlarına yerleştirilmiş parlak bakır bir plakette, "Ja-cob Yost ve Oğulları, Güzel Sanatlar" yazıyordu. Burası artık bir çerçevenci dükkanı değil, şık bir galeriydi. Vitrin seviyesinde taşın üzerine yarım düzine camlı vitrin yerleştirilmişti ve hepsinin içleri sanat eserleriyle doluydu. Üzerlerinde fiyat etiketi yoktu. Ya satılık değil-

269

LEWIS PERDUE

lerdi ya da sanat eserleri için nasıl fiyat biçilmesi gerektiğini bilen insanlar içindi.

Heyecanını gizlemek için özellikle çaba harcayan . Seth, çabucak karşı tarafa geçip Yost'un galerisinin çift kanatlı cam kaplarından içeri girdi.

Seth kendini duvarları yerden tavana kadar çok çeşitli sanat eserleriyle dolu seçkin bir salonda buldu. Her eserin son derece pahalı görüldüğü gerçeği, sanat eserleri arasındaki tek ortak özellikti; onun dışında hem tür hem de tarz olarak hepsi birbirinden çok farklıydı. Dekorasyon açısından salon koyu renk maundan yapılmış küçük bir grup mobilya dışında boştu: Şarap kırmızı kadife döşemeli yarım düzine dirseklilikli sandalye, birkaç sehpa ve hepsinin ortasında mermer yüzeyli bir masa. Sandalyelerden ikisinin dirseklilikleri, üzerlerine ölü hayvanlar serilmiş gibi bir görüntü veren kürklerle kaplıydı.

Mermer yüzeyli masanın ortasında, gümüş bir tepsi içinde daire biçiminde dizilmiş kristal kadehler vardı. Dairenin iki noktasında kadehler eksik görünüyordu ve Seth salonu bakışlarıyla taradığında, ellerindeki kadehlerden içkilerini yudumlayan iki beyaz saçlı kadim hemen gördü. Otuzlu yaşlarında, kısa boylu ve şişman bir adamın iki yanında duruyorlardı. Adam bir o tabloyu, bir bu tabloyu işaret ediyor, saygılı bir ses tonuyla konuşuyordu. O konuşurken, iki kadın başlarıyla onaylıyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" dedi bir ses, İngilizce.

Seth irkilerek sesin geldiği tarafa döndü. İki kadına rehberlik eden adamın daha genç ama aynı derecede şişman bir versiyonu yanında bitivermişti. Adamın koyu renk resmi takım elbisesi ve kravatı, işadamı olduğunu belli ediyordu. Seth uzunca bir an adama baktı ve düşün-

270

TANRI'NIN KIZI

çelerini toparlamaya çalıştı. Jacob Yost ve Oğulları'nın bu kadar gösterişli bir yer olduğunu tahmin etmemişti.

"Sizi ürküttüysem özür dilerim," dedi adam. "Amerikalısınız, değil mi?" diye sordu. Bakışlarıyla Seth'in günlük görünüşünü inceledi: Gri yünlü pantolon, siyah deri yürüyüş ayakkabıları, koyu mavi boğazlı kazak ve şişkin bir kırmızı kayak montu. Seth, adamın bakışlarındaki mesajı yakaladı: Böylesine saygın bir ortamda böylesine sıradan bir görünüşü hoş karşılamasa da, çok zengin olabilecek Amerikalıların özgün ve rahat alışkanlıklarına saygı duyuyordu.

"Evet," dedi Seth, sonunda konuşmayı başararak. "Yani, evet... Amerikalı'yım. Ama Almanca'yı iyi konuşurum, eğer sizin için daha rahat olacaksa."

Adam başını iki yana salladı ve elini uzattı. "Ben Felix Yost," dedi. "İki yıl Birleşik Devletlerde, California'daki Getty Müzesi'nde eğitim gördüm." Seth adamın elini sıktı. Yost'un tokalaşması etli ama sıkı ve sıcakkanlıydı. "Dilinizi akıcı bir şekilde konuşmaya devam edebilmek için hiçbir egzersiz fırsatını kaçırmıyorum."

Seth başıyla onayladı. "Adım Seth Ridgeway," dedi. "Birkaç gün önce aramış ve babanızla... bir tablo hakkında konuşmak istediğimi söylemiştim." Yost'un yüzünün bir an için asıldığını fark etti. Seth cüzdanını çıkardı ve Weinstock'ın kendisine verdiği fotoğrafı çıkardı.

"Babanızla bu tablo hakkında konuşmak istiyordum." Fotoğrafı şişman genç adama uzattı. Adam çatık kaşlarının altından bakarak fotoğrafı inceledi. Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Salonun diğer ucunda, Seth beyaz saçlı iki kadının tartıştığını duydu. Biri değerli bir yatırım olduğuna inandığı için bir tabloyu almak istiyordu. Diğeri ise tablonun o kadar güzel olmadığını düşünüyordu.

271

LEWIS PERDUE

“Ama hayatım, ne kadar değerli, bir baksana,” dedi arkadaşı. Onlar tartışmalarına devam ederken, Seth ve Yost arasındaki sessizlik de rahatsız edecek kadar uzadı. Genç adam bakışlarını fotoğraftan ayırmak istemiyor gibiydi.

“Daha önce aradığımda, babanızın beni memnuniyetle göreceği söylenmişti,” dedi Seth.

Ama Felix Yost’un hareketi, Seth’in kesinlikle beklemediği bir şeydi.

“Alın!” dedi Yost, fotoğrafı Seth’e geri verirken. “Şu pislüğünüzü alın ve bizi rahat bırakın.”

Seth fotoğrafı aldı ve şaşkın gözlerle Yost’a baktı.

“Sağır mısınız?” diye sordu Yost. “Biz saygın insanlarız ve kırk yıl önce yapılmış bir hatanın sıkıntısını artık çekmek istemiyoruz. Gidin buradan! Hemen gidin, yoksa polis çağırmak zorunda kalacağım.”

“Ne?...” Seth bir şey söylemeye çalıştı ama beceremedi. Sorun neydi? Tablonun arkasındaki isim, Zoe’yi bulabilmesi için elindeki tek ipucuydu; tablonun anlamını çözmek için elindeki tek anahtardı. Yost’un fikrini değiştiren neydi? Biri onunla konuşmuş muydu? Ne hakkında?

Yost, Seth’in kolunu yakaladı ve onu mağazadan dışarı sürüklemeye çalıştı. “Lütfen, Bay Ridgeway, ya da adınız her neyse, lütfen gidin! Sorun istemiyoruz ve bu yüzden sözünü ettiğiniz tabloyu duymak bile istemiyoruz.”

“Ama neden?” Seth kolunu sertçe çekerek Yost’un elinden kurtardı ve dönüp genç adamın yüzüne baktı. Yost, Seth’ten bir hayli kısaydı. “Karımın kaybolması ve üç kişinin öldürülmesi ile ilgisi olması dışında, bu tablo hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Seth konuşurken, Yost’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “İşte bu tablodan uzak durmak istememizin nedeni de

TANRI’NIN KIZI

tam olarak bu.” Yost’un akıcı şekilde konuştuğu İngilizce, öfkesi yüzünden Alman aksanı kazanmıştı. Seth’i tekrar yakaladı ve kapıya doğru itti.

Seth bir kez daha kolunu kurtardı ve sırtını kapıya dönerek durdu. Şimdi adama bakarken, hayal kırıklığından kaynaklanan bir öfkeyle titriyordu. Dudakları açılıp kapandı ama ses çıkaramadı. Sonunda Seth sağ elini Yost’un etli göğsünün ortasına koydu ve öylesine sert bir şekilde itti ki adam kolları havada savrulurken geriye doğru sendeledi ve mermer yüzeyli masanın üzerine sırtüstü devrildi. Seth parlak güneş ışığına çıkarken, arkasından kırılan kristallerin şangırtısını duydu.

? ?????

“Gitti!”

Genç rahibin sözlerini duyduğunda, başkeşiş yüzünü buruşturdu. Frauenkirche’nin Münih’in eski mahallelerinin üzerinde yükselen ikiz kulelerine bakarken, manastırın zorlu finansal durumu bir an için zihninden silindi. Yavaşça dönüp genç rahibin yüzüne baktı.

“Ne demek istiyorsun, ‘gitti?’” diye sordu başkeşiş, jilet keskinliğinde bir ses tonuyla. Genç rahibin yüzü mum gibi olmuştu.

“Ben...” Rahip boğazını temizlemeye çalıştı. “Öğle yemeğini vermek için kapısını vurduk. O... kendini iyi hissetmediğini söyledi. Sabahı yatakta geçirdi. Çok... çok...”

“Hastaydı, biliyorum,” dedi başkeşiş, sabırsızlanarak. “Tıbbi durumu ve geçmişi hakkında kendiminkinden daha fazla şey biliyorum. Çıkar ağzındaki baklayı!”

“Bu sabah yalnız kalmak istediğini söyledi ve... ve... biz uyuduğumu sandık. Bunu daha önce de yapmıştı, bi-

273

LEWIS PERDUE

liyordunuz.” Genç rahip bir an için umutlu gözlerle efendisine baktı. Başkeşişin yüzünde herhangi bir yumuşaklık göremeyince, devam etti.

“Birkaç dakika önce,” dedi genç rahip. “Cevap alamayınca... biz... öldüğünden korktuk. Odasına girdik. İçerisi boştu.”

“Gitmiş mi? Nasıl yani? Gitmiş?” diye sordu başkeşiş. Genç rahip başıyla onayladı.

Başkeşişin cevabı ufuk çizgisinin üzerinde toplanmaya başlayan fırtına bulutları gibi alçaktan başlayıp yükselerek genç rahibin yüzünde patladı. “Sana ve diğer beceriksiz beş rahip arkadaşına, bitkin, zayıf, yarı sakat bir ihtiyarla ilgilenme görevini verdim ve sen şimdi bana gelip, onun gün ortasında burnunuzun dibinden kaybolduğunu söylüyorsun! Ben...” Başkeşiş öfkeyle öksürdü. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve yumruk yaptığı elleri tir tir titriyordu. Uzunca bir an çatık kaşlarının altından genç rahibe baktı.

“Defol!” diye bağırdı sonra, aniden. “Sen ve arkadaşların oda hapsi cezası aldınız. Sizinle daha sonra ilgileneyeğim.”

Genç rahip perişan görünüyordu.

“Dışarı! Çık çabuk!”

Rahip aniden hareketlendi ve odadan koşarak kaçtı.

Başkeşif ofisinin kapısına doğru yürüdü ve sessizce kapadı. Sonra masasına döndü ve koltuğuna çöktü.

Neden ben? diye düşündü, kapalı gözlerini ovalarken. Neden?”

Telefona uzandı. Eli ahizeyi kavramadan önce bir an tereddüt etti; sanki ahize öldürücü bir yılan zehrine bulanmış gibi. Elleri hâlâ titriyordu ama artık nedeni öfke değil, korkuydu. İDK ofisini aradı. Kardinal Neils Braun, başarısızlığı hoş karşılayan bir adam değildi.

274

21

T

akip ediliyordu. Bundan artık hiç şüphesi yoktu. Seth Ridgeway şarap kadehini dudaklarına götürdü ve kafede karşısında oturan adama çaktırmadan baktı. Uzun, neredeyse iki metre boyunda bir adamdı. Dalgalı kumral saçları o kadar kısa kesilmişti ki polis ya da ordu mensubu olduğunu düşünmek zor değildi. Köşeli hatlarıyla dikkati çeken yüzünde, hayatı boyunca üstün fiziksel kondisyonu korumak için çaba harcamış bir subayın dinçliği vardı. Seth, Zoe'nin kaybolmasından beri aldığı kiloları ve belinin etrafında oluşan yağ tabakasını düşündü.

Adam, yünlü pardösüsünün altında gizli gücü yansıtan bir fiziksel sağlamlık ve güvenle hareket ediyordu. Pardösüsünün altında bir takım elbise, boynunda titizlikle bağlanmış bir kravat vardı ve pardösüsünün altına her türlü silahı gizlemiş olabilirdi. Kalabalık kafe-nin ana yemek salonunun karşısından bakarken bile, buz mavisi gözlerinin yoğunluğu kolayca belli oluyordu.

Seth şarap kadehini yavaşça indirdi ve tabağdaki rostoyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Adamın birilerini takip etmekte usta olmadığı belliydi. Kendini fazla belli ediyor, etrafa çok sert bakıyor, çok yakından takip edi-

275

LEWIS PERDUE

yor, arada bir kazayla göz teması kuruyordu. Ama tabii biri Seth'in takip edildiğini bilmesini istiyor da olabilirdi. Ama bu kişi kim olabilirdi? Kendisini Amsterdam'da takip eden rahiple bağlantısı olan biri mi? Yoksa kendisini öldürmek isteyen biri mi?

Son düşünceyi kafasından attı. Eğer adamın niyeti bu olsaydı, daha önce bunu yapmış olurdu; Seth St. Peter's Kilisesi'nin yakınlarındaki ıssız parkta tek başına yürürken. Adamı ilk kez orada görmüştü; Felix Yost'u kristal kadehlerinin üzerine ittikten birkaç dakika sonra.

in Gassen'in sonundaki basamakları tırmanırken, Seth o öfke gösterisi için pişmanlık duymaya başlamıştı. Tam geri dönüp Yost'tan özür dilemeye ve hasarı ödemeye karar vermişti ki adamı görmüştü.

Seth durmuştu ve normalde bir profesyonelin yapacağı gibi yürüyüp Seth'in yanından geçmek ve yoluna devam etmek yerine, adam da durmuştu; üstelik irkildiği-ni ve ne yapacağını bilemediğini belli eden bir tavırla.

Basamakları tırmanmaya devam eden Seth, bunun sadece tesadüf olduğunu düşünmeyi tercih etmişti. Ama adam avluyu geçip in Gassen'in tepesine kadar onu takip etmişti; kilisenin etrafından dolaşip diğer taraftaki avluyu geçerken de hâlâ peşindeydi. Seth sağ elindeki eldiveni çıkarıp cebindeki Magnum'un kabzasını kavramıştı. Adam susturuculu silah taşıyor ya da arkadaşları yakında bir yerlerde bekliyor olabilirdi. Ama kafalarındaki fikir her neyse, Seth onlara bedelini ödetmeye kararlıydı. Yine de bir şey olmamıştı.

Adamın onu öldürmek ve hiç kimseye görünmeden kaçmak için bir sürü fırsatı olmuştu, ama sarsakça takibine devam etmekten başka bir şey yapmamıştı. Seth kafedeki adama tekrar baktı. Amatörce bir şekilde elindeki Neue Züricher Zeitung'un arkasına saklanmaya

276

TANRI'NIN KIZI

çalışıyordu. Seth bulunduğu yerden gazetenin başlıklarını okuyabiliyordu.

Aniden ne yapması gerektiğine karar verdi. Çatalını aniden tabağına bıraktı, elini cebine atıp hesaba yetecek kadar parayı çıkararak masaya attı ve sonra ayağa kalkıp hızlı adımlarla adama doğru yürüdü. Bunu yaparken, elini kayak montunun cebine attı ve Magnum'un kabzasını kavrayarak işaret parmağını tetiğe yerleştirdi.

Seth adamın gürültülü bir şekilde gazeteyi kapadığını gördü. Seth'in geldiğini gören adamın yüzünde şaşkınlık ve panik ifadesi belirmişti. Aniden irkilerek çay fincanını devirdi ve ayağa kalkmaya çalıştı.

“Sakın kalkmaya yeltenme,” dedi Seth, Almanca, sol elini kaldırıp adama durmasını işaret ederken. Adam, yarı oturur, yarı ayakta bir pozisyonda olduğu yerde donup kaldı. “Yavaşça yerine otur,” dedi Seth.

Sonra daha alçak sesle Seth devam etti: “Montumun cebinde çok güçlü bir silah var.” Adam bir an bakışlarını Seth’in cebinde duran eline yöneltti ve gözleri korkuyla parladı. “Şu anda tabancam sana dönük duruyor ve ben söylemeden herhangi bir şey yaparsan alnında yemek tabağı büyüklüğünde bir delik açmaya hazır. Buraya kadar anlaşıldı mı?”

Adam serinkanlı bir tavırla başıyla onayladı. “Ne istiyorsunuz?” Ses tonu sakin ve güvenliydi. İnsanları takip etmekte acemi olabilirdi ama tehlikeyle karşılaştığında soğukkanlı bir kurnazlığı olduğu belliydi. Ancak büyük tehlikelerle karşılaşmış olan insanlar bunu yapabiliyordu.

“Bu benim sormam gereken bir soru,” dedi Seth. “Silah bende olduğuna göre, neden önce sen cevap vermiyorsun?” Adamın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Adam başıyla onayladı. “Bana cüzdanını ver,” dedi Seth.

277

LEWIS PERDUE

Adamın eli hemen ceket cebine gitti. “Yavaş! Yavaş,” dedi Seth. “Sakın o cepten herhangi bir sürpriz çıkmasın.”

Adam sakince başıyla onayladı. Başını hafifçe yana yatmış halde elini ceketinin iç cebine soktu ve ince bir deri cüzdan çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Sonra doğal bir tavırla sandalyesinde arkasına yaslandı ve Seth’i baştan aşağı süzdü. Seth boşta elini kullanarak cüzdanı masanın üzerinde açtı ve içindekileri incelemeye başladı. Birkaç yüz İsviçre Frangı, bir otopark fişi, çok sayıda kredi kartı ve bir İsviçre sürücü ehliyeti vardı; ehliyetin üzerinde yazan isim Jacob Yost idi. Seth karşısındaki adama çatık kaşlarının altından baktı.

“Jacob Yost?” Sesinde inanamayan bir ton vardı.

Adam başıyla onayladı. “Birkaç gün önce aradığınız adamın oğluyum. Adım II. Jacob Yost; ya da siz Amerikalıların dediği gibi, Jr.”

Seth düşüncelerini toparlamaya çalışarak Yost’un ehliyetini cüzdandaki yerine tekrar yerleştirdi ve cüzdanı sahibine doğru itti.

“Anlamıyorum,” diye kekeleydi. “Beni... beni neden böyle takip ediyorsunuz?”

“Çünkü dün gece sizin adınızı veren biri evimize geldi. Yanında adamları vardı ve babamın canını yakmak istiyordu. Adam artık hayatta değil. Dostları da öyle.” Yost’un sesinde doğal bir ton vardı.

“Ama kim? Neden?” diye sordu Seth.

“Üzerlerinde kimlik yoktu,” dedi Yost, “ve Almanca’yı Rus aksanıyla konuşuyorlardı. Bence KGB için çalışıyorlardı.”

Seth başıyla onayladı. “Bu mantıklı,” dedi ama sonra düzeltti. “Hayır, hiç mantıklı değil. Bunların hiçbiri mantıklı filan değil. Ama en azından tutarlı. Beni daha önce öldürmeye çalıştılar. Ben sizin...”

278

TANRI’NIN KIZI

“Onlardan biri olduğumu mu sandınız?” Seth başıyla onayladı. Jacob Yost ilk kez gülümsedi. “Hayır, Bay... Ridgeway?” Seth başıyla onayladı. “İkimiz de aynı taraftayız.”

Yost masanın üzerinden elini uzattı. Seth temkinli bir tavırla o ele baktı. Bu bir hile miydi? Adam kimliğini gizliyor olabilirdi ve her zaman için kimliklerin sahteleri yapılabilirdi. Üstelik en iyi katiller genellikle en iyi aktörlerdi. Uzatılan dostluk eline baktığında, Weins-tock’ı, Amsterdam’daki rahibi ve George Stratton’ı düşündü. Hepsisi kendisine dostça gelmişlerdi ve güvenilir olduklarını kanıtlamışlardı... Stratton iki kez hayatını kurtarmıştı; diğerleri ise artık yaşamıyordu.

Seth bu adama güvenmesi gerektiğine karar verdi. Sırtının ürpermesine aldırmadan Magnum’u bıraktı ve elini cebinden çıkardı.

“Pekala,” dedi Seth, nihayet Yost’un elini sıkarken. “Aynı taraftayız.”

“Bu güzel,” dedi Yost, Seth’in elini sıkıp bırakırken. “Çünkü yan masadaki adam...” - başıyla sol tarafını işaret etti - “... cebinizden çok daha güçlü bir silahı kafanıza yöneltmiş durumda.”

Seth sağ tarafa döndü ve uzun düz kumral saçlı tıknaz bir adamla karşılaştı. Adam gülümsedi, kendi kucağına baktı ve bakışlarını tekrar Seth’in gözlerine kaldırdı. Seth adamın bakışlarını izlediğinde, bir kâğıt peçetenin altına gizlenmiş olan susturucunun ucunu gördü.

Seth, Yost’a döndü ve Yost adama başıyla işaret etti. Adam başıyla onayladı, elini uzattı ve masanın altından orman yeşili bir sırt çantası çıkardı. Tabancayı çantanın içine attı, masanın üzerine bir miktar para bıraktı ve hiç konuşmadan kalkıp dışarı çıktı.

“İşi asla şansa bırakmıyorsunuz, ha?” dedi Seth.

279

LEWIS PERDUE

“Ben çok ama çok dikkatli bir adamımdır, Bay Ridge-way,” dedi Yost.

“Ama şimdi işi şansa bırakıyorsunuz; benimle,” dedi Seth, tüm dikkatini karşısındaki adama verirken. Yost’un kaşları hafifçe kalktı.

“Evet,” dedi Seth, Yost’un dile getirmedığı sorusunu cevaplayarak. “Benimle bir risk alıyorsunuz. Akıllı bir KGB ajanı olmadığımı nereden biliyorsunuz?”

Seth’in sorusunu düşünürken, Yost’un kaşları aşağı doğru indi. Gözlerinde hızlı düşünceleri yansıtan bir pırıltı vardı. “Sizin bana güvendiğiniz gibi, Mein Herr,” dedi sonunda. “Eğer söylediğiniz kişi olmasaydınız, yanımda asla savunmanızı indirmezdiniz. Bana farklı şekilde davranırdınız. Ne dersiniz?”

Seth düşünceli bir tavırla başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi Yost. “Bu gece babamla görüşmenizden önce yapmamız gereken önemli bir düzenleme, cevaplanması gereken sorularımız var.”

? “”””””””

Eden au Lac’ta Zoe’nin yatak odasını Rich Carti-ere’ninkinden ayıran oturma odasının pencerelerinden parlak güneş ışığı süzülüyordu.

Bu süit, Zoe’nin güvenliğiyle ilgili planları basitleştire-yordu. Rich Cartiere, eşine zor rastlanır fiziksel gücünün kapısını, XIV. Louis döneminden kalma bir şifon-yeri genç kadının kapısının önüne çekmişti.

Pencerelerin önündeki daracık bir çıkıntı dışında, yakınlarda yangın merdiveni filan yoktu; Zoe’ye ulaşmanın tek yolu, oturma odasına açılan kapıydı. Ve Cartiere, eski paraşüt komandosu, geceleri Stratton ile birlikte oturma odasında uyuyordu. Zoe onların tuhaf adamlar olduğu-

280

TANRI’NIN KIZI

nu düşünmüştü ama Stratton, Zoe dinlendikten sonra her şeyi açıklayacağını söylemişti. Zoe ısrar etmemişti. Sonuçta hayatını kurtarmışlardı.

Zoe tembelce uzandı ve uzunca bir an gözlerini kapayarak, uzun zamandan sonra yeniden kavuştuğu özgürlüğün tadını çıkardı. Bir kez daha şükran duası ederken, inancın belki de fark yaratabileceği düşüncesine giderek alıştığını hissetti.

Saat 13:00’ü biraz geçmiş olmasına rağmen, Eden au Lac’ın güzellik salonuna gitmişti bile. Uzun süren lüks bir banyodan sonra, kuaför saçını kesip biçimlendirmiş, bütün bu süre boyunca eleştiren gözlerle bakmıştı ama Zoe’ye saçlarının nasıl olup da böylesine biçimsiz bir hal aldığını sormamıştı.

Kuaför işine dalmışken, manikürcü mermer bloğuna saldıran bir heykeltıraş gibi dikkatli bir şekilde tırnaklarıyla ilgilenmişti.

Ardından güzellik danışmanı gelmiş ve Zoe’ye kendini bir kez daha gerçekten kadın olduğunu hissettirmişti. Son olarak, otelin moda danışmanı elinde giysi tasarımlarıyla dolu kitaplar ve kumaş örnekleriyle gelmiş, Zoe’nin ölçülerini almış ve yeni bir gardırop sözü vermişti.

Zoe yüzünü parlak güneş ışığına döndü ve göle baktı. Pencereden baktığında, rüzgârda tek başına yol alan bir yelkenli gördü. Görüntü kalbini kırdı. Seth neredeydi? Gecenin geç saatlerinde bile defalarca aramıştı ama telefona telesekreterden başka kimse cevap vermemişti. Başkalarının telesekretere bıraktığı mesajları dinlemeyi dilemişti; belki onlar Seth’in yeriyle ilgili bir ipucu verebilirdi.

Sabırsızlandıkça vücudunun ürperdiğini hissetti.

Nerede bu adam? diye sordu kendi kendine, bir sevgilinin özlemiyle. Şimdi ne yapıyor? Tekneyle Ca-281

LEWIS PERDUE

talına’ya mı gidiyor? Amerika’da şimdi saat sabahın ikisi olmalı.

Zihninde Seth’in uyuyan yüzünü gördü ve yanaklarından yaşlar süzüldü. Uyuduğu zaman küçük bir oğlan çocuğuna benzerdi Seth. Saygın profesör, sert polis; hepsi Zoe’nin kalbinde hâlâ çocuk olduğunu bildiği adamın gevşeyen yüz hatlarının ardında kaybolurdu. Seth’in uykusunda nasıl gülümsediğini, rüyasında tavşan kovalayan bir köpek yavrusu gibi vücudunun seğirdiğini, bütün vücudu sert kaslarla ve üzerinde konuşmak istemediği yara izleriyle kaplı eski polisin kendisine nasıl sokulup uyuduğunu hatırladı.

Neredesin, Seth?

Duyduğu özlem çok güçlüydü ve tüm düşüncelerini, tüm duygularını renklendiriyordu. Neredeydi? Eğer dünyada Seth’in yerini bilmekten daha çok istediği bir şey varsa, o da Seth’in yanında olmaktı.

282

22

Z

ürichsee’nin uzak kıyıları boyunca uzanan ışık, suyun cam gibi yüzeyinde sarı-beyaz şeritler oluşturuyordu. Rüzgar dinmişti. Dışarıda hava kristal gibi netti.

“Lanet olsun sana, Tanrım!” diye homurdandı Seth Ridgeway, karısını son kez canlı gördüğünde birlikte tadını çıkardıkları manzaraya çok benzeyen bu görüntüye bakarak.

Lanet olsun sana! Sana inanacak kadar aptal olduğum için bana da lanet olsun!
Pencereden uzaklaştı ve Eden au Lac'taki odasının kapısına doğru yürüdü. Kapının yanında durup montunun cebindeki Magnum'u çıkardı. Silindir şarjörün her bir deliğinde taze bir 357 bulunduğundan emin olmak için dikkatle inceledi, güvenlik kilidini kapadı ve tabancayı cebine geri koydu. Sonra avuç dolusu mermilerin orada olduğundan emin olmak için diğer cebini kontrol etti. Jacob Yost'un verdiği talimatları zihninde tekrar gözden geçirirken tereddütlüydü. Talimatlardan en küçük bir sapma, öldürülmesi anlamına gelecekti.

283

LEWIS PERDUE

Emirlerden emin olduktan sonra, Seth kapıyı açtı, dışarı çıktı ve kapıyı kapadı. Asansöre yürüyüp çağırma düğmesine bastı.

4. .g. 4.

Zoe, yeni Levi's kotunun üzerinde çektiği kalın kazağıyla odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Odadan ilk çıkan, önce koridoru herhangi bir tehlikeye karşı bakışlarıyla tarayan Stratton oldu. Zoe onu takip etti. Arkasında, Cartiere süitini kapısını kapadı; kendi tükürüğünü kullanarak, pervazla kapı arasına bir saç teli yerleştirdi. Böylece geri döndüklerinde odaya birinin girip girmediğini anlayabileceklerdi.

Birlikte asansöre doğru yürüdüler ve düğmeye bastılar. Sessizce dururken, asansörün buldukları kattan geçip bir üst katta durduğunu gösteren ışıklı rakamı izlediler.

Üst kattaki koridorda, Seth asansörün bulunduğu kata gelip duruşunu izledi. Kapılar yavaşça açıldı ama tam Seth binmek üzereyken, arkasından gelen bir sesi duydu.

“Mein Herr.”

Ses yabancıydı ama tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Dost mu, katil mi? Seth sese doğru dönerken elini cebine soktu ve Magnum'un kabzasını yakaladı. Odasının kapısının yakınında, kendisine doğru gelen bir adamı gördü. Adam tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Seth gerildi. Bu adamı nerede görmüştü? Bu sesi nerede duymuştu?

284

TANRI'NIN KIZI

“Gitmeden önce sizi bulduğuma sevindim,” dedi adam, Seth'e doğru yürümeye devam ederken. Koyu tenli, ince yapılı, basit giyimli bir adamdı. “Resepsiyon masasından telefon açtılar ama odanız cevap vermedi. Büyük bir tehlike içindediniz.”

Ama adamın yürüyüş tarzında ya da ses tonunda tehlike yansıtan bir şey yoktu. Seth şaşırılmıştı. Otel koridorunda bir yabancı. Adam onun burada olduğunu nereden biliyordu? Seth'in kalp atışları hızlandı. Yine de adam zararsız görünüyordu.

Teknenin güvertesinde beliren genç bir kadın da zararsız görünüyordu.

Adam koridoru aydınlatan ışığın altına geldiğinde, Seth Magnum'un horozunu kaldırdı.

Birden, Seth'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Bu, önceki gece Kendisini tren istasyonundan otele getiren taksii şoförüydü. Seth arkasında asansör kapısının kapandığını duydu.

Magnuntı'un emniyetini tekrar kapadı, sağ elini cebinden çıkardı ve gülümseyerek adama uzattı. Bu Türk Gast&arbeiter ile önceki gece yemek yemiş ve daha iyi bir hayatın hayallerini paylaşmıştı. Adam Seth'in elir>i tuttu ve hevesle sıktı. Ama bir an sonra yüzündeki ^gülümseme kayboldu.

“Sizi sorutturan bazı adamlar var,” dedi taksii şoförü, berbat bir Almanca ile. “Polisle birlikte çalıştıklarını söylüyorlar... hCikümet için. Ama bu adamlarda hoşuma gitmeyen bir şey var. Onlar gibilerini birçok kez gördüm. Kibirli ve kötü adamlar. Rus Mafyası ya da onun gibi başka bir k>ötü organizasyon için çalıştıklarını sanıyorum. Bankacı gibi giyinmişler ve nerede olduğunuzu öğrenmek için büyük miktarda paralar öneriyorlar. Onlara hiçbir şey söylemedim. Bana çok nazik davranmıştınız.”

285

LEWIS PERDUE

Seth şoföre baktı ve böylesine küçük bir nezaket bu adamın dostluğunu kazanmaya yettiği için bir an utandı. Sonrasında ise şükretti; dünyada hâlâ bu basit göçmen gibi iyi, dürüst ve saygın insanlar olduğu için şükretti.

“Kaç kişiydiler?” diye sordu Seth.

“İki, hayır, üç sanırım. Bu sabah tren istasyonuna geldiler ve etrafta resminizi göstermeye başladılar.”

“Resmim mi? Ne tür bir resim? Neye benziyordu?”

Şoför gözlerini kapadı ve zihnindeki dosyaları araştırırken yüzünü buruşturdu. “Renkli bir resim,” dedi sonunda. “Resimde yanınızda bir bayan vardı.” Gözlerini açtı. “Çok güzel bir bayan. Bir masada oturuyordunuz; bir gece kulübü ya da kafe gibi bir yerde. Arkanızda bir isim tabelası olduğunu hatırlıyorum ama ne yazdığını hatırlayamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum,” dedi Seth. “Harbor Reef idi, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi adam, yavaşça. “Olabilir ama İngilizce idi, sanırım. Ben İngilizce bilmiyorum. Kendi dilim dışında biraz bildiğim tek dil Almanca.”

Harbor Reef! Seth o fotoğrafı biliyordu. Yaklaşık üç yıl önce bir Polaroid makineyle çekilmişti; Zoe ile birlikte Catalina’daki kıstağı ziyaret ettiklerinde. Ve son üç yıldır, o resim - başka kopyası da yoktu - Zoe’nin cüzdanında durmuştu! Bunun anlamı neydi şimdi? Yani Zoe hâlâ hayatta mıydı? Yoksa onu kaçıran adamlar istedikleri bilgiyi alamamışlardı ve şimdi Los Angeles’ta başlayan bir araştırmayla Seth’in izini mi sürüyorlardı?

“...yakında otelleri aramaya başlarlar,” diyordu adam. “Hemen gitmelisiniz.”

Gitmek mi? Evet, diye düşündü Seth, saatine bakarak. İki Jacob Yost da - hem kendisi hem de oğlu - kendisini bekliyor olmalıydılar.

286

TANRI’NIN KIZI

“Elbette, beni daha sonra otellerde de arayacaklar,” dedi Seth, merdivene yönelirken. Ya da başlamışlardı bile. Belik merdivenin dibinde elinde silahla bekleyen bir adam vardı. Midesi bulandı.

“Ama gitmem gereken çok önemli bir randevum var; acil bir randevu,” dedi Seth, basamakları inmeye başladığında. “Şimdi bunun için endişelenecek zamanım yok.”

“Sizi randevunuza götürürüm, Mein Herr,” dedi adam. “Başka şoförler tarafından görülmeniz güvenli olmaz. Para için sizi hemen ihbar ederler.”

Ara kata ulaştıklarında, Seth yan gözle adama baktı. Birlikte basamakları inmeye devam ettiler. “Ne kadar paradan söz ediyoruz burada?”

“İki bin İsviçre Frangı’ndan daha fazla.”

İki bin İsviçre Frangı mı? Yani yaklaşık bin Amerikan Doları. Bir kralın fidyesi sayılmazdı ama sokak polislerinin taksi duraklarında bilgi edinmek için dağıttıkları bahşıştan de çok fazlaydı. Kendisini bulmayı çok istiyor olmalıydılar.

İkinci ara kata ulaştılar. Seth elini montunun içine attı ve cebinden cüzdanını çıkardı. İçinden Weinstock’m binliklerinden birini aldı.

“Dürüst olmak adına büyük bir parayı geri tepmişsin,” dedi Seth, lobinin bir üstündeki kata ulaştıklarında. Elini şoförün omzuna koydu ve birlikte son ara katta durdular. “Bunu almanı istiyorum.” Binlik banknotu adama uzattı. Türk göçmen önce paraya baktı, sonra aşağılandığını belli eden kırılgan bakışlarını Seth’e çevirdi.

“Bunu alamam,” dedi adam. “Buraya sizden para ya da ödül istemeye gelmedim. Geldim, çünkü iyi bir adam olduğunuz belli ve büyük bir tehlike içinde olduğunuzu görebiliyorum.”

287

LEWIS PERDUE

“Ama ailen... çocukların,” diye kekeledi Seth. “Bu para onların... senin... işinize yarar, öyle değil mi?”

“Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok; bu bir onur meselesi,” dedi şoför, gururla. “Ben onurlu bir adamım ve öyle davranırım.” Parayı kibarca ama kararlı bir tavırla geri itti ve Seth’in gözlerine baktı. “Haydi!

Yetişmeniz gereken önemli bir randevunuz var. Sizi ben götüreceğim.”

Seth şaşırılmış ve duygulanmış bir şekilde adama bakarak döndü ve son katı indi.

? ‘ ?? ?

“Yani telefon açmadan ya da başka bir şekilde haber vermeden kasayı boşalttığınızı ve içindekileri kocama gönderdiğinizizi mi söylüyorsunuz?” Zoe öfkeden deliye dönmüştü. Eden au Lac’m iki bürokrasi katmanını aşmış mesai bitiminden önce müdüre ulaşmayı başarmıştı. Otelin ana lobisindeki Bernini efrizinin yakınında, adama veryansın ediyordu. Stratton ve Cartiere iki yanında duruyor, dikkat çekmemeye çalışıyorlardı ama Cartiere’nin dev cüssesi yüzünden bunu pek başaramıyorlardı.

“Ama Bayan Ridgeway, sizi temin ederim ki başka seçeneğimiz yoktu,” dedi otel müdürü, umutsuzca fısıldayarak. Her cümleden sonra, oteldeki diğer müşterilerin bu tartışmayla ilgilenip ilgilenmediklerini anlamak için gergin bir tavırla etrafına bakıyordu. “Bir müşteri otelden ayrıldıktan sonra, kasamızda bıraktıkları tüm eşyaların kendisine geri gönderilmesi konusunda bir politikamız var. Sonuçta, diğer müşterileri otelin güvenlik hizmetlerinden mahrum bırakmak doğru olmaz.”

288

TANRI’NIN KIZI

“Başarım politikanıza!” diye tısladı Zoe. “Politikalar bürokratlar ve bankacılar içindir; ya da kendi başına karar verme becerisi olmayan geri zekalılar için. Dünyanın en iğd otellerinden birinin yönetimi için değil.”

Bu öfkeli Amerikalı kadının beklenmedik iltifatı karşısında müdürün yüzü bir an için aydınlandı.

“Biz... ama... düşündük ki...”

“O tablo dünyanın en pahalı, en değerli eserlerinden biriydi,” dedi Zoe. “Değerine paha biçilemez! En azından bir kuryeyle elden gönderilmeliydi. Posta servislerinin kaprislerine terk edilmemeliydi!” Zoe “paha biçilmez” dediği anda, müdürün yüzünden kan çekildi ve adam bembeyaz oldu. “Ama İsviçre posta servisleri...”

“İsviçre posta servislerinin güvenilir olduğunu biliyorum,” dedi Zoe, adamın sözünü keserek. “Ama paket Amerika’ya ulaştığında, Birleşik Devletler Posta Servisi’nin eline kalır ve o sersem kuruluş için çalışan insanların çoğu, kendi evlerinin banyosunu bulmak için bile yol haritasına ihtiyaç duyar.” Zoe’nin öfkesi, müdürün yüzüne tekrar renk getirdi ama şimdi bembeyaz kâğıt üzerinde pembe lekeler var gibi görünüyordu. Adam umutsuzca etrafına bakındı. Kimse onlarla ilgilenmiyordu. Lobi neredeyse boştu ve personel yoğun öğleden sonrasının belgelerini düzenlemekle meşguldü.

“Ben... öhhö!” Müdür gergin bir tavırla boğazını temizledi. Şimdi son kartını oynamanın, ev kavgasına dönüşebilecek bir şeyin ortasında riske girmenin zamanı gelmişti. Eğer içinde bulunduğu durum buysa, ya kadının öfkesini kendisinden uzaklaştıracak ya da - adam zorlukla yutkundu - ikiye katlayacaktı. Belki kocasının öfkesine de maruz kalacaktı. Görünüşe bakılırsa, kadın

289

23

?? şoförü

Ark \en^-d^ir N^A ÇİP \Sw

ŞOfök^gi/

kip^kk ‘ ^ereken •

t fer*

par^ Wf ey(

de <uz/’^*

nınâV / =**’

ada(; k/P - b« Tür\\h *

TANRI’NIN KIZI

solculuktaydık. Kocam ve ben,” dedi I ^kaybettik ve...”

W jıormalde müşterilerimizle ilgili bilgi l durumda, sanırım ricanızı yerine ge-

/

j_tnl” dedi Zoe, soluğu kesilerek. Ada-

li psiyon masasına gitti. 4f * ?

^_jierdivenden uzaklaşıp lobiye döndü. \j0,% şoförü elini Seth’in omzuna koydu. ‘ ^ Jı durdu. “Orada sizi görebilecek çok ^dan çıkalım. Sırf bu nedenle arabalı

^t\ Ana kapılar tam karşısındaydı. ‘C, ,iyon masasını göremiyordu ve sağ K binde rahat bir oturma bölümü var-“^*-ru yürüyen çam yarması gibi bir “%£amamen boştu. Adam az sonra sol >3oldu; yürüyen bir devasa tehdi-

j^3eth. “Yolu göster.” Türk taksi şofö-‘- bir servis kapısına yöneldi ve so-Ylü bir ahşap kapıdan geçerek serin

291

23

T

aksi şoförü, Wasserkirche’nin kuzeyindeki Lim-mat Quai’nin kaldırımına yavaşça yanaştı. Araba dururken, etraflarında akşam trafiği hızla akıyordu. Arkalarında bir sürücü öfkeyle kornasını çaldı. Taksici aldırmadı. Birkaç saniye sonra, bir BMW lastiklerini öttürerek taksinin yanından döndü ve hızla geçip gitti.

“Sizi gideceğiniz yere kadar götüreceğim,” dedi taksi şoförü.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi Seth. “Ama takip etmem gereken talimatlar var.”

Adam başıyla onayladı.

“En azından otelden buraya kadar geldiğimiz yolun parasını ödeyebilir miyim?”

Şoför uzunca bir an Seth’e baktı; koyu renk gözlerinde dostça pırıltılar vardı.

“Lütfen,” dedi Seth, cüzdanından İsviçre Frangı banknotlar çıkarırken. “Nasıl da taksi parası vermek zorunda kalacaktım.”

“Eğer kendinizi daha iyi hissederseniz,” dedi adam. Seth başıyla onayladı ve banknotları katlayıp Türk şoföre uzattı.

TANRTNIN KIZI

“Teşekkür ederim,” dedi adam, parayı montunun cebine tıkarırken. Seth kapı kolunu çekip kapıyı açtı. “Dikkatli ol, dostum,” dedi şoför.

Seth ona döndü. “Sen de.” Bunu söyledikten sonra arabadan indi ve kapıyı kapadı. Araba hareket etti ve bir kez korna çalıp Seth’i selamladıktan sonra gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Seth bir an olduğu yerde durup kendi kendine gülümsedi. Şoför İsviçre Frangı banknotlarının arasında bir tane binlik Amerikan banknotu olduğunu anladığında, çoktan evinde olacaktı.

Bu düşünceyi kafasından attı ve saatine baktı. Jacob Yost’un talimatlarına göre, ilk kontrol noktasına ulaşmak için daha beş dakikası vardı. Limmat Quai boyunca yürürken, belli aralıklarla durup dükkanların vitrinlerine baktı.

Hava ılık sayılırdı. Seth terlememek için montunun önünü açtı. Taksicinin dediğine göre, buna Die Föhn diyorlardı. Kış mevsimlerinde bazen Kuzey Afrika’dan gelen yüksek basınç sistemleri, Sahara’nın ılık rüzgârlarını kuzeyin alçak basınç sistemlerine doğru itiyordu. Bunun sonucu, kan ve kayak yamaçlarını eriten bir ılık hava dalgası oluyordu. Die Föhn sırasında daima çığ tehdidi yaşıyordu. Kışın güney California’da esen Santa Ana rüzgârları gibi, diye düşündü Seth, yürümeye devam ederken. Tek fark, die Föhn çimenleri tutuşturup yangınlar başlatmıyor ve insanları çıldırtmıyordu. En azından şimdilik.

Seth durdu ve vitrin camı hırsız parmaklıklarıyla korunan bir dükkana baktı. Vitrinde çeşitli renkte mücevherlerle süslenmiş yüzükler doluydu: Kırmızı, yeşil, beyaz, mavi, sarı. Burada dükkanlar Bahnhofstrasse’de olduğu kadar gösterişli değildi; fiyatlar da öyle.

Seth aniden arkasından ve sol tarafından gelen iki çift ayak sesi duydu. Bir süre kaldırım boyunca devam ettik-

293

LEWIS PERDUE

ten sonra ikisi de durdu. Nefesini tutarak sese doğru dönerken, eli cebindeki Magnum’un kabzasını yakaladı.

Bir şey yoktu. Seth bir o yana bir bu yana bakınır-ken, öfkenin etkisiyle kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Her iki yönde yarım blok uzanan kaldırımında tamamen yalnızdı.

Seth dikkati elden bırakmayarak yürümeye devam etti. Kapı girintilerinde gizlenen kimseyi göremedi. Şaşkın bir şekilde yürümeye devam etti ama her kapı girintisini dikkatle kontrol ediyordu. Bir ses duyduğundan kesinlikle emindi.

Torgasse’nin köşesine ulaşıp karanlık dar sokağın karşı tarafına geçerken, son birkaç hafta içinde sinirlerinin fazlasıyla gerilmiş olduğunu düşündü. Torgasse’nin karanlığını delmek için gözlerihi zorlarken, gölgelerin arasında bir hareket seçtiğini düşündü. Hızlı adımlarla karşı tarafa geçti ve tekrar kaldırıma çıkıp Limmat Quai’ye doğru yürüyüşüne devam etti.

Rami Strasse’ye ulaştığında, kalbi hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dikkatli bir şekilde etrafına bakındı, montunun cebindeki Zürih turist haritasını çıkardı ve sokak lambasının ışığında inceledi. Yost, Rami Strasse’nin sol tarafına, bir blok öteye, küçük bir “x” işareti koymuştu. Seth başını kaldırıp baktığında, tepenin üzerinde, Yost’un işaretinin gösterdiği yerde küçük, park gibi bir alan gördü. Aynı tarafta, kendisine daha yakın bir noktada, bir tütün dükkanı vardı ve Yost yerin orası olduğunu söylemişti. Seth gülümseyerek haritayı katladı ve cebine koyup yürümeye devam etti.

Jacob Yost, Jr., tuhaf bir adam, diye düşündü Seth, tütün dükkanına yaklaşırken. İsviçre ordusunda bir albay, babasının özel koruması, az konuşan, fiziksel açı-

294

TANRTNIN KIZI

dan sert, kaslı, amacına sadık bir adam. Oğul Jacob Yost’u tanımlayan sıfatlar akla kolay geliyordu. Seth’in kaşları bir an için çatıldı. Bu sıfatlar Yost’u tanımlıyordu ama açıklamıyordu.

Kendini babasının güvenliğine adanmış gibi görünüyordu; sanki mesleği buymuş gibi. Ama bu neden gerekiydi?

Peki ya Yost’un kardeşleri? Augustinerstrasse’deki seçkin galeriyi işleten iki yumuşak, şişman adam?

Onlardan söz ederken, Yost’un kardeşlerini ne kadar kü-çümsediği belliydi. Kendisi onlardan nasıl o kadar farklı olabilmişti?

Sorular yeni soruları getiriyordu.

Seth yavaşça başını iki yana salladı ve saatine baktı. Tam 19:30. Tıpkı Yost’un söylediği gibi, Seth tütün dükkanının kapısını itti ve içeri girdi. İçeri buram buram tütün kokuyordu. Sol tarafta, her türde, kullanılmış ve yeni kitaplar ve dergilerle dolu büyük bir raf vardı. Diğer tarafta ise kokulu tütünlere

pipolarla dolu raflar göze çarpıyordu. Tam karşıdaki tezgahın arkasında oturan dükkan sahibi, elindeki kitabı okuyordu. Seth içeri girince, adam başını kaldırıp ona baktı.

“İyi akşamlar,” dedi Seth, Almanca.

“İyi akşamlar,” dedi adam, kitapta kaldığı yeri dikkatle işaretleyip bir kenara bırakarak ayağa kalkarken.

“Sizin için ne yapabilirim?” Seth’in yüzünü dikkatle inceledi.

Seth damağının kuruduğunu hissetti. Ellerinde resimle kendisini arayan adamlar, acaba buraya gelmişler miydi? Dükkan sahibinin bu tür insanları arayabileceği bir telefon numarası var mıydı? Seth zorlukla yutkundu.

“Bu haftaki Time dergisi, lütfen,” dedi Seth.

“Duvarda.” Adam dergi rafını işaret etti. “En üstte, en solda.”

295

LEWIS PERDUE

Seth rafa doğru yürürken, tanıdık dergi kapağını aradı. Dükkanın kapısına gergin bir bakış attı. Kendisini takip eden adamların aniden içeri dalıp buradan on bin kilometre ötede başladıkları işi bitirmek için harekete geçmelerini bekliyordu. Dergiyi dükkanın ortalarında, Der Spiegel ile International Herald Tribune’un arasında gördü.

Birkaç saniye sonra, Time dergisinin ince uluslararası basımının bir kopyasıyla küçük bir atılabilir çakmak alarak, tekrar dışarı çıktı. Biraz uzaklaştıktan sonra döndü ve dükkanın vitrinine baktı. Adam telefona sarılmıştı bile.

Yost için mi çalışıyordu? Bu da güvenlik önlemlerinin bir parçası mıydı? Yost, Seth’in hangi dergiyi, nerede ve ne zaman alması gerektiği konusunda belirgin konuşmuştu. Adam onun bir dostu olmalıydı.

Ama Seth başını çevirip tepeyi tırmanmaya devam ederken, dükkan sahibinin kimi aradığını bilmeyi dilemekten kendini alamıyordu.

Güzel bir gece olabilirdi, diye düşündü, yürümeye devam ederken, karanlıkta beni arayan, yerimi bilen taksi şoförüne veya otelin resepsiyon memuruna para öneren adamlar olmasaydı. Terlediğini hissedince montunun önünü tekrar açtı. Yost’un haritada işaretlediği yere yaklaşıırken, önce bir inşaat sahasını geçti; sonra bir tane daha.

Seth bir an duraksadı ve site lambalarını kullanarak haritayı kontrol etti. burası da Birleşik Devletlerin soğuk bölgeleri gibiydi. Elverişsiz hava şartlarından kaynaklanan gecikmeleri kapatmak için, inşaat işçilerinin genç saatlere kadar çalışması gerekiyordu. Tam bir daire çizerek devam ettiğinde, en azından altı yeni bina gördü; hepsi iskeletleri işçilerle dolu bir halde elektrik lambalarıyla aydınlatılmıştı. Seth dikkatini haritaya verdi. Yost’un bir sonraki işaretini buldu ve devam ettiğinde, sol tarafta bir inşaat yerinde çalışan ağır makinelerin kükremelerini duy-

296

TANRI’NIN KIZI

du. Hızlı adımlarla ilerleyerek bir sonraki bloğa ulaştı ve Heim Platz’a yöneldi. Küçük beton meydanda yarım düzine insan dikiliyor, orada duracak olan tramvayı bekliyorlardı. Aralarından geçerek yürümeye devam ederken, Jacob Yost’un ışıklarının hangi binanın pencerelerinden süzüleceğini merak ediyordu Saat tam 19:40’da, Seth kaldırımın kenarında duran çöp bidonuna yürüdü. Çakmağı yaktı ve tarihi okumaya çalışmış gibi derginin kapağına yaklaştırdı. Sonra okunmamış dergiyi çöp bidonuna attı. Güzel bir numara, diye düşündü. Karanlık bir pencereden, genç Yost çakmağın ışığını rahatça görebilirdi. Yost ‘un talimatlarını harfiyen izleyerek, bir beş dakika daha oyalandı. Yost’un kendisini izlediğini ve daha da önemlisi, herhangi bir tehlikeye karşı civarı taradığını tahmin edebiliyordu. Eğer peşinde birilerj varsa planlar - Yost ne olduklarını açıklamamıştı _ değişecekti

Zaman hızla aktı. Seth tekrar dua etmeye çalıştı ve düşünceleri keskin metal gibi netleşti. Belik de Tanrı gerçekten ölmüştü. Bu düşünce, kalbini suçlu^ duygusuyla doldurdu. Tam Cehennem korkusu içini kaplamaya başla-mıştı’ki Rami Strasse ve Zelt ‘VVeg’in kesiştiği köşedeki bir binanın en üst katında önce bir, sonra iki mum yandı Seth’in kalp atışları hızlandı. Karş1(}an karşıya ae(±i e binaya doğru yürüdü. İki mum! Bu, Yost’un işaretiydi, okağın diğer tarafına ulaştığında, beton yüklü bir kam-onun yavaşça bitişikteki inşaat sahasına girişini bekle-ek zorunda kaldı. Olduğu yerde dikiliri^ önceki yük-emenin kalıntıları kenarlarından dökülen dev bir kepçe-in devasa bir vincin ucundan aşağı doğru indiğini gördü eth başını kaldırıp baktığında, vincin ucunun Yost’un bi-asm duvarım sıyırdığını fark etti. Yerden bakıldığın- a, sadece birkaç santimle ıskalamış gibi gelmişti

297

LEWIS PERDUE

Başka tarafta bir çimento kamyonu dizel motorunu gümbürdetti ve inşaat sahasının kapısına doğru yöneldi.

Nihayet, kamyon çekildi ve Seth ile diğer bir yaya -marketten alınmış malzemelerle dolu bir arabayı iten yaşlı bir kadın - yürümeye devam edebildiler.

Seth, Yost'un kendisine verdiği adrese yaklaştı ve üzerlerinde isim bulunmayan, sadece sayılar görünen düğmelerle dolu kilitli bir kapıya doğru yürüdü. 874 sayısının yanındaki düğmeye bastı; önce çok hızlı, sonra iki kez birer saniye süreyle.

Elini indirdiğinde, kapının otomatığını duydu. Hemen içeri girdi ve asansöre yaklaştı. Asansör giriş katında boş halde onu bekliyordu. Bindi ve en üst katın düğmesine, yani sekize bastı.

Asansörün cilalı bakır kapıları kayarak kapandı. Gürültülü bir mekanizma onu yukarı doğru taşıdı.

Asansör durduğunda kapılar açılmadı. Bir an için, Seth asansörün sıkıştığını düşündü ama o anda duvardaki telefon çalmaya başladı. Seth ahizeyi kaldırıp cevap verdi.

"Ridgeway?" Bu, Yost'un sesiydi.

"Elbette."

"Asansörün ortasına gel ve montunu çıkar."

"Ne?" dedi Seth. "Ama neden..."

"Asansörün köşesine bak," dedi Yost. "Bir kapalı devre video kamerası göreceksin. Sadece her şeyin olması gerektiği gibi olmasını istiyorum."

Seth daha önce fark edememişti ama gerçekten de kendisine dönük duran minik bir video kamerası vardı. Seth montunu çıkardı. Birkaç saniye sonra, asansörün kapıları açıldı ve kendini mermer zeminli, seçkin görünümlü bir koridora bakarken buldu. Jacob Yost elinde bir H&K MP5A makineli tabancayla karşısında dikiliyordu.

298

24

R

ami Strasse'de koyu renk bir sedan, ılık gecede hızla yol alıyordu. İçindeki dört adam pencerelerden dışarı bakıyor, tehlikeye karşı etrafı tarıyorlardı. Terzi dikimi pahalı takım elbiselerinin altında, pahalı kılıflarının içinde ölümcül silahlar taşıyorlardı. Zengin bir şehirde zenginler gibi katliam yapıldığında, ölüm fark edilmezdi.

"İşte orada!" dedi adamlardan biri, sürücüye. Rusça konuşmuştu. Diğerleri adamın işaret ettiği, Rami Strasse ile Zelt Weg'in birleştiği köşede yükselen binaya baktılar. Sürücü arabayı yavaşlattı ve inşaat sahasının girişinin hemen ötesinde kaldırıma yanaştırdı.

"Yukarıda, tepede," dedi sürücünün yanında oturan adam. Diğerleri yüzlerini pencerelere dayayıp yukarı baktılar. Binanın en üst katındaki ışıkları ve binanın hemen yanında, hazır hava güzelken işlerini en çabuk şekilde bitirmek için gürültülü bir şekilde çalışan işçileri gördüler.

"Şuraya dön," dedi sürücünün yanındaki adam. "Arabayı ileriye park edeceğiz ve yürüyerek binaya geri döneceğiz."

299

LEWIS PERDUE

Sürücü başıyla onaylayarak gaza bastı ve arabayı tekrar hareket ettirdi.

? ? ?

"Kaldır şunu," dedi Seth, asansörden inerken. Korkmaktan çok sinirlenmişti. "Bana silah doğrultan yeterince insan var zaten."

Yost soğuk gözlerinin ardında hesaplar yaparak ona baktı. Karşısındaki kişiyi hafızasındaki verilerle kıyaslayan bir bilgisayar gibiydi. Sonra sert bir hareketle başıyla onayladı ve silahın namlusunu yere bakana kadar indirdi.

"İyi akşamlar," dedi Yost, gülümseyerek. "Bu rahatsızlıklar için özür dilerim ama her seferinde babamın hayatını kurtaran değerli önlemler oldukları kanıtlandı."

"Nedenini merak etmeye başlıyorum," dedi Seth. Yost hafifçe gülümsedi, döndü ve koridorda yürüdü. Seth adamın peşinden giderken, koridorda yanından geçtikleri suluboya ve yağlıboya tabloları bakıyordu. Çok dar ama son derece iyi donatılmış bir müzede yürüyor gibi hissetti. Seth tabloların arasından yürümeye devam ederken, birkaçının önceki gece genç Jacob Yost'un sözünü ettiği tablolar olduğunu anladı. Yost, babasının dairesinde uygulanan aşırı güvenlik önlemlerinin otuz yıldan uzun bir süredir gerekli olduğunu belirtmişti; bunun bir nedeni tabloların değeri idi ama daha ziyade, babasının Alt Aussee'de gördüğü ve öğrendiği şeylerdi.

Yost'un anlattığına göre, savaştan sonra babası Hit-ler'in çalınmış sanat eserlerini gizlediği Avusturya'daki tuz madenlerinden Zürih'e dönmüştü. Ayrıca, ancak mutlak kötülükle karşılaşan insanların gerçekten anlayabileceği bir şiddetle Naziler'den nefret etmeyi de öğrenmişti.

300

TANRFNIN KIZI

Savaştan sonraki günlerde, Yost babasının doğru insanlara haber göndererek, SS subaylarının özgürlüklerini kazanmak için kullandıkları sanat eserlerini uygun fiyatlarla satın almak istediğini bildirdiğini de söylemişti. Yost, eski Naziler'e uygun miktarda paralar karşılığında güvenli yerlere götürecektir bağlantıları olduğunu da hissettirmişti. Benzer deneyimler yaşamış iki dostuyla birlikte, baba Yost kaçak Naziler'i çalıntı sanat eserlerini incelemek için dükkanına davet etmişti. Yost sanat eserlerini incelerken, konuklar bir odaya alınmış ve Yost'un ortakları tarafından öldürülmüşlerdi.

Bu sistem, yaklaşık on yıl boyunca devam etmişti. Gizlilik daima işlerine yaramıştı. Gerek tavsiyeler ve gerekse söylentiler sayesinde, Naziler teker teker onlara gelmişti. Kaçaklardan biri ortadan kaybolduğunda ve eski silah arkadaşları tarafından bir daha kendisinden haber alınmadığında, Yost'un birini daha Kamerad-ren'den güvenli bir yere gönderdiği haberi yayılıyordu.

Temmuz 1949'da iki eski SS Oberleutnant dükkana gelip işlerinin birlikte incelenmesini istediklerinde, sistem çökmüştü. Adamlardan biri işin kokusunu almış ve kaçmayı başarmıştı. O zamandan beri, kendileri cinayet işleyemeyecek kadar yaşlı olsalar bile, en iyi katilleri kiralayabilecek kadar güçlü ve zengin adamlar, baba Yost'un hayatını tehdit etmişti.

Yost, sanat eserlerinin elinden geldiği kadar fazlasını gerçek sahiplerine iade etmişti ama birçoğu sahipleri öldüğü ya da bulunamadığı için ellerinde kalmıştı. Bu sahipsiz sanat eserleri, babasının işi mütevazı bir çerçeveci dükkanından seçkin bir sanat galerisi haline getirmesini sağlamıştı.

"Bunlar onun en sevdiği," dedi Yost, koridorun sonunda durup duvarlardaki sanat eserlerini işaret ederken.

LEWIS PERDUE

rek. "Sahiplerini bulamadığı sanat eserlerinin en iyilerini daima kendisi için sakladı."

Seth bir şey söylemek için ağzını açtı ama Yost hemen döndü ve koridorun ucundaki kapıyı işaret etti.

"Lütfen içeri girin."

Seth kapıdan içeri girdiğinde, kendini kitaplarla dolu bir çalışma odasında buldu. Sarımsı ışıklar, üzeri açık kitaplar ve bloknolarla dolu büyük bir masayı aydınlatıyordu.

Odanın diğer ucunda, mermer bir şöminede yanan güzel bir ateşin önündeki geniş sırtlıklı koltuğunda, yaşlı bir adam, önündeki ayak iskemlesine uzattığı bacaklarını örten kâim battaniyesiyle oturuyordu. Sol tarafında oturduğuna benzer bir koltuk daha vardı ve iki koltuğun arasında, üzerinde kitaplar, kâğıtlar ve içine yarıya kadar sarı bir sıvı doldurulmuş bir sürahi bulunan alçak bir sehpa duruyordu. Yaşlı adam kalın ciltli bir kitabı okuyordu.

"Baba?" diye seslendi Yost, kapıdan. Koltuktaki yaşlı adam başını kaldırıp onlara baktı.

"Evet, Jacob?"

"Konuşun. Bay Ridgeway."

Baba Yost, gözlüklerini burnunun üzerinde iterek başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırarak Seth'e baktı.

"Hmm, gelip oturun, Bay Ridgeway," dedi baba Yost, sabırsız bir tavırla. "Umarım kapının yanında durup benim kadar yaşlanmayı beklemeyi düşünmüyorsunuzdur."

Genç Yost, babasının yanında duran geniş sırtlıklı koltuğu başıyla işaret etti ve Ridgeway oraya doğru yürüyüp yaşlı adamın yanında durdu. İhtiyarın üzerinde sıcak tuttuğu belli olan yünlü bir sabahlık vardı.

Ayaklarına terlik giymişti. Seth ona yakından baktığında, yuvarlak ve etli yüzünün en büyük oğlundan çok

ga-

302

TANRFNIN KIZI

leriye yöneten oğullarına benzediğini fark etti. Ridgeway eğilerek elini uzattığında, genç Yost'un sessizce odadan çıktığını ve kapıyı arkasından kapadığını duydu.

"Bay Ridgeway." Jacob Yost, Seth'in elini şaşırtıcı bir güçle tutup sıktı. "Zürih'e hoş geldiniz; evime hoş geldiniz. Ayağa kalkmadığım için özür dilerim ama dizle-rimdeki romatizma son zamanlarda feci azdı."

Seth sempatisini ifade edip Yost'un sol tarafındaki koltuğa yerleşti. Bunu yaparken, Yost'un koltuğun dirsekliğine dayanmış olan elini gördü; şekli feci şekilde bozulmuştu, derisi yara izleriyle doluydu ve başparmağı yoktu. Seth kibar bir tavırla bakışlarını kaçırdı ama Yost onun yüzündeki dehşeti görmüştü. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bu," dedi, sol elini kaldırarak, "hikâyemin bir parçası. Ama öncelikle sizinkini duymak istiyorum." Yost, Seth'e bakarken daha rahat edebilmek için koltuğunda kıpırdandı. "Anladığım kadarıyla karınızı arıyorsunuz; Kurtarıcımız Hanımımız 'in Evi adlı tabloyu elinde tuttuğu sanılan kadını."

Seth başıyla onayladı. "Altı ay önce kayboldu; Eden au Lac'taki odamızda."

"Duymuştum," dedi Yost. Bir an için bakışları kendi içine döndü. Sessizlikte, çalışma odası şömineden gelen çıtırtılarla ve pencerenin dışındaki vincin gürültüsüyle doldu. Seth pencereye baktı ve vincin pencere seviyesinden geçen kolunu gördü.

Sonunda Yost düşüncelerinden sıyrıldı. “O resmi asla unutmayacağım,” dedi. “Onu bana getiren adamları da.” Aniden durdu. “Ama buda hikâyemin bir parçası. Ben önce sizinkini duymak istiyorum; lütfen, başlayın.”

Seth son altı ay içinde olanları anlatırken, Yost sehpanın üzerinde duran kitap yığınının altından bir tütün 303

LEWIS PERDUE

kesesi çıkardı. Seth, paketin üzerinde Rami Strasse’de uğradığı tütün dükkanının amblemini gördü. Kendisi konuşmaya devam ederken, Yost çüppesinin bir yerinden büyük bir pipo çıkardı ve doldurup yaktı. Piponun ucundan kokulu dumanlar yükseldi ve çoğu şömineye doğru süzüldü.

Seth ona Zürih’te yaptığı araştırmayı, Rebecca We-instock’ı, Los Angeles’taki katilleri, Amsterdam’da kendisine saldıranları ve Zürih’te şimdi kendisini arayan adamları anlattı. Hikâyesi bitmeden önce, Yost piposunu iki kez doldurmuştu.

“Dün galerinizdeki öfke gösterim için özür dilerim,” dedi Seth. “Hasarı ödemekten mutluluk duyarım.”

“Özür dilemenize gerek yok,” dedi Yost, gülererek. “Şımarık hayatları boyunca o iki salağın başına gelen en heyecanlı şeydi bu.” Tekrar güldü. “Jacob...” - başıyla çalışma odasının kapısını işaret etti - “... çocuklarım arasında beyni olan tek oğlum. O da işleri fazla ciddiye alıyor.” Derin bir iç çekti.

Yost piposunun içindeki tütün kalıntılarını boşaltmak için büyük bir kül tablasına doğru eğildi. Puposunu temizledikten sonra doğrulup oturdu ve Seth’in yüzüne baktı.

“Bana anlattıklarınızın hiçbiri şaşırtıcı değil,” dedi. “Ama sanırım size neden şaşırmadığımı açıklamalıyım.”

Kısa bir süre duraksayıp piposunu bir kez daha doldurdu.

“Her şey 1939’da başladı; bir adam tabloyu dükkanıma getirdiğinde. Yaz mevsimiydi. Üniversiteden yeni mezun olmuşum ve babamla çalışıyordum. Sanat tarihi eğitimi almıştım ve restorasyon alanında uzmanlaşmak istiyordum.

304

TANRI’NIN KIZI

“Ziyaretçi kendisini önemli insanlar tarafından kiralanmış bir aracı olarak tanıtmıştı,” diye devam etti Yost. “Siyah bir limuzinden inip çerçevesiz resmi dükkanıma getirmişti. Küçük bir tahta parçası üzerine yapılmış ve hâlâ boya kokan bu sıradan resim beni etkilememişti. Pek heyecan verici olduğu söylenemezdi; resmi yapanın yetenekli olduğu belliydi ama kesinlikle dahi filan değildi. Adam resmin akşama kadar çerçevenemesini istiyordu. Bu pek alışılmadık bir istekti ama imkansız değildi. İşi hiç sorunsuz, zamanından önce bitirdim hatta.

“Daha sonra adamın Hermann Goering için çalıştığını öğrendim. Tablo, Goering’in patronu Adolf Hitler için bir hediyeydi.

“Avrupa savaşı şiddetlenirken, ailem Goering’i ilgiyle izliyor, bize bu kadar yakın olmasından dolayı tuhaf bir haz duyuyordu. Ama Goering, Salzburg’a yerleşmiş olan bazı akrabalarımıza akademisyenliğin ötesinde bir ilgi duyuyordu.

“Halam, yirmi sekizde orada bir sana komisyoncu-suyla evlenmişti. Hitler’in Avusturya’yı işgalinden sonra hayat kötüleşmişti ve kocası savaşta öldürülmüştü. Kırk üçte halamı İsviçre’ye geri getirmem için babam beni Salzburg’a gönderdi.

“Ama ben halamla birlikte Salzburg’dan çıkamadan, Alman askerleri geldi. Sanat galerilerini, üniversitelerin sanat bölümlerini ve müzeleri yağmalıyor, araştırıyor, her gün bütün Avrupa’dan Münih’e getirilen paha biçilmez sanat eserlerini arıyorlardı.

“Halamla birlikte o domuz kafalı askerlere gerçek sanat uzmanının, yani eniştemin, Wehrmacht’ta sıradan bir er gibi öldürüldüğünü anlatmaya çalıştık. Çöp tenekelerini karıştırmayı sanat eserlerini değerlendirmek-

305

LEWIS PERDUE

ten daha iyi bilen serseri askerler, bunun sorun olmadığını, karısı olarak halamın mutlaka kocasından bir şeyler öğrenmiş olması gerektiğini söylediler. Bizden zamanlarını boşa harcamayı bırakıp, hemen kamyonlarına binerek onlarla birlikte Münih’e gitmemizi istediler.

“Halam Aralık 1943’te zatürreeden öldü ama ben Hitler’in Münih’teki merkezi toplama noktasında çalışmaya devam ettim. Bütün Avrupa’dan kamyonlarla, trenlerle ve uçaklarla getirilen tabloları katalogluyor ve bakımlarını yapıyordum.

“Bana gayet iyi davranıyorlardı,” diye devam etti Yost. “Yemek karnem vardı ve merkezi toplama noktasında çalışan diğer üç işçiyile birlikte bir daireyi paylaşıyordum. Hatta bana maaş da veriyorlardı. SS subayları bana babamı tanıdıklarını, nerede yaşadığını bildiklerini ve kaçmaya çalıştığım takdirde babamın

'başına bir şey gelebileceğini' söylediler. Gestapo'nun elinde benim gibi insanlarla uğraşacak kadar fazla sayıda adamın olduğunu sanmıyordum ama işi şansa bırakamazdım."

Yost kaskatı kesilmiş olan bacağına esnetirken yüzünü buruşturdu. "İşim çok iyi olduğu için mi, yoksa Goering'e toplanan sanat eserlerinin ne kadar kötü şartlarda saklandığını yazdığım için mi, bilmiyorum, Hitler'in etrafındaki sanat eserlerinden sorumlu adamların dikkatini çekmiştim. Aralarında Hans Reger de vardı; merkezi toplama noktasının yöneticisi. Bana giderek daha fazla sorumluluk yüklemeye başladılar." Kapı vurulunca Yost hikâyesine ara verdi.

"Gir," diye seslendi. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve genç Jacob Yost içinde sandviçler, bira ve maden suyu bulunan bir tepsiyle içeri girdi. "Acıkmış olabileceğinizi düşündüm," dedi.

306

TANRI'NIN KIZI

Seth güdusel olarak saatine baktı. Neredeyse 21:30 idi. Konuşurken zaman hızla akıp gitmişti.

"Teşekkür ederiz," dedi baba Yost. Oğlu koltukların arasındaki sehpanın üzerini temizleyip tepsiyi oraya bırakırken, Seth başıyla onaylayarak teşekkürünü ifade etti. Yost, Jr., ağır kristal kupalara bira doldurdu ve kapıyı arkasından kapayarak odadan çıktı.

İki adam tepsinin içindekileri inceleyip kendilerine servis yaparken, oda sessizdi. Seth yiyecekleri görünce midesinin guruldadığını hissetti ve aniden ne kadar acıkmış olduğunu fark etti.

Tekrar koltuklarına yerleştikten sonra, Yost hikâyesine kaldığı yerden devam etti.

"Bana giderek daha fazla sorumluluk veriyorlardı," dedi, karaciğerli sandviçten aldığı lokmayı birayla birlikte yutarken. "Sonuçta okul yıllarımı - daha doğrusu, bütün hayatımı - sanat eserlerini korumayı öğrenerek geçirmiştim. Ama ailemi özlüyordum ve hem SS subaylarından hem de Gestapo'dan korkuyordum. Ama kendimi işime verdim. Sonuçta, Hitler'i sevmeyebilirdim ama asırları aşıp gelen sanat eserlerine aşıktım. Eserin kime ait olduğu umurumda bile değildi, sadece bu paha biçilmez eserler bozulursa, kendimi bağışlamayacağımı biliyordum."

Dalgın gözlerle ateşe baktı; sanki dans eden alevlerin arasında o sanat eserlerini görüyor gibiydi. "Hepsi oradaydı, biliyor musunuz," dedi, sesinde hülyalı bir nostaljiyle. "Titian, Rembrandt, Leonardo, Rubens... hepsi." Yost uzak bir geçmişte kalan anılarını özlüyor gibiydi. "Sadece dünyanın en tanınmış müzelerinin müdürleri, bu sanat eserlerinden birkaçını bir arada görebilir."

Hitler'in sanat eserlerini toplamakla görevli olan Sonderauftrag Linz biriminin başındaki Naziler,

307

LEWIS PERDUE

Yost'un sanat eserlerine karşı duyduğu hevesi ve ilgiyi yanlış anlayarak, kendi davalarını savunduğunu sanmışlardı. Yost bu yanlış kanıyı değiştirecek bir şey yapmaya çalışmamıştı, çünkü kendisine daha fazla sorumluluk, ayrıcalık, lüks ve özgürlük sağlamıştı. Sahip olduğu özgürlük sayesinde Direniş savaşçılarıyla bağlantı kurmuş, onlar sayesinde dünyanın en büyük sanat müzelerinin koleksiyonlarının Münih'teki depo gibi yerlerde toplandığını Müttefik güçlere bildirebilmişti.

"Müttefik bombardıman uçakları giderek Münih'e daha çok yaklaşırken, sanat eserlerini Münih'ten daha güvenli yerlere taşımak için lobi oluşturdum. Avusturya yakınlarındaki tuz madenlerini önerdim. Bu fikir özellikle SS subaylarının çok hoşuna gitti, çünkü zorlu dağlarda son adam düşene dek savaşma fikri, Wagner-cı kavramlarıyla uyuyordu. SS subaylarının arasındaki daha gerçekçi adamlar için ise, fikir daha da çekiciydi, çünkü iş özgürlükleri için pazarlık etmeye geldiği takdirde sanat eserlerini oradan almanın daha kolay olacağını düşünmüşlerdi.

"Avusturya'nın Salzkammergut bölgesine defalarca gidip geldim ve yakında bol sayıda tuz madeni olduğu için karargahımı Alt Aussee'ye kurdum.

"Alt Aussee kıyısında küçük bir kulübem vardı," dedi Yost, kupasının dibinde kalan birayı içerken. "Alt Aussee ile Bad Aussee arasında uzanan anayolun hemen kenarındaydı. Yakında bir kilise vardı; Hans Morgen adında bir adamın rahibi olduğu bir Katolik kilisesi.

"Elbette ki küçük bir Avusturya kasabasında," diye devam etti Yost, "köy rahibi önemli bir adamdır ve ben de kısa süre içinde Morgen'i iyi tanıdım."

Morgen, başlangıçta Yost'tan ve Nazi bağlantılarından şüphelenmişti. Ama tanışıklıkları samimi bir dost-

308

TANRI'NIN KIZI

luğa dönüşürken, Morgen ona giderek daha fazla güvenmeye başlamıştı, bir süre sonra, Yost onun yerel Direniş hareketinin merkezi olduğunu öğrenmişti. Münih'teki Direniş bağlantılarından yoksun kalmış olan Yost, bilgileri Morgen aracılığıyla aktarmaya başlamıştı.

“Gerçek bir kahramandı,” dedi Yost, takdir yansıtan bir yüz ifadesiyle. “Hitleri aktif olarak destekleyen ya da olanlara seyirci kalan diğer Katolik Kilisesi üyelerinin aksine, her gün hayatını tehlikeye atıyordu. Ben çekingendim ama o beni rolümün çok önemli olduğuna inandıracak kadar becerikliydi.”

Savaşın son günleri çılgıncaydı. Müttefik birliklerin top ve bombardıman gürültüleri dağların ötesinden duyulurken, tuz madenlerinde sandıklar içinde saklanan sanat eserlerinden sorumlu Nazilerin birçoğu paniğe kapılmıştı. İçlerinden biri, Bad Aussee’nin üzerindeki tepelerde bulunan bir tuz madeninden sorumlu yarı manyak bir albay, “Yahudilerin eline geçmesine izin vermektense,” paha biçilmez sanat eserleriyle dolu madeni havaya uçurmak için planlar yapmaya başlamıştı.

Albay, adamlarına iki yüz kiloluk patlayıcıları madenin tünellerine taşıttırılmış, hepsini Leonardo da Vinci heykellerinin, Van Dyck tablolarının yanma yerleştirmişti. Yost, Morgen ile buluştuğunda, bombaların hepsi yerleştirilmiş durumdaydı. Albay sadece bir patlayıcı uzmanının gelip, normalde havadan atılan bombalarda kullanılan fitilleri çıkararak yerlerine yerde patlayabilecek fitiller koymasını bekliyordu. Bir gece geç saatte, bir grup adam ellerinde plastik patlayıcılar ve fitillerle Yost’un kulübesine gelmişlerdi. Şafağın ilk ışıkları odadaki mum ışığının yerini almadan önce, Yost patlayıcıları yerleştirmeyi ve saati ayarlamayı öğrenmişti.

309

LEWIS PERDUE

“Ertesi gün,” diye devam etti Yost, koltuğunda daha rahat etmek için kıpırdanırken. “Patlayıcıları çantama koydum ve madenleri ziyaret etmek için bir bahane uydurdum. Oradan ayrılmadan hemen önce, Direniş savaşçılarından bana öğrettiği gibi çantayı madenin girişine bırakıp saatini ayarladım.”

Yost’un bıraktığı patlayıcılar, tabloların hiçbirine zarar vermeden madenin girişini çökertmiş, albayın patlayıcı uzmanının ya da herhangi başka birinin bombalara ulaşmasını engellemişti.

Yost günler sonra Morgen’den umutsuz bir mesaj almıştı; mesajı annesi köyde han işleten küçük bir çocuk getirmişti.

“Morgen hep soğukkanlıydı,” dedi Yost, “ama kulübeme bıraktığı mesajı okuduğumda, kelimelerindeki isteriyi, korkunç gerginliği hissedebildim. Söylediğine göre inanılmaz bir sırrı vardı. Alt Aussee’nin üzerindeki tepelerde, Habersam Dağı yakınlarındaki bir tuz madeninde gizlenen dini bir kalıntıyla ilgiliydi. “Maden hakkında bir bilgim olmadığından, doğal olarak ben de meraklandım. Araştırma yapmaya başladım. Sorduğum sorular yüzünden neredeyse Hans ve beni öldürüyorlardı.” Yost üzücü olayları hatırlarken, anıların yüküyle aşağı çekilmiş gibi yüzü sarkmıştı.

Yost’un soruları, Habersam Dağı’ndaki gizli madenden sorumlu SS kumandanının dikkatini çekmişti. Yost’u sorgulaması için kulübesine bir SS Oberleutnant gönderilmişti.

Yost, Oberleutnant’ın tehditlerine kulak asmamıştı ve Morgen’in gelmesini beklerken sonunda kendini ağır demir yatağa kelepçelenmiş halde bulmuştu.

Şafaktan hemen önce, Bad Aussee’den gelen top sesleri duyulmuştu. Müttefikler yaklaşıyordu; Yost, kulü-

310

TANRI’NIN KIZI

besinin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyen Oberleutnant’ın yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Sonra, gökyüzü şafakla kan kırmızı bir renge büründüğünde, büyük bir patlama Habersam Dağı’nı sarsmıştı ve Yost’un kulübesinin pencerelerini titretmişti.

“Neler olduğunu görmeye çalışıyordum,” diye devam etti Yost. “Bir saat kadar süreyle yüzümü pencereye dönmüş olmalıyım; donmuş gölün beyazlığına bakıyordum,”

Sonunda insanları görmüştü. Başlangıçta, tanınmayacak kadar uzaktaydılar. Ama yaklaştıkça, Yost üniformalı askerler tarafından kovalanan yalnız bir adamı seçebilmişti. Kovalanan kişinin Morgen olduğunu anladığında, gözleri hayret ve korkuyla açılmıştı.

SS Oberleutnant, yüzünde Müttefik birliklerin ilerlediğini duyduğundan beri ilk kez gülümseyerek yatak odasına girmişti. ‘Yakında bazı cevaplar alacağız, değil mi?’ diye sormuştu.

Yost bir silah sesi duyduğunda ve siyah cüppeli rahibin yere devrildiğini gördüğünde, Morgen’in öldürüldüğünden emindi. Nazi askerleri yaklaşırken, Morgen yavaşça ayağa kalkmış ve onlara dönmüştü.

Morgen ellerini başının üzerine kaldırıp katillere doğru aksak adımlarla yürümeye başladığında ve bu beklenmedik hareket karşısında düşmanları bir an için şaşırıp kaldığında, Yost kalbinin durduğunu sanmıştı.

Sonra katillerden birinin silahını kaldırıp Morgen’e nişan aldığını görmüştü.

“Sonrasında gördüğüm şeyi asla unutmayacağım,” dedi Yost. “Bir mucizeden başka şekilde açıklanamazdı.”

Katil tetiği çekmeden, vurularak ölmüştü. Gölün kenarındaki bir tepeliğin üzerinden mermiler yağıyordu ve sonunda dev bir patlama gölün buzlarını ha-

311

LEWIS PERDUE

vaya kaldırmıştı. Her şey sakinleştiğinde, Morgen hâlâ hayattaydı ve peşindeki adamların hepsi ölü ya da ölmek üzereydi.

“Arkadaşın şanslıymış,” demişti SS Oberleutnant. “Ama bundan kurtulamayacak.” 9mm.’lik Luger’ini çekmiş ve Yost’un gözlerinin önünde sallamıştı. Sonra, daha fazla konuşmadan, yatak odasından çıkmıştı. Yost, adam oturma odasından geçerken yankılanan ayak seslerini ve kulübenin çarparak kapandığını duymuştu.

“Morgen’e geri dönmesi için seslendim,” dedi Yost, “ama beni duyamıyordu.” Seth dinlerken, devamında duyduklarıyla ağızındaki sandviç lokmasının donmuş yağ kütlesine dönüştüğünü hissetti.

“Morgen giderek yaklaşıyordu,” diye devam etti Yost. “Karın içinde kulübeye doğru sendeleyerek yürürken, kendisini bekleyen Oberleutnant’tan haberi yoktu.

“Sanırım Oberleutnant başlangıçta ikimizi birden sorgulama niyetiyle gelmişti ama Müttefik birliklerin yaklaştığını ve şimdi az ötedeki tepede mevzilendikleri-ni görünce, sanırım fikrini değiştirip zaman kazanmak için bizi öldürmeye karar vermişti.”

Yost bacaklarını kıpırdatırken yine yüzünün buruştu. “O son günlerde bir delilik, bir çılgınlık vardı. Hepimizi etkisi altına alıyor, hepimize tuhaf şeyler yaptırıyordu... şey, sanırım bunu tam olarak anlamanızı sağlamak mümkün değil.”

Yost, SS subayının Morgen’i öldürdükten sonra muhtemelen kulübeye geri dönecek ve kendisini de öldüreceğini biliyordu. Dolayısıyla, Morgen için olduğu kadar kendi hayatını da düşünerek iplerin izin verdiğince kollarını germiş, küçük ahşap bir komodinin üzerinde duvara asılı duran bir aynayı kırmayı başarmıştı.

312

TANRFNIN KIZI

“Kırılan aynanın en büyük parçasını aldım,” diye anlattı Yost, sakat elini Seth’e göstererek, “ve sol elimin etini, başparmağımın tendonlarını ve kaslarını kestim.”

Tuzağa yakalanmış çaresiz bir hayvanın kendi patisini ya da ayağını kemirmesi gibi, Yost da kendini kurtarana kadar sol elinin başparmağını kesmiş ve elini kelepçesinden çekip kurtarmıştı. Sonra, yarasını sarmakla hiç uğraşmadan, kulübeden dışarı fırlayıp Oberleutnant’a saldırmıştı.

“Acı hissettiğimi hatırlamıyorum,” dedi Yost, gözlerinde yeni bir hayretle sakat eline bakarken. “Ama sağ elimdeki kanlı ayna parçasını elimde tutarak kulübeden dışarı fırlarken hissettiğim öfkeyi hâlâ hatırlıyorum.”

Yost, Oberleutnant’ı Luger’ini kaldırmış halde verandanın ucunda dikilirken görmüştü; Morgen ise köşede yeni görünmüştü. Yost elindeki şekilsiz, kanlı ve sivri uçlu ayna parçasını bir hançer gibi başının üzerine kaldırarak Oberleutnant’a doğru koşmuştu. SS subayı, tabancasını Morgen’in başına doğru kaldırmıştı. Morgen olduğu yerde donup kalmış, yüzünde teslim olduğunu belli eden bir ifade belirmişti.

“Cam parçasının sivri ucu Oberleutnant’ın sırtına gömülmeden bir an önce silah sesini duydum.” Yost üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. “Bir saniye, belki yarım saniye önce davransaydım, Oberleutnant asla ateş edemeyecekti.”

Yost cam parçasını Nazi subayının sırtından çekmiş ve tekrar tekrar saplayıp çıkarmaya devam etmişti. Adam sırtından kanlar fışkırırken yere devrilmişti.

“Sonrasını pek hatırlamıyorum,” dedi Yost, “ama Nazi devrildikten sonra, Hans’a bakmaya gittim.” Yost’un yüzünde bir acı ifadesi vardı. “Başından feci şekilde ya-

313

LEWIS PERDUE

ralanmıştı. Kafatasında açılmış delikten, gri beyin parçalarını görebiliyordum.

“O zaman kendimi kaybetmiş olmalıyım, çünkü hiçbir şey hatırlamıyorum. Amerikalı bir asker beni Oberleutnant’m cansız bedeninden uzaklaştırmak için sürükleyene kadar gerisini hatırlamıyorum. Beni tokatlamak ve cam parçasını elimden düşürmek için tekme atmak zorunda kalmıştı.” Yost, Seth’in gözlerinin içine baktı. “Amerikalı asker, beni ilk gördüğünde Oberleutnant’m göğsünün üzerine oturmuş halde elimdeki cam parçalarını gözlerine sokup çıkanyor muyum.” Yost’un sesi hafifledi. “Adam... Oberleutnant... hâlâ canhymış. Amerikalı asker, bana cam parçasını sokup çıkarmaya devam ederken çığlıkları duyabildiğini söyledi.”

Yost başını iki yana salladı. “Delilik. Çılgınlık. Sanırım savaş zamanında aklı başında bir adamın yapabileceği tek şey, aklını kaybetmek.”

Uzunca bir an sessiz kaldı. Sessizliği bozan tek şey, şöminedeki odunların çıtırtısı ve yan taraftaki inşaat sahasında çalışan vincin gümbürtüsüydü. Asansörün çalıştığını ve pahalı takım elbiseler giymiş dört adamın beklediği zemin kata doğru hareket ettiğini duymadılar.

ost'un özel asansörünün tavan panelleri yere doğru saçıldı. İçinde dört adam vardı, ikisi kapalı kapıya patlayıcı yerleştirdi.

"Dikkatli olun," dedi siyah sedanda sürücünün yanında oturan adam. Operasyonu yönetenin o olduğu belliydi. "Depodaki felaketten sonra, bu operasyon sorunsuz gerçekleşmeli."

Adamlardan biri asansörün tepesine tırmanıp oraya uzanmış, aşağıdaki hareketliliği izliyordu. Kapalı devre video kamerasının kesilmiş bağlantıları, körleşmiş elektronik gözünün yanında sallanıyordu.

"Patlayıcıların doğru yerleştirilmesine dikkat edin ve sonra da kil hamurunu etraflarına sıkıca sarın," dedi şef. "Dışarı doğru patlaması şart. Aksi takdirde..." Anlamı belliydi; devam etmedi. Patlama içeri doğru olursa, hepsi oracıkta ölürdü. Bu tür patlayıcılar yerleştirmek bir bilim değil, sanattı.

Şef, adamlarının çalışmasını dikkatle kontrol etti ve sonunda başıyla onayladı.

"Pekala. Herkes asansörün üzerine çıksın."

Asansörün tavanına tırmanmış olan adamın yardımıyla, diğerleri de onun yanına tırmanıp çömeldiler.

LEWIS PERDUE

"Asansörün sarkacına dikkat edin," dedi şef, en üst katın düşmesine basarken. Asansör yukarı doğru hareket ettiğinde, tetikleyici kablolarını açıp asansörün üzerindeki adamlardan birine verdi. Sonra, birinin uzattığı ele tutunarak o da yukarı tırmandı.

<\$• 4. <\$*

Yost'un oğlu sandviçlerin kalanını temizlemek ve biraları tazelemek için gelmişti. Seth geri çevirdi. Midesi yeterince altüst olmuştu zaten.

"Amerikalı beni tokatladıktan sonra," diye devam etti Yost, oğlu bir kez daha odadan çıktıktan sonra, "sanki bir rüyadan uyanır gibi kendime geldim. Nazi subayına ne yaptığıma baktım ve aniden başparmağımdan dolayı kaybettiğim kanın da etkisiyle bayıldım.

"Morgen ve ben yıllar boyunca bağlantımızı kopar-madık," dedi Yost. "Daha sonra, amneziden büyük ölçüde sıyrıldığında, Morgen bana Alt Aussee'deki gizli madende neler gördüğünü bana anlattı.

Öleceğinden ve madendeki sırrın da kendisiyle birlikte kaybolacağından korkuyordu. Bu yüzden bana bütün hikâyeyi anlattı."

"Neydi o?" diye araya girdi Seth, hevesle.

"Sanırım bu, Hans Morgen'in size bizzat anlatmayı tercih edeceği bir hikâye," dedi Yost.

"Morgen mi? Kendisi burada, Zürih'te mi?"

Yost başını iki yana salladı. "Alt Aussee'de. Ya da siz oraya gidene kadar varmış olacak."

"Ama..."

"Beni dikkatle dinleyin," dedi Yost. "Resim sizde mi? Tablo?"

Seth başıyla onayladı.

TANRI'NIN KIZI

"Bu sizin ve karınızın başına gelen her şeyin anahtarı; son kırk yıl içinde benim ve Hans'ın başımıza gelenlerin de."

"Nasıl?" diye sordu Seth. "Anlamıyorum."

"Yakında anlayacaksınız," dedi Yost. "Ama şu anda vereceğim talimatlara kesinlikle dikkat etmelisiniz. Sadece tek bir şansınız olacak. Anlıyor musunuz?" Seth başıyla onaylarken, adam sert bir ifadeyle ona baktı.

"Tabloyu Thule Gesellschaft Bankası'na götürmelisiniz. Bahnhofstrasse üzerindedir. Paradeplatz'm hemen kuzeyinde. Kat sorumlusu memuru isteyin. Tabloyu kendisine verin ve kasanızı açmak istediğinizi söyleyin. O size ne yapmanız gerektiğini söyleyecek."

"Ama bunun benimle veya karımla ne ilgisi..."

Yost başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Keşke size söyleyebilseydim. Kırk yıl boyunca Hans ve ben o tablonun izini sürdük; öğrenebildiğimiz tek şey tablonun bir kasanın anahtarı olduğu ve o kasanın içinde Sophia'nın Çilesi'nin bulunduğuydü."

"Ne? Bu nasıl..."

"Morgen açıklayacak," dedi Yost.

"Neden beklemem gerekiyor? Lütfen şimdi söyleyin," diye ısrar etti Seth. "Öğrenebileceğim her şey, Zoe'yi bulmama yardım edebilir. Onu bulmak benim için elli yıldır bir madende gömülü herhangi bir şeyden çok daha önemli."

Yost sırttı. “Ama uzağa bakmanıza gerek yok,” dedi. “Karınız burada, Zürih’te. Siz gelmeden bir saat kadar önce kendisiyle telefonda konuştum.”

Seth yüksek voltaja kapılmış gibi oturduğu yerde sarsıldı. “Zoe mi? Zürih’te mi? Ama nasıl... neden... neden sizi aradı? Neden bana daha önce söylemediniz? Nerede o?”

317

LEWIS PERDUE

Yost elini kaldırarak Seth’i susturdu. “Sorularınızı tek tek sorun, lütfen.” Duraksadı ve kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı.

“Beni aramasının nedeninin Willi Max’in kendisine benden söz etmiş olması olduğundan eminim,” diye başladı Yost. “Kreuzlingen’deki sanat eserleriyle bağlantım olduğunu biliyor ve tabii Max’in... topladığı sanat eserlerinin neredeyse hepsini benim çerçevelediğimi de. Ama beni sanat eserleriyle ilgili olarak değil, sizinle ilgili bir bilgim olabileceği umuduyla aradı.” Yost gülümsedi.

“Ama bunu neden bana daha önce söylemediniz?”

“Çünkü eğer bunu yapsaydım, diğer hiçbir şeyi dinlemek istemeyeceğinizi biliyordum,” diye cevap verdi Yost. “Ve size söylediklerim ben, karınız ve dünyanın geri kalanı için çok önemli.”

Seth iri iri açılmış gözlerle Yost’a bakakaldı.

“Nerede o?” diye sordu Seth, mutluluktan çatlayan sesiyle. “Nerede?”

“Kaldığınız otelde,” dedi Yost. “Eden au Lac’ta.”

Seth aniden ayağa fırladı. “Bütün bu süre boyunca...” Sesinde hayret vardı. “Birbirimizden ayrı olduğumuz bunca zamandan sonra aynı otelde mi kalıyoruz yani?”

Uzunca bir an sessizce durdu ve bakışlarını şöminedeki alevlere dikti. Sonra başını iki yana sallayarak dalgınlığını üzerinden attı.

“Zamanınız ve konukseverliğiniz için teşekkür ederim, Bay Yost. Ben...”

“Bekleyin.” Yost’ın yüzü aniden korkuyla gerilmişti. “Bana Hans ile buluşmak için Alt Aussee’ye gideceğinize söz verin. Orada sizinle buluşmak için kendini büyük bir tehlikeye attı.”

“Ben...”

318

TANRI’NIN KIZI

Seth bunu Zoe’ye sormak zorunda olduğunu söylemek üzereyken, ayağının altındaki zemin sarsıldı ve bir patlama her yanı sarstı.

“Lanet olasıca inşaat işçileri,” diye böğürdü Yost. “Yine o vinçle binaya vurdular!”

Ama vinç filan değildi, aniden, çalışma odasına açılan meşe kapıların ardından, genç Yost’un makineli silahının güçlü takırtılarını ve ardından karşılık veren susturucu takılmış tabancaların boğuk seslerini duydular.

“Baba!” diye bağırdı genç Yost. “Buradalar! Buradalar!” Aniden, oğul Yost’un öldüğünü anladılar.

“Çabuk! Kapıyı kapayın, Bay Ridgeway,” dedi Yost. “Çok güçlüdür.”

Seth koridordan koşuşmaları ve adamların telaşlı fısıltılarını duydu.

Hemen ileri doğru atılarak meşe kapılara yöneldi. Tam kapının tokmağı tıkırdarken, Seth sürgü kilidi yakaladı ve hemen çevirip kilitledi.

Kapının diğer tarafından küfürler geliyordu; arkasından birinin indirdiği bir darbeyle menteşeler sarsıldı. Kapı gıcırdadı ama hiç etkilenmedi.

Seth’in aklına silahlar, tanıdık silah sesleri ve dünyanın öbür ucunda kendi teknesinde olanlar geldi. Şimdi olduğu gibi o zaman da bir kadının anlattığı fantastik bir hikâyeye, görünmeyen saldırganlar tarafından bölünmüştü. Düşünceleri hızla geriye doğru akarken, Valkyrie’nin güvertesini parçalayan mermilerin anısı damarlarına adrenalin pompaladı.

Seth hemen yere yattı ve kendini zemine yapıştırdı; tam o anda kapının paneli mermilerle patladı ve uzun meşe parçaları etrafa saçıldı.

‘Yere yatın!’ diye bağırdı Seth, yerde yuvarlanırken. Elleri ve dizleri üzerinde durup Yost’un koltuğuna bak-

319

LEWIS PERDUE

ti. Yaşlı adam kendini koltuktan aşağı atmıştı ve pencerenin yanındaki küçük bir masanın üzerinde duran telefona doğru acıyla sürünmeye çalışıyordu.

Mermiler kapıyı dövmeye devam ediyor ve rasgele odanın içinde uçuşuyordu.

Mermilerden biri kapıyla çarpıştıktan sonra hızını koruyarak yoluna devam etti; belik de başka bir merminin açtığı delikten geçmişti. Yost pahalı İran halısının üzerinde sürünürken, mermi yaşlı adamın

koltuk altına yandan saplanıverdi. Parçalanın damar dışarı kan saçmaya başladığında, merminin girdiği nokta aninden kıpkırmızı oldu.

Yost'un vücudu gerildi ve merminin darbesiyle sarsıldı. Aynı anda, zaman yavaşlamış gibi geldi. Sonra sahne tekrar hızlandı ve Yost'un vücudu havada uçup şömineye doğru savruldu.

Seth elleri ve dizlerinin üzerinde emekleyerek mon-tunu bıraktığı koltuğun arkasına geçti. Magnum'u çıkarıp koltuğun arkasında siper alırken, odanın kapısı aniden içeri doğru açıldı.

İçeri dalan adamlardan ilki, Seth'in anlayamadığı bir dilde bir şeyler haykırdı. Rusça mı konuşmuştu? Adam Yost'un şöminenin yanında yatan cesedine baktı ve silahını defalarca ateşledi; Yost'un cansız vücudu bir bez bebek gibi defalarca sarsıldı.

"Aşağılık herifler!" diye bağırdı Seth, Magnum'u kaldırıp en öndeki adama ateş ederken. Mermi adamın beline doğru bir noktaya saplandı ve ayaklarını yerden keserek arkaya doğru savurdu. Mermi adamın bağırsaklarını parçalayarak geçmiş, omurgasını dağıtmış ve sırtından çıkıp duvara saplanmıştı. Saldırgan daha yere düşmeden ölmüştü.

Diğer haykırışlar sessizliği bozdu. Seth adamların Rusça konuştuğundan emindi. Kendisini nasıl bulmuş-
320

TANRI'NIN KIZI

lardı? Yost'un onca önlemine karşı onu takip etmeyi nasıl başarmışlardı?

Ama düşünenecek zaman yoktu; sadece karşılık verip hayatta kalma zamanıydı. Adamlar çalışma odasının kapısından uzaklaşırken, Seth bir kez daha ateş etti. Pozisyonlarını düzeltmeye çalışırken, koridordan başka haykırışlar da geldi.

Çabucak geri döneceklerini tahmin eden Seth, Yost'un cesedinin yanındaki telefona doğru süründü. Hat kopuktu.

Kesilmiş olmalıydı. İki Yost da ölmüştü. Seth tek başınaydı. Benliğini dalga dalga kaplayan panikle mücadele etti.

Lanet olsun sana Tanrım! Neden ben? Biraz nefes almama izin ver be!

Montuna uzanan Seth, cebinde getirdiği fazladan cephaneyi buldu. Bir düzine kadar mermisi vardı; dört de şarjörün içinde, toplam on altı mermi. Kime karşı? Adamlar kaç kişiydi?

Bir an sonra odanın içine mermiler saçıldı; her tarafta uçuşan mermiler tavana, yere ve duvarlara saplandı. Ölüm görünmez parmaklarıyla etrafındaki boşluğu kavrarırken, Seth koltuğun arkasına sindi.

Koltuğu devirerek yan çevirdi ve arkasına saklandı ama yeterince korunmadığının farkındaydı.

Polis akademisinde yıllar süren eğitimi ve sokaklarda kazandığı deneyimler geri döndü. Refleksler, hızlı hareket, hayatta kalma dürtüsü.

Seth kapıya doğru iki el ateş ettikten sonra pencereye doğru atıldı. Mermer yüzeyle bir masayı yan çevirdi ve arkasına saklandı; tam o anda yeni bir mermi dalgası havada uçuştı ve masanın mermer yüzeyinden parçalar kaldırdı.

321

LEWIS PERDUE

Koridordan çılınca haykırışlar duyuldu ve bir an sonra adamlardan biri kapının bir tarafından diğerine geçti. Seth ona ateş etti ama sonra sessizce kendine küfretti. Ona boşu boşuna mermi harcatmışlardı.

Rusça konuşuyor olabilirlerdi ama mermileri sayabileceklerinden emindi.

Bir saniye sonra, güçlü bir gürültü duyuldu ve ağır bir nesne yerde yuvarlanarak yaklaştı. Seth odayı taradı ve masadan birkaç santim ötede yerde duran küçük bir el bombasının metalik pırıltısını fark etti.

Seth silahını bir kenara bıraktı ve el bombasına doğru atıldı. Eline aldı, ağır öldürücü gücünü hissetti ve saldırmaya hazırlanan bir çingıraklı yılanın karşısında donup kalmış ürkek bir hayvan gibi, bir an ne yapacağını bilemedi.

Bir an sonra bombayı açık kapıdan koridora geri fırlattı ve yüzükoyun masanın arkasına atladı.

Patlamanın etkisi masayı yerinden kaldırıp fırlattı ve Seth'i duvara sıkıştırdı. Bir an kulakları uğuldarken, polis akademisindeki ilk günlerinde patlayıcı eğitimi verilirken takmayı unuttuğu kulaklıklar aklına geldi.

Gümbürtünün ötesinde Seth başka sesler duydu. Hayatını kurtaran ağır mermer masaya doğru süründü ve iki adam ellerinde silahlarıyla kapıdan dalarken, Seth masayı bir kenara itti. Biri Seth'in geldiğini görerek tetiği çekti. Seth masanın arkasına saklandı; silahını ararken, mermer parçaları odaya saçıldı. Magnum neredeydi?

Adamların ayak sesleri yaklaşırken, Seth çılınca etrafına bakındı. Silahlar bir kez daha ateşlendiğinde, mermiler yine masayı dövdü ve mermer parçalarını etrafa saçtı.

İşte! Tabancası duvarın dibinde duruyordu. Seth telaşla atıldı ve silahı eline aldı. Döndüğünde, en yakın-
322

TANRI'NIN KIZI

daki adamın başının mermer masanın üzerinde görüldüğünü fark etti. Adam silahını kaldırdı. Seth döndü ve tetiği çekti. Adamın yüzünün yarısı yok olurken, beyin parçaları ve burun delikleri ortaya çıktı. Adam boğuk bir ses çıkararak yere devrildi. Odadan çıkan diğer adamın telaşlı ayak seslerini duydu. Çabuk, diye düşündü Seth. Hızlı hareket etmeliydi. El bombasıyla yaptıkları hatayı tekrarlayacaklarını sanmıyordu. Bir daha sefere geri fırlatmasına izin vermeyecek kadar uzun süre bekledikten sonra atacaklardı. Odadan çıkabileceği bir yer bulmak için umutsuzca etrafına bakındı. Sadece kapı ve pencere vardı. Patlamayla kırılmış olan cam tabakalarının arasından soğuk hava içeri giriyordu. Koridordaki adamlar yeni bir el bombası atmadan önce sadece birkaç saniyesi vardı. Magnum'u kemerinin arkasına sıkıştırdı ve ayağa kalktı. Eliyle perdeyi kenara çekip sekiz kat aşağıdaki karanlık boşluğa baktı. Tam karşısında, yirmi beş- otuz metre kadar ötede, inşaat vincinin aydınlık operatör bölmesi görünüyordu. Vincin kolu kıpırdamıyordu. Seth bakışlarıyla kolu izledi ve aşağı baktı. Vincin kolunun kabloları, inşaat sahasına girmiş olan bir kamyonu dolduran metal kepçeye bağlıydı. Adamlar işlerine devam ediyorlar, kamyonun çektiği bir hortumu kepçeye uzatıyorlardı. Diğerleri kepçeyi sabitliyordu. İnşaat sahasının kulakları sağır eden gürültüsü, binadan gelen silah seslerini bastırmıştı. Umutsuzca etrafına bakarak bir kiriş, ayağını koyabileceği küçük bir çıkıntı ararken, vincin kabloları gerildi ve beton kepçesi yukarı doğru kalkmaya başladı. Sonra vincin kolu Seth'e doğru yaklaştı ve giderek hızlandı.

323

LEWIS PERDUE

Yost'un patlamadan hemen sonra söylediği şey neydi? Vinç. Vincin bir kez daha binaya çarptığını sanarak küfretmişti. Seth vinç kolunun kendisine doğru yaklaşmasını izlerken, koridordan gelen tanıdık bir tıkırtı duydu. Neydi o?

Vincin kolu yaklaşmaya devam ediyordu. Durmasına izin verme, Tanrım. Sakın durmasına izin verme. Seth uygun zamanı beklerken pencerenin yanma çö-meldi.

Nihayet koridordan gelen tıkırtının ne olduğunu anladı. Lanet olsun! Yere düşen bir el bombası piminin sesiydi bu.

Vincin kolu yaklaştı, yaklaştı; yirmi metre, on beş, on. Seth pencereye doğru kalktı. İki metre...

El bombasının yere çarptığını duydu. Altındaki karanlık boşluğa bir kez baktı ve vincin kafesli koluna doğru atıldı.

Bombanın patlamasını duymadan önce hissetti. Şok dalgası Seth'i kaldırıp öne doğru savurdu ve vinç kolunun metal kafesine çarptı. Arkasında patlamayı boğuk bir şekilde duydu. Vincin güçlü motorlarının sesi ve aşağıdaki inşaat gürültüsü yüzünden patlamanın sesi boğuk kalmıştı.

Seth çarpmanın şiddetini hafifletmek için kollarını uzattı ama el bombasının patlama gücü onu acımasız bir güçle vinç kolunun demirlerine yapıştırdı. Tutunacak bir yer arayarak bir yandan da başını korumaya çalışırken, kol ve omuz kasları aşırı gerildi. Neredeyse başarıyordu.

Dizinin arka tarafı, vinç kolunun üçgen parmaklıklarına takıldı ve sonsuzluk gibi gelen bir an için Seth havada baş aşağı asılı kaldı; yerden sekiz kat yukarıda, bir vincin koluna bacağından asılmış halde havada sürükleniyordu. Belindeki silahın kayıp düştüğünü hissetti.

324

TANRI'NIN KIZI

Baş dönmesine karşı koymaya çalışarak, sekiz kat aşağıdaki karanlık boşluğa baktı. Sonra koyu bir sıvı gözlerine doldu ve görüşünü bulandırdı. Bunun burnundan süzülen kendi kanı olduğunu anlaması için uzunca bir an geçmesi gerekti. Elini kaldırıp kanı sildi.

Aşağıdan gelen haykırırları duydu. Yerdeki adamlar onu görmüşlerdi. Vincin kolu yavaşlıyordu.

Hayır. Tanrım, lütfen. Durmalarına izin verme.

İnanüstü bir gayretle yukarı uzandı ve kendini çekerek vinç kolunun alt kirişine oturdu. Bunu yaparken, Yost'un dairesinin penceresinde iki adamın belirmediğini gördü; aralarında elli metreden az bir mesafe vardı. Seth'in cesedinin nereye düştüğünü anlamaya çalışarak aşağı bakıyorlardı.

Vinç kolu, beton kepçesinin ivmesinin etkisiyle onlardan otuz metre kadar daha uzaklaştı ve sonunda durdu. Seth burnundan oluk oluk akan kanı sildi ve zihnini netleştirmeye çalıştı. Yüzüne aldığı darbe, denge duygusunu yok etmişti. Öne doğru hareket ettiğinde, dünya etrafında donuverdi. Bir an için vincin tekrar hareket ettiğini sandı. Sonra her şey yerli yerine oturdu.

Seth'in başının üzerinde birinin bağırıldığını duydu. Yost'un penceresine baktı ve adamlardan birinin kendisini işaret ettiğini gördü. İki adam aynı anda silahlarını kaldırdılar. Denge duygusu sarsılmış olmasına rağmen, Seth vincin kolunda ayağa kalkıp demirlere tutunarak operatör bölmesine doğru yürümeye başladı.

Operatör neler olduğunu görmüş olmalıydı. Vincin güçlü motoru yeniden homurdandı ve kol tekrar hareket ederek Seth'i hareketli bir hedef haline getirirken bir yandan da onu karanlığın içine, saldırganlardan uzağa sürükledi.

Pencereden başka haykırışlar da duyuldu ve bir an sonra operatör bölmesinin camı yoğun makineli ateşi

LEWIS PERDUE

altında paramparça oldu. Seth operatörün vücudunun sarsıldığını ve sonra kontrol panelinin üzerine devrildiğini gördü. Bir an sonra vincin motoru bir kez daha gümbürdedi. Kolun baş döndürücü dairesi giderek hızlanıyor, Seth'in düşme tehlikesi artıyordu.

Kalbi deli gibi atarken, Seth kaslarını kopma noktasına kadar zorladı ve giderek artan merkezkaç kuvvetine karşı koymaya çalışarak ve bir kez daha saldırganlara yaklaştığı için kolay hedef haline geldiğinin farkında olarak, demirlere tırmandı. Dikey destek kulesine ulaştığı anda mermiler etrafındaki çelik yüzeylerden sekti. Yarı tırmanarak yarı düşerek aşağı indi ve toprağa ulaştı.

Vincin dibine ulaştığında, kaslı kollar onu hemen oradan uzaklaştırdı. Vincin kolu çılgın gibi dönüyor, Yost'un binasının kenarına çarparak kıvılcımlar çıkarıyordu. Beton bir sarkaç yere uçup birkaç saniye önce işçilerin boşalttığı bir yapı iskelesini yıkarken, inşaat sahasında alarmlar yankılandı.

Burnundan akan kan Seth'in yüzünü ve boynunu kaplamış, saç tellerini topaklar halinde birbirine yapıştırmıştı. Yüksek vinç delirmiş halde dönerken, Seth de paniğe kapılmış işçilerle birlikte inşaat sahasından dışarı fırladı. Çelik destek kabloları koparken, top patlamalarını andıran gürültüler duyuldu. Dikey destek kulesi yıkılırken, Seth korku içinde izledi ve bir an sonra hızla koşarak gecenin karanlığında gözden kayboldu.

326

26

E

den au Lac'm arkasında, yanlarında beyaz şeritleri bulunan kırmızı bir ambulans durdu ve kapıları otel girişine doğru açıldı. Aracın arka koltuğunda, KGB'den Albay Molotov asık yüzle oturuyor ve bu görevden alınmasına neden olan kötü şans için yüzüncü kez küfrediyordu. Kadın kaçmıştı. Amirleri bundan başka başarısızlığın hoş karşılanmayacağını açıkça ifade etmişlerdi. Her ne pahasına olursa olsun kadını tekrar yakalayacaktı; ve bu kez kocasını da. Şansının yaver gittiği tek nokta, Paris'teki ajanlarının bir telefon aramasını dinleyerek kadının kocasının Zürih'te olduğunu bildirmesiydi. Saatine baktı: Diğer ekibi adamı şimdiye dek yakalamış olmalıydı. Molotov o tabloyu ele geçirdiği takdirde kışını rahatlıkla kurtarabileceğini biliyordu. Yapmaya kararlı olduğu şey de tam olarak buydu.

Molotov, Seth'in pasaport resminin elindeki kopyasına bir kez daha baktı ve ön koltukta yan yana oturan iki adama fısıldadı. "Siz ambulans görevlisisiniz. Bunu sakın unutmayın. Bay ve Bayan Ridgeway'i canlı ele geçirmek istediğimizi de aklınızdan çıkarmayın. Gerekirse onları yaralayın ama kesinlikle öldürmeyin. Onlarda ihtiyacımız olan bir şey var."

327

LEWIS PERDUE

Zoe odasında telefonu kapadı. "Anlamıyorum. Nerede olabilir?" Oturma odasındaki masaya geri dönerken Stratton'a ye Cartiere'ye baktı. "Odasını belki bin kez aradım. Resepsiyona, posta kutusuna mesajlar bıraktık... ve hâlâ bir şey bulamadık." Huzursuzca ayaklarına baktı. "Nerede olabilir?"

Masanın üzerinde bir kuzu rostosunun kalıntıları duruyordu. Zoe oturdu ve asık suratla pencereden dışarı baktı. Ne kadar ilginç bir ironiydi. Bir kez daha burada, gerçek dünyadaydı; aylardır özlemine çektiği bu dünyada. Ve yine de bir şey eksikti; bu dünyayı kendisi için gerçek kılan önemli bir şey. Kendi varlığının Seth ile ilişkisi sayesinde ne kadar net tanımlandığını ilk kez fark ediyordu. Onunla tekrar bir araya gelinceye kadar, bir zamanlar olduğu kişi olduğunu asla hissedemeyecekti.

Cartiere onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Yakında arayacağımdan eminim. Belik de Noel alışverişine çıkmıştır." Bu, karşılaştıklarından beri Zoe'nin adamdan duyduğu en uzun cümleydi.

Zoe gülümsemeye çalıştı. "Umarım haklısmdır, Rich." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki ne dediğini duyabilmek için iki adam ona doğru eğilmek zorunda kalmışlardı. "Elbette. Noel'deyiz." Sırayla iki adama baktı ve sonra başını eğerek içine kapandı.

O anda telefon çalmaya başladı. Zoe hemen ahizeyi kaldırıp cevap verdi.

"Alo?"

"Zoe?" Arayan Seth Ridgeway idi. "Zoe, gerçekten sen misin?"

"Seth!" Zoe sesinin çatladığını ve ellerinin titrediğini hissetti. "Ah, Tanrım! Sensin. Seth, sesini duyduğuma o kadar sevindim ki. Ah, Tanrım," ve usulca ağla-

328

TANRI'NIN KIZI

maya başladı. "Seni o kadar özledim ki hayatım. O kadar özledim ki."

Çok uzun zamandır içinde biriktirdiği acı gözyaşları şimdi bir rahatlama seli halinde boşalıyordu.

"Zoe... Zoe," dedi Seth, telaşla. "Zoe, bir dakika, yardımına ihtiyacım var." Zoe aniden olduğu yerde donup kaldı. Seth'in başı dertteydi. Kocasının nefes nefese olduğunu duyabiliyordu.

"Seth? Neredesin?" diye sordu Zoe. "İyi misin?"

Seth etrafına bakındı. Gloriestrasse'de, University Hospital'ın girişinin tam karşısındaki bir telefon kulübesindeydi. Bazıları beyaz doktor önlüğü giymiş öğrenciler, ikili-üçlü gruplar halinde telefon kulübesinin yanından geçip gidiyorlardı. Hiçbiri onunla ilgilenmiyordu. Ama bu uzun sürmeyecekti. Birkaç dakika içinde onu fark edeceklerini ve insanların onunla "yakından" ilgileneceklerini biliyordu. Uzakta, Yost'un binasının bulunduğu yönde, sirenlerin ulumalarını duyabiliyordu. "Evet, iyiyim... şimdilik," dedi Seth. "Zürih'teyim ve..."

"Biliyorum," dedi Zoe. "Ama neresindesin?"

Seth başını yana yatırdı ve giderek yaklaşan sirenleri dinledi. Birkaç dakika önce koşarak geldiği taraftaki dik tepeyi tırmanıyor olmalıydılar. "Bak, araban var mı?" diye sordu Seth, telaşla.

Zoe tereddüt etti. "Evet, ben... arabam var." George Stratton ona soran gözlerle baktı. "Arayan Seth," dedi Zoe, Stratton'a.

"Ne?" dedi Seth.

"George Stratton ile konuşuyordum. Hükümet için çalışıyor ve hayatımı kurtardı."

"Ne yaptı?" diye sordu Seth. Tam o anda bir polis arabası ortaya çıktı; arkasında bir ambulans hemen pe-

329

LEWIS PERDUE

sinden geliyordu. Yanıp sönen ışıklarıyla Seth'e bir uzay gemisini hatırlatmışlardı.

"Boş ver," dedi Seth. "Hayatım, en çabuk şekilde beni buradan çıkarmak zorundasın."

"Seni nereden çıkarmam gerekiyor?" diye sordu Zoe.

"University Hospital'ın karşısındayım... doğu sahilindeki Eski Mahalle'nin üzerindeki tepede. Ben..."

İkinci bir polis arabası köşeden döndü; ne siren çalışıyordu ne de ışıkları yanıp sönyordu. Önde sağ koltukta oturan memur, elindeki ışıkla kaldırımları tarıyordu. Biri onu görmüş müydü? İhbar mı etmişti? Araba en fazla yüz metre ötedeydi ve lambanın parlak ışığı geceyi delerek kaldırımları tarıyordu.

"Gitmem gerek," dedi Seth. "Groflmünster'de buluşalım."

"Nerede?" diye sordu Zoe.

Elinde ışık tutan polis memuru, doğruca Seth'e bakıyor gibiydi.

"GroBmünster. Büyük bir kilisedir. Herhangi birine sor." Cevap beklemeden telefonu kapadı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

330

27

CC / ^1 roflmünster," dedi Zoe, koşu ayakkabılarını bağ-

V_Xlamayı bitirip montunu sırtına geçirirken. "Sanırım nehir kıyısında bir kilise."

"Yerini biliyorum," dedi Stratton, sertçe. "Ve kocanı almaya giderken yardıma da ihtiyacım yok. Burada Rich ile birlikte kalırsan güvende olursun, Zoe." Montu-nun fermuarını çekti ve kapıya doğru yürüdü.

"Lanet olsun!" dedi Zoe, Stratton ile kapının arasında durarak. "Onu görmeye gideceğim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Canının istediği gibi etrafta taşıyabileceğin bir bavul değilim ben."

Stratton, talimat bekleyen Cartiere'ye, sonra tekrar Zoe'ye baktı.

"Rich'e ben dönene kadar seni burada tutması için emir verebilirim," dedi. "Ama ona bunu yapmak istemem, çünkü senin ne yapabileceğini kestirmek çok zor." Tekrar Cartiere'ye döndü. "Ceketini al," dedi. "Bu kadınla tartışmaktansa KGB ile silahlı çatışmaya girmeyi tercih ederim; en azından o zaman ne yapacağımı bilirim."

Stratton başıyla Zoe'ye yana çekilmesini işaret etti ve kapıyı açıp dışarı baktı.

331

LEWIS PERDUE

"Boş," dedi Stratton. Zoe'ye baktı. "Bu çok tehlikeli olabilir. Emirlerimi hızlı ve sorgulamadan izleyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

Zoe başıyla onayladı; bunun Seth'i görmek için ödemek zorunda olduğu bir bedel olduğunu biliyordu. Hemen arkasında Cartiere ile birlikte koridora çıktı. Stratton'ın emirlerine ne zaman uyup ne zaman uymayacağına kendisi karar verecekti. Cartiere kapıyı kapadığı anda telefon çalmaya başladı.

“Çabuk!” diye bağırdı Zoe, Cartiere’ye, dev yapılı adam anahtarını deliğe sokmaya çalışırken. “Yine Seth olabilir.”

Telefon üçüncü defa çaldı; sonra bir kez daha. Beşinci çalışmada Cartiere kapıyı açtı ve Zoe hemen yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran telefona koştu.

“Alo?” Cevap gelmedi. “Alo? Orada kimse var mı?” Ahizeyi çarparak yerine bıraktı. “Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!” diye küfretti. “Çok geç kaldık.” Bir an için telefonun yanında durdu.

“Gidelim,” diye seslendi Stratton, koridordan. Zoe ve Cartiere aceleyle ona katıldılar.

? ‘4» ??

Albay Molotov, ahizeyi yerine bırakırken sırttı. “Orada,” dedi, yanında duran üç adama. “Sen.” Molotov, arabanın sürücüsünü işaret etti. “Benimle merdivenden gel.” Diğer ikisine döndü. “Siz de asansörü kullanın ve orada bizi bekleyin.”

Molotov halı kaplı basamakları hızla tırmanmaya başladığında, başındaki yaralardan gelen acıyı geçici bir süre için unutmuştu.

Rich Cartiere kendi topuklarının dışında kalan ayak seslerini fark etti. “Durun,” dedi, fısıldayarak. Dev kol-

332

TANRI’NIN KIZI

larını Zoe ve Stratton’m önüne gererek ikisini de durdurdu. Omuz askısında duran Uzi’yi çekti ve sırtını duvara yasladı.

“Sorun ne?” diye sordu Stratton, merdiven duvarına dayanıp Zoe’ye de aynı şeyi yapmasını işaret ederken.

“Ayak sesleri,” dedi Cartiere. “Koşuyorlar... aşağıdan.”

Stratton dikkat kesilip dinledi.

“Belki çocuklar oyun oynuyordur?” dedi Stratton. “Ben bir şey...”

“Çocuklar oynarken gürültü yapar,” dedi Cartiere. “Öyle olsa ayak seslerinden fazlasını duyardık.”

Cartiere basamakları yavaş yavaş inerken, Uzi’nin namlusunu ileri doğru uzatmıştı. Stratton yarım adım arkasında yürüyordu ve o da otomatik silahını eline almıştı. Zoe en arkadaydı.

Molotov otel odalarından birinin kapı girişine sokuldu. Koridorun diğer ucunda, sürücü de aynı şekilde gözden uzak bir köşeye sindi. İkisi de Çek yapımı makineli tabancalarını hazırlamışlardı.

“Onları duyuyor musun?” diye fısıldadı Molotov.

“Onlar olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu sürücü, fısıltıyla.

“Sezgi,” dedi Molotov. “Yoksa neden fısıldayacaklar ki? Neden hâlâ aşağı inmediler? Uzun zamandır oradalar. Dikkatli davranıyorlar. Ayak seslerimizi duydular. Öyle olmalı.”

Cartiere daha ayakları ikinci kata değmeden, koridorda duran iki adamı fark etmişti. Cüssesinden beklenmeyecek derecede hızlı bir adamdı ve Stratton ile Zoe’yi geride tutmak için bir an tereddüt etmeseydi, kolayca kurtulabilirdi.

“Geri çekilin!” diye bağırdı Cartiere, Uzi’nin namlusunu koridorun sağ tarafında duran adama doğrultur-

333

LEWIS PERDUE

ken. Adamın da kendi silahını kaldırdığını görmüştü ve aynı göz ucuyla, başka bir kapı girişinde başka bir silahın ucunu da seçti. Ateş et ve eğil; ateş et ve eğil; eski eğitim kumandanının kendilerine bu şekilde bağırdığını hatırladı bir an.

Cartiere tetiği çekti ve ilk adamın yüzüne bir mermi seli boşaltarak onu arkasındaki kapıya yapıştırdı.

Birkaç adım ötede bulunduğu yerden izleyen Molotov, koridora çıkıp Çek yapımı silahını iri yarı adamın gövdesine doğrulturken, yüzüne çarpan kanın sıcaklığını hissetti. Mermiler kaslı göğsüne ve karnına saplanırken, Cartiere’nin vücudu kasıldı. Ama Molotov’un tatminkar gülümsemesi uzun sürmedi; çam

yarması adam olduğu yerde dönerken, gömleğini parlak kırmızıya boyayan deliği umursamıyor gibiydi.

“Gebersene lanet olasıca!” diye mırıldandı Molotov, şarjörünü boşaltırken. İri yarı adam sendeledi;

tabancasının namlusu sallandı. Ama hâlâ ayaktaydı ve pika-dorların başlattığı şeyi matadorun bitirmesini bekleyen öfkeli bir boğa gibi başını şiddetle iki yana sallıyordu.

Molotov’un korku dolu bakışları altında, adam silahını kaldırıp Rus casusun göğsünü nişanladı. Mermiler havada uçurken, KGB ajanından bozma Mafya haydudu elindeki silahı fırlattı ve kendini hızla bir kenara attı. Molotov otomatik tabancasını çekti ve dev adamın kafasına üç el ateş etti.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Rich vuruldu! Zoe olduğu yerde korkudan kaskatı kesilmiş bir halde duruyor, eliyle merdiven tırabzanını sımsıkı tutuyordu. Stratton’un öne doğru atıldığını ve Cartiere’ye ulaşmaya çalıştığını gördü. Cartiere mermilerin etkisiyle sarsıldı, bir an sendeledi ve sonra tabancasını kaldırıp ateş etti.

334

TANRFNIN KIZI

Bir an sonra iki merminin Cartiere'nin yüzünün sol tarafını uçurduğunu gördü. Bir üçüncüsü, boynun sol tarafını parçaladı ve tüm et dokusu ortaya çıktı. Dev yapılı adam yere devrilirken, kıpkırmızı kan etrafa fış-kırdı ve duvarı parlak kırmızıya boyadı. Zoe çığlık atmamak için kendini zor tutarken, akordu bozuk nefesliler ve yaylılar Zoe'nin zihnini doldurdu.

Başlarının üzerinde, üst kattan Rusça konuşan başka sesler duyuldu; telaşla tuzağı haber veriyor olmalıydılar. Stratton bir an için tereddüt etti.

“Al şunu!” dedi, Uzi'yi Zoe'nin eline tutuştururken. “Emniyeti açık. Basamaklara kim gelirse gelsin tetiği çek ve şarjörü üzerine boşalt.” Sonra omuz kılıfından otomatik tabancasını çıkardı ve ikişer ikişer basamakları tırmandı. Stratton yukarı ulaştığında, başka silah sesleri yankılandı ve bir anda ortalık bağırış çağırışlar, uçuşan mermiler ve etrafa saçılan halı, beton ve ahşap parçalarıyla doldu. Zoe kaç silahın ateşlendiğini kesti-remiyordu. Sonra aniden gürültü kesildi ve yerini ölmek üzere olan adamların iniltileri aldı.

Zoe korkudan damağının kuruduğunu hissetti. Yukarıda kim ölmüştü? Eğer Stratton ise, Zoe yine tek başına kalmış demektir. Titremeye başladığını fark etti.

“Odana dön, yoksa senin de kafanı uçururum!” Zoe, Molotov'un alt kattaki koridordan gelen sesini tanıdı. Anlaşılan meraklı bir otel müşterisine bağırıyordu. Bir kapı çarparak kapandı ve peşinden kilit tıkırtısı duyuldu. Bir an sonra, Molotov ortaya çıktı; o kadar hızlı hareket etmişti ki Zoe bir an kararsızlıkla olduğu yerde kalakaldı. Stratton'm Uzi silahı elindeydi ve montunun arkasında gölgelere gizlenmiş durumdaydı.

“Sakın kırırdama,” dedi Molotov, İngilizce.

335

LEWIS PERDUE

“Sen!” dedi Zoe, nefretle. Kalp atışları hızlandı ve koridorun loş ışığında, depodaki adamlardan birinin yüz hatlarını seçti. Lanet olsun! Çok yavaş hareket etmişti. Eli Uzi'nin kabzasını sıkıca kavrayıp işaret parmağı tetiğe yerleşirken, içinden küfretti. Zoe adama göz göze geldi ve bakışlarını Molotov'un gözlerinden ayırmadan, silahın namlusunu yavaş yavaş kaldırmaya başladı.

Molotov onun gözlerine bakarak gülümsedi. “Evet. Ben. Seni almaya geldim.”

Elinde gevşek şekilde tuttuğu tabancasıyla doğal bir tavırla Zoe'ye yaklaştı.

Basamakların tepesinde Zoe ayak sesleri duydu. Ge-orge olabilir miydi? Yoksa bu adamın ortaklarından biri miydi? Molotov bir adım daha atarken, Zoe silahın namlusunu milim milim kaldırmaya devam etti.

“Benimle geleceksin,” dedi Molotov. Sonra Zoe'nin hareketini fark etti ve tabancayı gördü. Kendi silahını kaldırmaya başladı.

Tanrım, lütfen yardım et, diye dua etti Zoe.

Zoe hemen namluyu kaldırdı ve tetiği çekti. Uzi tam otomatik ayarda bir ölüm senfonisi başlattı. Silah sarsılarak şarjöründeki mermileri boşaltırken, Zoe'nin gözlerinin önünde Molotov'un göğsü bir karpuz gibi yarıldı ve etrafa kan fışkırırken adamın iç organları dışarı döküldü. Molotov gözleri fal taşı gibi açılmış halde sessizce olduğu yere çöktü. Birkaç saniye sonra, bir gölge merdivenden indi ve Zoe'ye uzandı. Genç kadın olduğu yerde hızla dönerek silahı doğrulttu. George Strat-ton sırtını merdiven duvarına dayadı.

“Sakın yapma,” diye bağırıldı. “Benim.” Pantolonunun bel kısmında kırmızı bir leke vardı. Zoe ona koştu.

“Yaralanmışsın,” dedi genç kadın, Stratton ayağa kalkmaya çalışırken.

336

TANRI'NIN KIZI

“Ciddi bir şey değil.” Stratton ayağa kalktı, bir an durdu ve sonra basamakları tırmanmaya başladı. “Gel,” dedi, Zoe'ye bakarak. “Buradan çıkmamız gerek. Destek kuvvetlerin yolda olup olmadığını bilemeyiz.”

Birlikte basamaklara yöneldiler. Tepeye ulaştıklarında, yerde yatan iki adamın yanından geçip aceleyle süite girdiler. Zoe yeni aldığı giysileri hemen bir bavula tıktı. Stratton'ın yan odada telefonla konuştuğunu duyuyordu. Konuşmaların çoğunu anlayamıyordu ama Rich'in ve otelin adını seçebilmişti. Stratton telefonu kapadı ve birkaç dakika sonra koridorun ucundaki servis asansörüyle aşağı indiler.

Zoe'nin kalbi sıkışmıştı. Rich Cartiere'yi düşündü; Molotov'u ve adamın ölmesini ne kadar istediğini hatırladı. Dualarının cevabı olarak depoda öldürmeyi başardığı iki adamı hatırladı. Tanrı'nın kendisine ölüm ve acı için olmayan bir dua etme fırsatını ne zaman vereceğini merak etti.

•g. 4. 4.

Seth Ridgeway sırtını karanlık bir kapının gölgelerine gizlemiş halde, GroBmünsterplatz'a yanan Volvo'yu izliyordu. Dili ve damağı kupkuruydu. Polis arabaları bölgeyi iki kez taramıştı. İkisi de sirenlerini çalarak ve ışıklarını yakıp söndürerek kendilerini belli etmişlerdi.

Ama bu Volvo farklıydı. İçinde iki kişi vardı ve araba yavaş gidiyordu. Birini arıyor gibiydiler. Kendisini mi? Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Volvo'nun stop lambaları yandı. Araba meydanın karşı tarafında durduğunda, içindekilerin görünemeyeceği kadar uzaktaydı; karanlık camların arkasında karanlık silüetler halinde görünüyordular.

337

LEWIS PERDUE

Bir an sonra Volvo'nun sürücü kapısı açıldı. Arabadan inen adam polis gibi hareket ediyordu: Dikkatli davranıyor, başı aç bir şahininki gibi oradan oraya dönüyordu. Seth adamın sağ elindeki silahı görebiliyordu. Adam arabanın arkasına doğru on ile yirmi metre kadar yürüdü ve sonra aynı mesafeyi ön tarafa doğru kat etti. Adam - polis miydi? Sonunda onu bulmuşlar mıydı? - öndeki yolcu kapısına doğru yürüdü ve eğilerek orada oturan kişiye bir şeyler söyledi. Sonra kapıyı açtı ve yolcunun inmesine izin vermek için kenara çekildi.

Arabadan inenin Zoe olduğunu gördüğünde, Seth kalbinin duracağını sandı. Kapı güçlü bir gürültüyle kapandı ve polis gibi görünen adamla birlikte Zoe de arabanın önüne doğru yürüyüp etrafa bakındı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken, Seth hâlâ bir şey yapmamıştı. Bu gerçekten Zoe miydi? Sokak lambalarının zayıf ışıkları yüzünü gölgelerle dolduru-yordu ama... davranışları, duruşu, konuşurken başını oynatışı ve ellerini havada sallayışı. Birden, birisi kalbine büyük bir taş atmış gibi hissetti. Gölgelemlerden çıktı ve artık bacaklarına tamamen güvenmiyormuş gibi basamakları teker teker indi. Meydanı geçerken, iki yüzün de kendisine döndüğünü gördü. Polis gibi görünen adam silahını kaldırdı.

"Zoe," diye bağırdı Seth, mutluluğunu daha fazla bastıramayarak. Koşmaya başladı.

"Seth?" dedi Zoe, kocasının gerçekten orada olduğuna inanamayarak. GroBmünsterplatz'm karanlığının ortasında buluştular.

"Ah, Tanrım," diye bağırdı Zoe, kollarını Seth'in boynuna dolarken. "Ah, Tanrım, Tanrım, bir daha asla... asla..." Hıçkırıklara boğulduğu için konuşmakta zorlanıyordu. "Bu bir mucize. Bir mucize."

338

TANRI'NIN KIZI

Seth ona baktı ve yaşadığı onca zorluğu tahmin edince kalbi kırıldı. Karısını kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Zoe, Zoe..." Seth'in sesi çatlak çıkıyordu. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki. Seni çok ama çok seviyorum. Çok seviyorum." Gözleri dolmuştu.

Şehrin gürültüsü kulaklarından silinmişti: Sirenlerin uluması, Limmat Quai'deki trafiğin gürültüsü, yukarıdan geçen bir jetin uzaktaki gümbürtüsü. GroB-münster, meydan, Volvo, polisler, casuslar, katiller, ölen yaşlı adamlar... hepsi gitmişti. Zoe ve Seth burada baş-başaydılar.

Birden o an geçiverdi. Yaklaşan farlar, Stratton'ı harekete geçirmişti. Volvo'nun sürücü kapısına koşarak açtı.

"Arabaya binin," diye bağırdı. "Çabuk!" Direksiyona yerleşti ve kontağı çevirdi. Farlar yaklaşmaya devam ediyordu. Seth ve Zoe el ele arabaya koştular. Stratton onların arka koltuğa yerleşmelerini izlerken, kıskandığını hissetti. Seth kapıyı kapatırken, Volvo da aynı anda hızla ileri doğru atıldı.

Yaklaşan araba GroBmünsterplatz'a girdiği anda, Volvo meydanın diğer ucuna ulaşmıştı bile. Stratton Oberdorfstrasse'nin köşesinden dönerken kısa bir an için durdu. Dikiz aynasından arkaya baktı ve Kirche Gasse'ye dönerken, meydana girmiş olan arabanın yan tarafında Zürih polislerinin amblemini gördü.

339

28

S

eth Ridgeway aniden ve şaşkınlıkla uyandı. Bir an yabancı oda onu korkuttu ama sağ elini uzatıp Zoe'yi yanında uyurken bulunca, rahatladı. Güzel karısı, başını yastıklara gömmüş halde yanında kıvrılmış, bir çocuk gibi uyuyordu. Seth karısının nefesini çıplak omzunda hissedebiliyordu.

Rahatlayarak etrafına bakındı: Duvarlarda düğüm düğüm odunlar, açık tavan, odanın karşı tarafındaki gri taştan yapılmış şömine ve Alp geleneklerine uygun olarak elle boyanmış köy mobilyaları. Hâlâ şafağın pembeliğini taşıyan parlak sabah ışığı, köknar ağaçlarının üzerinde parlıyordu.

Hızla düşündü. Neredeydiler? Zürih'ten kaçışlarını ve Stratton'ın hiç şüphesiz polis kaynayacak olan Eden au Lac'a yaklaşmamaları konusundaki ısrarlarını hatırlıyordu.

Zürih'in güneyine gelmişlerdi. Zug'dan dönüşlerini ve Lucerne'ye ulaşmadan önce ana yoldan çıkışlarını hatırlıyordu. Yol onları dağlara taşımıştı ve insanlara kayak yamaçlarını ve dağ kulübelerini işaret eden bir sürü tabela gördüğünü hatırlıyordu. Yakında bir göl vardı; bunu da hatırlıyordu. Küçük bir göl.

340

TANRI’NIN KIZI

Şimdi uyanırken, düşünceleri de netleşmeye başlamıştı. Kayak yamaçlarından birine yakın bir hücre eviydi burası. Seth nihayet her şeyi hatırlamaya başladığında, kaslarının da gevşediğini hissetti.

Zoe uykusunda hafifçe homurdandı ve Seth’e sokuldu. Seth karısının yüzüne baktığında rüyasında neler gördüğünü merak etti. Kabus görmediği sürece önemi yoktu.

O kadar kırılgan ve savunmasız görünüyordu ki. O kadar masum. Ama yaşadığı zorluklara rağmen hayatta kalabilmek için ne kadar sert olmak zorunda kaldığını tahmin edebiliyordu. Acaba yaşadıkları onu değiştirmiş miydi? Elbette değiştirmiş olmalıydı. Peki beraberlikleri değişecek miydi?

Bunu uzunca bir süre düşündü ve sonunda, son altı ay içinde yaşadıkları olayların ilişkilerini değiştiremediğine karar verdi. Ayrıca, değişikliklerin kötü olması da gerekmezdi.

Nazikçe karısına dokundu; yüzünü okşadı, parmaklarını omzunun üzerinde dolaştırdı ve buklerinin kışkırtıcı bir şekilde kıvrıldığı boynuna dokundu. Sanki ona dokunarak anıları izleyebilir ve kendini geçmişe geri götürebilirmiş gibi. Önceki gece söylediği sözü hatırladı:

Bu bir mucize!

Gerçekten böyle mi demişti? Tann’ın burada gerçekten bir plam mı vardı, yoksa Tanrı aslında yoktu da rasgele bir dünyanın tesadüfleriyle oradan oraya sürükleniyorlar mıydı? Tanrı’ya teşekkür etmek istedi ama bunu yapamadı.

•j. 4. 4.

Zoe yavaşça uyandı.

Yüzeye ulaşmakta acele etmeyen bir dalgıç gibi, uyku katmanlarını bir bir çıkararak gerçek dünyaya döndü.

341

LEWIS PERDUE

Önce omuzlarına ve boynuna öpücük gibi değen nazik dokunuşları hissetti; sonra yeni günü haber veren parlak sabah ışığını fark etti.

Yattığı yerde kıpırdanarak bacağını Seth’in dümdüz karnının üzerine attı ve ona biraz daha sokuldu.

Sırtında Seth’in ellerini hissetti. Parmaklar sırtının alt kısmında oyalandı ve sonra biraz daha aşağı kaydı.

Zoe ısladığını hissetti. Seth’in karnının üzerine attığı bacağının altında da bir sertlik hissediyordu.

Seth sol kulağının arkasını öperken, Zoe gözlerini açtı. Kulağının içindeki dili hissedince ürperdi.

“Günaydın,” dedi Zoe, uyku mahmurluğuyla gerinerek. “Güzel bir sabah.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Seth.

İlk kez öpüşen sevgililer gibi ürkek, çekingen ama iştahlı bir şekilde öpüştiler. Sonra bir anda kontrollerini kaybettiler.

İlk kez sevişiyormuş gibi seviştiler... ya da son kez. Güneş gökyüzünde yükselmiş ve hafif pembe ışığını

yeni bir Alp gününe çevirmişti. Ama ikisi de zamanın akışını fark etmediler. Zamanın kendilerine dokunamayacağı bir yerdediler. İnsanların hiç yaşanmadığı, hiç acı çekmediği, hiç ölmediği bir yerde.

Ancak bir aptal burayı cennete değiştirdi.

Sonunda tekrar uykuya daldıklarında, kendilerini bitkin, sıcak ve yenilenmiş hissediyorlardı. Zoe her zaman yaptığı gibi başını Seth’in sağ omzuna koyarak ve vücudunu onun sert kaslarına dolayarak uyudu.

Seth sağ koluyla ona sarıldı ve başını karısının kine yaslayarak uykuya daldı.

George Stratton’ın kapıyı vuruşuyla irkilerek uyandılar ve altı aydan uzun süredir özledikleri bir dinlenceden ayrılmak zorunda kaldıkları için pişmanlık duydular.

342

TANRI’NIN KIZI

“Saat sekiz,” dedi Stratton, kapıyı bir kez daha nazikçe tıklatarak. “Bankalar iki saat sonra açılıyor. Duş için sıcak su var. Bir saat sonra kahvaltıya oturuyoruz.”

Stratton’ın ayak seslerinin koridorda uzaklaşmasını dinlerken, Seth gerindi.

“Alçak herif,” diye mırıldandı, şakacı bir tavırla. Zoe yüzünü yastığa gömerek mırıldandı. Seth yataktan kalkmadan önce karısını bir kez daha öptü.

4* 4» ?

“Interpol senin için bülten yayınladı,” dedi Stratton, malikanenin hizmetkârı onlar için hazırladığı gösterişli kahvaltının kalıntılarını temizlerken.

Stratton, Seth’e baktı. “Cinayetten aranıyorsun.”

Zoe zorlukla yutkundu.

“Biri ipleri çekiştiriyor,” dedi Stratton. “Seni sirkülasyondan çıkarmak istiyorlar.”

Seth başıyla onayladı. Bu şaşırtıcı değildi. O kadar çok cinayetin tanığı olmuştu ki aranmasa şaşırırdı. Teknesinde öldürdüğü adamları, Rebecca Weinstock’ı, şoförünü, Tony Bradford’u, Amsterdam’daki

katliamı, Yost'un apartmanındaki katilleri ve savunmasız vinç operatörünü düşündü. Ölüm arkasında geniş ve karanlık bir yol çizerek peşinden geliyordu.

"Detaylar?" diye sordu Seth.

"Görünüşe bakılırsa, UCLA'deki bir profesörün, Tony Bradford'un yanında görülmüşsün."

"Aman Tanrım," diye çığlık attı Zoe. "Tony bütün bunlara nasıl buluştu?"

"Uzun hikâye," dedi Seth. "En baştan başlasam daha iyi olur." Kupasındaki kahveden büyük bir yudum aldı ve anlatmaya başladı: "Teknemde uyuyordum..." Zoe'ye

343

LEWIS PERDUE

döndü. "Evde kalamıyordum... sen yokken. Her şey bana seni hatırlatıyordu. Sanki ev hayaletliymiş gibi." Derin bir nefes aldı. "Bir sabah sanki gök delinmiş gibi yağmur yağıyordu ve birinin telaşla kamaramın kapısını vurduğunu duydum."

Rebecca Weinstock'ı, şoförü, katilleri ve George Stratton'ı anlattı.

"Demek Valkyrie artık yok, ha?" dedi Zoe. Seth yavaşça başıyla onayladı.

Sonra hikâyenin geri kalanını anlattı: Aslında hücre evi olan gizemli moteli, tabloyu tekrar ele geçişi ve Bradford'un cesedini buluşunu. Sonra Amsterdam'a gidişini ve orada kendisine saldıran adamları.

"Şu rahip, 'Brovra' diyen," dedi Stratton. "Söylediği şeyin bu olduğundan emin misin?"

Seth başıyla onayladı. Stratton, Vatikan'daki bu gizemli rahipler grubuyla ilgili daha çok bilmek istediğini söyledi.

Arada bir sorulan sorular dışında, Zoe ve Stratton yaklaşık iki saat boyunca sessiz kalarak Seth'in hikâyesini dinlediler; hikâye Marina Del Rey'de başlayan ve onu Zürih sokaklarına kadar takip eden bir cinayetler zinciriydi. Uzun bir süre sessizce durdular ve mutfakta bulaşıkları yıkayan hizmetkârın çıkardığı gürültüleri dinleyerek ilerleyen saatlerle birlikte uzayan gölgeleri izlediler.

"Pekala, sanırım harekete geçsek iyi olur," dedi Stratton. "Yost'un sana sözünü ettiği Peder Morgen'in sonsuza kadar Alt Aussee'de seni bekleyeceğini sanmıyorum."

Seth başıyla onayladı.

"Pekala," dedi, ayağa kalkarken. "Kıçımızı kaldıralım bakalım."

344

29

B

ahnhofstrasse her zamanki gibi kalabalıktı. Cadde boyunca Mercedesler burunlarından bagajlarına kadar tıkanmış halde dizilmişlerdi. Park etmiş limuzin-ler çift sıra oluşturuyordu. İyi giyimli Zürihliler kucakları paketlerle dolu bir halde küçük restoranların pencerelerinin önünden gelip geçiyorlardı. Uzaktan, notayı tutturmakta zorlanan Noel korolarının ilahileri duyuluyordu. Bahnhofstrasse'nin karşı tarafında bir Kurtuluş Ordusu minibüsü kaldırma yanaştı ve içinden ciddi giyimli dört adam, ellerinde müzik enstrümanlarıyla indi. Yanlarında para kutusunu taşıyacak kadar sağlam durmasına dikkat ettiği tripodu sürükleyen bir kadın vardı. Kadının çanı montunun cebinden düşerek gürültülü bir şekilde yerden sekti ve oradan geçenlerden biri yakalamasaydı, neredeyse su oluşuna yuvarlanıp gidecekti. Grup, Thule Gesellschaft Bankası'nın önünde yerini alarak hazırlandı.

Stratton, Volvo'yu kaldırma yanaştırdı.

"Bozuk paralarınızı hazırlayın," dedi Zoe. "Yoksa bankaya girerken bize kötü kötü bakarlar."

"Evet ama verdiğimiz para yeterli gelmezse, muhtemelen yine aynı şekilde bakarlar," diye takıldı Seth.

345

LEWIS PERDUE

On bir-on iki yaşlarında küçük bir çocuk, elinde sattığı gazeteleriyle yanlarından geçerken, Seth bakışlarını gazetenin iri harflerle yazılmış başlıklarından birine dikti: BOMBALANAN APARTMANDA DÖRT ÖLÜ. Altında daha küçük başka bir başlık vardı: DEPODAKİ CİNAYETLERLE İLGİSİ OLABİLİR Mİ?

Seth nefesini tuttu. Orada kendi resmini mi bulacaktı? Çocuk gazeteleriyle birlikte uzaklaşırken, arkasında cevaplanmamış sorular bırakmıştı.

Kahverengi kâğıda sarılı paha biçilmez paketi sıkı sıkı tuttu.

"Talimatlarınızı bir daha tekrarlayın," dedi Stratton, Seth ve Zoe'yi test ederek.

"Bunu içerideki görevliye vereceğiz."

"Unutmayın, eğer tablo gerçekten o bankadaki bir kasanın anahtarıysa, yasadışı demektir. Size olumlu cevap vermelerinin tek nedeni, düzenlemenin banka kanunlarının isimsiz hesaplan yasaklamasından önce yapılması olacaktır."

Seth aniden endişelendi. "Yani tabloyu kasanın anahtarı olarak görmeyebileceklerini mi söylüyorsun?"

Stratton başını iki yana salladı. “Hayır. İsviçreli son derece güvenilirdir. Ama işler şüpheli görünürse, bir şey yapmazlar. Sadece içeri girdiğinizde, mekanın sahibiymiş gibi davranın. Kibirli ve zengin - çok zengin - Amerikalılar gibi davranın. Bunu hem bekleyecek hem de tercih edeceklerdir. Sizi gücendirme riskine giremezler.”

“Haklısın,” dedi Seth. Zoe’ye döndü: “Hazır mısın?”

Zoe isteksizce başıyla onayladı.

“Sen burada mı bekleyeceksin?” diye sordu Seth, Stratton’a.

“Burada ya da yakınlarda bir yerde,” diye cevap verdi Stratton. “Bu bir Mercedes limuzin olmadığından,
346

TANRI’NIN KIZI

muhtemelen hareket halinde olsam iyi olur. Eğer bir şey... kötü bir şey olursa ve ben buralarda oyalanamazsam, Sihlstrasse’de bir otopark var.” Eliyle işaret etti. “Eski mahallelerde. En üst kata park edeceğim.”

Zoe ve Seth arabadan indiler. Bahnhofstrasse, parlak güneş ışığıyla yıkıyor ve rüzgâr serin serin esiyordu.

“Bu adam sinirlerimi geriyor,” dedi Zoe, kocasıyla birlikte bankanın kapısına doğru yürürken.

“Demek istediğini anlıyorum,” dedi Seth, temkinli bir tavırla etrafına bakınırken. Ölüm daha önce de hiçliğin ortasından çıkıvermişti karşısına. Bu kez kendisini hazırlıksız yakalamasına izin vermeyecekti.

“Onunla ilk tanıştığımda, bende de benzer bir duygu uyandırmıştı. Ama her seferinde büyük yardımı olduğunu inkar edemezsin. O olmasaydı ikimiz de hayatta olamazdık.”

“Yine de...” Zoe sözünü tamamlamakta zorlandı. “Seni Interpol’un kara listesine aldrabilecek bağlantıları var.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Seni kendisine bağımlı kılmak için. Başka bir yerden yardım aramanı engellemek için.”

“Şey, elimizdeki kartlar bunlar. Olabildiğince iyi oynamaktan başka çaremiz yok.”

Müzik notalarının Şeytan icadı olduğunu düşünen bir Calvinist tarafından bestelenmiş gibi gelen katı bir melodiyi çalmakta olan Kurtuluş Ordusu grubunun yanından geçtiler. Seth grubun para kutusuna on franklık bir banknot bıraktı.

“Danke schön,” diye seslendi kadın, arkalarından.

Seth durdu ve kalbi deli gibi atarak başını kaldırıp binaya baktı. Eski polis memurunun gözleri güvenli görünen taşların ve pencere parmaklıklarının arkasına baka-

347

LEWIS PERDUE

rak aradığı şeyi buldu: İlk bakışta göze çarpan antika zarafetin ardında, bir dizi modern güvenlik aletini ele veren gizli ve neredeyse görünmeyen metalik pırıltılar. Seth bu bankalardan söz edildiğini duymuştu; kapı tokmaklarına, lobilere ve asansörlere yerleştirilmiş gizli tarayıcıları, içeri girip çıkan insanların üzerindeki silahları arardı. Binadaki her antre, ofis ve asansör, acil bir durumda kendini kilitleyerek diğerlerinden ayrılır, olası hırsızları, teröristleri veya şüpheli kişileri hapsederdi.

İsviçre bankaları, güvenlik sistemleriyle ilgili dışarı hiçbir bilgi vermeyecek kadar gizliliğe düşküdü ama hukuk ve polis dünyasında - aynı zamanda muhtemelen yer altı dünyasında - bir kez kilitlendiğinde, bu odaların ya da bölmelerin her biri en iyi hapisane hücrelerinden daha güvenli olurdu. Ses geçirmez, kurşun geçirmez, büyük ölçüde patlamalara dayanıklı olan bu bölmeler, bankanın diğer müşterileriyle olan işlerini bölmeden şüpheli kişileri polisin alması için tutabilirdi.

Seth kapıya baktı. Nemli avuçlarını birbirine sürüp ovalayarak kapının tokmağına uzandı. Bu kapı sonunda onları özgürlüklerine mi götürecekti, yoksa içerideki insanlar onların kaçak olduklarını anlayarak bir yere hapsedecek ve İsviçre polisinin gelip kendilerini almasını mı bekleyecekti? Burasının içeri girmek istediği bir yer olmadığını hissederek huzursuz oluyordu. Zorlukla yutkunarak korkusunu bastırmaya çalıştı ve Zoe’nin girmesi için kapıyı açtı.

İçerisi bir bankaya hiç benzemiyordu. Bir tarafta aralarında kokteyl masasıyla bir kanep ve iki koltuk duruyordu. Kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde bir abajur vardı. Tüpleri insanın ayak bileğine kadar çıkıyormuş gibi hissettiren gece mavisi bir halının üzerinde duruyorlardı. Duvarlarda tablolarla süslenmiş
348

^

TANRI’NIN KIZI

koyu ahşap paneller göze çarpıyordu. Salonun karşı tarafında büyük bir ahşap masanın arkasında, iri yarı sarışın bir adam oturuyordu. Zoe ve Seth'i karşılamak için ayağa kalktı. İçeri girdikleri kapıdan başka giriş çıkış noktası olmaması gerçeği dışında, ortada rahatsız edici bir şey görünmüyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim, efendim?" diye sordu adam, ayağa kalkarken. Üzerinde ağırbaşlı, koyu renk bir takım elbise vardı ve adam kendilerine yaklaşırken, Seth takım elbisenin sol kol altına yerleştirilmiş bir tabancayı ustalıkla gizleyecek şekilde dikilmiş olduğunu fark etti. Adamın İngilizce konuşması, iki ziyaretçinin günlük kıyafetleriyle açıklanabilirdi. İsviçreli bankacılar, böyle insanların genellikle Amerikalı ve genellikle eve döndüklerinde dostlarına Zürih'in mitlerini araştırdıklarını söylemek isteyen meraklı tipler olduğunu bilirlerdi. Diğer yandan, her İsviçreli bankacı, bu tür meraklı kişiler arasında yatırım işiyle uğraşırken nasıl giyinmesi gerektiğini bilmeyen son derece zengin Amerikalılar çıkacağını da bilirdi. "Görüşmek istediğim özel bir konu var," dedi Seth, emreden bir tavırla. "Ve zamanım çok kısıtlı. Hemen bir yetkiliyle görüşmek istiyorum."

"Elbette, efendim," dedi adam, Seth'in elindeki ucuz kâğıda sarılmış pakete ve Zoe'nin yeni - ve kesinlikle pahalı - koşu ayakkabılarına bakarak. Masasına döndü, görünmeyen bir yerden bir ahizeyi kaldırdı ve neredeyse duyulmaz bir sesle konuştu.

Adam telefonu kapadıktan sonra tekrar Seth ve Zoe'ye döndü. Amerikalılar resepsiyon bölümünün ortasında rahat bir tavırla dikiliyorlardı.

"Şimdi sizinle görüşecekler," dedi adam. Salonun koyu renk ahşap panelleri ve zayıf ışıkla gizlenen bir yer-

LEWIS PERDUE

de bir kapı açıldı. Son derece ince yapılı, Lenin sakallı ve uzun boylu bir adam, kapıda belirdi.

"İyi günler, efendim," dedi, kibar ama mesafeli bir ses tonuyla. "Adım Gunter Abels. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Önce Zoe'nin, sonra Seth'in elini sıktı.

"Bir hesabımız var," dedi Seth, kibirli bir tavırla devam ederek. "Açılmasına ancak belli şartlarla izin verilecek bir kasa." Seth etrafına bakındı. "Daha mahrem bir ortama geçene kadar daha fazlasını söylemek istemiyorum."

Abels kaşlarını kaldırdı. "Elbette," diye cevap verdi, dalkavuk bir tavırla. "Bağışlayın ama... ama burada gerçekten işi olmayanları dışarıda tutmak için biraz uğraşmak zorunda kalıyoruz. Lütfen. Beni takip edin." Abels, onları çıktığı kapıdan geçirecek en son kendisinin bindiği bir asansöre soktu. Resepsiyon bölümüne bakan kapı kapandıktan sonra, adam sekizinci katın düğmesine bastı. Asansör yukarı doğru hareket etti. Yukarı çıkana kadar, Seth adamla göz göze gelmekten kaçındı ve hiçbir şey söylemedi. Zengin ve güçlü insanlar, özellikle de İsviçre bankalarında hesapları ve kasaları bulunanlar, genellikle sıradan görevlilerle arkadaşlık etmezlerdi. Ayrıca, en azından şimdiye kadar kabul görmüşlerdi. Söyleyeceği herhangi bir şey yararlı olmak yerine, daha ziyade şüphe uyandırır. Zenginler genellikle sessiz insanlardı ve bu rolü hakkıyla oynayıp oynayamayacağını görmek istiyordu.

Zoe, Seth'in arkasından geliyordu ve o da hiç sesini çıkarmıyordu.

"Soldan, lütfen," dedi Abels, asansörün kapıları sekizinci katta açıldığında. Hep birlikte indiklerinde, koyu ahşap panel duvarlarla çevrelenen başka bir resepsiyon bölümüne geldiler. Burası, zemin kattaki salonun aynı-

350

TANRI'NIN KIZI

siydi. Başka bir büyük ahşap masanın arkasında, başka bir iri yapılı güvenlik görevlisi oturuyordu. Ama bu salonda iki tarafa uzanan iki koridor vardı.

Üçlü asansörden inerken, güvenlik görevlisi Seth'in bakışlarına saygıyla karşılık verdi.

Abels onları salonun ucundaki bir kapıya götürdü ve cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı.

Bahnhofst-rasse'ye ve göle bakan oda, binanın tam köşesindeydi ve bol parası olan ama saçma sapan şeylere harcamak istemeyen insanları memnun etmek üzere dekore edilmiş gibi görünüyordu.

"Lütfen rahatınıza bakın," dedi Abels, "Ben yetkililerimizden birine burada olduğunuzu bildireceğim."

Sonra, herhangi bir cevap beklemeden, döndü ve mükemmel bir askeri tavırla odadan çıktı. Kapı sıkıca kapandı. Seth tokmağı denedi. Kilitliydi.

Zoe ile sessizce birbirlerine baktılar. Oda lüks bir otel odası gibi dekore edilmişti ve hemen hemen aynı genişlikteydi. Kanepe ve koltukların dışında bir televizyon, dergilerle dolu bir raf, küçük bir bilgisayar terminali - borsa rakamlarını gösterip duruyordu - ve çeşitli içkilerle dolu bir bar vardı. Seth bara yaklaştı, kâğıda sarılı tabloyu tezgahın üzerine bıraktı ve geniş bir bardağa soğuk Perrier doldurdu.

"Ne banka ama!" dedi Zoe, sahte bir neşeyle. "Nati-onsBanc'daki faşist robotlar bu insanlardan birkaç şey öğrenebilir."

Seth pencereye doğru yürüdü ve caddeye baktı. Kurtuluş Ordusu bütün samimiyetiyle çalmaya devam ediyor, gelip geçenlerden bahşiş kabul ediyordu. "Belki," dedi Seth, ters bir tavırla. "Hepsi aynı, şu

bankacılar... en azından büyük olanlar.” Dönüp karısına baktı. “Dürüst insanlar onlarla çalışmaktan pek bir şey kazanamazlar.”

351

LEWIS PERDUE

“Oh, demek bugün biraz alınganız,” dedi Zoe, yarı şakayla. Kocasına yaklaştı.

“Özür dilerim,” dedi Seth, ellerini Zoe’nin omuzlarına koyarak. “Şu Abels denen adamın kendini ne kadar ciddiye aldığını düşünüyordum sadece. Bizi bu odaya kilitledi hergele. Banka prosedürü. Hep prosedürleri vardır zaten. Bankacılar da tıpkı Naziler gibi: ‘Belli bir düzenimiz var ve bunu seveceksin!’ Kazayla ya da bilerek başını derde soktuklarında, bunun nedeni daima prosedürü takip etmeleridir.” Duraksadı. “Sadece iş. Birinin bunu söylediğini duyduğun her seferinde, o kişinin ahlak değerlerini kapının dışında bıraktığından emin olabilirsiniz.”

Zoe’ye baktığında, gözlerinde derin bir sabır ve anlayış gördü. “Son altı ayda hiç değişmediğini görmek güzel,” dedi Zoe.

Seth uzunca bir an ona baktıktan sonra güldü.

“Üzgünüm,” dedi. “Biraz gerginim.”

“Biliyorum,” dedi Zoe.

Tam o anda, kapıda bir anahtarın tıkrıradığını duydular. Kapı açıldı ve beyaz saçlı, bıyıkları titizlikle biçimlendirilmiş seçkin bir adam içeri girdi. Aristokrat yüzü ve Savile Row takım elbiseli bir adamdı. İngilizce’yi en iyi okullarda okumuş birinin rahatsız edici mükemmellikteki aksanıyla konuşuyordu.

“Lütfen gecikme için bağışlayın,” dedi, Seth ve Zoe’ye yaklaşırken. Kapı dışarıdan kapandı. “Adım Jo-sef Mutters.” Elini uzattı. Seth adamla tokalaştı. “Thule Gesellschaft Bankası’nın genel müdür yardımcısıyım.” Bankanın adını tekrar etmesi, sanki iki ziyaretçisine doğru bankada olup olmadıklarını hatırlatmak için bilinçli yapılmış bir hareket gibiydi. “Sizin için ne yapabilirim?”

352

^

TANRI’NIN KIZI

Seth barın üzerinde duran paketi aldı.

“Kasamızı açmak istiyoruz,” dedi, paketi Mutters’a verirken.

Genel müdür yardımcısı, bir an için pakete içinde yeni bir Amerikan hastalığı varmış gibi baktı. Ama profesyonel dalkavuk yüzü hemen geri döndü.

“Biraz oturabilir miyiz?” diye sordu. Seth başıyla onayladı ve üçü birlikte kanepeye yerleştiler. Mutters paketi sehpanın üzerine koydu ve açmaya başladı.

Tabloyu gördüğünde, şaşkınlığını zorlukla bastıra-bildi. Uzun bir süre sessizce tabloya baktı. Başını kaldırıp tekrar Seth’e baktığında, yüzündeki ifade aynıydı ama bu kez gözlerinde korku vardı.

“Bu kadar yıldan sonra,” dedi Mutters, daha ziyade kendi kendine konuşur gibi. “Bununla ilgili düzenlemeyi yapan kişi babamdı. Bu tür uygulamalar hâlâ yasal olduğu dönemlerde. Sıra dışıydı ama yasa dışı bir yanı yoktu ve bu yüzden müşterinin dileğini yerine getirmişti.” Sonra keskin bakışlarını Seth’in yüzüne dikti. “Ama bunları zaten biliyor olmalısınız, değil mi? Sonuçta tablo sizde.”

Seth içini kaplayan korkuyu hissetti. Adam onlardan şüphelenmiş miydi? Onlara cevap veremeyecekleri sorular soracak mıydı? Polisin gelmesi uzun sürmezdi.

“Elbette ki hepsini biliyoruz,” dedi Seth, sert bir tavırla. “Buraya tarih dersi almaya gelmedik. Kasamızda duran eşyalarımızı almaya geldik.”

Mutters dikkatle bakmaya devam ediyordu. Seth, adamın hızlı bir şekilde düşündüğünü, ölçüp biçtiğini ve değerlendirdiğini görebiliyordu.

“Elbette,” dedi Mutters, nihayet. “Lütfen kabalığım için bağışlayın. Ben sadece...” Seth’e baktı. Bu kez gözlerinde daha yumuşak, itaatkar bir bakış vardı. “Bu bir çağın sonu.” Sesinde nostalji tınısı var gibiydi.

“Sıra dı-

353

LEWIS PERDUE

şı düzenlemeleri olan diğer hesapların hepsi, standart uygulamalara çevrildi, isviçre kanunları, bu tür uygulamaları sürdürmemizi yasaklıyor.” Mutters, sevdiği dostunu kaybetmiş birinin duygusallığıyla iç çekti. Bir an sessiz kaldıktan sonra aniden ayağa kalktı.

“İzinizle,” dedi, resmi bir tavırla. “İşlemler için bazı şeyleri halletmem gerekiyor.” Seth nazikçe başıyla onayladı ve Mutters çabucak odadan çıktı.

Kapının her kapanışı, Seth’in sınırlarını germeye başlamıştı. Barda bir şişe Grange açtı ve karısıyla kendisi için iki kadehe doldurdu. Sessizce içkilerini içtiler.

Mutters döndüğünde, Seth kadehleri ikinci defa dol-duruyordu. Mutters kapıyı açık tutarken, Abels küçük bir tekerlekli metal dolabı içeri soktu. Genel müdür yardımcısının bir elinde bir kâğıt ve yırtık bir zarf vardı. Abels'in arkasından odanın içine doğru yürüdü ve arabayı göle bakan pencerenin yanına bıraktı. Abels dışarı çıktı ve kapı sinir bozucu sesiyle tekrar kapandı.

Mutters elinde kâğıt ve zarfla, Seth ve Zoe'nin oturduğu kanepeye yaklaştı. Şişeye baktı. "Mükemmel bir seçim," dedi Mutters. "Bulunabilecek en iyi şaraplardan biridir."

"Fena değil," diye cevap verdi Seth, etkilenmemiş gibi görünerek. "Ama yeterince iyi yıllanmamış."

Mutters bir kaşını kaldırdı ve sonra hiç yorum yapmadan masanın üzerinde duran tabloyu aldı. "İşimize devam edelim mi?" diye önerdi.

Seth başıyla onayladı, kadehini sehpanın üzerine bıraktı ve Abels'in getirdiği arabanın yanında Mutters'e katıldı. Zoe de yanlarına geldi.

Mutters kâğıda baktı, tabloyla birlikte kâğıdı arabanın üzerine bıraktı ve sonra dolap kapılarının kilidini açtı. Kâğıdı tekrar inceledi.

354

TANRI'NIN KIZI

Dolabın içinden bir şişe terebentin, eski bir bez parçası ve gri metal yüzeyli bir kasa çıkardı. Bu kutunun da üzerinde küçük bir kilit vardı.

Kollarım sıvamadan, hatta ceketini bile çıkarmadan, Mutters terebentin şişesini açtı, beze biraz döktü ve tabloyu ovalamaya başladı.

Zoe'nin nefesi kesildi. Seth'in gözleri fal taşı gibi açıldı ama sessiz kalmasını işaret etmek için çaktırmadan karısının kolunu tuttu.

Yarım asırlık yağlı boya yavaş yavaş yumuşadı. Bazı yerlerinde ıspatula kullanıldığı belliydi ve Mutters inatçı pigmentleri çıkarabilmek için tekrar tekrar uğraşmak zorunda kaldı. Boyalar eriyerek akmaya başladı. Nihayet, yaklaşık yirmi dakikalık bir çalışmadan sonra, yüzey değişmeye başladı.

"Ah!" dedi Mutters, ovalamaya devam ederken.

Tablonun ortasında önce bir, sonra iki tane parlak altın nokta görüldü.

On dakika sonra, Mutters işini bitirmişti. Tablonun yapıldığı tahtanın üzerindeki bir girintiye işlenmiş çok küçük bir altın külçeyi ortaya çıkarmıştı. Külçe, bir sigara paketinin geniş tarafı kadardı. Mutters külçeyi kaldırıp Seth ve Zoe'ye gösterdi. Külçenin üzerinde harfler ve rakamlar vardı: Külçenin sertifika numarası, ağırlığı, gamalı haç, kartal ve SS'in yıldırımları. Zoe zorlukla yutkundu.

"Sanırım beklediğiniz şey buydu, değil mi?" Mutters, sorusunu Seth'e yöneltmişti.

"Ne?... Ah... evet. Evet!" dedi Seth, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. "Beklediğim şey tam olarak buydu."

Mutters, tahta parçasını Seth'e uzattı. "Dikkat edin," dedi. "Kenarlarında hâlâ ıslak boya olabilir."

Seth tahta parçasını adamın elinden aldı ve ışığa doğru tuttu. Altına bastırılmış gamalı haça bakarken,

355

LEWIS PERDUE

midesi bulandı. Kötülüğün somut sembolü, onu etraflarını saran ağın göbeğine getirmişti.

Tahtayı adama geri verdi. Genel müdür yardımcısı yanında getirdiği kâğıdı aldı. Bunu yaparken, zarf halıya düştü. Seth eğildi ve zarfı aldı. Üzerinde bir adres gördü; Hermann Goering'in adıydı. Berlin adresinin altında, tek bir kelime vardı: "Talimatlar." Seth kâğıdı masanın üzerine bırakırken eli titriyordu.

Mutters, zarftan çıkmış olan kâğıda tekrar baktı ve sonra, kısa uçlu bir bıçakla, altın külçesini tahta parçasındaki girintiden çıkardı. Altında bir anahtar vardı. Anahtarı yuvasından alıp Seth'e uzattı.

"Kasanızın anahtarı bu," dedi Mutters. "Ve bu," altın külçesini Seth'e uzattı ve üzerindeki rakamlarla harfleri işaret etti, "Hesap numaranız. Hesabı açan beyefendinin bize verdiği talimatlardaki hesap numarasıyla tam olarak uyuyor."

Seth altın külçesini ve anahtarı tereddütle kabul etti. Şimdi dokunduğu eşyalara dokunmuş olan Hermann Goering'in kötü bir adam olduğunu düşünmekte nedense zorlanıyordu.

"Pekala, devam edelim," dedi Seth, sabırsızlanarak.

"Elbette," dedi Mutters. "Fakat korkarım ki altına işlenmiş olan numara, bir Öncelik Bir hesabını gösteriyor."

"Eee?" dedi Seth, gerginliğini belli etmemeye çalışarak.

"Yani kasayı siz olmadan dışarı çıkaramayız." Seth rahatlıkla Mutters devam etti. "Bu son derece sıra dışı bir durum. Normalde kasanızı biz buraya getirirdik..." - etrafına bakındı - "...ya da diğer inceleme odalarımızdan birine. Ama Öncelik Bir hesabınız varsa, kasanın açılışına bizzat tanık olmanız zorundasınız."

Seth başıyla onayladı. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim."

356

TANRTNIN KIZI

Mutters talimat kâğıdını aldı ve Seth ile Zoe'yi asansöre götürerek işaretli bir düğmeye bastı.

“Bu bizi kasaların en alt katma götürecektir. En güvenli kısma.”

Seth, zenginlerin genellikle sergiledikleri benmer-kezcilikle etkilenmemiş görünmeye çalışarak başıyla onayladı. Her nedense bu tavır Mutters'i rahatlatmış gibiydi.

Asansörden indikten sonra, kahverengi mermer zeminde yürüyerek koridor üstüne koridor geçtiler; her taraflarında çeşitli büyüklüklerde kiralık kasalar vardı.

Bir merdiveni indikten sonra, kendilerini büyük kiralık kasalardan oluşan bir sıraya bakarken buldular; bazıları ofislerde kullanılan dosya dolapları kadar büyüktü. Mutters bir adım geri çekildi ve arkaya doğru eğildi; ellerini beline yerleştirerek yerden tavana kadar sayıları taradı. Çok geçmeden doğru numarayı buldu.

“İşte,” dedi, parmağıyla işaret ederek. Yerden yaklaşık bir metre yukarıda duran bir kasayı işaret etti; kasanın kapısı otuz santimden geniş, yüksekliği ise on beş santim kadardı. Seth ve Zoe kasaya yakından baktılar. İki kilit de ince altın varakla mühürlenmişti.

“Kilitler mühürlendiğinden beri hiçbir anahtarla açılmadıklarından emin olmak için lütfen inceleyin,” dedi Mutters.

Mühürler gerçekten de hiç ellenmemişti.

“Devam edelim mi?” diye sordu Mutters. Seth başıyla onayladı ve kırk yıldır altın külçesinin altında saklı olan anahtarı adama verdi. Altın külçesi pantolonunun cebinde duruyor, kumaşını gererek Seth'i rahatsız ediyordu.

Mutters önce bankanın anahtarını, sonra tablodan alınan anahtarı altın varaklardan geçirip kilitlere sokarken, Seth nefesini tuttu. Adam anahtarların ikisini

357

LEWIS PERDUE

de aynı anda çevirdi ve kilit açıldı. Mutters kasanın kapısını açtığı anda, standart bir metal kasa çekmecesi ortaya çıktı. Uzanıp çekmeceyi aldı ve görmeleri için Seth ile Zoe'ye uzattı. Kapak dört kalın altın mühürle kilitlenmişti; tıpkı altın külçesi gibi, bunların da üzerinde SS mührü vardı. Mutters önce mühürlere, sonra Seth'e baktı. Yüzü ifadesizdi; her şeyi görmüş ve bunu ikinci kez yapmayı bekleyen bir adamın yüzü gibi.

“Sizin için inceleme odasına götürmemi ister misiniz?” Seth başıyla onayladı. Zoe ile birlikte Mutters'in arkasından kasa bölümünden çıkarırken, Seth sıralar boyunca dizilmiş kasalara baktı ve içlerinde başka ne kötülüklerin gizli olduğunu merak etti. Bu kasaların içindekiler yüzünden şu anda dünyanın çeşitli yerlerinde insanlar öldürülüyor muydu? Bu düşünceyle ürperdi.

358

30

i

nceleme odasında hâlâ biraz terebentin kokusu vardı. Mutters onlara kasanın içindekileri getirmiş ve yalnız bırakmıştı. Seth ve Zoe mühürleri sabırsızca kırıp kutuyu açtıklarında, içinde kamera ve elektronik aletleri korumak için kullanılan türden bir metal çanta bulmuşlardı. Banka hesap numarasındaki rakamlar girildiğinde açılan bir şifreli kilidi vardı.

Çantanın içindekiler şimdi sehpanın üzerine kaplıyordu: Nazi Şansölyeliği ve Vatikan tarafından imzalanıp mühürlenmiş belgeler; güçlü bir askeri üs kurmakla ilgili bilgiler veren ciltli kitaplar; “Habersam Üssü” adında bu türde bir üssün planları; “Habersam Üs-sü”ndeki orijinal tarihi şahadetler” etiketli bir mikrofilm ve çok sayıda fotoğraf.

Seth gergin bir tavırla fotoğraflardan birini Zoe'ye uzattı. “Hâlâ tablo için cinayet işlemeye hevesli olmalarına şaşmamak gerek,” dedi.

Zoe fotoğrafa baktı. Pahalı sülfürsüz kâğıda basılmış resimde, detayları son derece belirgin bir yüz kendisine bakıyordu. Bu, ölmüş bir genç kadının ya da kızın resmiydi; kızın yüzünde uzun süren bir acı nihayet sona ermiş gibi huzurlu bir ifade vardı.

359

LEWIS PERDUE

“Buna inanamıyorum,” dedi Zoe. “Hitler, Nazi zorbalığıyla ilgili olarak Papa'nın sessizliğini satın almak için şantaj yapmış.”

“İnan,” dedi Seth. “İşte bütün belgeler burada.”

Seth masanın üzerindeki yığını karıştırdı ve bir belgeyi bulup çıkardı. Bu belgede, Hitler'in Vatikan'ın güvenliğini garanti etmesi ve Sophia'nın Kefeni'ni halka açıklamaması karşılığında Vatikan'ın Nazi zorbalığına karşı sessiz kalacağına dair bir anlaşmaydı. En altta, Vatikan ve Nazi mühürleriyle birlikte Papa XII. Pius ve Adolf Hitler'in imzaları vardı.

Zoe fotoğrafı masanın üzerine, kefenle ilgili diğer görüntülerin tepesine bıraktı. İkisi de sessizce masadaki malzemelere bakıyorlardı. İnanılmazdı. Bir kadın Mesih'in varlığının bir imparator ve Papa'nın kendisi tarafından gizlenmesi; sonrasında kefenin ve tüm destekleyici belgelerin - Sophia'nın Çilesi - Hermann Goering tarafından ortaya çıkarılması. İlk örtbas operasyonunda yüzlerce insan ölmüştü; sonrasında gelen sessizlik operasyonunda ise milyonlar.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Zoe.

"Sanırım Alt Aussee'ye gideceğiz," dedi Seth. "Yost'un yapmamız gerektiğini söylediği şey buydu. Morgen'i görmemiz gerek. Ayrıca, burada çok uzun süre kalamayız. Polis peşimizde. Belki Avusturya'daki küçük bir kasaba, bu durumdan kurtulmak için bir yol bulana kadar iyi bir saklanma yeri olabilir." "Ayrıca^ bu belgeleri daha yakından inceleme fırsatımız da olacak. Daha sadece yüzeysel olarak bakabildik."

Seth başıyla onayladı, masanın üzerine eğildi ve kâğıtları çantasına doldurmaya başladı.

360

TANRI'NIN KIZI

Bütün iş iki saatten uzun sürmüştü. Stratton şimdiye kadar sabırsızlanmaya başlamış olmalıydı. Onu bulacak ve arabayla Alt Aussee'ye gideceklerdi. Orada, Hans Morgen adında yaşlı bir rahip, bazı cevapları bulmalarına yardım edecekti. O cevaplarda bazı çözümler gizli olmalıydı; kefeni izleyen cinayetleri durdurmanın ve Seth'i cinayet suçlamalarından kurtarmanın bir yolu. Bir yol olmalıydı. Olmak zorundaydı. Mutters'in peşinden asansöre giderlerken, Seth karısının elini tuttu. O sırada göz ucuyla, salonun ucundan iki adamın kendilerine doğru geldiğini gördü. Adamlara daha dikkatli baktı. Biri tanıdık geliyordu ama Seth adamı nerede gördüğünü hatırlayamadı. Polisler ve profesörler hayatları boyunca bir sürü yüz görürlerdi. Mutters adamlara bakarak başıyla onayladı ve gülümsedi. Asansör kapıları açılmaya başlamıştı. Mutters adamları tanıyor gibiydi. Sağ taraftaki adam elini ceketinin cebine soktu ve tekrar çıkardığında, susturucu takılmış bir otomatik tabanca tutuyordu. Seth ürperdiğini hissetti; Zoe şaşkınlıkla bakakaldı. Elinde silah olan adam aralarında yaklaşık beş metre kala durdu ve silahı kaldırdı.

"Hayır..." diyebildi Mutters sadece, adam kendisini vurmadan hemen önce. Katil silahını Seth'e doğrulttu. Güdüsel olarak hareket eden Seth, Zoe'yi asansöre itti ve hemen ZUMACHEN yazılı düğmeye bastı. Koridordan zengin görünüşlü halının ümikleriyle boğukla-şan ayak sesleri geliyordu ve kapı hâlâ kapanmıyordu.

Seth, Zoe'yi kolundan tutup asansörün köşesine itti. Sonra siyah metal çantanın sapını iki eliyle kavradı. "Sakın kıpırdama," dedi. Önce çantayı hafifçe döndürdü, sonra ayaklarını yere sağlam bir şekilde basıp ken-

361

LEWIS PERDUE

di ağırlığını çantanın arkasına vererek hızla döndüğü anda saldırganlardan birini başı asansöre girdi. Metal çanta içindeki kâğıtlar ve belgeler yüzünden ağırdı. Keskin bir köşesi katilin sol kulağının üzerine indi ve metal kenar ince ve yumuşak eti deldi. Bir an sonra, ivmenin etkisiyle adamın kafası çürümüş karpuz gibi yarılrken, asansörün içinde güçlü bir çatırtı yankılandı.

Adamın elindeki silah uçtu ve asansör duvarından sekti. Adamın vücudu sarsılıp gövdesi asansörde, ayakları dışarıda kalmış bir halde ağır bir şekilde düşerken, Seth çantayı sıkıca tuttu. Asansörün kapıları nihayet kapanmaya başladı ve cesede tekrar tekrar çarptı.

Seth kanlı çantayı Zoe'ye atarken, katilin düşen silahını kaptı. Asansör kapıları adamın cesedine tekrar çarpıp geri çekilirken, Seth ikinci adamın telsizle konuştuğunu gördü. Demek başkaları da vardı. Nerede? Adam Seth'in elindeki silahı görünce hemen yana çekilip atış menziline çıktı. Asansör kapıları cesedin üzerine bir kez daha kapandığında, Seth eğilip cesedi yakaladı. Cesedi içeri çekmeye çalışırken, asansör kapıları bir kez daha kapandı ve bu kez de adamın bileklerinden sekip geri çekildi.

Kapılar tamamen açıldığında, ikinci adam elinde telsiz yerine tabancayla karşısında dikiliyordu. Bir an için iki adam aptal aptal birbirlerine baktılar. Sonra ikisi de silahını kaldırdı. Seth yarım saniye kadar daha hızlıydı ve bir kıl payı daha iyi nişancıydı. Silahın elinde önce bir kez, sonra bir kez daha teptiğini hissetti ve hemen kendini yana attı. Kapılar bu kez tam olarak kapanırken, Seth adamın yüzükoyun halının üzerine devrildiğini gördü.

Asansör aşağı doğru hareket ettikten sonra Seth cesedi çevirdi ve üzerinde iki şarjör daha buldu. Hemen ikisini de pantolonunun cebine tıktı.

362

^

TANRI'NIN KIZI

“Kim...” dedi Zoe, çatlayan sesiyle. Boğazını temizleyip tekrar denedi. “Kimdi onlar?”

Seth başını iki yana salladı ve adamın üzerini aramaya devam etti. Katilin cüzdanını çıkarıp açtı. Cebinde bir tomar para vardı: İsviçre Frangı, Avusturya Şilini, Alman Markı. Kredi kartlarının arasından çıkan bir kimlik kartında, adamın adının Bernhard Saltzer olduğu ve Thule Gesellschaft Bankası için çalıştığı yazılıydı.

Kartı Zoe’ye uzattı. “Herr Mutters, o kasanın içindekileri almaya gelecek olanlarla ilgilenmeye hazırlanan tek kişi değilmiş.”

Asansör zemin kata ulaşırken yavaşladı. “Şunu al ve sakla,” dedi, adamın cüzdanını Zoe’ye verirken.

Asansör durdu ve kapılar kayarak açıldı. Seth hemen çantayı kapıp resepsiyon salonundan panelin arasında açılacak olan kapıyı itti. Asansörden indi. Hemen yanında, büyük ahşap masanın arkasında oturan güvenlik görevlisini gördü; adam masanın üzerine yığılmıştı ve şaka-ğındaki küçük bir delikten kan süzülüyordu.

Kanepede siyah üniformalı, elinde kırmızı bir trompet tutan bir adam oturuyordu. Seth’in Kurtuluş Ordusu grubu üyelerinden birini tanıması uzun sürmedi. Bir başkası resepsiyon salonunun ön kapısında duruyordu. İki adam da Seth’i görünce şaşkırdılar. Bir an için oldukları yerde donup kaldılar.

Kanepede oturan Kurtuluş Ordusu grubu üyesi elindeki bir şeyi kaldırıncı, Seth adamın tuttuğu şeyin bir MP5A olduğunu gördü. Hemen asansörün içine çekildi ve bunu yaparken Zoe’ye çarptı. Makineli silahtan çıkan mermiler asansör duvarına saplanırken, Seth ve Zoe dengelerini kaybederek yere yuvarlandılar.

“Schnell! Schnell!” Çabuk! Çabuk! diye bağırdı saldırgan. Seth kendini Zoe’dan ayırdı ve karısının

363

LEWIS PERDUE

dizlerinin üzerinden nişan alarak üzerine koşmakta olan saldırganı ateş etti. mermi adamın karnına saplandı ve yüzünde şaşkınlık ifadesiyle geriye savurdu. Anlaşılan kimse ona Seth’in silahlı olduğunu söylememişti. Seth adamın şaşkınlığından yararlanarak bir daha ateş etti. Adamın sağ gözünün büyük bölümü bir kan gölü içinde kayboldu.

Zoe ayağa fırladı ve asansörün kontrol panelindeki tüm düğmelere bastı. Kapılar kapanmaya başlarken, Seth ikinci adama tekrar tekrar ateş etti. Kapılar kapanırken, tabancasının mermileri bitti. Asansör yukarı doğru hareket ettiğinde Seth derin bir iç çekti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu karısına, tabancayı elinde evirip çevirerek şarjörü çıkartmak için düğmeyi ararken.

“Yukarı,” dedi Zoe. Seth, silaha yeni bir şarjör yerleştirdi. “İlk katlardan bazıları ofisler olmalı,” diye açıkladı Zoe. “Ofislerin olduğu yerde daima yangın çıkışı da vardır!”

Asansör kapıları açıldığında, kendilerini cam panellerle ayrılmış bölmelerden oluşan geniş bir salonda buldular. İçerisi bilgisayarların, hesap makinelerinin, yazıcıların ve paraların gürültüsüyle doluydu. Seth hemen silahı pantolonunun beline sıkıştırıp gizledi.

Zoe etrafına bakındı ve kocasının yanından geçerek içeri girdi. Duvardaki kırmızı bir yangın alarmına yaklaşmıştı. Bir zil çalmaya başladı. Zoe bağırdı: “Feuer! Feuer! Feuer!” Yangın! Yangın! Yangın! Geniş salonda huzursuz mırıltılar yükseldi. İnsanlar koltuklarından kalkmaya başladılar. Seth çantayı kaparak Zoe’ye katıldı. ‘Yangın! Dışarı çıkalım! Yangın!’ Mırıltılar heyecanlı bir gürültüye dönüştü.

Çalışanlardan bazıları masalarındaki eşyalarını toplamaya başla-

364

TANRI’NIN KIZI

di. Kadınlar omuz çantalarına sarıldı. Uzun boylu ve otoriter görünümlü bir adam Seth ve Zoe’ye yaklaştı.

“Baksana sen,” diye seslendi öfkeyle. “Ne demek oluyor bu şimdi?”

“Birinci katta yangın çıktı,” diye bağırdı Seth. “Herr Mutters buraya gelmemi ve katı boşaltmamı söyledi.” Adam amirinin sesini duyunca gerildi. “Bu hiç alışıldık bir durum değil,” dedi. “Herr Mutters’in kendisiyle konuşmalıyım.” Hemen bir telefona yöneldi. Ama insanlar oradan oraya koşuşup birbirlerini ezerek açık bir kapıdan çıkmaya çalışırken, salonda tam bir kaos yaşanıyordu. Hiç şüphesiz ki acil durum kapısı açıldığında çalmaya başlayan bir alarm zili, ortama şiddetli bir telaş katmıştı. Zoe ve Seth de neredeyse panik halinde koşuşan insanlara katıldılar.

Yangın merdiveninin dibine ulaştıklarında, kalabalık ara sokaklarla diğer caddelere bağlanan geniş bir avluya döküldü. İnsanlar şaşkın şaşkın gruplar halinde toplanmaya ve konuşmaya başlamışlardı. Kimi duman görmediğinden yakınırken, bazıları da bunun yangın tatbikatı olduğunu iddia ediyordu.

Seth ve Zoe kalabalıktan ayrılıp ara sokaklardan birine dalarak Bahnhofstrasse’ye yöneldiler. Sirenler giderek güçleniyordu; itfaiye kamyonları olmalıydı. Tabii eğer cesetler bulunduyorsa, polis arabaları da.

Ara sokak onları Zürih’in eski mahallelerinin göbeğinde sakin bir caddeye getirdi. İkisi de konuşamayacak kadar şaşkın bir halde yürüdüler. Bir saat kadar sonra, Sihlstrasse’deki yer altı otoparkına ulaştılar ve birkaç dakika sonra, Zoe arabayı buldu. Strat-ton el sallıyordu.

365

oel arifesinden önceki sabah Alt Aussee'ye ulaştılar. Şafaktan önce yoğun kar yağışı başlamıştı ve gün devam ederken giderek şiddetlenmişti.

Bad Aussee'den uzanan yol dardı ve göle doğru akan küçük bir derenin tüm kıvrımlarını takip ediyordu. Alt Aussee'ye ulaştıklarında, saatte yirmi kilometre gibi bir yavaşlıkla ilerliyorlardı. Ön cam karla kaplanmıştı ve sileceklerin uzanamadığı noktalarda kar buza dönüşüyordu.

Kasabanın dışında küçük bir kilisenin bitişiğindeki Kohlbacherhofda iki oda tuttular.

Sonunda, kardan ıslanmış bir şemsiyenin altında birbirlerine sokulan Seth ve Zoe, Gasthaus'tan kasabanın merkezine kadar çeyrek mil yürümek zorunda kaldılar. Yost net konuşmuştu; sadece ikisi bekleniyordu.

"Kim tarafından?" diye sormuşlardı Zoe ve Stratton, neredeyse aynı anda.

Seth omuz silmişti. "Bizi tanıyacaktıklarını söyledi."

Kasabaya giden yolda yanlarından geçen tek araç, buğday yüklü römorkunu çeken bir traktördü. Soğuktan büzülerek oturmuş olan çiftçi, onlara el salladı.

Onun dışında Alt Aussee'nin merkezine ulaşana kadar başka kimseyi görmediler. Birkaç küçük dükkanın

366

TANRI'NIN KIZI

yamından geçtiler: Beyaz eşya, nalbur, giysi, oyuncak, kitap ve çeşitli şeyler satan dükkanlar. Dükkanların hepsinin yanında tek katlı evler vardı ve araba yolları ya da ara sokaklarla birbirlerinden ayrılıyorlardı.

Hepsi kapalıydı. Alt Aussee'nin nazik köylüleri için Noel başlamıştı.

Oyuncakçı dükkanını geçtikten elli metre sonra, gri taştan yapılmış iki katlı bir binada birlikte çalışan bir polis karakolu ve postahane buldular. Ama Seth kapıyı denediğinde kilitli olduğunu gördü.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu Seth, kendi kendine.

Bir an için binalardan birinin önünde durdular ve etraflarına baktılar. İki tarafta da daha başka dükkanlar uzanıyordu. Ama daha önce önünden geçtikleri diğer üç dükkan gibi bunlar da kapalıydı. Kabini paslanmış ve yer yer parlak metal parçalarıyla yamanmış eski bir çiftlik kamyonu ana caddede yanlarından geçti.

Sürücü onlara el salladı. Seth ve Zoe adama karşılık verirken, kamyon yoğun karın arasında gözden kaybolmaya başladı. Ama tamamen kaybolmadan önce çalışan tek stop lambası yandı ve kamyon kaldırırma yanaşarak durdu. Seth ve Zoe kasabayı kaplayan soğuk pamuk tabakasının arasından gözlerini kısarak baktılar ve kamyonun diğer tarafında bir binanın ışığını gördüler.

Sürücü kamyonundan indi ve binaya girdi.

"Ne dersin?" diye önerdi Zoe, kamyonu doğru tereddütlü bir adım atarken.

"Olabilir," dedi Seth, başıyla onaylayarak. "Kasaba hayat olan tek yer gibi görünüyor." Binaya yaklaşırlarken, küçük bir kafe ve bira salonu olduğunu gördüler. Caddenin karşı tarafına geçtiler.

Çiftçinin kamyonuna ulaştıklarında, karda bıraktığı lastik izleri neredeyse kaybolmuştu bile. Kamyonun

367

LEWIS PERDUE

önünde, hırpalanmış bir Mercedes ve yepyeni bir Fiat kaldırımın kenarına park etmiş şekilde duruyordu. Dik çatılı ve koyu renk ahşap çerçeveye yerleştirilmiş elmas biçimli pencereci bir binaydı. Pencereci diplerinde kar toplanmıştı ve Amerikalılar'ın sahte plastik kar sıkarak taklit etmeye uğraştıkları bir görüntü kazandırmıştı.

Pencereden baktıklarında, kamyon sürücüsünün içerideki insanlarla selamlaştığını gördüler. İki üniformalı polis memuru, üzerinde kahve fincanları ve muhtemelen soda olabilecek sıvılarla dolu bardaklar bulunan bir masada oturuyorlardı. Onların dışında üç kişi -kızıl yüzlü, sert ve iri yapılı adamlardı - Alpler'e has yeşil yünlü giysileri içinde büyük bir piknik masasının iki kenarındaki uzun banklarda oturuyorlardı. Ellerindeki bira kupaları neredeyse boşalmıştı.

Hancı ve karısı olabilecek varil tipli bir kadın, barın yanında duruyor ve yeni gelenleri gülümsemelerle karşılayarak el sallıyorlardı.

Seth ve Zoe kapıdan girdiklerinde kendilerini bira, baharat, lahana ve soğuk havadan sonra ısınmaya çalışan insanların kokusuyla dolu sıcak bir ortamda buldular. Bütün başlar onlara döndü. Ama bakışlar düşmanca değildi; sadece meraklıydı. Alt Aussee, zorlu kayalık dağlara çıkan dolambaçlı patikalar başlamadan önce tüm yolların sona erdiği bir yerdi. Buraya birisi geçerken uğramazdı ve genellikle Noel arifesinde yabancılar pek görülmezdi.

"Gruss Gott," dedi Seth, geleneksel Avusturya selamı vererek.

"Gruss Gott" dedi içeridekiler, koro halinde. Seth ve Zoe, arkasında hancının ve karısının durduğu bara yürüdüler. Seth yaşlı bir adamın elinde yarım litrelik bira kupasıyla köşede oturduğunu fark etti.

368

TANRI'NIN KIZI

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu hancı, Alman-ca’yı neredeyse şiirsel gösteren Avusturya köylülerine has aksanıyla.

“Evet, lütfen,” dedi Seth. “Umarım yardım edebilirsiniz. Bir adamı arıyoruz. Peder Morgen.” Hancının yüzünün neredeyse belirgin bir şekilde gerildiğini fark etti. “Kendisini tanıyor musunuz?”

“Evet.” Hancının cevabı yavaş gelmişti. “Tanıyorum... Onu tanıyorum.” Adam başka bir şey söylemedi. Seth arkasındaki insanların bakışlarını sırtında hissetti. Nihayet tekrar konuştuğunda, sesi titriyordu.

“Onu... onu gördünüz mü?”

Hancı uzunca bir an sessizce ona baktı ve sonra kuru kuru güldü.

“Evet, onu gördüm,” dedi. Duraksadı. “Onu son gördüğümde küçük bir çocuktum. O zamandan beri de bir daha görmedim.” Tekrar duraksadı. “Sanırım savaşın son haftalarındaydı.”

Seth yavaşça başıyla onayladı ve döndü.

İki polis memuru masalarında sessizce oturuyorlardı. İkisi de kanun koruyucuların her yerde sıra dışı kişilere yaptığı gibi şüpheyile Seth’e bakıyorlardı.

“Memur bey,” dedi Seth, sesi daha da titreyerek. “Peder Morgen’i nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?” İki adam da sessizce başlarını iki yana salladılar. Seth yine başıyla onayladı.

Zoe, hancıya ve karısına döndü. “Peki buraya gelseydi nerede kalırdı?”

İkisi de aynı anda başını iki yana salladı ve adam cevap verdi. “Belki Kohlbacherhofa,” diye cevap verdi.

“Ya da belki şu eski handa.” Kafenin kuzey duvarına baktı. “Birkaç kilometre ötede. Yolun yukarısında.”

369

LEWIS PERDUE

Zoe bekledi ama görünüşe bakılırsa adamın başka bir şey söylemeye niyeti yoktu. “Şey,” dedi çekingen bir tavırla, “verdiğiniz bilgi için teşekkürler.”

Kafeden çıkıp yavaş adımlarla Kohlbacherhofa doğru yürümeye başladılar.

Kar daha da yoğunlaşmıştı.

“Böylesine küçücük bir yerde yaşlı bir adamı bulmanın bu kadar zor olduğuna inanamıyorum,” dedi Zoe.

“Nerede olduğunu biliyorlar,” dedi Seth, sakince.

“Bunu neden söyledin şimdi?”

“Yüzlerindeki ifadeyi görmedin mi? İçeri girdiğimizde dostça bakıyorlardı ve Peder Morgen’i aradığımızı söylediğimiz anda tavırları değişti. Yüzleri taş gibi oldu.”

“Ama neden?” diye sordu Zoe.

“Onu koruyorlar.”

“Affedersiniz,” diye seslendi biri arkalarından. Seth ve Zoe döndüklerinde, kafenin köşesinde birasını içen yaşlı adamlarla karşılaştılar.

“Peder Morgen’i tanıyorum,” dedi yaşlı adam. “Belki size yardım edebilirim.”

Yaşlı adam eğik duruyordu ama buna rağmen, başı neredeyse Seth’inkiyle aynı hizadaydı. Gençliğinde çok uzun boylu olduğu belliydi. Dağınık beyaz saçlarıyla Einstein’ı andırıyordu.

“Adım Gunther,” dedi yaşlı adam. Elini uzattı. Seth adamlarla tokalaştı.

“Seth Ridgeway. Bu da karım Zoe.”

Adının Gunther olduğunu söyleyen adam eğildi ve Zoe’nin elini tuttu. Zoe bir an için adamın elini öpeceğini sandı ama adam sadece tokalaştı ve geri çekildi. “Sizi Peder Morgen ile tanıştırebilirim,” dedi.

“Size haber vereceğim. Kohlbacherhofa bekleyin... yalnız... barda.”

370

TANRI'NIN KIZI

Sonra döndü ve kendisinden beklenmeyecek bir hızla kafeye geri döndü.

Bodrum kattaki restoranda oturup sıcak kırmızı şarap içerken, Zoe ve Seth için zaman geçmek bilmiyordu. Stratton ise odasında sessizce oturuyor, Seth ve Zoe’ye verilen talimatlara küfrediyordu.

Yaşlı adamlar öğleden sonra planladıkları buluşmalarının sonuç vermesini umarak beklerken, Zoe kocasına depoda yaşadıklarını ve kaçışını nasıl planladığını anlattı. Seth sessizce otururken, karısının gücüne ve yaratıcılığına hayran kaldı.

“Beni şaşırtan tek şey, neden kaçışını daha önce planlamadığın.”

Zoe sıcak şarabını yudumladı ve başıyla onayladı. “Belki de psikolojikti. Belki bütün sanat eserlerini görene kadar oradan ayrılmak istemedim. Ya da belki...” Uçunca bir an bakışlarını boşluğa dikti.

“Belki?” diye teşvik etti Seth.

“Buna inanmakta zorlanacağımı biliyorum,” dedi Zoe, tereddütlü bir tavırla. Önce tavana, sonra tekrar Seth’e baktı. “Ama sanırım Tanrı orada olmamı istedi. Sanırım mesajını alana kadar orada kalmamı istedi. Sonra da kaçmam için bana bir plan verdi.”

“Ah, tabii. Yani bana inanmamız için neredeyse ölmemiz gerekecek kadar sapık olan bir Tann’ın varlığından söz ediyorsun, öyle mi?”
Zoe kocasına düz düz baktı. Seth başını iki yana salladı. “Zoe, bu inanç değil. Bu, insanın ölüm korkusu yüzünden sarılacak bir şeyler araması.” Karısına baktı. “Dinle, bilmen gereken her şey zaten kafandaydı.”
371

LEWIS PERDUE

“Bundan pek emin değilim,” dedi Zoe, kararsız bir tavırla.
“Elbette öyleydi,” diye üsteledi Seth. “Bütün gereken, babanın sana öğrettiklerini hatırlamak ve hayata geçirmektir.”
“Bundan pek emin değilim,” diye başladı Zoe. “Şimdi geri dönüp baktığımda, daha önce bildiğimi fark etmediğim çok şey olduğunu görüyorum.”
“Elbette hepsini biliyordun. Sadece mecbur olmadığın için yıllardır düşünmemiştin.”
“Peki neden hepsini son derece net bir şekilde hatırladım?” diye sordu Zoe. “Neredeyse her şeyi bir plan gibi karşımda görebiliyordum.”
“Çünkü yaklaşan ölümün yarattığı baskı düşüncelerini odaklamayı sağladı. İnan bana, bunları daha önce yaşadım.”
“Ama ölümle son karşılaşmaların üzerinde aksi etki yaratmış gibi.”
“Evet. Bu deneyimi bir kez yaşadığında, mistik geliyor. Ama insanlar seni tekrar tekrar öldürmeye kalkıştığında, Tanrı’nın ya sapık ve sadist olduğunu ya da gerçek olmadığını düşünmeye başlıyorsun.”
Zoe başını iki yana salladı. “Bu adil değil. Bütün bu süre boyunca bir mezarda ve sürekli tehdit altındaydım. Ölüm sürekli her geçen günün sonunda gelebilirdi. Öyleyse neden ölüm düşüncesi zihnimi daha önce, Ulu Tanrıça hakkında bir şeyler öğrenmeye, kadınları da kucaklayan bir Tanrı’ya inanmaya başlamadan önce odaklamadı?”
“Buna inanmıyorum,” dedi Seth, şarabını bitirirken. “Sen, Bayan İnanmak-için-önce-doğru, kendi elleriyle dokunamadığı, kendi gözleriyle görmediği hiçbir şeye inmayan sen?”
372

TANRI’NIN KIZI

“Ben de senden duyduklarına inanamıyorum, Seth. İşler zorlaşana kadar inanmaya devam edip, sonrasında Tanrı’ya sırtını dönen bir inanan miydin? İnancın ne kadar da güçlü...”
Saat tam yedide barın arkasındaki telefon çaldı. Bar sahibinin genç oğlu telefonu açtı, dinledi ve ikisine baktı. “Sizi arıyorlar, Mein Herr.”
Seth barın arkasına geçti ve ahizeyi kulağına yerleştirdi.
“Evet?”
“Herr Ridgeway? Benim, Gunther. Size yardım edebileceğime inanıyorum. Yani bazı dostlarım Peder Morgen ile görüşmenize yardımcı olabilirler.”
“Yani kendisi burada, Alt Aussee’de mi?”
Gunther sessiz kaldı. “Size yardımcı olabilirler. Onlarla görüşmek ister misiniz?”
“Elbette.”
“Harika,” dedi Gunther. “Kohlbacherhoftan çıkın ve ana yoldan kasabaya doğru yürüyün. Kasabaya ulaşmadan önce yol ikiye ayrılacak; tam o noktada oyuncak satan bir dükkan var...”
“Orayı biliyorum.”
“Güzel,” dedi Gunther. “O dükkanın önünde buluşalım.”
“Ne zaman?”
“Şimdi.”
“Şimdi mi?”
“Alt Aussee’de akşamınızı geçirmek için daha iyi bir planınız mı vardı?” Adamın sesinde aniden sabırsız bir alaycılık belirmişti.
“Hayır. Hayır, elbette yok.”
“Güzel,” diye cevap verdi Gunther. “Dostlarım sizinle görüşmek istiyorlar. Hemen gelin.”
373

LEWIS PERDUE

Seth telefonu kapadı, şarapların parasını ödedi ve montlarını almak için odalarına dönerlerken telefonda ne konuştuklarını açıkladı. Stratton, Seth’ten konuşmayı aynen tekrarlamasını istedi.
Seth ve Zoe dışarı çıktılar. Gökyüzünden dökülen kar taneleri daha incelmış ve ufalmış, yağış hafiflemişti. Hava iyice soğumuştü ve ayaklarının altında gevşek kar gıcırdayordu; etraf ıssızdı ve gecede kış mevsimlerine has bir dinginlik vardı. Kar tanelerinin birikmiş yığınların üzerine inerken çıkardıkları o kulakla duyulmayan ama hissedilen hışırtısı insanı daha da sakinleştiriyordu.

El ele yürümeye devam ederlerken, beş dakika sonra oyuncakçı dükkanına ulaştılar. Soğuk çizmelerinin altında ezerek öldürebilecekleri bir böcekmiş gibi, ayaklarını yere vurdular. Birkaç saniye sonra, sert bir şey Seth'in sırtına vurdu. Bir araba motorunun sesi geceyi doldurdu. "Sakin ani bir hareket yapmayın, Bay ve Bayan Ridgeway." Seth sesi tanımamıştı. Gunther'in sesi değildi. Daha önce kafenin önünde gördükleri eski Mercedes, kaldırıma yanaştı. Seth plakayı görebilmek için başını çevirdi ama görebildiği tek şey farların güçlü ve göz kamaştıran ışığı oldu. "Arka koltuğa geçin," dedi bir ses, Seth'in kulağına. Arka kapı açıldı. Seth, bağırarak üzere olan karısına baktı. Tam o anda eldivenli bir el Zoe'nin ağzını kapadı. Zoe çırpınmaya başladı. Seth ona yardım etmek için yerinden fırladı ama aynı anda kafasının arkasında sert bir darbe indi. Ayakları yerden kesildi ve Seth öne doğru yuvarlandı. "Bu hiç de akıllıca bir hareket değildi," dedi bir ses, Seth ve Zoe arabanın arka koltuğuna sessizce yerleşir-

374

TANRI'NIN KIZI

ken. "Paniğe kapılmanıza gerek yok." Seste herhangi bir tehdit yoktu. Seth ve Zoe arabaya biner binmez, kapılar sertçe kapandı ve araç hareket etti. "Gözlerinizi bağlayacağım," dedi bir ses. Seth sesin sahibini görebilmek için başını çevirmek istedi ama başında hissettiği ağrı yüzünden hareket edemedi. Birkaç saniye sonra, sahibini göremediği eller başına siyah kumaştan çuval gibi bir şey geçirdi. Kumaş dışarıyı göstermiyordu ama yine de kolayca nefes alınabilecek kadar inceydi. "Lütfen rahatlayın," dedi ses. "Size zarar vermek niyetinde değiliz." Ama Seth'in başında hissettiği acı, bu sözlere inanmasını zorlaştırıyordu. Zürih, Amsterdam ve Marina Del Rey'de karşılaştığı katilleri düşündü. O adamların aksine, bunların kendilerini öldürmeye değil, sadece yakalamaya çalıştıklarını düşünerek rahatlamaya çalıştı. Yine de pek rahatlayamadı. Araba beş dakika kadar bir süreyle karla kaplanmış asfalt bir yolda ilerlemeye devam ettikten sonra yavaşladı. Arka koltukta sarsılırken, her nasılsa Seth karısının elini bulup tuttu. Güç, rahatlık, umut, sevgi. Eski Mercedes karanlığın içinde bata çıka yoluna devam ederken, elleriyle bütün bu duyguları birbirlerine aktarabiliyorlardı. Yaklaşık yarım saat gibi bir süre sonra, Mercedes durdu. Arabadan indirildiler ve kafalarındaki çuvalar çıkarılmadan, başka bir koltuğa yerleştirildiler; bu seferki sert ve soğuktu. Bir an sonra, küçük bir motorun sesi duyuldu. Seth bunun bir kar motosikleti olduğunu anladı. Hareket ettiklerinde, hâlâ karısının elini tutmaya devam eden Seth, kar motosikleti tarafından çekilen bir tür kızakta olduklarını hissetti.

375

LEWIS PERDUE

Bir yarım saat daha bu şekilde ilerlerken, hem kar hem de giysilerine takılan çalılar yüzünden yavaş hareket ettiklerini hissedebiliyordu. "Başlarınızı eğin," diye uyardı biri, alçak bir şeyin altından geçtikleri belli bir şekilde. Sonunda düz bir yerde durdular ve kar motosikletinin motoru sustu. Karda kendilerine rehberlik eden ellerle sürüklendiler ve bir kapı açıldı. Bir odaya girdiklerinde içerisinin sıcak olduğunu fark ettiler. Arkalarındaki kapının kapandığını duydular. "Gözlerini açın," dedi biri. İkisinin de başlarındaki çuvalar çıkarıldı. Odadaki tek ışık kaynağı bir gaz lambası olduğundan, Seth gözlerini kısmak zorunda kalmadı. Kaba görünüşlü taş bir şöminede odun ateşi yanıyordu. Oda, Tyrol boyunca etrafta uzanan Alp kulübelerinden biri gibi görünüyordu. İçerisi mum ve kahve kokuyordu. Zoe kolunu Seth'in beline doladı. Döndüler. Ocağın yanında, ellerinde birer teneke kupayla, iki adam vardı. Guntherı tanıdılar. Onun yanında daha ince yapılı ve daha aristokrat görünüşlü başka bir adam ayakta duruyordu. Adam bir an için Zoe ve Seth'e baktıktan sonra, çifte doğru yaklaştı. "Hoş geldiniz," dedi, yüzünde dostça bir gülümsemeyle elini uzatırken. "Ben Hans Morgen."

376

32

M

örgen bir rahibe benzemiyordu. İri ilmiklerle örülmüş kalın kazağının, yünlü ceketinin ve yünlü pantolonunun altında, daha ziyade bir profesöre ya da bilimadamına benziyordu. Boynunda rahip yakası yoktu. Önce Zoe, sonra Seth, adamla tokalaştılar. "Buraya böyle tuhaf bir şekilde getirildiğiniz için özür dilerim," dedi Morgen. "Ama şu anda beni bulmak isteyen o kadar çok kişi var ki. Sizi temin ederim, hepsinin niyeti de iyi değil. Söylediğiniz kişiler olduğunuzdan emin olmak zorundaydım."

Seth ensesini ovaladı.

“Gerçekten çok üzgünüm, Bay Ridgeway,” dedi Morgen, tekrar özür dileyerek. “Başınıza üzüldüm. Ama Ric-hard...” Kapının yanında duran bir adama baktı. Seth ona döndü. Richard Stehr, bebek gibi yuvarlak yüzlü, nazik, bir savunma oyuncusunun vücuduna sahip bir adamdı. Mavi gözleri yumuşacık bakıyordu.

“Richard neyse ki bir uzmandır. Size kalıcı bir zarar vermedi.”

“Sizin için söylemesi kolay,” dedi Seth ama öfkesi yüzeyseldi.

“Kesinlikle öyle,” dedi Morgen, nazikçe; kendi kafasındaki mermileri düşünmüştü. “Oturmak ister misiniz?”

LEWIS PERDUE

niz? Taze kahve var.” Kalın tahtadan yapılmış bir masanın yanında duran iki tahta sandalyeyi işaret etti. Masanın üzerinde kupalar, şişeler, sosis dolu tabaklar ve kısmen dilimlenmiş bir somun kara köy ekmeği duruyordu.

Masaya yerleştiler ve Morgen’in ocakta duran bir metal ızgaranın üzerinden eski görünümlü bir emaye cezveyi almasını sessizce izlediler. Orası burası dökülmüş porselen kupalardan en iyilerini Zoe ve Seth için seçtikten sonra, dumanı tüten siyah sıvıyı kupalara doldurdu. Sonra kendi kupasındaki kahveyi tazeledi ve onlarla birlikte masaya yerleşti. Diğer adamlar - Zoe ve Seth’i kulübeye getiren iki adamlar, içeri girdiklerinde Morgen’in yanında duran Gunther - sessizce ayakta duruyorlardı. Belli aralıklarla perdeleri hafifçe aralayıp dışarı bakıyorlardı. Dışarıda nöbetçiler olduğu belliydi, çünkü kulübenin içindeki adamlardan biri belli aralıklarla dışarıdakilerle işaretleşiyordu.

“Anladığım kadarıyla Sophia’nın Çilesi’ni ele geçirebilmek için bir hayli sıra dışı olaylar yaşamışsınız.” Zoe ve Seth başlarıyla onayladılar. “Bütün bunların nasıl olduğunu bana anlatır mısınız?”

“Nankör bir konuk gibi davranmak istemem,” diye cevap verdi Seth. “Ama bizi buraya böylesine... tuhaf... bir şekilde getirdiğinize göre, önce kendinizden ve...” -odanın içinde duran adamlara baktı -

“grubunuzdan biraz söz ederseniz, kendimizi daha rahat hissedeceğiz.”

Morgen’in bakışları yumuşadı. “Elbette,” dedi. “Böylesine kötü bir ev sahibi ve böylesine heyecanlı olduğum için beni bağışlayın. İsteksizliğinizi kesinlikle anlıyorum.” Gunther’e baktı ve başıyla işaret ederek adamdan kendilerine katılmasını istedi. Gunther ayaklarını sürüyerek geldi ve Seth’in yanındaki sandalyeye oturdu.

378

TANEI’NIN KIZI

“Gunther benim unutableceğim renkli detayları ekleyebilir. Anladığım kadarıyla, rahmetli dostum Ja-cob Yost size bütün bunların nasıl başladığını anlatmış.” İçinde buldukları Alp kulübesi kırk yıldan uzun bir süre önce olmuş olayların tanıdığı gibi etrafına bakındı.

“Ben de Yost’un hiç şüphesiz bıraktığı yerden devam edeyim,” dedi Morgen. “Son kırk yıl boyunca inanması zor şeyler gördüm ve yaşadım ama belli bir bağlamda ele alındığında, aslında hepsi son derece mantıklı.” Kahvesini yudumladı, yüzünü buruşturdu ve sandalyenin arkasına yaslandı.

? ? , , ? ?

George Stratton, farlarının önünde yavaş yavaş süzülen kar tanelerinin arasından gözlerini kısarak baktı. Volvo’yu tepenin kayalık yamacına yanaştırdı. İki tarafta karla kaplı dallar arabanın yanlarına sürünüyordu.

Stratton, Seth ve Zoe’nin karda büyük ölçüde korunmuş olan ayak izlerini takip ederek buluşma yerine gelmişti. Deneyimli gözleri lastik izlerini, kardaki sürtünme izlerini seçmişti ve lastik izlerinin dükkandan uzaklaştığını görmüştü. Buluşma yerinden uzaklaşan ayak izleri olmadığından, Stratton dostlarının isteyerek ya da istemeyerek, arabadaki kişilerle birlikte gittiğini anlamıştı.

Sonra lastik izlerini takip etmişti; trafik olmadığı ve her yer karla kaplı olduğu için, bu oldukça basit bir işti.

Volvo’nun altı bir kayaya sertçe çarptı. Stratton durdu ve torpido gözünden bir el feneri çıkararak yola yaya devam etti.

•\$• .j. 4>

379

LEWIS PERDUE

“Savaştan sonra çavuşu her yerde aradım,” diye devam etti Morgen. “Ama silah arkadaşlarının birçoğu gibi, çavuş da başarılı bir şekilde ortadan kaybolmuştu.”

Morgen yavaşça ayağa kalktı ve sıcak kalması için ocağa geri koyduğu kahve cezvesine doğru yürüdü.

“Buna ek olarak, çavuşun Hitler’in papaya şantaj yaptığı yönündeki iddiasını elimden geldiğinde doğrulamaya çalıştım. Bunun iki sonucu oldu.” Eğildi ve cezveyi aldı. “İlki,” dedi, tekrar masaya

dönerken, “diğer papaların hiçbirinin bir daha böylesine ahlaki ya da teolojik bir şantaja boyun eğmek zorunda kalmamalarını sağlamak için kendilerini mücadeleye adanmış küçük bir grupla tanışmaktı.”

“Parktaki rahip,” dedi Seth. “Amsterdam’da.” Soran gözlerle Morgen’e baktı.

Morgen üzgün bir tavırla başıyla onayladı. “Peder Smith. Onu sizi takip edip koruması için göndermişim.” “Ölmeden hemen önce ‘Brown’ gibi bir şey söyledi. Bu ne demek olabilir?”

Morgen suratına tokat yemiş gibi baktı.

“Bu ismi mi kullandı?” dedi Morgen.

“Yani bu bir isim mi?”

Morgen bir an duraksadı; sanki darbenin etkisini üzerinden atmaya çalışır gibiydi. “Sanırım,” dedi, “ama bilmiyordum; kesinlikle emin değildim.” Yüz ifadesi kararıştı ve dudakları belirgin bir şekilde titriyordu. Seth ve Zoe, şifreli sözleri için bir açıklama bekleyerek ona baktılar. Bir an için, Morgen’in gözlerinde uzak bir ifade belirdi. Sonra bakışları tekrar odaklandığında, bu kez gözlerinde öfke pırıltıları vardı.

“Biraz sonra size bunu söyleyeceğim,” dedi, yerine otururken. Kürsüde konuşurken kaldığı yeri unutan ve

TANRI’NIN KIZI

hatırlamak için önündeki notlara bakan biri gibi, ellerinin üzerindeki kalın damarlara kısa bir an baktı. Sonra başını kaldırıp Zoe ile Seth’in yüzlerine bakarak devam etti. “İkincisi, Vatikan’ın diğer üyelerinin yoğun gözlemi altına girdim; tabloyu ve çavuşu aramama izin vermeye razı ama başardığım takdirde bilgimi kullanmamı engellemek için her şeyi yapmaya kararlı olan insanlar.

“Karanlık bir grup bu,” dedi Morgen. “Alt kademe-lerdekimlerin kimler olduğunu bulabildim... başka rahipler ve piskoposlar.” Duraksadı. “Münih’teki başke-şiş onlardan biriydi. Roma’da benimle ilgili bilgileri aktardığı kişilerin kimler olduğunu anlamak için çok şey verirdim.”

Morgen, gözlerinde uzak ve belirsiz bir bakışla duraksadı; sanki Roma’daki adamları bulduğu takdirde tam olarak ne yapacağını zihninde görüyormuş gibiydi. Başını hafifçe iki yana sallayarak devam etti.

“Yakın gözlem dışında, beni büyük ölçüde rahat bıraktılar. Bilgilerimden ve çabalarımın kazanç elde edebildikleri sürece istediğim gibi ortalıkta dolaşmama razıydılar sanırım. Onlar için bir anlamda kurbandım. Kendileri çalıların arasına saklanıp doğru kürke sahip kaplanın gelmesini beklerken, beni tüm kaplanları üzerime çekmem için ortalığa salmışlardı. Bütün bu yıllar boyunca çok ama çok dikkatli davrandım. Çabalarının farkında olduğumu kesinlikle hissettirmedim. Bu şekilde daha çok hata yapıyorlardı çünkü. En profesyonel, en fanatik olan bile, sakar davranması için kandırılabilir.”

Seth, Stratton’ın adamını ve Tony Bradford’un öldürüldüğü gece Seth’in UCLA’dan ayrılmasına nasıl izin verdiğini hatırladı.

381

LEWIS PERDUE

“Savaştan beri geçen bütün bu yıllar boyunca,” diye devam etti Morgen, “Jacob Yost’a önemli mektuplarımı yollarken ve ona telefon açarken gizlice davranmayı öğrendim. Elbette ki Vatikan benim sanat eserlerinin yerini bulmak için onunla çalıştığını biliyordu. Mektuplarımızın ve telefon görüşmelerimizin hepsi normal şekilde sürüyordu ve beni izleyen kişiler tarafından hepsinin kontrol edildiğinden de eminim.

“Ama bir yıl kadar önce durum belirgin bir şekilde değişti. Geçen...” - Morgen bir an gözlerini kapadı - “geçen Ocak ayında, Yost ve ben yarı ünlü bir tabloyu ele geçirmeyi başardık. Pissarro’nun ilk eserlerinden biriydi ve Portekiz’de yeni bir kimlikle yaşayan eski bir SS albayı tarafından gizlice satışı sunulmuştu. Polisi adamın Lizbon yakınlarındaki villasına yönlendirdik; orada tabloyu ele geçirdiler ve albayı tutukladılar. Olay gazetecilerin çok ilgisini çekti.

“Bütün bu basın tantanasının sonucu olarak, kırk yıl önce Franz Bohles von Halbach adıyla tanıdığım bir adam, Kreuzlingen’den beni aradı. Kırk yıl önce o gece bana gelen ve köylü çocuğun öldürülüşüyle ilgili özür dileyen SS çavuşuydu. Bana madendeki kasada saklanan kefeni ve Sophia’nın Çilesi’ni gösteren kişiydi.

“Von Halbach, şimdi çok zengindi ve kendine Willi Max adını vermişti,” dedi Morgen, sandalyesini arkaya itip bacak bacak üstüne atarken. “Max - yani von Halbach - ölüyordu ve son kırk yıldır aldırmadığı ya da bastırmayı başardığı ahlaki meseleler onu rahatsız etmeye başlamıştı. Suçluluk duygusuyla kavru lan genç çavuş, şimdi kendi ruhu için korkan ve ölmek üzere olan yaşlı bir adamdı.

“Son kırk yıl içinde kendini bir hayli geliştirmişti. Tablonun önemini, kefeni ve Sophia’nın Çilesi’ni ele ge-

382

TANRI’NIN KIZI

çirmek için anahtarların tabloda olduğunu biliyordu. Dolayısıyla, elinde tabloyla kapıma gelmemişti. Bu iyi bir şeydi, çünkü aksi takdirde tablo şimdi Vatikan’daki düşmanlarımın elinde olurdu.

“Hayır, bu sırrın önemini kavrayarak, gizlice hareket etmeye karar verdi. Yost ile bağlantı kurdu ve o da hemen beni aradı.”

Gunther araya girerek yemek yemeyi önerdi. Dışarıda nöbet tutan adamlar teker teker gelip soğuk sosis ve ekmeğe alarak görevlerinin başına döndüler. Çoğu elli-altmış yaşlardaydı ve Morgen’e büyük saygı duyuyorlardı.

“Daha önce rahiplerdi,” dedi Morgen, dışarıdaki adamlarla ilgili olarak. “Kiliseden yeterince ihanet ve yalan gördüler. Ama kiliseden ayrıldıktan sonra bile, Tanrı’ya hizmet etmeye devam ettiler. Şimdi hâlâ rahip gibi yaşıyorlar ama artık kilisenin değil, Tanrı’nın hiz-metindedirler. Kilise içinde bu ahlaksızlıklar ve tacizlerle mücadele eden üyelerimize yardım ediyorlar.”

“Kefen ve Sophia’nın Çilesi sayesinde, savaşlarımızdan birkaçını kazanabiliriz,” dedi Gunther, sandalyesinin arkasına yaslanırken. “Şimdi, sanırım artık sıra sizde.”

Basit soğuk yemeklerini yerken, Zoe ve Seth onlara yaşadıkları zorlukları anlattılar. Ama artık acı ve korkuyla ilgili kısımları atlayarak analiz eden bir zihin yapısıyla anlattıklarından, hikâyeleri bir hayli kısalmıştı.

Buna karşılık Morgen, Vatikan’daki reformcuların çekirdeğinin yıllardır yavaş yavaş küçüldüğünü açıkladı. Hayatlarını güç mücadelelerine ve Bizans bürokrasisine adanmış olanlar tarafından tehdit olarak görülüyorlardı. Vatikan’ın yozlaşmasının esas olduğunu düşünenler bile vardı.

383

LEWIS PERDUE

“Sizi bu kadar iyi koruyamamamızın nedeni bu,” dedi Morgen, üzgün bir tavırla.

Seth cevap vermeden önce anlayışlı bir tavırla başıyla onayladı. “Aslını isterseniz, anlattıklarımız birçok şeyi açığa kavuşturdu ama KGB’nin Amsterdam’da adamınızı neden öldürdüğünü hâlâ açıklamıyor. Kiliseden kaynaklanan bir tehlikeden söz ediyordunuz. Ama Zoe ve benim karşılaştığımız tüm zorluklar, Ruslar’dan geldi. İkisinin - yani kilise ve KGB - nerede bulunduğunu anlayamıyorum.”

“Aslında çok çeşitli soruları aynı anda sordunuz,” diye başladı Morgen. “Öncelikle, Amsterdam’daki cinayetten KGB sorumlu değildi.” Sonrasında söyleyeceği şey canını yakmış gibi bir an duraksadı. “Onu İDK öldürdü. İnanç Doktrini Kongresi. Kutsal Engi-zisyon’un yeni adı.”

Seth ve Zoe, inanamayan bakışlarını Morgen’in yüzüne diktiler.

“İnanın bana,” dedi Morgen. “Üstelik bu ilk kez değildi. Kilise’nin parası ve nüfuzu var. Bunların ikisi de adamlar kiralamak ve onlara cinayet işlettirmek için kullanılabilir. Yaklaşık bin yıldır öldürüyorlar.”

“Bunun Borgias ile tarihin sayfalarına gömüldüğünü sanıyordum,” dedi Seth.

Morgen üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. “Ne Borgias ile sona erdi ne de onlarla başladı. Sadece daha büyük boyutlara taşındılar, hepsi bu. Hükümetler... tüm devletler, oya da bu nedenle insanları öldürmeyi zorunlu kabul ettiler. Cinayet bazen soylu ve cesur ifadelerle yazılır ama sonuçta, tarih daima kazananları haklı çıkaracak şekilde anlatılır.

“KGB ve kilisenin bağlantılı olduğu nokta da burası; ikisi de hükümet ve dolayısıyla hükümet gibi

384

TANRI’NIN KIZI

hareket ediyorlar. Kilise, Zhirinovsky’den korkuyor ve nefret ediyor. O ve destekçileri - KGB’nin büyük bölümü de dahil olmak üzere - kiliseden korkuyor ve nefret ediyorlar. Bu ortak korku ve nefret, bir şiddet kardeşliği doğuruyor.”

“Peki KGB’nin bundan çıkarı ne?” diye sordu Seth. “Neden bu kadar çok istiyorlar? Bunun tek nedeni kilisenin çok istemesi ve dolayısıyla kendilerinin de kazanmak istemesi olamaz.”

“Kısmen bu,” dedi Morgen. “Ama büyük ölçüde, Hit-ler ile aynı nedenlerden dolayı istiyorlar.”

Seth ve Zoe, soran gözlerle ona baktılar.

“Sophia’nın Çilesi güç demektir. Kim olursanız olun, istediğiniz şekilde kullanabileceğiniz bir güç. Bu durumda, Zhirinovsky - ya da o ölürse, kendisi gibi diğerleri -Sophia’nın Çilesi’ni kiliseye şantaj yapmak için kullanmak istiyorlar; kendi zalimlikleri, yeni Kus emperyalizmi ve peşinden kaçınılmaz bir şekilde gelecek olan soykırımlara karşı tüm kiliselerin sessizliğini kazanmak için. Kiliselerin insanları zalim rejimlere karşı harekete geçirmek konusunda büyük bir gücü vardır. Tıpkı bir zamanlar Hitlerin bildiği gibi, Zhirinovsky de dinle çatışmadığı sürece bir hükümetin güvende olduğunu biliyor. Her yerde insanlar hâlâ dinsel inançlarıyla karar veriyorlar.

“Hitler, KGB, şiddet düşkünü hayvan hakları eylemcileri, dini fanatikler ve politik teröristler, aslında kardeşler,” dedi Morgen. “Aralarındaki farklar son derece önemsiz. Zhirinovsky ya da bir başkası olmasının hiçbir önemi yok. Eğer o olmazsa, başka bir tiran olacaktır. Bizim yapmamız gereken ya da yapmaya çalıştığımız şey, başka bir tiranın kilisenin ahlaki açıdan elini kolunu bağlamasına izin vermemek.”

Morgen’in sözleri inancıyla destekleniyordu.

385

LEWIS PERDUE

“Ama kiliseyi bir kargaşanın içine atmadan bunu nasıl yapabilirsiniz ki?” diye sordu Seth. “Hıristiyan kiliselerinin hepsi, hangi kılığa girerlerse girsinler, İsa’yı Mesih kabul eden bir inanç sistemine dayalıdır. Başka bir Mesih’in varlığını halka açıklarsanız, kilisenin birliğini tehlikeye atmış olmaz mısınız? Üstelik varlığı hiç şüphesiz kanıtlanabilecek bir Mesih? Özellikle de bir kadın? Bazı insanlar bu yeni Mesih’e tapmak için dinlerini terk etmez mi? Yeni inananlarla eskiler arasındaki düşmanlığı bir düşünün. Yani, İrlanda’daki şiddetin nedeni, aynı Mesih’e nasıl tapınılacağı konusundaki farklılıklardan kaynaklanıyor. Bu ayırım en azından...” Düşüncelerini toparlamak için duraksadı.

“En azından İslamiyet ve Hıristiyanlık arasındaki farklar kadar ciddi,” dedi Zoe.

“Kesinlikle,” diye katıldı Seth.

Morgen, gözlerinde bu konuyu kırk yıldır düşündüğünü gösteren bir ışıltıyla onlara baktı.

“Vatikan liderleri gibi konuşuyorsunuz,” dedi sonunda. “Constantine ve kendi seçtiği papanın ilk başta Sop-hia’yı ve takipçilerini öldürürken kendilerini haklı çıkarmak için kullandıkları açıklama da aynen böyleydi. Kilise daima tehlike altında oldu; Romahlar’dan, Hun-lar’dan ve Vizigotlar’dan tutun da, açgözlü krallara, faşistlere, Naziler’e ve kiliseyi yönetme hırsıyla yanıp tutuşanlara kadar. Daima da böyle olacak. Buna kesinlikle inanıyorum.” Bir an duraksadı ve tekrar konuştuğunda, sesi alçak, sabit ve emindi: “Ama Tanrı asla tehlike altında olamaz; özellikle de gerçek tarafından.

“Daha en başında bu durumu yaratan şeyin bir yalan olduğunu görmüyor musunuz? Constantine ve kilise bürokrasisi, inananların inancı ve ruhlarından çok kendi kurumsal varlığıyla daha çok ilgileniyordu. Ken-386

TANRI’NIN KIZI

di varlıklarını korumak için Sophia’yı öldürüp gerçeği örtbas ettiklerinde, şimdi çiçek açmaya başlayan yıkım ve şiddetin tohumlarını ektiler. Bir yalan söylediğinde, daha sonra bir yalan daha söylersin; bir tane daha, bir tane daha... ta ki yalanların inancı yok edeceği şekilde gerçeği ortadan kaldırıncaya kadar. Bütün bunlar yüzünden, seçilen her papa en önemli inanç konularında yalan tanıklıklar verdiler ama daha fazla yalan söyleyerek inancı korumaya çalışmaktan başka seçenekleri yoktu. Bu geleneği bozmaya çalışan dürüst papalar, beklenmedik ölümlerle karşılaştılar.”

Morgen öne eğildi; gözlerinde kararlı bir bakış vardı. “Ama asıl endişelenmemiz gereken şey, insanların ruhsal inancı, bir kurum olarak kilise değil. Asıl önemli olan dünyanın en eski bürokrasilerinden birinin hayatta kalması değil, o kilisenin hizmet etmesi gereken içsel dini inançların korunması. İnsanların kime tapındıkları, tapınmaları kadar önemli değil. İnanç önemlidir; Bu-da’ya, İsa’ya, Muhammed’e, Vishnu’ya ya da her gün güneşi gökyüzünün bir yanından diğer yanına taşıyan tanrılara olmasının hiçbir önemi yoktur.”

“Babam da buna inanırdı,” dedi Zoe, özlemlerle. “Bana dünyadaki tüm inanç ve dinlerin, bir kristalden süzülen spektrumun birer rengi olduğunu düşünmemi söylerdi. Bir sürü renk ama tek bir güneş. Tanrı hepimizi farklı renklerde yarattı ve hepimizle farklı dilde konuşur derdi.”

“Baban çok akıllı bir adammış,” dedi Morgen. “Bizler, sınırsız kavramaya çalışan sınırlı varlıklarız. Önemli olan şey sorularımız. Cevapların bir önemi yok, çünkü cevaplar asla bütün değildir, daima kendi fiziksel duyularımızla sınırlanır. İnsanların ilahi sıralara verdikleri ‘cevaplar’ daima kültür, toplum, beklentiler, 387

LEWIS PERDUE

önyargılar, hırs ve diğer ölümcül günahlarla renklendiklerinden, asla tamamen doğru değildirler.

“Bütün bunlara rağmen, insanlar inanmaya devam etmelidir. Göremediğimiz şeylere inanmak, yaratıcılığımızı besler, bizi doğal olgularla açıklanamayacak başarılarla ulaştırır ve kendi fiziksel dünyamızın ötesine geçebilmemizi mümkün kılar.” Dirseklerini masanın ortasına dayayarak öne doğru eğildi. “İnsanlar inanmalıdır ama gerçeğe inanmalıdır. Bizler, bu gerçeği onlara getirecek araçlar olabiliriz.”

Morgen alnında biriken ter damlalarını sildi. “Bugün kilise büyük ölçüde bir yalan üzerine kurulmuş durumda. Uzun vadede - belki yüz yıl ya da daha uzun süre sonrasına kadar doğmayacak olan tarihçiler tarafından ölçülebilecek kadar uzun bir dönemde - gerçek sayesinde daha güçlü bir inanç oluşacak. Ama biz ve arkamızdan gelenler, M.S. 325 yılında yaşamış olanların günahlarının, yalanlarının ve korkularının bedelini ödemek zorunda olan kişileriz. Bunun alternatifi, faşistlerin, diktatörlerin ve açgözlü insanların geleceğe şantaj yapmak için gerçeği kullanmalarına izin vermektir.”

Yorgun bir tavırla arkasına yaslandı.

Bir dakika kadar sonra Seth ayağa kalktı, ocağa yürüdü ve cezveyi alarak masaya geldi. “İster misiniz?” diye sordu, Morgen’e. Morgen başıyla onayladı ve Seth yaşlı adamın kupasını doldurdu. Zoe’nin ve kendisinin kupalarını doldurduktan sonra, Seth cezveyi yerine koydu.

Morgen nihayet enerjisini toplayarak tekrar masaya dayandı ama batık bir geminin son tahta parçasına sarılmış, boğulmamak için mücadele eden bir adama benziyordu. Bir süre sessizce rüzgârın uğultusunu, ocaktaki odunların çıtırtısını, birbirlerinin nefes seslerini dinlediler.

388

TANRI'NIN KIZI

Sonunda sessizliği bozan Seth oldu.

“Bütün bunları bilirken... bütün bunları yaşamışken... rahiplik bir yana, nasıl olup da hâlâ Katolik kaldığımızı anlayamıyorum.”

Morgen, Seth'in yüzünü inceledi ve hüzünlü bir tavırla gülümsedi. “İnancım ile ilgili birçok kez kriz yaşadım; şimdi senin yaşadığını hissettiğim gibi,” dedi yaşlı rahip. “Ama Tanrı'ya inanmanın bizi desteklediğine, varlığımızı sürdürmemizi sağladığına...”

“Ama Tanrı kavramımız, organize bir dinin politikaları ve beklentileriyle o kadar yozlaşmış ki,” diye cevap verdi Seth. “Kavram yozlaşmış, Tanrı'nın varlığından şüphe edilir olmuş.”

“Evet,” dedi Morgen, sabırsızca. “Evet, öyle. İnanç bizi bir araya getirir ve destekler; din bizi böler. Ama cevap da bu işte. Bir dağa tırmanıyorsan ve asıldığın ipin bazı liflerinin çürümüş olduğunu görürsen, bütün ipi mi kesip atarsın? Yani çürümüş lifler yüzünden bütün inancını terk mi edeceksin?”

Seth kaşlarını çattı.

“İnanç bizi ruhsallıkla birleştirir,” diye devam etti Morgen. “Ama inanç ve din, aynı ipte iç içe geçmiştir. Tıpkı bir ipin liflerinde olduğu gibi, her organize dinde gerçek inanç ve kafirlik yan yana uzanır. Kötülüğü uzak tutmak için bütünü yok etmekten korkarım. Ben ölümlüyüm ve sınırlıyım; hangi liflerin kalması, hangilerinin gitmesi gerektiğine karar verecek derinlikte bir vizyona ve bilgiye sahip değilim ki.”

“Dolayısıyla kiliseyi olduğu gibi kabul ediyorsunuz; tüm kusurlarıyla.”

Morgen yavaşça başıyla onayladı. “Büyük ölçüde.” Duraksadı. “Elimden geldiğince. Kristalden yayılan farklı ışıklar yerine, her dine Tanrı'ya açılan farklı bir

389

LEWIS PERDUE

kapı gözüyle bakıyorum. Sınırlı varlıklar olarak, sınırsız olanın sadece bir parçasından fazlasını asla kavrayanlarız. Dolayısıyla farklı insanların, farklı kültürlerin sadece kendi küçük Tanrı parçalarını gerçek kabul etmeleri son derece doğaldır.”

“Tıpkı bir fili tanımlayan kör adamlar gibi mi?” diye sordu Zoe.

“Kesinlikle öyle. Hepimiz aslında kendimize göre körüz,” dedi Morgen. “Her dinin, Tanrı ile ilgili kendine has bir gerçek parçasına sahip olduğuna inanıyorum.”

“Peki ama nasıl olur da hepsi tek doğru yolun kendisi olduğunu iddia eder?” diye sordu Zoe.

“Bunu yapamazlar. Bu dürüstlük olmaz. Gerçek inanç zaten böyle bir şeyi hoş görmez,” dedi Morgen.

“Başka Tanrı görüşlerini dışlamak, damgalamak ve görüşler arasında düşmanlık yaratmak, insanoğlunun kendi ortaya çıkardığı kötülüğüdür.”

“Ve kadınlar,” dedi Zoe.

Morgen gülümsedi. “Ve kadınlar. Tanrı erkektir. Tanrı dişidir... Tanrı hem ikisi birdendir hem de ikisi de değildir. Tanrı'nın bir parçasını yakalamaya çalışıyoruz ve bunu yaparken, başkalarını da kendi parçamıza inandırmaya uğraşyoruz.”

“Yani inanç bizim ilahiyatla olan bağlantımız ve din de kendi Tanrı görüşümüzü başka insanlara empoze etme yolumuz mu?”

Yaşlı rahip başıyla onayladı.

“Peki bir Tanrı görüşünü diğerinden üstün tutmanın ve Tanrı'yı erkek ya da dişi olarak tanımlamanın yanlış olduğunu düşünmüyor musunuz?” diye sordu Zoe. “Bu da bir tür entelektüel putperestlik değil mi? Sınırsız sınırlamak, sureti olmayana suret yapıştırmak? Belik de oyma ve resim gibi imgelere karşı emirler, aslında biz-

390

TANRI'NIN KIZI

leri soyuta, sonsuza, her şeyi kapsayana odaklamak için bir çabaydı?”

“Haklısın,” dedi Morgen, başıyla onaylayarak. “Tanrı'yı her nasıl olursa olsun sınırlamak ya da kendin gibi görünen bir Tanrı'nın varlığına inanmak, en basit tanımıyla putperestlik ve kafirliktir. Bence...” Kulübenin dışından gelen bağırış çağırırlarla sustu.

“Çabuk,” dedi Morgen, Gunthere. “Çile.” Gunther, kulübenin köşesinde duran ve üzerinde şiltesi olmayan bir yatağa doğru koşarken Seth ona baktı.

“Bunu nasıl ele geçirdiniz?!” diye haykırdı Seth, Gunther'in eğilip yatağın altından siyah metal bir çanta çıkardığını görünce; bu, önceki gün Thule Gesellsc-haft Bankası'nın kasasından aldığı çantaydı.

“Benimle çalışanlar çok yeteneklidir,” dedi Morgen.

Gunther çantayı ocağın yanına getirirken, Seth sessizce izledi. Odadaki üçüncü adam, elli yaşlarında, kısa saçlı, tıknaz bir adam, Morgen ve Gunther’e katıldı. Birlikte ocağın kenarlarını oluşturan taş levhalardan birini kaldırdı.

Dışarıdaki bağırışlar şiddetlenirken, üç adam çantayı ocağın içindeki bir bölme koyduktan sonra taşı yerine yerleştirmek için harekete geçtiler. Seth geçici kararsızlığını üzerinden atarak onlara katıldı; güçlü kasları sayesinde iş çok daha kolay bitti.

Taşı tam yerine yerleştirdikleri anda kapı ardına kadar açıldı ve soğuk rüzgârla birlikte kar taneleri içeri doldu. Morgen’in adamlarından ikisi, yarı baygın bir adamı kollarından tutarak bir an kapıda tereddüt ettiler. Morgen başıyla onlara işaret etti ve adamlar tutsaklarını yarı sürükleyerek, yan taşıyarak içeri getirdiler. Adamın üzerinde Seth’ininki gibi bir mont, kalın yünlü pantolon ve sağlam görünüşlü botlar vardı.

391

LEWIS PERDUE

“Onu dışarıda gizlice dolaşırken bulduk,” dedi adamlardan biri, tutsağı Morgen’in ayaklarının dibine bırakırken. Adam homurdandı.

“Çevirin,” dedi Morgen.

Adamı çevirip yüzünü ortaya çıkardıklarında, Zoe’nin gözleri hayretle açıldı. Bu George Stratton idi.

392

33

İ6-1 Tabersam madeni çok büyüktür,” diye açıkladı

XJ-Gunther. “Tahmin etmeliydim. SS gelene kadar oradan sorumlu kişi bendim.” Madenin planını alıp kulübenin içindeki masanın üzerine açmıştı. Masanın etrafında Morgen, Seth, Zoe, Morgen’in adamlarından ikisi ve George Stratton oturuyordu. Stratton’ın başında, Morgen’in üç adamıyla mücadele ederken aldığı yarım düzine yaranın bandajları vardı. Stratton’ı yakalayan adamların da hepsinin başlarında benzer bandajlar görünüyordu. Amerikalı’nın bu şekilde ortaya çıkışı hiçbirini memnun etmemişti.

Eğer Zoe ve Seth korumasalardı, üç adam Stratton’ı öldüreceklerdi. “Hayatlarımızı kurtardı,” demişti Seth, Morgen’e ve Marina Del Rey’deki limuzinde olanları anlatmıştı. Zoe de Zürih’te nasıl kurtarıldığını açıklamıştı.

“Görünüşe bakılırsa bir hayli beceriklisiniz, Bay Stratton,” demişti Morgen. Amerikalı’nın da gruba katılmasını isteksizce kabul etmişti.

Şimdi masanın etrafında oturuyor, madene yapacakları saldırıyı planlıyorlardı. Noel günü kefeni ve Sophia’nın Çilesi’ni ele geçirmek için madene gireceklerdi. “Kurbanımız kutlamamız olsun,” demişti Morgen.

393

LEWIS PERDUE

Gunther, kendisinin ve diğerlerinin - Morgen dahil değildi - yıllar boyunca Habersam madeninin bitişiğindeki madenden bir tünel kazmak için uğraşmışlardı.

“Habersam madeninin girişi öylesine tıkanmış ki temizlemek için ağır makineler ve patlayıcılar gerekir,” dedi Gunther. “Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, böylesine büyük çaplı bir işe girişerek dikkat çekmek istemiyoruz.”

“Masraflardan söz etmeye bile gerek yok,” dedi Morgen. “İnanılmayacak kadar pahalıya çıkar.”

Gunther başıyla onayladı. “Bütün hayatımı burada geçirdim ve buradan Bad Ischl’a kadar neredeyse her madene çalıştım. Tepeler madenlerle dolu. O kadar çoklar ki büyük bölümünün şimdiye kadar haritası bile çıkarılmadı.”

Gunther’in doğru madeni bulması bir yıldan kısa sürmüştü. İçinde fark edilmeden çalışabilmeleri için madenin terk edilmiş ve bir avuç adamla Habersam madeninin içine uzanacak bir tünel kazabilmeleri için yeterince yakın olması gerekiyordu. Gunther ve iş arkadaşlarının bu tüneli kazabilmek için dokuz yıldan uzun süre çalışmaları gerekmişti.

“Ama madene uzanan bir tünel kazdıysanız, neden daha önce kefeni oradan almak için bir şey yapmadınız?” diye sordu Seth.

Gunther bir şey söylemeden siyah metal çantaya uzandı ve içinden küçük bir ciltli kitapçık çıkardı. Herkesin görebileceği şekilde masanın üzerine koydu.

“İyi yürekli Çavuş Von Halbach, Peder Morgen’e kasaya yaklaşabilecek davetsiz misafirler için her tarafta mayınlar ve bubi tuzakları olduğunu söylemiş,” dedi Gunther.

“Buna ek olarak,” dedi Morgen, “kasa davetsiz misafirleri dışarıda tutacak şekilde tasarlanmakla kalmamış, aynı zamanda Von Halbach’m bana söylediği-

394

TANRI'NIN KIZI

ne göre, kefenin ve Çile'nin yanlış ellere geçmesin-dense, kasanın içindekileri yok edecek bir güvenlik mekanizması da varmış.”

“Ve anahtar da bu,” dedi Gunther, kitabın sayfalarını karıştırırken. “Tuzakların ve güvenlik sistemlerinin her birinin nasıl etkisiz hale getirileceği sayfa sayfa anlatılıyor.” Duraksadı ve arka sayfalardan birini taradı. “Kasaya giriş prosedürü de dahil olmak üzere.” Kitabın sayfasını geriye doğru açtı ve herkesin görebileceği şekilde tuttu.

“Ama patlayıcılar veya zehirler... içeride her ne varsa... kırk yıldır bozulmuş olmalı,” dedi Zoe.

Seth başını iki yana salladı. “Bir çiftçi tarlasını sürerken ya da petrol şirketi için çalışan bir işçi yanlışlıkla küreğiyle vurduğunda, 2. Dünya Savaşı'ndan kalma el bombaları ve mayınlar yüzünden hâlâ insanlar ölüyor.”

Gunther, Zoe'ye baktı ve başıyla onayladı. “Kocanız haklı, Bayan Ridgeway. Üsteli Nazilerin ürettiği tabun ve antraks gibi sinir gazları bugün hâlâ etkili; hatta muhtemelen metal kutuları bozulduğu için binlerce kez daha öldürücü.” Başını iki yana salladı. “Hayır, Naziler iyi silahlar yapıyorlardı. Çoğunun hâlâ tehlike oluşturduğundan eminiz.”

Zoe ürperdi.

“O halde, içinizden birinin...” - Seth, Gunther'e baktı - “... 2. Dünya Savaşı dönemine ait patlayıcılar veya aletler konusunda uzman olduğumu anlıyorum.”

Bir an oluşan sessizlikte, Gunther ve Morgen bakıştılar.

Morgen boğazını temizledi. “Korkarım o kişi Amster-dam'da öldürüldü,” dedi. “Parkta sizin yanınızda...”

“Patlayıcılar hakkında ben de bir şeyler öğrenmişim,” dedi Gunther, “maden yöneticisi olmaya uğraşırken. Ama uzmanlık? Pek sayılmaz, Bay Ridgeway.”

395

LEWIS PERDUE

“Yarın madende bize katılmanızı bu yüzden istiyoruz,” dedi Morgen, Seth'e. “Anladığım kadarıyla polislik geçmişinizde patlayıcılar konusunda bazı deneyimleriniz olmuş. Hem bu yüzden hem de güçlü ve genç bir sırtınız olduğu için.”

“Hayır, Seth!” diye bağırdı Zoe. “Yeterince sorunla uğraştık zaten. Bırak bu kısmını onlar halletsin.”

Morgen üzgün gözlerle Zoe'ye baktı. “İsimlerinizi aklamanıza, size karşı yöneltilen suçlardan kurtulmanıza yardım edeceğiz ve bunu yapabiliriz; yarın madendeki başarımıza bağlı olmaksızın.”

Bir an yutkundü, Seth'e baktı ve sonra tekrar Zoe'ye döndü. “Şimdi madende duran kanıtları ortaya çıkarmamızın sizin için fazlasıyla yararlı olacağından eminim.” Tekrar duraksadı. “Ama kefen ve Sophia'nın Çilesi olmazsa, hikâyeniz yalan ve fantezi olarak kabul edilecektir. İnanılmayacak kadar fantastik olduklarını siz de kabul edersiniz... tabii bazı kanıtlar olmadığı sürece. Ya hayatınızın geri kalanını bir hapisane hücrelerinde geçirirsiniz ya da sürekli kaçak olarak yaşarsınız.”

Ayağa kalktı ve Seth ile Zoe'nin yanına geldi. “Yarın yardım ederseniz, başarı şansımız ciddi şekilde artacak ve böylelikle isimlerinizi aklama olasılığınız da güçlenecek. Diğer yandan, eğer başaramazsak...” Düşüncelerini söze dökmekten çekiniyormuş gibi omuz silkti. Seth aniden kararın ağırlığının kendi omuzlarına bindiğini hissetti.

“Bunu yarın sabaha kadar düşünebilir miyim?” diye sordu Seth.

“Elbette,” dedi Morgen. “Ama bu gece planlarımızı gözden geçirirken bizimle uyanık kalmalısınız. Yarın hayatlarımızı kurtaracak olan şey, yapacağımız hazırlık. Hazırlık, şans ve dua.”

396

34

N

oel günü öğle saatlerinde terk edilmiş madenin ağzına geldiler. Hava daha da kötüleşmişti. Rüzgar vadiyi şiddetle dövüyor, açık teni soğuk iğneler gibi sokan iri kar tanelerim oradan oraya savuruyordu. Etraflarını bembeyaz kar sararken, görüş mesafesi neredeyse sifıra düşmüştü. Güneş gri bir gökyüzünde belirsiz gri bir disk gibi görünüyordu. Seth ve Zoe, Gunther'in kendilerine verdiği kar gözlükleri için minnettardılar. Gunther onlara önceden belirlediği işaretler arasında rehberlik ederken, kar motosikletleriyle bata çıka ilerlemişler, kaybolmamak için yaşlı adamın bölgeyle ilgili derin bilgisine güvenmişlerdi.

Morgen, aletler, patlayıcılar ve gerekli olacağını düşündükleri diğer aletlerle dolu bir kızıağı çeken en öndeki kar motosikletinde Gunther'in arkasında oturuyordu. İkinci bir motosiklette Stratton ve önceki gece onu yakalayan üç adamdan biri vardı. Üçüncü motosikleti Seth kullanıyordu ve arkasında oturan Zoe, kollarını onun beline sımsıkı dolamıştı. Seth karısını Morgen'in kulübesinde diğer adamlarla birlikte kalmaya ikna etmek için elinden geleni yapmıştı ama Zoe kabul etmemişti. “Sana Zürih'teyken de söylemiştim. Seni buldum

397

LEWIS PERDUE

ve her ne olursa olsun, işler ne kadar tehlikeli bir hal alırsa alsın, bir daha ayrılmayacağız.” Zoe inadından vazgeçmemiştir.

Seth, ikinci motosikletin arka lambasını dikkatle takip etmişti. En öndeki aracı göremiyordu ve ikincisini gözden kaybetmek, bir anda kaybolmaları anlamına gelirdi.

Güneş olduğundan şüphelendikleri gri disk en tepeye yükseldiğinde, Seth, Gunther’in kullandığı motosikletin sesinin aniden kesildiğini fark etti. Hemen arkasından, ikinci motosikletin fren lambasının yandığını gördü. Seth kendi aracının fren kolunu sıktı ve motosikleti durdurdu.

Tek kelime etmeden araçlarından indiler ve kızıağı hep birlikte madenin ağzına doğru çektiler.

Birkaç dakika içinde, kızıağı bir kayanın altına çekmeyi başarmışlardı. Önlerinde madenin girişini kapatan demir bir kapı vardı. Gunther kızaktan tenteyi aldı ve teçhizatı aktarmaya başladı. Seth, Zoe ve Stratton’a, her biri yaklaşık on-on beş kilo gelen sırt çantalarını verdi. Her birine cep feneri ve düdük dağıttı. “Düdüklerinizi daima boynunuzda taşıyın,” dedi. “Eğer gruptan ayrılırsanız, olduğunuz yerde kalın ve düdük çalın.”

Büyük bir dağcı ipini çaprazlama olarak omzuna astı, bir kuşak dolusu karabina ve pitonu çekiciyle birlikte yükledi ve hepsini beline sarıp kemerin tokasını geçirdi.

“Bu madenin kayalık girişi çok dengesizdir,” dedi Gunther. “Tuza ulaştığımızda sorun kalmayacak. Ama kayalar ve tünelin ilk otuz metrelik kısmının her zaman için çökme tehlikesi var.” Gunther’in karamsar teşhisini onaylamak istercesine, karanlığın içinde bir yerlerde taşlar yuvarlandı.

398

TANRI’NIN KIZI

“Tuzun üst kısmına dikey olarak açılmış bir havalandırma deliği var. Eğer giriş kapanırsa, tırmanma malzemelerini kullanarak oradan çıkabiliriz.” Demir kapıya yaklaştı, eski püskü asma kilidini açtı ve kapıyı geriye doğru çekti. Diğerleri de onun peşinden içeri girdiler.

Zayıf ışık sadece on-on beş metrelik bir mesafeyi gösteriyordu. Herkes fenerlerini yaktı. Ayaklarının altındaki buz ve büyük buz sarkıtları yüzünden hâlâ tehlikeli bir yürüyüştü.

Seth ve Zoe buzlu zeminde dikkatle yürüyor, küçük adımlarla ilerliyorlardı. Tünelin derin karanlığına ulaştıklarından, gün ışığının son kalıntıları da kaybolmuştu. Gunther bataryaları idareli kullanmak için kendisi dışında herkesin fenerini kapamasını istedi. Geri kalan tek fenerin ışığı çürümüş tahta iskeleleri ve metal olanların paslı kalıntılarını aydınlatıyordu. Üstlerindeki ve etraflarındaki kayalık yüzeylerin hiç desteksiz durduğu belliydi. Seth, Gunther’e bunu sormak istiyordu ama cevabı bilmek istemediğine karar vererek vazgeçti.

Aniden, yuvarlanan taşların gürültüsü tüneli doldurdu. Karanlığın içinde bir yerlerde, Gunther’in fenerinin karanlığın içinde açtığı parlak koninin hemen ötesinde, taşların taşlara vuruşundan kaynaklanan boğuk tıktırtılar duyuldu.

“Durun,” dedi Gunther, alçak sesle. Onları gürültü yapmamaları ve yüksek sesle konuşmamaları konusunda daha önceden uyarılmıştı. Dediğine göre madenin bu kısmındaki kayalar o kadar zayıf duruyordu ki herhangi bir gürültü, bir çöküntüyü başlatmaya yeterdi. Uyarısıyla herkes susmuştu. Sonuçta bütün hayatı boyunca bu madenlerde çalışmış olan adam oydu. Yuvarlanan taşların sesi saniyeler boyunca de-

399

LEWIS PERDUE

vam etti. Ayaklarının altında tünel zemini sallanıyordu ve birkaç saniye sonra tünelin tavanından küçük taş parçaları düşmeye başladı.

Zoe sessizce dua etti.

Bir dakika sonra taşların düşüşü kesildi ve bir kez daha tünelde kendi nefes sesleriyle baş başa kaldılar.

Gunther birkaç saniye tereddüt ettikten sonra ilerlemeye devam etti.

Seth, Habersam madenine ulaştıklarında karşılaşacakları şeyleri tekrar tekrar zihninden geçiriyordu. Banka kasasından aldıkları kitapçıktaki talimatları ve planları birçok kez gözden geçirmişlerdi. Nazilerin patlayıcıları ve diğer mekanizmaları yerleştirdikleri yerleri işaretleyen haritayla, Gunther’in yerel olarak elde ettiği maden şirketi haritasını karşılaştırmışlardı.

Tahmin ettikleri gibi, iki harita tam olarak birbirine uymuyordu. Maden şirketi haritalarının tünel olduğunu gösterdiği yerlerde, Nazi haritası herhangi bir tünelden bahsetmiyordu. Kartografların uydu haritaları geliştirilmeden önce kıtaların biçimleri arasındaki farkları belirlemek için yaptıkları gibi, kırk yıl önceki maden mühendisleri de oldukça ilkel yöntemler kullanıyordu ve bu da, iki maden haritasının aynı olmamasını garantiliyordu.

Bugün en küçük farklılıklar bile tehlikeli olabilirdi, çünkü Nazilerin tuzaklarının nerede olduğunu bilmek hayati önem taşıyordu. Yanlış atılan bir adım ya da birkaç santimlik bir fark bile, ölüm demekti.

“Her şeyin düzgün şekilde haritalandırıldığından emin olmamız da mümkün değil elbette,” demişti Gunther, önceki gece. “SS biriminin kumandanlığı, savaşın son günlerinde diğer koruyucu önlemler eklemiş ve kasadaki malzemeleri güncelleme gereği duymamış olabilirler.”

400

TANRFNIN KIZI

Tüneldeki buz, madenin diplerine girildikçe çözülüyordu. Şimdi tünelde akan bir suyun sesini duyuyorlardı. “Tepeler yer altı akıntıları ve nehirleriyle dolu,” demişti Gunther. “Çöküntüler dışında bir madencinin karşılaşabileceği en büyük tehlike, bir kaya duvarına vurup da bir yer altı akıntısıyla karşılaşmaktır.” Yağmur ve eriyen karın suya karıştığını, kaya katmanlarını yumuşattığını ve zaman içinde aşağı doğru taşıdığını açıklamıştı. Bazıları doğal olarak dağ akar-sularını besleyen pınarlara dönüşüyordu. Ama çoğu kayaların arasındaki boşluklardan ve çatlaklardan akarak, yeraltında gömülü tuz kaynaklarına doluyorlardı. Kısmen sülfür ve diğer mineralleri barındıran tuz, suda çözülüyordu ve dağların temelindeki daha ılık kaya katmanlarına doğru sürükleniyordu. Zaman içinde, bu ılık, mineral yüklü su akıntıları yeniden yüzeye çıkıyordu ve etrafında büyük kaplıcaların kurulduğu sıcak su kaynaklarını oluşturuyordu. Şimdi iki taraftan üzerlerine geliyormuş gibi görünen kaya duvarların arasında yürürken, Seth onun söylediklerini düşünüyordu. İçinden daha hızlı yürümek geliyordu ama tempoyu Gunther belirliyordu. Seth hissettiği endişeyi hafif dereceli klostrofobi şeklinde yorumlayarak kafasından atmaya çalıştı. Asıl tehlike ilerideydi.

Siyah metal çantadan aldıkları belgeler, Naziler’in yerleştirdiği bir dizi öldürücü aletten söz ediyordu. Tetikleri bubi tuzağı tellerine bağlanmış makineli tüfekler vardı.

“Tıpkı birleşmeden önce Doğu Almanların kendilerini Batı Almanlardan korumak için sınırda kullandıkları gibi,” demişti Zoe.

401

LEWIS PERDUE

Sonra dip tarafta dibi mızraklarla dolu üstü kapalı çukurlar vardı.

“Tıpkı Kuzey Vietnamlıların yaptığı gibi,” demişti Seth.

Mekanizmaları harekete geçirenleri yakıp kül etmek üzere yerleştirilmiş napalm tuzakları vardı. Yanmaktan kurtulanlar, muhtemelen alevlerin tüneldeki oksijeni yok etmesi yüzünden ölürdü. Tuz madenin daha büyük bölmelerinde, formasyonun sağladığı yerlerde, tuzun altına mayınlar gömülmüştü.

Bütün bunlar haritada işaretlenmişti ve aletlerden sakınmanın ya da etkisiz hale getirmenin yolları da açıklanıyordu.

Ama son anda eklenmiş olabilecek bubi tuzaklarının varlığı Seth’i rahatsız ediyordu.

“Pfeil’ ne anlama geliyor?” diye sormuştu Seth, Gunther’e.

“Ok,” diye cevap vermişti Avusturyalı.

Ama oklarla ilgili herhangi bir bilgiye rastlamamışlardı. Seth şimdiye kadar bu noktayı unutmuştu. Gunther’in ışığı tüneli daha fazla aydınlattı ve Seth bunun, adamın tünel duvarlarının beyaz olduğu bir yere girmiş olmasından kaynaklandığını anladı. Grup duvarlardaki kayaların sağlamlığından emin olamadıkları bölümü bir an önce arkada bırakmak için hızlandı. Birkaç saniye sonra, boyutları bir tiyatro salonuyla kıyaslanabilecek büyüklükte devasa bir bölmeye girdiklerinde, Gunther’in feneri sönmüş gibi geldi.

Gunther durdu. “Fenerlerinizi yakın, hepiniz,” dedi. Etraflarını saran beyaz bölmeyi gördüklerinde, Seth, Zoe ve Stratton hayranlıkla bakakaldılar.

“Tuz formasyonları son derece sağlamdır,” dedi Gunther. “Sanat eserleri ve hazine saklamak için kul-

402

TANRI’NIN KIZI

lanmaya ek olarak, Naziler aslında bütün fabrikalarını böyle madenlere taşımışlardı, çünkü böyle yerlerde Müttefik bombardımanlarından korkmadan işlerine devam edebilirlerdi. Etrafımızı saran tepeler bunun gibi bölmelerle dolu.”

Sözü Morgen aldı. “Bazıları Yahudiler ve diğerleri tarafından Nazilerden saklanmak için kullanılmıştı. Vadinin öbür tarafında mezarlık olarak mühürlenmiş maden bölmeleri var. Depo olarak kullanmak üzere madenleri araştırırken orada yaşayan aileler olduğunu gören Naziler’in öldürdüğü insanların cesetleriyle dolu.”

Üzgün bir tavırla döndü ve Gunther’e başıyla onayladı. Gunther bir kez daha fenerlerin kapatılmasını emretti. Seth ilerlemeye devam ederken, tuzun üzerinde hafif kahverengi bir yol olduğunu gördü; Habersam madenine girmek için tünel kazarken Gunther ve yardımcıları tarafından açılmış bir yol olduğu şüphesizdi.

Tahtaların, paslı metal yapı iskelelerinin ve büyük tuz bölmesinin tavanından döküldüğü belli olan konik bir tuz yığınının arasından yürümeye devam ettiler.

“Eğer madenlerinizi doğru yerlerde açmazsanız, bunu sizin yerinize zaman içinde su yapar,” diye açıkladı Gunther.

Dakikalar sonra, dev beyaz bölmeden çıkıp kendilerini geniş bir koridorda buldular. Beyaz tuz duvarları Guntherin fenerinin ışığını yakalıyor ve duvarların içindeki bir geçidi dolaylı olarak aydınlatıyordu.

Koridorda bir elli metre kadar yürüdükten sonra, duvarlar birbirine yaklaşmaya başladı.

Bir elli metre kadar daha yürüdükten sonra, koridor duvarlarının ortasında bir geçide ulaştılar. Grup tek sıra halinde durdu.

403

LEWIS PERDUE

“Burası,” dedi Gunther, bir zamanlar David’i yaptığında Michelangelo’nun kullanmış olabileceği ölçüde gururlu bir ses tonuyla. Geçidin ağzında toplandılar. Seth iyice görebilmek için gevşek tuz tepesinin üzerine tırmandı. Zoe de yanına geldi.

Geçidin ağzı yaklaşık 1.80 m. yüksekliğindeydi ve genişliği bir metreden azdı. Seth’e bir tabutun açık kapağını hatırlatmıştı. Gunther fenerini geçide doğru tuttuğunda, ışığın aydınlatılabildiğinden öteye devam eden düz bir tünelle karşılaştılar. Seth saatine baktı ve 13:00’e yaklaştığını gördü.

“Tünele girmeden önce şu son dakika eklemeleriyle ilgili birkaç şeyi tekrar gözden geçirmek istiyorum.

Dün gece üzerinden geçtiğimiz önemli noktaları tekrar hatırlatalım,” dedi Gunther. “Öncelikle, her yerde gömülü mayınlar olduğunu unutmayın. Kasanın bulunduğu bölme dışında planlar rasgele bir mayın yerleşimi gösteriyor. O bölmede ise son derece sık yerleştirilmiş.”

Önceki gece Stratton’ın yakalanmasına yardım eden kısa saçlı, iri yapılı, elli yaşlarındaki adama baktı. “Bu nedenle, Richard elinde metal bir detektörle önden gidecek. Umarım rutubet yüzünden tetikleyiciler paslan-mıştır ama emin olamayız.

“Unutmayın,” diye uyardı Gunther, “şu ana kadar Habersam madeninin içine girmedik. Yaralanmamıza ya da daha da önemlisi, Sophia’nın Çilesi’nin hasar görmesine neden olabilecek bir olaya yol açmamak için, banka kasasından aldığınız tablolara ihtiyacımız vardı. Bu yüzden, geçidin diğer tarafına ulaşır ulaşmaz, tamamen yeni bir yerde olacağız. Nazi maden haritasıyla bu madenin şirket haritası arasındaki tutarsızlıklar yüzünden, geçidimizin Habersam madeninin neresine açıldığını tam olarak bilemiyoruz.”

404

TANRI’NIN KIZI

“Yani hangi bubi tuzaklarıyla karşılaşacağımız konusundaki tahminlerimiz doğru olmayabilir, öyle mi?” diye sordu Zoe.

Gunther başıyla onayladı. “Sanırım nereye çıkacağımızı biliyorum.”

“Umarım haklısındır,” dedi Peder Morgen. Sonra gruba döndü. “Geçide girmeden önce dua etmek ister misiniz?”

Herkes aynı anda başıyla onayladı. Seth, savaş alanlarında ateist olmayacağı yönündeki o eski deyişi hatırladı. Gruptan ayrı kaldı.

Morgen duaya başladı. Dua bittiğinde, loş aydınlanmış koridorda herkes mırıltıyla “amin” dedi ama Seth sessiz kaldı.

Sonunda Richard Stehr elinde detektörle geçide girdi; arkasından sırayla Gunther, Seth, Zoe, Peder Morgen ve George Stratton onu takip ettiler.

“Seni seviyorum,” dedi Zoe, Seth’e, geçide girmeden önce.

“Ben de seni seviyorum, evlat,” dedi Seth ve karısını öptü. İsteksizce döndü ve Gunther’in yaşlı ama güçlü vücudunu takip etti.

Akan suyun sesi geçidi doldurduğunda, yürümeye başlayalı daha bir dakika olmamıştı.

“Bu da ne?” diye sordu Seth, Gunther’e.

“Bir yer altı akıntısı,” dedi Gunther, adımlarını aksatmadan. “Yıllardır dinliyorum. Başlangıçta beni de korkutuyordu.” Bir an duraksadı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Sonra omzunun üzerinden ekledi.

“Şimdi eski bir dost gibi.”

Seth bu ses hakkında pek de duygusal hissetmiyordu kendini; üstelik ilerledikçe ayaklarının altında artan sarsıntı da tedirgin ediciydi. On dakika kadar daha

405

LEWIS PERDUE

yürüdükten sonra, nihayet Richard’ın feneri geçidin sonundaki beyaz bir duvarı aydınlattı. Tam ortasında yumruk büyüklüğünde bir delik vardı.

“İşte burası sonu,” diye bağırdı Gunther. Şimdi suyun gürültüsü o kadar fazlaydı ki sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştı. “Sadece on beş santim kalınlığında.” Grubun geri kalanı yaklaşırken, Gunther döndü ve Seth’ten sırt çantasına bağlı küreği uzatmasını istedi.

Seth küreği çıkarmak için eğildiği sırada, Richard çığlık attı.

Seth bakışlarını kaldırdı. Richard yere çökmüş gibi görünüyordu. Yüzü onlara dönmüştü ve yardım isteyen bir şekilde kollarını açmıştı.

“Yardım edin!” diye bağıyordu Richard, umutsuzca. Gunther hemen çantasını çıkarıp attı, yüzükoyun uzandı ve şimdi büyük bir puf ayıcık gibi görünen Richard’a doğru sürünmeye başladı.

Seth bir kez daha baktığında, Richard’ın çökmüş filan olmadığını fark etti: Bacakları tünel zemininden aşağı kaymıştı! Kollarını sallıyor ve avazı çıktığı kadar bağıyordu. Etrafında, sert yüzeyli tuz zemin suyla kararmıştı. Ilık sudan yükselen buhar, koridorun serin havasını hafif bir sisle doldurmuştu.

Gunther, ağırlığını dengeli biçimde yaymak için kollarını ve bacaklarını açmış halde dikkatle ona yaklaşıyordu. Zeminin ne kadar derinlikte çöktüğünü kestirmek mümkün değildi. Seth hemen çantasını çıkardı ve karnının üzerinde sürünerek Gunther’in ayak bileğine doğru ilerledi.

Başını kaldırıp baktığında, Richard’ın sadece başını görebildi. Adam Gunther’in uzattığı eli yakalamıştı. Tünel zemini etrafında parça parça dökülüyordu.

406

TANRFNIN KIZI

Seth, Gunther’in uzanan elini hissetti ve hemen yaşlı Avusturyalı’yı yakaladı. Gunther bağırdı: “Çek! İkimizi de çek! Çabuk!”

Seth bütün gücünü kullanıp yer altı akıntısının şiddetine karşı koyarak ikisini de çekti. Adamlar santim santim gelmeye başladılar.

“Geldim.” Seth, güçlü kolların beline sarıldığını hissetti. Stratton yardım etmek için Morgen ve Zoe’yi geçerek gelmişti.

Otuz santim, kırk santim... çekmeye devam ediyorlardı. Aniden tünelin içinde bir çığlık yankılandı.

Gerilim aniden kaybolunca Seth ve Stratton sırtüstü yere devrildiler. Richard son bir kez bağırdı ve ıslak deliğin içinde gözden kayboldu.

Kıyırdamayacak kadar şaşkın bir halde öylece kalakaldılar. Zoe hemen koşup Seth’i tuttu. Birkaç saniye sonra, Gunther’in acı dolu hıçkırıklarını duydular. Hans Morgen, onu teselli etmek için diğerlerinin yanından geçerek yaklaştı.

“Senin hatan değil, Gunther,” dedi Morgen, eski dostunun omzuna kolunu dolarken.

“Ama gitmesine izin verdim,” diye itiraz etti Gunther. “Onu tutmuştum ama bıraktım.”

“Elinden geleni yaptın, dostum,” dedi Morgen.

Seth, Zoe ve Stratton, belki on dakika boyunca sessizce ve hiç kıyırdamadan oturdular. Sonra Stratton onlara kendisini takip etmelerini işaret etti ve hep birlikte az önce geçtikleri geniş bölmeye döndüler. Ellerinde iki uzun tahtayla geri döndüklerinde, Gunther ve Morgen onları bekliyordu. Stratton ve Seth tahtaları dar geçide yerleştirirken, Zoe, Morgen ile Gunther’i içeri girmeden önce karşılaştıkları kereste yığınının yanına götürdü.

407

LEWIS PERDUE

Bir saatten uzun sürdü ama işleri bittiğinde, tüm geçidin zemini tahtalarla kaplanmıştı.

“Acele etmeliyiz,” dedi Gunther. “Şimdi su bir delik açtığına göre, işini tamamlamasının ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Küçük köprümüzü her an yutabilir.”

Gunther onları köprüden geçirdi ve koridorun ucunda bıraktığı ince tuz duvarının üzerinde çalışmaya başladı. Kendini cezalandıran bir adamın öfkesiyle çalışıyordu. Delik yeterince büyüdüğünde, Gunther içinden başını uzattı, feneriyle etrafına bakındı ve diğer tarafı kontrol etti. Siyah metal çantadan aldıkları planı inceledikten sonra gerçeklikle haritadaki verileri karşılaştırdı. Sonunda diğerlerine dönüp haritayı koridor zeminine yaydı. Seth, Zoe, Morgen ve Stratton, iyice görebilmek için birbirlerine sokuldular.

“Buradayız.” Gunther, iki tünelin kesiştiği noktanın yakınında bir yeri işaret etti. “Sanırım...” Parmağını az ötedeki diğer bir noktaya kaydırarak, “tam şuradan çıktık.” Şimdi sesinde üzüntüsünü bastıran bir gurur vardı. “On beş metre kadar sapmışız. Ama tam olarak nerede olduğumuzu bildiğimiz sürece bunun pek önemi yok.”

Planı katladı ve deliği genişletme işini tamamladı. Böylece hepsi kolayca Habersam madenine ulaşabildiler.

Diğer tarafta, tek sıra halinde yürüme konusunda ısrar etti; her biri diğerinden en az beş metre uzakta olacaktı. Kurala sadece Seth ve Zoe uymadı.

Metal detektör de Richard ile birlikte gitmişti. Bu yüzden, Gunther sayfa sayfa detayları kullanarak mayınların yerlerini bulmaya çalışıyordu. İlerlemelerini doğru bir şekilde ölçüyor, yürürken arkasında

uzattığı üç metrelik mezurayı kullanıyordu. Mezuranın diğer ucunu tutma işini Peder Morgen'e vermişti ama yaşlı rahip böylesine güvenli bir iş karşısında itiraz etmişti.

408

TANRI'NIN KIZI

Yine de Gunther'in ısrarına karşı koyamamıştı. Zoe'ye, geçtikleri yolu işaretlemek için yere küçük miktarlarda siyah karbon saçma görevini verdi, böylece dışarı güvenli bir şekilde çıkabileceklerdi. Siyah karbon, meşrubat tenekeleri büyüklüğünde kutularda saklanıyordu. Zoe, Seth'in çantasında bu siyah karbon kutularından başka bir şey olmadığını anladı.

Şimdi hepsi fenerlerini yakmıştı ve Zürih'teki banka kasasından aldıkları planlarda bulunmayabilecek bubi tuzaklarına karşı etraflarını tarıyorlardı.

Saat 14:30'da, ilk makineli tüfek tuzağını bulmuşlardı.

“Durun!” diye bağırdı Gunther. Durduklarında, başka bir tünelin kesişme noktasına yaklaşıyorlardı.

Gunther fenerini indirdi. “Bakın,” diye seslendi. Tam kavşağın ortasında, koridorun bir tarafından diğer tarafına uzanan ince bir tel gerilmişti. Gunther onlara yavaş hareket etmelerini işaret etti. Yavaş adımlarla telin dibine kadar gelip durdular. Gunther fenerini sağ taraftaki tünele tuttu. Telin bir ucunun tutturulduğu bir tahta kazıktan başka bir şey yoktu.

Diğer yönde ise, üç ayak üzerine yerleştirilmiş bir makineli tüfek vardı. Uzun namlulu, köşeli bir gövdesi vardı silahın. Namlunun etrafında, hava soğutmalı bir metal yaka göze çarpıyordu. Uzunca bir an silaha baktılar.

Gunther, onlara geldikleri tünelin güvenliğine çekilmelerini işaret etti. Gunther makineli tüfeğe yaklaşıp namlusunu parlak beyaz tuz duvara çevirirken, Seth köşeden ona baktı. Sonra, yaşlı adam bir tel makası çıkardı ve teli kesti. Tel koridorun zeminine düştü.

Gunther onlara doğru yürüdü, sonra durdu ve tekrar makineli tüfeğin yanına gitti. Silahın üzerine eğilip tetiği çekti.

409

LEWIS PERDUE

Silah aniden tünelleri patlamalarla doldurdu ve bir düzine mermiyi boşalttıktan sonra aniden sessiz kaldı. “İşte bu yüzden çok dikkatli olmalıyız,” dedi Gunt-her. Mezurayı istedi ve koridorların kesiştiği yere dikkatlice yerleştirdikten sonra diğer ucunu alarak tekrar yürümeye başladı. Planda gösterilen aralıklara ulaştıkça, mayınları taramak için o ya da bu yana dönüyordu.

Bir yüz metre kadar daha devam ettikten sonra, derin bir çukurun kamuflejini yırtıp açtı. Madeni tahtaların tıktırması ve ardından gelen toz bulutu doldurdu. Diğerleri gibi, Zoe de çukurun üzerine yerleştirilen tahtanın üzerinden geçerken fenerini aşağı tuttu ve kendisine göz kırpan bir metre uzunluğundaki metal mızrakları gördü.

Kefenin bulunduğu kasaya yaklaşırlarken, mayınlar giderek daha sıklaşıyor, etkisiz hale getirmek zorunda kaldıkları bubi tuzaklarının sayısı artıyordu.

İlk sürpriz, diğer madendeki dev bölmenin büyüklüğünde başka bir bölmeye girdikleri zaman geldi. Yan yana yerleştirilmiş mayınların etrafından dolaşarak santim santim ilerliyorlardı. Gunther, Zoe'den bir kutu siyah karbon aldı ve ayaklarını koymasına gereken yerleri belirlemek için serpti. Nereye basacaklarını tam olarak bilmeleri gerekiyordu. Birinin dengesini kaybetmesi ya da ayağının kayması, tuzun altına gömülü patlayıcılarla hepsinin havaya uçması anlamına gelirdi.

Son mayın tarlası yaklaşık on iki metre genişliğin-deydi. Gunther mayınların arasında yolunu bulmaya çalışırken, diğerlerini yaklaşık elli metre geride bekletti. Loş aydınlık alanda, çok ağır hareket ediyordu. Hepsi nefeslerini tutmuş halde sessizce bekliyordu. Zoe, Peder Morgen'e baktı ve dudaklarını kıpırdatarak sessizce dua ettiğini gördü.

410

TANRI'NIN KIZI

Sonunda Gunther ayağ kalktı ve seslendi: “Temiz. Teker teker gelin.”

Seth mayın tarlasından geçerken Zoe endişeyle izledi. Sonunda Seth dönüp karısına baktı. “O tarafta beklesen iyi edersin, Zoe.”

“Hayatta olmaz,” dedi Zoe, hissetmediği bir cesaretle.

Zoe'nin mayın tarlasından geçmeye başladığını gördüğü anda, Seth'in içi korkuyla doldu. Ona göre, Zoe ölüm dansı yapan bir balerine benziyordu. Karısının adım adım ilerleyişini seyrederken, mağara gözünden silindi. Sanki Zoe sonsuza kadar yürüyor ama bir türlü yaklaşmıyor gibiydi. Sonra aniden genç kadını kollarında buldu. Son olarak Peder Morgen ve arkasından da George Stratton geçtiler.

Nihayet hepsi bir kez daha toplanmıştı.

“Bu ana kasa odası,” dedi Gunther, önce madenin haritasına, sonra etrafına bakarak. “Planlara göre burada hiç bubi tuzağı yok.” Bölme yaklaşık yetmiş beş metrekareydi ve on-on iki metre yüksekliğindeydi. Zemin düzensizdi ve ne olduğu anlaşılamayan kalıntılarla doluydu.

“Evet, biliyorum,” dedi Peder Morgen, uzak bir geçmişi hatırlayarak. Aniden uyanmış bir uyurgezer gibi etrafına bakındı. “Buradaydım,” dedi, sanki inanamı-yormuş gibi. “Yarım asırdan uzun bir süre önce tam buradaydım... bir ömür önce.” Fenerini etrafa tuttu. “İçeri girdik... tam buraya girdik.” Fenerin ışığı bölmenin diğer tarafındaki bir koridora döndü. “Kasanın girişi tam...” Fenerin ışığını sağa çevirdi. “Tam burada.”

Metal kasa kapısı, gri kayaların arasına yerleştirilmişti. Büyük kapının üzerinde hiç pas yoktu ve uzaktan Thule Gesellschaft Bankası’nın kasa kapısını andırıyordu.

411

LEWIS PERDUE

“Orada bubi tuzakları yok,” dedi Morgen, hâlâ hül-yalı bir tavırla, “çünkü orada adamlar vardı, bir sürü. Etrafta dolaşıyorlardı. Çavuş bana göstermişti. Ana giriş çok sıkı korunuyordu.”

Seth onları kasa kapısına doğru sürükledi. Tam bölmenin ortasına gelmişlerdi ki zeminin bir bölümünün aşağı doğru kaydığını hissetti. Odanın karşı tarafından metalik bir tıkırtı duyuldu ve mekanik bir aletin harekete geçti.

“Yere yatın!” diye bağırdı Seth, Zoe’yi beraberinde sürükleyerek yere atarken. Tek bir silah sesi yankılandı ve makineli tüfekte olduğu gibi aniden kesildi. Seth, merminin başının hemen üzerinden geçtiğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Çok geçmeden hepsi tekrar ayağa kalktılar ve ilerlemeye devam ettiler. Kasa kapısına yaklaşırlarken, Seth fenerini etrafa tuttu ve SS üniforması giymiş iskeletlerden oluşan bir yığın gördü. Bölmenin içinde çeşitli yerlerde bunlardan vardı. Ama o gün daha önce karşılaştıkları dehşet verici şeylerden sonra, ne Seth, ne Zoe, ne de diğerleri üniformalar içindeki bu kemik yığınlarına tepki vermediler.

Bunun yerine, yorgun gladyatörler gibi yürümeye devam ettiler ve ölmüş düşmanların cesetlerini aydınlatan bir arenayı geçtiler. İmparatoru selamlayacak ve ödülleri alacaklardı. Seth başka bir çağda başlamış bir savaşın kapanış bölümünü nihayet yazıyormuş gibi hissediyordu. Bunca zamandan sonra düşman hâlâ onlarla savaşıyordu; sanki kaderin hâlâ belirlenmesi gerekiyormuş gibi.

İlk kasa kapısının üzerinde aynı anda çevrilmesi gereken kombinasyon düğmeleri vardı. Zoe rakamları yüksek sesle okurken, Seth sağdaki düğmeyi ve Gunt-her de soldaki düğmeyi çevirecekti.

412

TANRI’NIN KIZI

“Sol düğme sola yirmi yedi,” dedi Zoe, Stratton’un tuttuğu ışıktaki kâğıttan okuyarak. “Sağ düğme sola elli dokuz. Hazırlanın. Şimdi.” Seth ve Gunther düğmeleri aynı anda çevirdiler ve sonra bir sonraki talimatı beklediler.

“Tamam,” dedi Zoe. “Hepsi bu kadar.”

Seth ve Gunther birbirlerine baktılar ve sonra aralarında sözleşmiş gibi aynı anda Morgen’e baktılar.

“Peder,” dedi Gunther. “Bu onuru siz almalısınız.”

Morgen saygın bir tavırla kapıya yaklaşırken, bütün hayatını harcadığı bir işin sonuna yaklaşan insanların tereddüdünü yaşıyordu. Kasa kapısının kolunu tuttu ve saat yönünde çevirdi. Dev kapının içinde bir yerde bir mekanizma güçlü bir şekilde tıkırdayarak, iyi yağlanmış parçalarını kırk yıldan sonra ilk kez hareket ettirdi. Bu ses de kasanın Zürih’teki kasalarla bağlantısını gösterir gibiydi; sanki ikisi de aynı kişi tarafından aynı kader için tasarlanmış gibi.

Morgen kapıyı zorladı. Kıpırdamadı.

Bu kadar yolu boşuna gelmiş olmalarından korkan Seth, elini rahibinkinin yanına koydu ve itti. Yine bir şey olmadı.

Morgen’in yüzündeki mutluluk yok oldu.

“Seth?” diye sordu Zoe. “Sorun nedir?”

“Kapı açılmıyor,” dedi Seth. “İçeride mekanizma hareket etti ama kapı açılmadı.” Duraksadı. “Şu talimatlara bir bakayım.”

Zoe ona kâğıtları verdi. Seth kâğıtları incelerken, Gunther de omzunun üzerinden baktı. Seth kâğıtları ona verdi.

“Her şeyi doğru yaptık,” dedi Seth. “Menteşelerde ya da başka bir yerde bir sorun olmalı.”

Morgen’in yüzü sarardı; sanki düşünceleri başka bir çağa odaklanmış gibi boşluğa baktı. “Otomatik bir me-

413

LEWIS PERDUE

kanizma vardı, hatırlıyorum,” dedi sonunda. “Kapıların neredeyse kendiliğinden açıldığını hatırlıyorum.”

“Belki kamp kumandanı bir şey eklemiştir?” diye önerdi Gunther.

Seth omuz silkti. Sonra aniden Gunther’e döndü. “İpini çıkar. Bir ucunu kasa kapısının sapına bağla.” Gunther söyleneni yaptı ve ipi sıkıca bağladıktan sonra Seth hepsini halat çekme takımı gibi ipe dizdi. Kendisi de sıranın sonunda yerini aldı.

“Çekin!” diye bağırdı. İp gerildi ve sallandı. Bir adım gerilerken, ip daha da gerildi ama kapı kıpırdamadı. “Daha güçlü,” dedi Seth. “Daha güçlü asılın.”

Oflamalar puflamalar yerde kayan ayakkabıların sesleriyle karıştı. Sonunda, kasa kapısından bir gıcırta yükseldi ve kapı aniden açılıverdi.

“İŞTE!” diye bağırdı Seth.

“Çok şükür Tanrım,” diye mırıldandı Morgen.

Kasanın içinde başka çağa ait bir oda vardı. Dört metre genişliğinde, en azından iki katı uzunluğundaydı. Ofis gibi düzenlenmişti. Bir çalışma masası, sandalye, lamba ve uzun bir toplantı masası vardı. Zemine halı serilmişti. İki uzun duvar, ahşapla kaplıydı. Karşı taraftaki duvar betonu ve içinde başka bir kasa vardı. Yavaşça yürüdüler. Morgen neredeyse unutulmuş bir rüyayı hatırlamaya çalışan birine benziyordu. Fenerlerinin ışıklarını duvarlarda dolaştırdılar.

“İşte, şurada,” dedi Morgen, sağ taraftaki duvarın ortasına işaret ederek. Seth o tarafa baktı ama rahibin işaret ettiği şeyi göremedi. Morgen oraya doğru yürüdü ve bir çiviye işaret etti. “Resim burada asılıydı,” dedi. “Çavuş Von Halbach, resmi buradan almış olmalı. O zaman da görmüştüm. Gördüm.” Kendisine inanmalarını beklemiyormuş gibi diğerlerine baktı.

414

TANRI’NIN KIZI

Ama Gunther ve Seth çabucak yanından geçtiler; işin son bölümünü bir an önce bitirmek istiyorlardı. Kasanın sonuna ulaştılar ve kâğıtları masanın üzerine yaydılar.

“Kombinasyon standart bir model,” dedi Gunther, kâğıtlara bakarlarken. “Ama kapı açıldığında, tabloda aldığımız altın külçesini yerine yerleştirmek için sadece on saniyemiz var. Tam şuraya.” Önce kapının çizimini, sonra da yanlarındaki duvardaki kapıda bulunan yuvayı işaret etti. yuvanın üzeri bir metal parçasıyla kapatılmıştı. Seth çantasındaki altın külçesini çıkardı.

“İçeride bir tür karşı denge mekanizması olmalı,” dedi Gunther. “Muhtemelen aynı büyüklükte ve ağırlıkta bir nesneyle dengeleniyor.” Seth başıyla onayladı. “Işığı tutar mısınız?” diye sordu Gunther. Seth başıyla onayladı ve Avursturyah kasaya dönüp düğmeyi çevirmeye başladı.

Toplam on altı rakam vardı. Gunther hepsini yavaşça ve kesin bir tutarlılıkla çevirdi. Sonunda, son rakam yerine oturduğunda, bir tıkırtı ve ardından bir vınlama duyuldu. Yuva serbest kalmıştı. Seth’in saati 3:13:26’yı gösteriyordu ve zaman akmaya devam ediyordu.

“Çabuk,” dedi Gunther. “Bana külçeyi ver.” Seth altın külçesini Gunther’e uzattı.

3:13:29.

Gunther döndü ve kasaya baktı. Altın külçesini yerine yerleştirirken elleri titriyordu.

3:13:30.

Gunther altın külçesini elinden kaydırınca küfretti.

3:13:31.

Altın külçesi sert bir tıkırtıyla yere düştü.

“Ah, Tanrım! Çabuk!” Kasadaki mekanizma dönmeye başladığında, Seth ve Gunther aynı anda yere çömeldiler.

415

LEWIS PERDUE

3:13:34.

“Al,” dedi Gunther, altın külçesini Seth’in eline tutuşturarak. “Sen yap!”

Seth ayağa kalktı.

3:13:37.

Seth külçeyi yerine sokuverdi. Aynı anda gözden kayboldu ve kapının mekanizmasına gömüldü. Vınlama durdu.

“Başardık mı?” diye sordu Gunther.

Seth saatine baktı. “Bir-iki saniye geç kaldık,” dedi, kola uzanırken. “Bakalım hâlâ çalışıyor mu?”

Tam kapı kolunu çevirmeye başladığı anda Zoe çığlık attı: “Seth! Kapı! Kapanıyor!”

Seth olduğu yerde döndü ve kasa kapısının menteşeleri üzerinde yavaş yavaş döndüğünü gördü.

“George!” diye bağırdı Seth. “Zoe ve Peder!” alıp çık buradan! Hep birlikte ipe asılın ve kapıyı yavaşlatmaya çalışın. Ben Gunther’e yardım edeceğim.”

Ama daha kimse kıpırdamadan, Gunther ayağa kalktı ve kasanın kolunu çevirdi. Bütün odada yayların boşaldığını belli eden bir tıslama duyuldu. Bir an sonra, zıpkın benzeri yarım düzine ok kasanın yanındaki

ahşap panellerin arasından fırladı. Biri Günülerin sağ göğsüne saplanarak onu karşı duvara çarptı. Geri kalan oklar zararsızca duvara saplandı.

“Pfeil!” diye bağırdı Gunther. Seth şimdi anlamıştı. Okları bulmuşlardı.

“Gunther!” Morgen ona doğru atıldı. Seth Morgen’i tutarak durdurdu.

“Peder, dışarı çıkın,” dedi Seth, kapının kapanmaya devam edişini izlerken. “Onu buradan götürün,” dedi Stratton ve Zoe’ye. “Ben Gunther’e yardım edeceğim.” Seth, Morgen’i omuzlarından tuttuğu gibi olduğu yerde

416

TANRI’NIN KIZI

çevirdi ve kapının aralığından dışarı itti. “Haydi! Hepiniz,” diye bağırdı. Stratton, Morgen’i yakaladı ve kapıya yöneldi. Zoe durduğu yerden kıpırdamadı.

Seth döndü ve Gunther’e koştu. Yaşlı adam sersem-lemişti. Yarasından bol miktarda kan fışkırdı ve ayaklarının altındaki halıya saçıldı. Okun ucu göğsünün üst kısmına on santim kadar girmişti. Yaradan köpük çıkmadığına bakılırsa, ok akciğeri ıskalamış olmalıydı. Eğer hemen tedavi edilirse, hayatta kalabilirdi.

Seth etrafına bakındı, kapıya bir bakış attı ve sonra tekrar Gunther’e döndü. Kapı yarı yarıya kapanmıştı. Uzanıp yaşlı adamı omuzlarından yakaladı.

“Canın çok yanacak, Gunther.”

Yaşlı adam Seth’e acı dolu gözlerle baktı ve başıyla onayladı.

Seth derin bir nefes aldı ve Gunther’in duvara mihlayarak oku çekip çıkardı. Gunther korkunç bir acıyla haykırdı ve sonra hiç beklenmedik bir şekilde ayağa fırlayıp Seth’in yanından geçti ve kasadan çıktı.

“Gunther, sen ne...” Seth adamın hâlâ ayakta olduğuna inanamıyordu.

“Geri,” dedi Gunther, aniden zayıflayan bir sesle. Sırtını duvara yasladı ve bir an için olduğu yerde kaldı.

Seth kapanan kapıya endişeyle baktı. Tekrar arkasına döndüğünde, Gunther kasaya eğilmişti ve içindekileri topluyordu. Kasadan ağır bir şey kaptı ve döndü.

Seth’in ağzı hayretle açıldı. Gunther’in elinde mücevherlerle süslü altın bir kutu vardı. Aniden, kasanın sessizliğinde tanıdık bir ses yankılandı. Kutunun durduğu yerden alınmasıyla tetiklendiği belli ikinci bir ok dalgası havada uçtu. Oklardan biri, burnunun hemen yanından Gunther’in yüzüne saplandı. Darbenin etkisiyle ayakları yerden kesildi ve karşı duvara savruldu.

417

LEWIS PERDUE

İki ok, yaşlı adamın karn bölgesine saplandı ama açık ölü gözleri kısılmadı bile. Mücevherli kutu yere düştü ve içindekiler etrafa saçıldı.

“Seth! Acele et! Kapı!”

Seth korkuyla kapıya baktı ve sonra tekrar etrafa saçılmış olan eşyalara döndü; bir bez parçası ve antik çağlara ait sararmış kâğıtlar. Eğer şimdi çıkarsa, bütün bu ölümler boşu boşuna olmuş demektir. Üstelik cinayetler devam ederdi.

Göğsünde dalga dalga yükselen paniğe karşı koymaya çalışarak, Seth dizüstü çöktü ve kutunun içindekileri toplamaya başladı. Hepsini tekrar kutunun içine koyup kapağını kapadı.

“Çık buradan!” diye bağırdı Seth, Zoe’ye, kapıya doğru atılırken. Sadece santimler kalmıştı. Zoe ince vücuduyla kolayca geçip çıktı.

“İşte!” diye bağırdı Seth, kutuyu aralıktan uzatırken. Zoe kutuyu aldı. Seth giderek daralan boşlukta duvara dayanarak yan döndü.

Geçemiyordu! Kapının çelik kenarının üzerine yüklendiğini, sırtını kirişe yapıştırdığını hissediyordu. Paniğe kapılmıştı. İçinden çılgın atmak geliyordu. Bu kadar yaklaşmışken, diye bağırmak istiyordu. Bu hiç adil değil. Paniğe karşı savaştı ve kendini bütün gücüyle itti. Bir an hareketsiz kalmış gibiydi ama sonra aniden kayarak diğer tarafa geçti ve yüzükoyun yere yuvarlandı.

418

35

“utuyu bana verin.”

* I. VStratton’ın sesi kibirli ve buyurgandı.

Zoe ona aldırmadı ve kocasının başına çömeldi. Seth kendini o kadar zorladığı için nefessiz kalmıştı ve başı zonkluyordu. Kasanın dev kapısı kapanmadan önce elinde Sophia’nın Çilesi ile kaçmayı kıl payı başarmıştı. Bir böcek gibi ezilmekten son anda kurtulmuş, uzun zaman önce ölmüş olan bir SS askerinin üniformalı iskeletinin yanında boylu boyunca uzanmıştı.

Yorgunluktan, acıdan ve Gunther'i bir değil, iki kez oklarla duvara mihlanmış halde görmenin korkusundan nefes nefese kalmış bir halde kutunun üzerinde yatıyordu. Yaşlı Avusturyalının öldükten sonra bile gözlerinin nasıl açık kaldığını ve kaslarının nasıl seğirdiğini hayatı boyunca unutmuyacaktı.

"Bana hemen kutuyu verin!" diye emretti Stratton.

"Kes şunu, Stratton!" diye hırladı Zoe, Seth'in üzerine eğilirken.

İkisinin de gözlerinde minnetten ve sevinçten kaynaklanan yaşlar vardı.

"Tanrı'ya şükür, iyisin."

"Kutu! Hemen!" Stratton'ın sesi ısrarcıydı.

419

LEWIS PERDUE

Zoe öfkeyle döndü ama kendisine doğrultulmuş silahı görünce, öfkesi boğazında düğümlendi. Strat-ton'm diğer elinde Zoe'nin yüzüne yönelttiği bir fener vardı. Genç kadın gözünü kamaştırıcı ışığa gözlerini kısarak baktı.

"Ne...?" Gördüğü şeye anlam veremiyordu.

"Kutuyu bana verin," diye tekrarladı Stratton. "Hemen!"

Karanlıkta, tuz zemine sürünen ayakların hışırtısını duydular.

"Sen, Peder!" Stratton, feneri Morgen'in yüzüne tuttu. "Olduğun yerde kal, yoksa kadını vururum!"

Morgen durdu.

Seth doğrulup oturdu.

"Sakın!" diye uyardı Stratton. "Sakın aptalca bir şey yapma."

Seth sersemlemiş bir halde başını kaldırıp baktı ama içinde buldukları yeni tehlike hemen zihnini temizledi.

"Şimdi," dedi Stratton, sabırlı görünmeye çalışan bir adamın sabırsızlığıyla. "Kutuyu bana verin."

Zoe, Seth'e baktı. Seth başıyla onayladı.

Zoe kutuyu almak için uzanırken, Seth ölü SS askerinin kemerindeki tabancayı göz ucuyla fark etti.

Zoe kutuyu Stratton'a verdikten sonra tekrar yere oturdu. Ağır, en azından on-on beş kilo ağırlığında bir kutuydu bu.

Stratton beş-altı metre kadar uzaklaştı; bu mesafeden hâlâ onları kolayca vurabilirdi ama üzerine atılamayacakları kadar da uzaktaydı.

"Şimdi fenerlerinizi söndürün ve hepsini bana atın." Söyleneni yaptılar. Stratton fenerleri topladı ve ayağının dibinde bir yığın yaptı.

420

TANRI'NIN KIZI

"Onlara yaklaş, Peder," dedi Stratton, Seth ve Zoe'yi işaret ederek. "Yanlarına otur."

Morgen, Zoe ve Seth'in oturduğu yere doğru yürüdü. Seth rahibe bakarak başıyla onayladı ve oturmasını işaret etti.

"Ben..." Stratton boğazını temizledi. "İşlerin bu noktaya varmamasını dilerdim," dedi, fenerini üçlüyü aydınlatacak şekilde yere bırakırken. Kısa bir an için yere bakarak sırt çantasını çıkardı. Aynı anda Seth hissettirmeden ölü askerin tabancasına doğru uzandı.

"Ama burada milyonlarca ruhu etkileyecek muhteşem bir ruhsal konudan söz ediyoruz." Stratton yere çömeldi ve bir eliyle çantasının iplerini çözmeye başladı. "Birkaç kişinin hayatının - benimki de dahil - bu noktada pek bir önemi yok." Çantasının üst kapağını açtı ve serbest eliyle içindekileri çıkarmaya başladı: İlk yardım çantası, bir battaniye, su matarası, kuru yiyecek, küçük bir bütan sobası.

"Peki gerçek önemli değil mi?" diye sordu Morgen, uzun zaman önce ölüm korkusunu arkasında bırakmış bir adamın soğukkanlı sesiyle. "Gerçeği bileceksin ve gerçek seni özgür kılacak."

"Gerçek mi? Gerçeğin ne olduğundan ve bir önem taşıyıp taşımadığından emin değilim," diye cevap verdi Stratton, konuşurken sesini yükselterek. "Belli bir şeye inanmanın birçok kişi için önemli olduğunu biliyorum ve dünyaya başka bir heyecan verici ruhsal aydınlanma sunalım diye onları bundan yoksun bırakmanın korkunç bir şey olacağına inanıyorum."

Seth tabancaya biraz daha yaklaştı ve kılıfın dar ucunu yakaladı. Kendisine doğru çekmeye başladı. Ne kadar kolay olduğunu görünce şaşırıldı. Kemiklerle dolu üniformanın ağır olacağını sanmıştı; sanki öldükten sonra ağırlığı olması gerekiyormuş gibi.

421

LEWIS PERDUE

Morgen konuşmak için ağzını açtı ama Stratton öfkeyle silahını ona doğru salladı.

“Sakın, Peder!” dedi Stratton. “Kaçınılmaz olanı geciktirmeyelim. Sizi burada şu diğer açması varlıklar gibi açıklıktan ölmeye terk edemem.” Geniş mağaranın içindeki iskeletleri işaret etti.

“Ben sadist bir adam değilim,” dedi Stratton, üzgün bir tavırla. “Açlıktan ölmek, çok uzun süren ve acı veren bir ölüm şekli.” Duraksadı. “Endişelenmeyin,” dedi, eğilip kutuyu alırken. “Her birinizin kafasına iki kurşun sıkacağım. Hiç acı duymayacaksınız.”

“Birbirinizi öldürmeyin,” diye gürlledi Morgen, sesi mağaranın içinde bir Eski Ahit peygamberi gibi yankılanarak.

“Sakın!” diye emretti Stratton. Sesinde isteri belirtisi vardı. “İnancı savunmak için öldüren ilk kişi ben olmayacağım.”

Seth kılıfın çıkıtım buldu ve yavaşça açtı. Neredeyse hiç ses çıkarmamıştı. Stratton şimdi kutuyu boş çantasına sokmaya çalışıyordu. Seth tabancayı kılıfından çekip aldı.

Stratton kutuyu çantasına yerleştirmişti. Kutunun arkasından fenerleri de çantaya attı. Şimdi bağcıkları tekrar bağlamaya çalışıyordu. Seth tabancanın namlu-suyla önce Morgen’i, sonra Zoe’yi dürttü. Kendisine baktıklarında, elindeki tabancayı gözleriyle işaret etti. Onlara söylemesi mümkün değildi ama zamanı geldiğinde karanlıkta kaçışacaklarını umuyordu.

Zaman çabuk geldi. Stratton iplerle uğraşmayı bitirdi, çantayı kaldırdı ve bir kolunu kayışların içinden geçirdi. Sağ kolunu da kayıştan geçirebilmek için bir an tabancayı diğer eline aktarmak zorunda kalacaktı. Seth bekleniyordu bakıyordu. Zamanlama çok önemliydi. Zamanlama ve eski tabancanın ateş edip etmeye-

422

TANRI’NIN KIZI

ceği. Stratton sol kayışı ayarladı ve sağ kayışı açtı. Elleri birbirine yaklaşımaya başladı. Sol eli silahın kabzasını kavradı; bir an için hiçbir parmağı tetikte değildi.

Şimdi! diye düşündü Seth, tabancayı kaldırırken. Yana yatarak ışıktan kaçması için Zoe’yi omzuyla dürttü. Çantasının önemsiz bir sorunuyla uğraşırken tutsaklarının kıpırdandığını görünce, Stratton’ın yüz ifadesi değişti. Seth’in elindeki tabancayı gördüğünde, gözleri korkuyla açıldı.

Stratton sol eliyle ateş etti ama iyi nişan alamadı ve mermi saçma sapan bir yöne gitti. Morgen ayağa fırladı ve karanlıkta Zoe’ye katıldı. Birlikte kemiklerin arasına dalarak başka bir silah bulmaya çalıştılar. Seth horozu kaldırdı, Stratton’ın göğsüne nişan aldı ve tetiği çekti. Horoz düşerken çıkardığı boğuk ses Seth’in kulaklarına ölümcül bir acı gibi doldu. Ulusal Güvenlik ajanı silahı sağ eline alıp tekrar ateş ederken, Seth Stratton’ın fenerinin ışığından kaçtı. Mermi Seth’in ayağının hemen dibinde yere saplandı. Seth tekrar ateş etti. bu kez tabanca karanlıkta kük-redi. Ama mermi Stratton’ı ıskaladı. Bunun yerine fenerin bir yanında yere saplandı ve fener döne döne bir tarafa savruldu. Seth, Stratton’ın bölmenin çıkışma yöneldiğini belli belirsiz görebildi. Fener sonunda ışığı bölmeden açılan bir koridoru aydınlatacak şekilde durdu. Işık koridorun duvarlarını aydınlatıyordu ama bölmenin kendisi hâlâ kapkaranlıktı.

Seth aniden başka bir silahın gümbürtüsünü duydu. Namludan çıkan ışıpta, Stratton’ın koridora girdiği ve karanlıkta gözden kaybolduğu yerde beyaz bir toz bulutunun kalktığını gördüler.

“Seth?” Bu Zoe’nin sesiydi.

423

LEWIS PERDUE

“Buraya,” diye seslendi Seth. Az sonra üçü tekrar birlikteydi.

“Ridgeway.” Bu kez seslenen Stratton idi. Koridorlardan yankılanarak geliyordu. “Ridgeway, fazladan mermim var. Silahım yeni ve güvenilir. Peşimden gelersen, karanlıkta seni bekliyor olacağım. Beni asla zamanında göremezsin. Bense senin nereden geçmen gerektiğini biliyorum.”

“Stratton!” diye seslendi Seth. Ama cevap gelmedi.

Pozisyonlarının bilinmemesi için ses çıkarmaya korkarak karanlıkta birbirlerine sokuldular. Acaba Stratton fenerin peşinden gitmelerini mi bekliyordu? Saatler gibi gelen bir süre boyunca karanlıkta oturdular. Sonunda fenerin mavimsi ışığı zayıfladı ve sarımsı bir ton aldı. Işık olmadan, bıraktıkları siyah karbon izleri takip ederek madenden çıkmaları mümkün değildi.

Sonunda Seth ayağa kalktı. Bir elinde tabanca vardı ve diğer eli tereddütle titriyordu. Acaba fener bir yem miydi? Açlıktan ölmek üzere olan fare, kapandaki peynire gitmeye mi zorlanıyordu? Sonunda tabancayı kemerine soktu, ışığa doğru atıldı, yakaladı ve mermilerin gürlütüsünü duymayı bekleyerek yerde yuvarlandı.

Ama hiçbir gürültü duyulmadı. Karanlıktaki tek ses, kendi nefesiydi. Stratton gitmiş miydi? Orada saklanmış, madenden çıkmalarını bekliyorsa, üçü de ölüdü. Ama bunu denemezlerse, kesinlikle ölürlendi. Fenerin zayıflayan pillerini korumak için feneri bir kez sallayarak Zoe ile Morgen’in yerini buldu ve sonra feneri söndürüp karanlıkta onlara doğru yavaşça yürüdü.

Karanlık dostlarıydı. Onları saklayacaktı. Karanlık düşmanlarıydı: Onları hem eski hem de yeni düşmanları tarafından bırakılmış tuzaklara sürükleyebilirdi.

TANRI'NIN KIZI

Suyu, bütan sobasını, Gunther'in dağcı ipini ve Stratton'm çantasından çıkardığı bir battaniyeyi topladılar. Battaniye naylondan yapılmış ve bir tür lifle güçlendirilmişti. Kampçıların ve sürücülerin acil durum için taşıdıkları türdendi. Bu da kesinlikle bir acil durumdu.

Seth küçük bütan sobasını yaktı ve onun mavimsi ışığında, daha önce bıraktıkları siyah karbon izleri takip etmeye başladılar.

Bütan sobasının beyaz ışığı, onları bölmenin girişini koruyan mayın tarlasına kadar götürdü. Seth feneri çıkardı ve pillerin geri kalan enerjisini onları bu cehennemden adım adım geçirmek için kullandı. Yolun geri kalanı kolaydı. Madenin dolambaçlı koridorlarında ilerleyeceklerdi. Birkaç yerde Stratton'm siyah karbonu dağıtma çabasının izlerini gördüler ama bunu yaparken sadece işaretleri daha da belirginleştirmişti.

Gunther'in tünelineki tahtaları çekip onları yer altı akıntısının üzerinden geçmek zorunda bırakarak, Stratton işlerini daha da zorlaştırmak istemişti. Ama Seth dağcı ipini birkaç kez fırlattıktan sonra tahtalardan birinin ucunu yakalayıp çekti. İpi beline bağlayıp bir ucunu Zoe ve Morgen'e vererek, sağlam durmayan tahtanın üzerinden diğer tarafa geçti.

Karşı tarafa ulaştığında, diğer tahtaların hepsini yerlerine yerleştirdi ve Zoe ile Morgen için köprüyü yeniden kurdu.

Terk edilmiş madenin ağzına ulaştıklarında hava çoktan kararmıştı. Kar fırtınası tamamen dinmiş, geride yıldızlarla dolu aysız bir gece kalmıştı. Vadiden sert bir rüzgâr esiyordu.

Kar motosikletlerinden biri gitmişti ve Stratton diğer ikisinin distribütör kablolarını çıkarmıştı. Kablola-

LEWIS PERDUE

rı ya yanma almış ya da bir sonraki bahara kadar bulunamayacakları şekilde kara fırlatıp atmış olmalıydı. Seth kar motosikletlerine baktı. Birinin buji kablosunu çıkardı ve diğer araca götürüp önce distribütöre, sonra da yüksek voltaj bobinine bağladı. Daha ilk denemede motor çalıştı.

Seth en öne geçti ve üçü birlikte motosiklete bindiler.

"Innsbruck'a gitti," dedi Morgen, düz bir sesle. "Stratton. Innsbruck'a gitti."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Seth, kar motosikletinin gürültüsünden sesini duyurmak için bağırarak.

"Brown," dedi Morgen.

"Ne?" dedi Seth. "Anlamadım."

"Sana bunun ne anlama geldiğini söyleyeceğime söz vermiştim, değil mi?" dedi Morgen.

Seth yavaşça başıyla onaylarken, gün içinde olan olayların rahibin zihnini bozmuş olmasından korkuyordu.

"Brown değildi," dedi Morgen, sakince. Seth onu daha rahat duyabilmek için elini gazdan çekti. "Hayır, Braun idi." Morgen duraksadı ve ne Seth'in ne de Zoe'nin gidemeyeceği bir yere baktı. "Braun. Ölmeden az önce, suçlanacak kişi Braun'muş gibi onun adını söyledi. O olmaması için dua etmiştim. Ama öyle olmalı."

Morgen, acı dolu bakışlarını Seth'e dikti.

"Braun, Innsbruck'da yaşıyor," dedi Morgen. "Stratton, Sophia'nın Çilesi'ni ona götürmüş olmalı. Oraya gitmemiz gerek."

Seth daha fazla bilgi edinmek için bekledi ama Morgen sustu. Seth kar motosikletinin gazına tekrar yüklendi ve hep birlikte dağdan aşağı indiler.

426

36

P

olis Papa'nın haftalık halkla buluşma turu için kalabalık bariyerlerini yerleştirmeye başladığında, şafağın ilk ışıkları St. Peter's Meydanı'ndaki Bernini Sütunu'nu daha yeni aydınlatıyordu.

Çok uzun bir zamandan beri, çarşamba günleri Pa-pa'nın halkla buluşma günüydü; bu günlerde dünyanın her yanından gelen halk, "ırk veya sınıf ayrımı olmadan" Papa'ya yaklaşabilirdi. Bu çarşamba günü Noel'in hemen ertesi günü olsa bile, Papa turunu ertelemek gereği duymamıştı.

Papa özel şapelinde düşünceli bir tavırla bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Pencerenin önüne geldiğinde aşağıdaki hareketliliğe baktı. Tam baktığı yerde, daha sonra VI. Paul'un sadece kalabalığın rahatlığını sağlamak için yaptırdığı oditoryuma doluşacak olan kalabalık toplanmaya başlamıştı. Halkla bir araya gelmekten çok hoşlanıyordu. Bunlar gerçek insanlardı; Tanrı'mn onu çobanlık etmesi için seçtiği sürü. Bunu ondan kimse alamazdı; hatta Braun bile.

Papa içinde dalga dalga yükselen öfkeyi dizginlemeye çalışıyordu. Braun'a kilisenin en hassas konularında bile güvenmiş, Viyana Kardinali'nin fazlasıyla rekabet-

LEWIS PERDUE

çi, fazlasıyla acımasız ve yardımseverlikten yoksun olduğunu düşünenlere karşı savunmuştu. Orada durup gecenin bir yarısı güneş doğmadan oraya gelen insanlara bakarken, hayal kırıklığı, öfke ve üzüntü, Papa'nın gözlerini doldurdu. Eğer Braun bir yolunu bulduysa -cesur kardinal bunu daima başarır- bu halk çok geçmeden o açgözlü Avusturyalı'nın ellerine kalacaktı.

Papa ürpererek derin bir iç çekti, nefesini tuttu ve bütün dünyanın ortak acısını yansıtırcasına inleyerek verdi; ama bu sabah bir de kefenin ve Sophia'nın Çile-si'nin ortaya çıkmış olduğu gerçeği vardı.

Braun önceki gece geç saatte böylesine berbat bir haberi vermek için kendisini uyandırmıştı ve Kardinaler Konseyi'nin hemen toplanmasını istemişti. Braun kurallara uygun bir şekilde papalık tahtına çıkmak istiyordu.

Kurallara uygun bir şekilde. Papa pencereden uzaklaşırken acı acı güldü. Yemek salonuna doğru yürüdü. Yaşadığı olayın çirkinliğine rağmen, karnı acıkmıştı.

Braun'un telefonla aramasından hemen sonra, Papa dışişleri bakanı Richard Borden'i ve Vatikan arşivcilerinden oluşan bir grubu, Braun'un iddiasını incelemeleri için Innsbruck'a göndermişti. Papa duvardaki ahşap çarklı eski saate baktı. Borden ne zaman arayacaktı? Hepsini için uykusuz geçen bir gece olmuştu. Ne zaman arayacaktı?

Yemek salonuna geçti ve hizmetkârlarını selamladı. Onlar da üzgün, meraklı ve endişeli gözlerle karşılık verdiler. Biliyorlar mıydı acaba? Nasıl?

Papa'nın beklediği telefon, Rome Daily American'ı okurken geldi. Özel çalışma odasından telefona cevap verdi.

"Evet, Richard?" dedi Papa, neşeli görünmeye çalışarak. "Neler buldun?"

428

TANRI'NIN KIZI

Papa'nın yüzü kâğıt gibi kırıştı. Güçlü ve dik omuzları çöktü. Oturacak bir yer bulmak için birkaç saniye sersemlemiş bir halde arandı.

"Evet," dedi Papa, aniden yaşlanmış bir adamın sesiyle. "Anlıyorum."

Yardım dakika kadar karşısındaki kişiyi dinledi. "Bir şey... yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Dışişleri bakanı kendisiyle birlikte odanın içindeymiş gibi başını iki yana salladı. Empatik bir sesle cevap verdi: "Hayır! Yapmamalısın. Bu bizi de onun kadar ahlaki açıdan yozlaştırır. Olabildiğince çabuk şekilde oradan ayrıl. Sana burada ihtiyacım var."

Papa ahizeyi yavaşça yerine bıraktı ve ayağa kalktı. Şapele geri dönerken yine pencerenin yanında geçti. Şafağın ilk ışıkları meydana pembemsi bir görüntü kazandırmıştı. Kalabalık iyice yoğunlaşıyordu. Birinin bir sevdiğine hoşça kal deyişi gibi acı bir sevgiyle onlara baktı.

Sonra bir mucize için dua etmek üzere özel şapeline geçti.

4. 4. 4.

"Muhteşem bu, George, muhteşem." Braun bir kez daha toplantı salonunda dolaşıyordu. Sophia'nın Kefeni büyük ahşap masanın üzerinde dümdüz uzanıyordu. Mücevherli altın kutu ve Sophia'nın Çilesi'nin deri kaplı cildi, resepsiyon fuayesinden getirilen küçük bir masanın üzerine konmuştu.

Kefen yaklaşık üç buçuk metre uzunluğunda, keten kumaştan yapılmıştı ve üzerinde ergenlik çağında bir kızın yüzünü temsil eden iki resim vardı. Yaralarının belli belirsiz saman rengi izleri, sabah ışığında belirgin bir şekilde görülüyordu.

429

LEWIS PERDUE

Konsey odasının kapalı kapısının ardında, Papa'nın kefeni incelemek üzere gönderdiği Vatikan arşivcilerinin sesleri geliyordu. Braun onların çalışmasından zevk alıyordu. Profesyoneller olarak, tarihin böylesine değerli bir parçasını inceleme fırsatı onları çok heyecandırmıştı. Ama şimdiki Papa'ya ve doktrinine sadık insanlar olarak, kefenin gerçekliğini kabul etmelerinin en anlamlı geleceğini bilerek, asık yüzle çalışıyorlardı.

Aralarında en sıkıntılı olan, Richard Borden idi. Braun bunun önemli olmadığını düşündü. Sophia'nın köyündeki herkesle görüşme yapan Constantine'in yazmanı gibi, Borden ve diğerleri de ona işe yaramazlıklarını kanıtlamışlardı. Tıpkı yazman gibi, onların da günleri sayılı, yaşamları sınırlıydı. Kapı vuruldu.

"Bakiver, George," dedi Braun, genç kızın yüzünü temsil eden resme bakmak için masanın üzerine eğilirken.

Stratton kapıya yürüyüp açarken, ayakkabılarının topukları güçlü bir şekilde ahşap zeminde tıkırdadı. Kapının önünde duran kişi, yakında eski dışişleri bakanı olarak olan Richard Borden idi.

“Lütfen kardinale gitmek üzere olduğumuzu söyleyin,” dedi Borden.

Braun başını kaldırdı. “Tapa bu sabah nasıl, Borden?”

Dışişleri bakanı öfkesini kontrol edebilmek için büyük çaba harcadı. “Çok iyi, Ekselansları, ve... ricanızı kabul etti. Sizi Roma’ya ne zaman bekleyelim?”

Braun soruya uygun bir cevap düşünür gibi birkaç saniye ona baktı. “Hazır olduğumda,” dedi sonunda ve sonra dikkatini tekrar kefene verdi.

Tam o sırada zemin hafifçe titredi. Vatikan grubunu almak üzere teleferik gelmişti. Stratton kapıyı Richard Borden’ın suratına kapadı ve Braun’un yanına döndü.

430

TANRITSTIN KIZI

“Özel güvenlik birimimin başı olmak ister misin?” diye sordu Braun, bakışlarını kefenden kaldırmadan.

“Evet, efendim,” dedi Stratton, hevesle. “Elbette, Ekselansları.”

Stratton birkaç saniye Braun’un yanında koruyucu bir tavırla durdu.

“Ah, Ekselansları?”

Braun başını kaldırıp ona baktı.

“Peki ya Rolf? Yıllardır özel korumalığınızı o yapıyordu.”

“Rolf yaşıyor,” dedi Braun. “Ve işin gerektirdiği özel... özel niteliklerden yoksun.”

“Ona siz mi söyleyeceksiniz?”

“Geri döner dönmez,” dedi Braun, yerinde doğrulur-ken. “Bu arada, şunları toparlayiver.” Eliyle toplantı masasını işaret etti. “Hazırlanmam gerek. Öğlende Ro-ma’ya uçuyoruz. En geç saat on birde buradan çıkmış olmak istiyorum.” Döndü ve kapıya doğru yürüdü. “Personele haber verir misin?”

“Elbette, Ekselansları,” diye cevap verdi Stratton, yağcı ve hevesli bir tavırla.

? ? *

Seth, saat 10:00’den önce Hotel Central’ın kapısından çıktı. Zoe ve Peder Morgen’in geçmesi için kapıyı açık tuttu. Gilmstrasse’den Gunther’in eski Audi’sinin durduğu otoparka yürürken, sabah güneşinin parlaklığında üçü de gözlerini kısmıştı. Bavulların hepsini Seth taşıyordu.

“İşte şurada.” Morgen uzun ince parmağıyla tepeleri işaret etti. “Otuz yıl kadar önce, Braun kardinal olmadan önce bir defa oraya gitmiştim.”

431

LEWIS PERDUE

Erlstrasse’nin köşesine geldiklerinde sağa döndüler.

Beş dakika kadar sonra arabayı buldular. Seth kapıların kilitlerini açtı, sonra motoru çalıştırıp ısıtmaya başladı; Zoe ön yolcu koltuğuna ve Morgen de arka koltuğa yerleştiler. Seth bavulları bagaja attı ve önceki gece boyunca rüzgârın biriktirdiği karları temizledi.

Sonunda direksiyona geçip vitesi bire taktı ve arabayı otoparktan çıkardı.

Innsbruck’taki yollar kardan kayganlaşmıştı ve aşırı soğukun yol tuzlarını yendiği noktalarda buz yamaları vardı. Ama otobana ulaşıp havaalanına yöneldiklerinde, yol temizlenmişti. Seth kayak için gelen turistlere etrafı gezdiren bir şirketten helikopter kiralamıştı.

“Helikopter pisti malikanenin arka tarafında çatıda,” dedi Morgen. “Braun’un hizmetkârına göre - yaklaşık yirmi yıldır bizimle çalışıyor - helikopter pistinden eve giriş kapısı hiç kilitli olmamış. Kapının bitişiğinde malikanenin alt katlarına inen bir asansör ve merdiven varmış. Yine rapora göre, muhafızlar malikanenin dış çevresinde dolaşıyorlar ve kendi bölümleri de ana malikaneden ayrı. Braun güvenlik ihtiyacının hatırlatılmasından hoşlanmıyor, bu yüzden muhafızların acil durumlar dışında malikaneye girmeleri yasak. Malikaneye girişine izin verilen tek güvenlik görevlisi, Braun’un güvenlik birimi şefi Rolf Engels. İri yarı ve sadık bir adam. Eğer karşılaşsanız öldürmek zorunda kalırsınız. Yaşıyor olabilir ama hâlâ çok güçlü.”

“Harika,” diye mırıldandı Seth. “En iyi beklentimiz, bu yarım asırlık tabancaların çalışması olacak demek ki.” Habersam madenindeki SS askerlerinin iskeletlerinden aldıkları tabancaları ve mermileri düşündü.

432

TANRI’NIN KIZI

“Şansımız varsa, o tabancaları kullanarak malikaneden çıkmak için blöf yapabiliriz,” dedi Zoe, umutla. Ne Morgen ne de Seth bir şey söyledi.

Yarım saatten kısa bir süre sonra havaalanına ulaştılar ve hemen terminale yönlendirildiler. Seth kendini helikopter pilotuna tanıttı ve nereye gitmek istediklerini söylediğinde, pilot çok şaşırıldı.

“Kardinal’in malikanesi için yoğun bir gün, ha?” dedi pilot.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Seth.

“Saat on birde kardinali alıp buraya getirmem istendi. Roma’ya uçacak. Acil durum, sanırım.” Bir an duraksayarak ekledi. “Kardinal beklenmedik ziyaretçilerden hoşlanmaz. Eğer sakıncası yoksa, önce arayıp haber vermek istiyorum.”

Seth, Morgen’e baktı. Morgen hemen montunun fermuarını indirerek rahip yakalığını gösterdi. Pilotun yüz ifadesi hemen değişti.

“Kardinal için önemli bir bilgi taşıyorum,” dedi Morgen; pek de yalan sayılmazdı. “Kendisi beni bekliyor ve geç kalırsam çok kızar. Onu arayabilirsin ama seni temin ederim ki bizi bekliyor.”

Pilot, gözlerinde saygıyla Morgen’e baktı. “Elbette, Peder,” dedi. “Peşimden gelin.” Yünlü bir şapka alıp kel kafasına geçirdi ve kapıya yöneldi.

Jet Ranger’ın türbin motorları çalışmaya başlarken, hepsi kemerlerini bağladılar. Uçuş öncesi kontroller yapıldıktan sonra, pilot onlara döndü ve başıyla onayladı. Ani bir başlangıçla pervane hızlandı ve helikopter burnu aşağı eğik şekilde aniden havalandı.

Pilot helikopteri yana yatırdığında hepsi cama yapıştılar. Çelik kuş dik bir açıyla hızlı bir şekilde yükselirken, üçünün de midesi ağzına geldi.

433

37

N

eils Braun tam çantalarını hazırlamayı bitirmişti ki helikopterin uzaktan gelen sesini duydu. Geç kalmadığından emin olmak için kolundaki pahalı Pi-aget saatine baktı. Helikopter erken gelmişti. Zararı yoktu. Roma’ya ne kadar çabuk giderse, kontrolü de o kadar çabuk ele geçirirdi.

Braun süitine son bir kez baktı ve gülümsedi. Bu, buraya bir kardinalin gözlerinden son bakışı olacaktı.

Aşağı yukarı yetmiş iki saat sonra, kendisi Papa olacaktı. Töreni sabırsızlıkla bekliyordu.

Hizmetkârını çağırmak için yatağının yanındaki telefonu kullandı ve ona bavulları helikopter pistine taşıyıp helikopteri beklemesini söyledi. Sonra hızlı adımlarla koridora çıkıp toplantı salonuna geçti.

Kardinal’in malikanesinden yüz metre kadar ötede, malikaneyi yirmi dört saat gözetim altında tutan bir düzine muhafızın kaldığı küçük bir kulübe vardı ve iki bina, aradaki üstü kapalı ve ısıtılmalı bir koridorla bağlanıyordu.

Viyana Başpiskoposu’nun Sarayı’nı koruyan diğer muhafızlar gibi, hepsi dünyanın en iyi askeri birimlerinden seçilmiş deneyimli adamlardı. On iki adam,

434

TANRI’NIN KIZI

Hitler’in seçkin Dağ Birlikleri’nin eski bir üyesi olan Rolf Engels’in yönetimindeydi. Braun’un komünizm karşıtı ateşli konuşmalar yaptığı dönemde, çok geçmeden komünizm ajanlarının hedefi haline geleceği düşünüldükçe, kilise yetkilileri böyle bir önlem alınmasını öngörmüştü.

Helikopterin pervanesini duyduğunda, Rolf Engels teleferik kulübesinde teleferik teknisyeni ve bir güvenlik görevlisiyle birlikte çay içiyordu. Hemen saatine baktı. Kaşları hafifçe kalktı.

“Bernhard,” dedi Engels, askerine. “Dışarı çık ve bana ne gördüğünü söyle.”

Beyaz kar kamuflajı giymiş iri yarı bir adam olan Bernhard hemen dışarı çıktı. Biraz sonra geri döndü.

“Sarı bir helikopter,” dedi Bernhard. “Yanlarında siyah yazıları var. Kelimeleri seçemeyeceğim kadar uzakta ama kardinalin genellikle kullandığı helikoptere benziyor.”

Engels başıyla onayladı. “Teşekkürler, çavuş.” Çayından bir yudum daha aldı, ne kadar kaldığını görmek için bardağına baktı ve iç çekti.

“Teleferiği çalıştırsan iyi olur,” dedi Engels, teknisyene.

“Sizinle gelmemi ister misiniz?” diye sordu Bernhard.

Engels başını iki yana salladı. “Rutin iş,” dedi, plastik bardaktaki çayın geri kalanını içtikten sonra.

Bardağı çöp kutusuna attı, teleferik teknisyeninin arkasından motor bölümüne girdi ve yola çıktı.

Kapı açıldığında, helikopterin kızakları malikanenin karlı helikopter pistine daha yeni dokunmuştu. Seth dışarı atladı ve Zoe ile Morgen’in inmesine yardım etti.

“Burada bekleyeceğim,” dedi pilot, Morgen’e. “Havaalanına gidip kardinali almak için tekrar dönme-

435

LEVVTS PERDUE

me gerek yok. Kendisine acele etmemesini söyleyin. Burada bekleyeceğim.”

Morgen başıyla onayladı ve Seth ile Zoe’ye katıldı. Hep birlikte metal basamaklardan inip merdivenin bulunduğu kulübe benzeri bölüme doğru yürüdüler.

Morgen’in söz verdiği gibi, kapı kilitli değildi. Seth eski ağır tabancayı çıkararak kapıdan girdi. Aşağı inen bir merdivenden başka bir şey göremedi.

“Haydi,” diye fısıldadı ve sessizce basamakları inmeye başladı. Basamaklar kaynak metalden yapılmıştı ve üzeri kaygan olmayan lastikli bir malzemeye kaplanmıştı. Sessizce inmeye devam ettiler. İlk kata ulaştıklarında, merdivende bir kapının açıldığını duydular. Arkasından ağır bir şey taşıyan birinin homurtuları geldi. Sesler giderek yaklaşıyordu.

Seth kat kapısına yaklaştı ve tokmağı çevirdi. Kapı kilitliydi. Sesler giderek yaklaşıyordu. Seth arka cebine uzandı ve cüzdanından bir kredi kartı çıkardı. Sonra tabancayı beline sıkıştırarak kapı tokmağının önüne eğildi ve kartı kapıyla pervaz arasına soktu. Çok geçmeden tanıdık bir tıkırtı duyuldu. Seth kapıyı iterek açtı.

Kapının diğer tarafında, mukavva kutular ve tahta sandıklarla dolu bir tavan arasıyla karşılaştılar. Seth, Zoe ile Morgen’e içeri girmelerini işaret etti. Sesler giderek yaklaşırken, hepsi birlikte içeri girdiler. Seth kapıyı kapadığında, gürültüyü yapan adamın nefes nefese kalmış olduğunu duyabiliyorlardı. Seth gözünü kapı ile pervaz arasındaki ince boşluğa dayadı ve çok geçmeden, zayıf bir adamın iki büyük bavulu merdivenden çıkarmaya çalıştığını gördü. Adam iki merdiven arasında durup soluklanarak terini sildi ve biraz sonra son merdiveni çıkmak üzere harekete geçti. Birkaç saniye sonra, merdiven parlak gün ışığıyla doldu.

436

TANRI’NIN KIZI

Merdiven boşluğu tekrar düşük dirençli ampullerin sarı ışığıyla loş bir hale geldiğinde, Seth kapıyı açtı ve iki refakatçisini aşağı doğru yönlendirdi.

Braun içeri girdiğinde, Stratton kefeni ve belgelerin kalanlarını mücevherli altın kutuya yerleştiriyordu.

“Helikopter erken geldi,” dedi Braun, Stratton’ın yanına yaklaşip çalışmasını izlerken. “Senin...”

O anda toplantı salonunun kapısı ardına kadar açıldı ve duvara çarptı.

Braun o kadar hızlı döndü ki neredeyse dengesini kaybedip yere düşüyordu. Stratton da kutunun kapağını bırakarak sesin geldiği tarafa döndü. Kapak ahşap masanın yüzeyine sertçe düştü.

“Ridgeway,” dedi Stratton, hayalet görmüş gibi inanamayan bir tavırla.

Sürpriz avantajını kullanan Seth, hemen öne çıktı ve Zoe’ye salona girmesini işaret etti.

“Gözünü şundan ayırma,” dedi Seth, Braun’u işaret ederek. Zoe öne çıktı ve elindeki tabancayı kardinale doğrultarak horozu kaldırdı.

Tabancanın mekanizmasının tıkırtısını duyduğunda, Braun’un gözleri korkuyla parladı ama yüzünü ifadesiz tutmayı başardı.

“Bu densizliğin açıklaması nedir?” diye çıkıştı Braun. “Mahremiyetime bu şekilde nasıl tecavüz edersiniz?”

“Kes sesini!” dedi Zoe, otoriter bir tavırla. Braun gerilemeye çalıştı. “Olduğun yerde kal!” diye uyardı Zoe.

Braun saygınlığını korumaya çalıştı ama kendine hakim dış görünüşünün altında, zihni allak bullak olmuştu. Hayatı boyunca dilini kullanarak çok daha kötü durumlardan kurtulduğu olmuştu. Ama şimdi kendisine yaklaşan güzel ve öfkeli kadına bakarken, bunun işe yarayacağından pek emin olamıyordu.

437

LEWIS PERDUE

Stratton, Seth’ten uzaklaşmıştı ve kendisiyle patlayıp patlamayacağı belli olmayan tabancanın arasına masayı sokmaya çalışıyordu.

“Sakın kanmayın, Ekselansları,” dedi Stratton. “Bu tabancalar antika. Mermileri kırk yıllık.”

“Kes sesini Stratton!” diye emretti Seth. “Olduğun yerde kal ve sakın hareket etme.” Seth gülümsedi.

“Şuraya baksana, çizmelerimin ekselansı,” dedi sert bir tavırla. Braun ona baktı. “Bu kuklan olduğu yerde donakaldı, çünkü elimdeki tabancanın kafasını koparabileceğini çok iyi biliyor.” Seth sırttı. “Silahın ateş alıp almayacağını denemek ister misin?”

“Hayır.” Braun öfkesini göstermemek için zorlukla yutkundu. “Hayır, elbette hayır. Görünüşe göre bizi hazırlıksız yakaladınız.” Zoe’nin silahına bakarken, Braun Rolf’un nerede olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Eski asker rutin işlerin adamıydı ve iş programında çoğu saatten daha dakikti. Hatırlamaya çalıştı. Tam o anda zemin hafifçe sarsıldı. Teleferiğin motoru çalışmıştı.

Braun içten içe gülümsedi. Teleferiğin malikaneye ulaşması üç dakika sürüyordu. Sadece üç dakika. Tek yapması gereken, Rolf etrafta dolaşmayı bitirip buraya gelene kadar beklemektir.

Seth geri çekilerek hem Stratton’ı hem de Braun’u görüş alanına aldı. “Silahını masanın üzerine bırak,” dedi Seth, Stratton’a. Ulusal Güvenlik ajanı bir an tereddüt etti. Seth’in tabancasının ateş alma olasılığını hesaplıyor gibiydi. Seth ona doğru bir adım attı. “Masaya, eski dostum.” Stratton ceketinin iç cebine uzandı. “Yavaaş!” dedi Seth. “Başparmağın ve işaret parmağınla kabzasının ucundan tutarak çıkar. Bir parmağının tetiğe yakın olduğunu görürsem, ölürsün.”

438

TANRI’NIN KIZI

Stratton başıyla onayladı ve tabancasını koltuk altından çıkarıp toplantı masasının üzerine bıraktı. Ağır bir Amerikan Ordu malı Colt 45 idi.

“Akıllı adamsın, Stratton,” dedi Seth. “Bu kadar zaman beni kandırmayı basardın.”

“Bu kadar alıngan olmayın, Bar Ridgeway,” dedi Braun, Rolfun çok geçmeden geleceğini bilmenin verdiği güvenle. “Bizler mantıklı insanlarız. Neden konuşmuyoruz?”

“Mantıklı mı?” diye gürledi Seth. “İnsanları öldürmeye mantıklı mı diyorsun sen? Seni bencil, ikiyüzlü, aşağılık herif! Seni hemen öldürmem gerekir aslında. Demek kendine mantıklı demeye kalkışacak kadar cesaretin var, ha? Dokunduğun her şeye ve herkese ihanet ettin sen.” Kutuya baktı. “Ya da kimsenin gerçekte ne olduğunu öğrenmemesi için kilitli kutulara kaldırdın. Hitler’in şantajını ve utancını gizlemek istiyorsun.” Seth duraksadı. “Ya da belki başka birine şantaj yapmak istiyorsun.” Seth, kardinalin gözlerindeki bilgi ışıltısına baktı.

“Kime şantaj yapmak istiyorsun, Bay Kardinal Başpiskopos Pislik Hazretleri? Kefenle ne yapacaksın, bok kafalı?”

“Beni yanlış anlıyorsunuz, Bay Ridgevay,” dedi Braun.

“Evet,” dedi Seth. “Hitler ve Eichmann da yanlış anlaşılıyordu zaten. Yazık.”

Braun yavaşça başını kaldırdı. “Bir şey söylememe izin verir misiniz, lütfen?” Seth başıyla onayladı.

“Kefenle yapmak istediğim şey, Hıristiyan dünyasını kurtarmaktan başka bir şey değil.”

Seth sessiz bir şok ifadesiyle ona baktı. “Sen dalga mı geçiyorsun?” dedi, alaycı bir tavırla gülerek. “Senin gibileri çok iyi tanırım, Braun. Sen sadece kendini dü-

439

LEWIS PERDUE

sunuyorsun. Çıkarın olmadan herhangi bir şeyi kurtarmaya ya da bir şey yapmaya kalkışmazsın. Gücü nasıl elde ettiğin ya da hangi tarafta olduğunun senin için hiçbir önemi yok. Sen ve senin gibiler, sizler sapma kadar döneksiniz. Sadece kendinizi bir taraftan ayırıp, diğer tarafla birleşirsiniz. Hah, kefenle ilgili kafanda her ne varsa, gerçekleşmeyeceğini bil.”

Seth uzun toplantı masasının üzerindeki kutuya doğru yürüdü. “Kutuyu biz alıyoruz.” Tavana baktı.

“Yukarıda bizi bekleyen bir araç var. Senin ve Strat-ton’m yere yatmanızı istiyorum.” Seth tabancasının namlusunu iki adamın da üzerlerine doğru salladı. “Tam salonun ortasına. Yüzükoyun, bacaklarınız açık bir şekilde. Marş!”

Ama ne Braun ne de Stratton söyleneni yaptı.

“Hemen!” dedi Zoe, Braun’u tabancasının namlusuyla dürterek. Kardinal elektriğe kapılmış gibi yerinde sıçradı ve dönüp Zoe’ye çatık kaşlarının altından baktı.

“Haydi ama,” dedi Zoe. “Beyefendiyi duydunuz çocuklar.”

“Sizi hemen şuracıkta öldürebiliriz,” dedi Seth. “Tıpkı sizin de insanları öldürdüğünüz gibi. Ya da yüzükoyun yere yatarsınız ve kutuyu almamıza izin verirsiniz.”

“Açıklamama izin vermelisiniz, Bay Ridgeway,” dedi Braun. “Anlamıyorsunuz.”

“Belki o anlamıyor ama ben anlıyorum,” dedi Morgen, salonda gürleyen bir sesle. “Belki Bay Ridgeway ve karısı anlamıyor ama ben kesinlikle anlıyorum. Anlamalıyım. Yıllarımı seni inceleyerek geçirdim.”

“Lanet olsun sana, aptal moruk!” diye küfretti Braun, Morgen yaklaşırken.

“Evet,” dedi Morgen, düz bir sesle. “Muhtemelen lanetliyim. O zaman sen nesen?”

440

TANRI’NIN KIZI

İki adam uzunca bir an birbirlerine baktılar.

“Neden yaptın bunu?” dedi Braun. “Hiçbir mantıklı nedenin yoktu. Bütün bunları neden yaptın, seni yarım akıllı bunak moruk?”

“Bütün bu yıllar boyunca, beni hayatta tutan iki şey vardı,” dedi Morgen. “Alt Aussee’deki o günden sonra. Biri, bu kutuyu ele geçirme hedefimdi. Diğeri de sana olan güvenim ve senden dolayı duyduğum gurur.”

“Neden söz ediyorsun sen?” dedi Braun. “Saçma!”

“Bana anlatmaya çalıştılar,” dedi Morgen, uzak bir geçmişe bakarak. “Bütün bu çılgınlıklardan sorumlu olan kişinin sen olduğunu anlatmaya çalıştılar ama inanmadım. İnanamadım.”

Braun, Seth’e döndü. “Şu yaşlı aptalı kendine getir-sene!”

Morgen elini montunun cebine soktu ve kırışmış bir zarf çıkardı. Zarfı açıp içindeki kırışık kâğıt parçasını çıkarırken elleri titriyordu. Braun’a yaklaştı ve kâğıdı ona verdi.

“Bak şuna,” dedi Morgen.

Braun, Morgen’e deliymiş gibi baktı. Bir an için tereddüt etti, sonra kâğıdı rahibin elinden aldı. Kardinal kâğıdı çabucak gözden geçirdi ve tekrar Morgen’e verdi.

“Eee?” dedi Braun.

Morgen cevap vermeden zarfın içinden başka bir kâğıt parçası çıkarıp yine Braun’a uzattı. Braun gözlerini devirdi ama kâğıdı yine aldı. Birkaç saniye sonra Morgen’e iade etti. Aynı şey üçüncü bir kâğıt parçasıyla tekrarlandı.

“Sabrımın bir sınırı var, ihtiyar,” dedi Braun. “Ve buradaki saçmalıkların bu sınırı az önce aştı.”

“Bu kâğıt parçaları senin için ne anlama geliyor?” diye sordu Morgen.

441

LEWIS PERDUE

Braun, Morgen’e bıkkın gözlerle baktı. “Hiçbir şey, en azından birlikte,” dedi. “Bana babamın anneme yazdığı bir mektubun kopyasını, doğum belgemin bir kopyasını ve Wehrmacht’ın babamın Polonya cephesinde öldüğünü bildiren mektubunun bir kopyasını verdin.”

Morgen yavaşça başıyla onaylarken, delici bakışlarını Braun’un gözlerinden ayırmadı. Morgen kâğıtları tekrar Braun’a verdi. “Onlara bir daha bak. Tarihlerine bak.”

Braun, Seth’e baktı. “Neden...”

“Kâğıtları al dedi sana,” diye emretti Seth.

Braun kaşlarını çatarak Morgen’in elindeki kâğıtları aldı ve tekrar inceledi.

“Tarihlere bak,” dedi Morgen.

Seth iki adam arasındaki diyalogu giderek artan bir merakla izliyordu. Aralarında gerilim olduğu belliydi ama iki eski düşman arasındaki bir gerilim değildi bu. Başka bir şey... daha kişisel bir şeydi.

İki din adamı arasında süren konuşmaları Stratton da izliyordu ama ne olduğu umurunda değildi. Daha ziyade, Seth’in dikkatinin tamamen Morgen ve Braun’a odaklanmasını bekliyordu.

Morgen’in kendisine verdiği kâğıtları incelerken, Braun’un çatık kaşları yavaş yavaş yukarı kalktı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Morgen, Braun’un yüz ifadesini anlamıştı: “Demek tarihler senin için bir anlam taşıyor.”

“An... anlamıyorum,” dedi Braun, önce Morgen’e, sonra kâğıtlara şaşkınlıkla bakarak.

“Aslında çok basit,” dedi Morgen. “Babandan annene gelen mektup, 7 Eylül 1939’da Varşova’nın yüz kilometre kadar güneyindeki Radom’dan, cesur bir Oberleut-nant tarafından yazılmıştı. Aynı cesur Oberleutnant...”

“Babam,” diye araya girdi Braun.

442

TANRI’NIN KIZI

Morgen ona aldırmadan devam etti. “... 9 Eylül’de, Almanlar’ın Varşova’ya yaptığı saldırı sırasında öldü.” Yaşlı rahip duraksadı, dudaklarını ıslattı ve devam etti. “Sen ise 6 Ağustos 1940’da, yani o cesur Oberleutnant’ın ölümünden yaklaşık on bir ay sonra doğdun.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Braun, gerçekten afallamış bir şekilde. “Demek bir piç olduğumu kanıtlamak için bu kadar uğraştın, ha? Yani ben bir piç miyim? Hah, yine de Papa olan ilk piç ben olmayacağım. Yine de, bütün bunlar son kırk yıl içindeki davranışlarını pek açıklamıyor.”

“Hayır, normalde sen haklı olurdun,” dedi Morgen. “Eğer herhangi bir piç olsaydın. Ama sorun şu ki sen benim piçimsin!”

Sanki aniden fişi çekilmiş gibi, Braun’un yüzündeki renk kayboldu. Ağzı hayretten açık kaldı. “Sen... sen benim babam mısın yani?”

Morgen başıyla onayladı.

Dikkatler Morgen ve Braun’a odaklanmıştı. Stratton silahına davrandı.

“Seth!” diye bağırdı Zoe. Seth bir anda Morgen’i ve Braun’u unutarak Stratton’a döndü.

Seth tabancayı Ulusal Güvenlik ajanının göğsüne doğru kaldırdı ve tetiği çekti. Silah ateş almadı. Seth midesinin bulandığını hissetti. Stratton’ın eli Colt’tan sadece birkaç santim uzaktaydı. Seth tabancanın nam-lusuyla Stratton’ı izledi, horozu kaldırdı ve tetiği tekrar çekti. Silah yine ateş almadı.

Stratton tabancasını kaptı ve sıçrayışının ivmesine kendini bırakarak masanın diğer tarafına yuvarlanıp siper aldı.

“Geri çekil,” diye bağırdı Seth, Zoe’ye. Ama Zoe bulunduğu yerden kıpırdamadı ve tabancasını kaldırıp Stratton’ın masanın arkasında saklandığı yere nişan aldı.

443

LEWIS PERDUE

Stratton aniden ayağa fırladı ve tabancasını çılgın gibi ateşlemeye başladı. Aynı anda namluyu Seth’e doğru çevirdi. Seth ona bir daha ateş etti ama silah üçüncü kez ateş almadı. Stratton yüzünde sinsice bir gülümsemeyle parmağını tetiğe sağlam bir şekilde dayadı.

Lütfen Tanrım, diye dua etti Zoe. Silahıma yön ver. Bizi kurtar.

Tabancasını Stratton'm göğsüne nişanladı ve tetiği çekti. Silahın gümbürtüsü salonda yankılanırken, namludan çıkan alev neredeyse salonun diğer tarafına uzandı. Colt'un tetiğini çektiği anda, mermi Stratton'm omzuna girdi ve hedefini şaşırttı. Merminin darbesiyle olduğu yerde dönüp savrulurken Colt elinden düştü. Zoe tekrar ateş etti. ikinci mermisi, Stratton'm sırtına büyük bir güçle saplanarak onu Inn Vadisi'ne bakan pencereye fırlattı.

Salondakilerin şaşkın bakışları altında, cam Stratton'm ağırlığı altında parçalandı. Parçalanan camların sesi bir gök gürültüsü gibi salonu doldururken, Stratton bir an için pencerenin dibinde ayaklarının üzerinde sallandı ve sonra cam parçalarıyla birlikte dışarı uçtu. Birkaç saniye süren çığılığı aniden kesildi.

444

38

T

eleferikten indiğinde, Rolf başını kaldırıp helikopter pistine baktı ve kardinalin henüz gitmemiş olduğunu görerek şaşırdı. Genellikle yıldırım gibi hareket ederdi ve beklemeyi sevmezdi. Rolf yavaşça başını iki yana salladı ve malikaneye uzanan basamakları tırmanmaya başladı.

Hemen ardından, cam kırılmasını ve çığılıkları duydu. Malikane çok sağlam ve taş duvarları çok kalın olduğu için, toplantı salonunda yankılanan silah seslerini duymaması şaşırtıcı değildi.

Ama çığılıklar ve cam kırılması; bir şeyler oluyordu. Sessizce malikaneye süzülürken, çağırabileceği adamlara bakındı. Üç muhafız mesailerini bitirmişlerdi ve Innsbruck'a gidiyorlardı. Biri teleferiğin yanındaydı. Yani muhafız kulübesinde uyuyan üç adama ek olarak, burada nöbet tutan sadece iki adam vardı.

Bunun yeterli olacağını düşünerek, bir zamanlar otelin lobisi olarak kullanılan malikanenin büyük fuayesine sessizce girdi. Binanın içinden, Rolf hizmetkârların heyecanlı mırıltılarını duydu. Hizmetçilerden biri koşarak yanına geldi.

445

LEWIS PERDUE

"Ah, Herr Engels," diye bağırdı kadın, "sizi burada bulduğuma çok sevindim. Toplantı salonunda bir şeyler oldu. Camın şangırtıları ve büyük bir gürültü duydum. Ya bir patlayıcı ya da silah sesi olmalı."

Patlama mı? Bu Rolfu şaşırttı. Patlama filan duymamıştı. Aynı anda, kardinalin yakın zamanda toplantı salonuna taktığı devasa şöminenin yeni doğal gaz kütüklerini düşündü. Rolf bu projeye başından beri karşı çıkmıştı. Güvenli olmadığı konusunda ısrar etmişti ama kardinal onu dinlememişti. Fark edilmeyen sızıntılardan dolayı gazın birikerek en küçük bir kıvılcımda patladığını anlatan haberleri okumamış mıydı bu adam? Her neyse, Rolf o savaşı kaybetmişti.

Ama şimdi, toplantı salonuna çıkarken kafasında olan şeyler arasında bu fikir oldukça alt sıralardaydı.

•!• 4* 4*

"Durdur şunu!" diye bağırdı Seth, Zoe'ye. O kargaşada, Braun kefenin ve Sophia'nın Çilesi'nin bulunduğu kutuyu kapmıştı. Tam kapıya doğru koşarken, Zoe döndü ve ona ateş etti. Ama bu kez ateş almama sırası onun silahmdaydı.

Braun kolunun altına sıkıştırdığı kutuyla kapıdan dışarı fırladı ve koridordan merdivene doğru koştu. Yemek salonunun ve mutfak kapılarının önünden geçti. Koridorun sonuna yaklaştığında, bir an için halının üzerinde tökezledi ama merdivene doğru koşmaya devam etti.

Zoe tetiği bir daha çekti. Bu kez silah ateş aldı ama çok geçti. Seth arkasından koşarak koridora fırladı. Zoe ve Morgen de peşindeydi. Seth tam koridorun ortasına geldiğinde, Braun merdiven kapısını açıp mutfaka koştu.

446

TANRI'NIN KIZI

Geniş mutfağın büyük bölümü, kardinalin büyük ziyafetler verdiği zamanlar dışında kullanılmazdı. Çok geniş bir yerdi. İçinde yanan bir ocak, buzdolapları ve mutfak makinelerinin üzerinde sıralandığı parlak tezgahlar vardı. Tavana asılmış raflardan tencere ve tavalara sarkıyordu. Dünyanın herhangi bir devlet başkanı ya da diktatörü için ziyafet yemeğini hazırlayabilecek kapasitedeydi. Ama bu sabah, muhafızlar için büyük bir kazanda yemek hazırlayan aşçı dışında kimse yoktu.

Seth mutfak kapılarına koşarken, hemen arkasında Zoe vardı; Morgen ise bir hayli geride kalmıştı.

"Dur!" diye bağırdı Seth, kendisinden birkaç adım önde olan Braun'a. "Dur, yoksa ateş edeceğim!"

Seth aşçının yere yattığını göz ucuyla gördü; Braun ise uyarıya aldırmadan koşmaya devam ediyordu.

Koşarken Seth nişan aldı ve tetiği çekti. Silah gümbürdedi ve namlusundan çıkan mermi, Braun'un bir tezgahın köşesini dönmeden az önce kafasının bulunduğu yeri geçerek duvara saplandı. Güçlü patlama

Bra-un'u ürküttü ve dengesini kaybederek yere yuvarlanmasına neden oldu ama kutuyu yine de bırakmamıştı. Seth bir an sonra kardinalin tepesindeydi.
"Ver onu bana," dedi Seth. Kardinal sevgili kutusunu vermek istemeyince, Seth tabancayı beline tıktı, eğildi ve kutuyu Braun'un ellerinden çekip almaya çalıştı.
"Rolfu çağır!" diye bağırdı Braun, şaşkın şaşkın bakan aşçıya. "Çağır hemen!"
Zoe aşçıya koştu ve tabancasının doğrultarak onu olduğu yere mıhladı.
Rolf elinde 44 Magnum'uyla sessizce mutfağa doğru yaklaşıyordu. Tam o anda, silah sesini ve bir boğuşma gürültüsünü duydu.
447

LEWIS PERDUE

Seth, Braun ile kutu için mücadeleye girişmiş, adamın parmaklarını açmaya çalışıyordu. Braun serbest eliyle aniden bir yumruk savurdu ve Seth'in alınına vurarak onu bir an için sersemletti. Seth kendini toparladığında, Braun neredeyse ayağa kalkmıştı. Kutuyu yine kolunun altına sıkıştıran Braun, merdivene doğru koşmaya çalıştı. Seth hemen üzerine atladı ve Bra-un'un başının sol tarafına bir yumruk indirerek ayaklarını yerden kesti.
Mücevherlerle süslü altın kutu havaya savruldu ve içindekiler Braun'un ellerinden kurtulup mutfak zeminine saçıldı; aynı anda kardinal sert bir şekilde yere düştü ve siyah-beyaz karolu zeminde hareketsiz kaldı.
Bir an için Seth'in hızlı nefeslerinden ve karıştırılması gereken kaynamış yemeğin fokurtusundan başka bir şey duyulmadı.
O anda Rolf Engels mutfağa daldı. Tam ateş etmek için silahını kaldırmıştı ki göz ucuyla başka birini gördü; bu kişi silahını aşçıya doğrultmuştu. Orduda ve özel korumalık kariyerinde geçirdiği yıllar, Rolf'a ani değerlendirme yapma yeteneği kazandırmıştı. Kardinalin tepesinde dikilen adama kıyasla, elinde silah olan kadının ikincil derecede hedef olduğuna karar verdi. Üstelik aşçının vurulup vurulmaması çok da umurunda değildi. Her ne pahasına olursa olsun kardinali korumak için kiralanmıştı.
Rolf silahını adama çevirdi ve sırtına nişan aldı. Daha önce 44 Magnum'un gücünü görmüştü. Bir defasında kaçan bir arabanın arkasına ateş etmişti. Mermi bagaj kapağını, arka koltuğu, arkada oturan adamı, ön koltuğu, sürücüyü ve konsolu delip geçerek, motoru durduracak bir güçle kaputa ulaşmıştı. Bu adamın başına gelebilecek en küçük şey, omurgasının parçalan-
448

TANRI'NIN KIZI

ması, kalbinin delinmesi ve göğsünün dışarı doğru patlayarak açılmasıydı. Rolf tetiği çekti.
Tam o anda Seth kutuyu almak için eğildi ve 44 Magnum'un mermisi az önce gövdesinin bulunduğu havayı yarıp geçti.
'Tere yat, Zoe!' diye bağırdı Seth, Magnum'un top patlaması gibi sesini duyunca. Braun'un yanına diz çöktüğü anda mutfakta bir silah sesi daha duyuldu. Seth arka tarafta bir tıslama duydu ve bir an sonra doğal gaz kokusunu aldı.
"Ocağı kapat, Heinrich!" Rolf kendi kendine küfretti. İkinci mermi fırınları delip bir yerlerde bir boruyu parçalamış olmalıydı. Rolf dönüp baktı ve Heinrich'in hâlâ yerde kadının yanında yatmakta olduğunu gördü. Eski dağ komandosu tezgahın üzerinden atlayıp gazı kapatırken, neredeyse kaynamış olan yemek kazanını deviriyordu.
Zoe, iri yarı adamın tezgaha eğildiğini gördü ve yattığı yerde tabancasıyla nişan alıp tetiği çekti. Silah yine ateş almayınca, ağlamamak için kendini zor tuttu.
Braun kıpırdandı. Seth hemen belindeki tabancayı çıkardı ve kardinalin yanına yaklaştı.
"Emirleri benden alıyorsun, anlaşıldı mı?" diye hırladı Seth, silahın namlusunu Braun'un çenesinin altına dayarken. Braun başıyla onayladı.
"Güzel," dedi Seth, tehditkar bir tavırla. "Şimdi adamına ateşi kesmesini söyle. Eğer Zoe'yi vurursa, seni zevkle gebertirim."
Seth bir an bekledi ve sonra silahın namlusunu kardinalin gıdısına sertçe bastırdı. "Söyle ona! Yoksa lanet olasınca kafanı uçururum!"
"Rolf?" dedi Braun, zayıf bir sesle. "Rolf, sen misin?"
Rolf ocaktan kalktı ve 44 Magnum'u yerde yatan kadına çevirdi. Tam tetiği çekecekken Braun ona seslendi.
449

LEWIS PERDUE

"Evet, Ekselansları," dedi Rolf, tetiği bırakırken.

“Rolf, ateş etme,” dedi Braun. “Eğer ateş edersen öleceğim. Anladın mı?”

Rolf nefret dolu gözlerle Zoe’ye baktı. En nefret ettiği şey, işini düzgün yapmasını engelleyen bir şey çıkmasıydı. “Evet, Ekselansları,” diye cevap verdi Rolf.

“Her şeyden öte,” dedi Braun, “sakın kadına zarar verme.”

Mutfakta gaz kokusu giderek artıyordu. Morgen mutfak kapısına geldi ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. “Ayağa kalk,” dedi Rolf, yerde yatan kadına bakarak. Zoe söyleneni yaptı. Rolf kadının arkasına geçti ve Mag-num’un namlusunu Zoe’nin kafasına dayadı.

“Kardinali görmek istiyorum,” diye seslendi Rolf. “İyi olduğunu görmem için ayağa kalkmasına izin ver, yoksa kadını vururum.”

Seth silahın namlusunu Braun’un boğazından ayırmadan, tutsağıyla birlikte ayağa kalktı. Zoe’nin hayatı boyunca gördüğü en iri yapılı adamın önünde mutfağın karşı tarafında durduğunu görünce, Seth’in kalbi duracak gibi oldu.

Rolf ve Seth birbirlerine nefretle baktılar. “Bir an önce harekete geçmezsek ya her tarafımız gaz içinde kalacak ya da burası havaya uçacak, Amerikalı,” dedi Rolf.

“Sana bağlı,” dedi Seth. “Kadını bırak, ben de senin paha biçilmez kardinalinin gitmesine izin vereyim.”

Rolf kötücül bir tavırla gülümsedi. “Sen benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Çok yanılıyorsun.”

Aniden, kapıda bir tıkırtı oldu. Rolf Engels yıldırım gibiydi. O yöne baktığında, tanımadığı bir ihtiyar gördü ve aynı anda Magnum’un tetiğini çekti. Morgen yere eğilirken, mermi üzerinden geçip arkasındaki duvara saplandı.

450

39

R

olfun mermisi, toplantı salonundan mutfak kapısına yaklaşırken Hans Morgen’i ıskaladı. Yaşlı rahip, Stratton’ın Colt 45’ini tutarak dizleri üzerine çöktü ve başına bir mermi daha almadığı için şükretti.

Mutfak kapısının diğer tarafında, Braun gaz yüzünden şiddetle öksürüyordu. Morgen, işlediği günahlara rağmen oğlunu seviyordu. Bunu kazanmak mümkün değildi. Gün nasıl biterse bitsin, kalbindeki acı hayatı boyunca ona işkence edecekti. Bu karanlık anlayış, aniden kendi güvenliğini bir kenara atmasına neden oldu.

Seth Ridgeway’in sesi mutfakta yankılandı: “Bak, Ralph ya da adın her ne haltsa, buradan bir an önce çıkmazsak, sevgili kardinalini öldüreceksin. Meksika tarzı düellomuza neden dışarıda devam edip birinin gazı kapamasına izin vermiyoruz?”

“Meksika tarzı mı dedin?” diye sordu Rolf.

“Boş ver,” dedi Seth, başını iki yana sallayarak. “Hepimiz ölmeden önce buradan çıkmamız gerek.” Rolf başını iki yana salladı

“Pekala,” dedi Seth. Öksürdü. “Sen burada kal o zaman, biz gidiyoruz.” Braun’u da beraberinde sürükleyen Seth, Rolfun girdiği kapılara doğru yürümeye başladı.

451

LEWIS PERDUE

“Olduğun yerde kal,” diye bağırdı Rolf. Seth adamın gözlerinde panik pırıltılarını görebiliyordu. “Olduğun yerde kal, yoksa bu kaltağı vururum.”

Seth yavaşça kapıya doğru ilerlemeye devam ederken, bakışları çam yarmasının gözleriyle tuttuğu silahın tetiği arasında gidip geliyordu. Eğer tetiğe dayanan parmağında en küçük bir hareket olursa, Seth hemen duracaktı. Zoe’nin yüzüne bakmamaya çalışıyordu, çünkü kendisini zayıf düşüreceğini biliyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Sakin ol. Buradaki bütün hayatlarla çok tehlikeli bir kumar oynuyorsun.

Seth ve Braun kapıya yaklaşırlarken, Rolfun tetiğe dayalı parmağında hiçbir hareket yoktu. Bunun yerine, onlara doğru gelmeye başlamıştı. Sadık koruma, efendisini gözünün önünden ayırmaya niyetli değildi. Rolf aralarındaki mesafeyi kapamak için hızlı hareket ediyordu. Birkaç saniye sonra, Seth korkunç bir terslik olduğunu anladı.

Rolf gülümsemeye başlamıştı. Bir an sonra Zoe’yi yere bıraktı ve durduğu yerde sırtmaya devam etti. Aynı anda çelik kaslı eller ve kollar Seth’in kollarına ve boynuna dolanarak tabancayı elinden çekip aldı. Diğer korumalar gelmişti. Eller Seth’i yüzükoyun yere yatmaya zorladı. Yere yatmadan önce gördüğü son şey, çekingen bir tavırla koridor kapısına bakan açığıydı.

Bir an için Seth kendini yaşlı ve bitkin hissetti. Kaybetmişti; hayır, kaybetmişlerdi. Zoe’yi son gördüğü an aklına geldi; öyle güzel, Öyle gençti ki... hayır, ölmeye hazır değildi. Bütün gücünü toplayarak adamlara saldırdı ama hepsi çok genç ve çok güçlüydü. Bir çizmenin başımın yan tarafında patladığını hissetti ve bir an sonra gözü karardı.

“İyi vuruş, David,” dedi Rolf, zafer yansıtan bir gülüşle. Kısa bir süre sonra, Rolfun sesini tekrar duydu. Bu kez daha saygılıydı. “İyi misiniz, Ekselansları?”

TANRI'NIN KIZI

Braun'un cevabı belirsizdi. Seth, Zoe'nin nazik ama güçlü sesini duydu. "Seth?"
"Buradayım," dedi Seth. Biri, belki de David denen adam, Seth'in başını tekrar tekmeledi.

"Kes sesini, domuz," dedi adam.

"İyi misiniz, Ekselansları?" diye sordu Rolf tekrar.

Bu kez kardinal cevap verdi: "Evet, biraz sarsıldım, o kadar." Bir an duraksadı. "Kendini bir kez daha kanıtladığımı görüyorum. Yeteneklerine olan inancımı hiç kaybetmemiştim zaten."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Rolf, gururla.

"Beni helikoptere götür," dedi Braun. "Yardım et."

Seth hışırtılar ve homurtular duydu.

"Bunları ne yapalım?" diye sordu Rolf.

Braun'un cevap verirkenki ses tonu, Seth'in kanını dondurdu: "Canın ne isterse, Rolf. Canın ne isterse."

Bir an duraksadı, sonra Seth kardinalin sesini bu kez daha yakından duydu: "Çevirin şunu."

Seth'i yere mihlanmış olan üç adam emre itaat ettiler. Seth gözlerini kırıştırmak için yukarı baktı; Braun'un yüzünü bulanık görüyordu. Tam görüşünü odakladığında, Braun ona doğru eğilip yüzüne tükürdü. Seth başını çevirmeye çalıştı ama kendisini tutan eller çok güçlüydü. Tükürük alnına yapışırken, Seth gözlerini kapadı.

"Gidip kutuyu ve içindekileri topla," dedi Braun, Rolf a. "Sonra da gidelim artık. Roma'da yetişmem gereken bir randevum var."

George Stratton'ın Colt 45'liğini elinde tutan Mor-gen, mutfakın içinde tezgahların arkasında kalmaya dikkat ederek gruba yaklaştı. Tam Braun'un Seth'in yüzüne tükürdüğü anda başını kaldırıp baktı. Rolf, kefeni ve Sophia'nın Çilesi'ni toplamak için mutfakın dip tarafına gelmişti.

453

LEWIS PERDUE

Morgen bir anda durumu tarttı. Hemen önünde Rolf vardı. Geri kalanları sol tarafta, koridora açılan kapının yakınındaydı. Seth, üç adam tarafından yere mihlanmıştı ve Braun hâlâ tepesinde dikiliyordu; Zoe dizlerinin üzerinde kendisini tutan iki adama karşı koymaya çalışıyordu.

Morgen kapının önünde duruyordu ve kokulu bir gaz sızıntısı hemen burnunun önünden geçiyordu. Bir an için Zoe ile göz göze geldi. Rolf silahını kaldırdı ve Mor-gen'e nişan aldı. Morgen silahını kaldırdı, gazı tekrar kokladı ama ateş etmek yerine, tam Rolf tetiği çektiği anda kendini yüzükoyun yere attı.

Rolfun silahı büyük bir gürültüyle patladı ve ardından parlak, güçlü, boğuk, anlak bir uğultu geldi. Rolf Engels'in bu dünyada gördüğü son şey, silahının namlusundan çıkan alevin daha da devleşmiş olarak kendi yüzüne doğru geliyordu. Mutfak bir anda alevler içinde kalırken, Rolf malikanenin herhangi bir yerine asla doğal gaz döşenmesine izin vermemeleri gerektiğini bir kez daha düşündü.

Alev topu mutfakta oradan oraya sekerken, bir sürü yer alevler içinde kaldı. Yere mihlanmış olan Seth, bir anda üzerindeki ağırlığın kaybolduğunu hissetti. Bir an sonra, doğrulup oturdu ve Inferno'dan bir sahneyle karşılaştı. Rolf ve iki adamı, meşale gibi yanıyorlardı. Ağızları çığlık atıyormuş gibi açıktı ama Seth alevlerin gümbürtüsünden bir şey duyamıyordu. Eski binanın kuru ahşap zemini ve mobilyaları kolayca alev almıştı.

Seth ayağa kalktı ve Zoe'ye koştu. Braun yakınlarda bir yerde mermer gibi donup kalmış halde oturuyordu. Mutfak tezgahları ikisini de ilk parlamadan korumuştur. Birkaç saniye sonra, hayatta kalan korumalar mutfaka koştu. Seth mücadeleye hazırdı ama adamlar

454

TANRI'NIN KIZI

koridordaki bir yangın musluğundan hortum çekiştiriyorlardı ve yangından başka bir şeyle ilgilenmiyorlardı. "Zoe, ayağa kalk," dedi Seth, ellerini karısının kol-tuk altlarına sokarken. "Buradan çıkmamız gerek." Zoe sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştı. Çok geçmeden, Morgen de yanlarındaydı.

Aniden, Braun canlanmış bir heykel gibi üzerlerine atıldı.

"Kefen, kefeni kurtarmama yardım etmelisiniz!" Gözleri dışarıdaki alevlerden çok, içindeki yangından dolayı parlıyordu sanki. Seth'i çekiştirerek dengesini kaybetmesine neden oldu. Seth yumruğunu savurdu ve kardinalin suratına indirdi. Braun dizlerinin üzerine çöktü.

"Lanet olasıca kendi kefenini kendin al," diye bağırdı Seth, alevlerin gürültüsü arasında.

Morgen, şefkatli gözlerle kardinala baktı. "Bizimle gel, oğlum," diye bağırdı.

"Cehennem dibine git, moruk!" diye bağırdı Braun, etrafa saçılmış kalıntılara ulaşmaya çalışırken.

Morgen bir an için olduğu yerde kalakaldı. Omuzları çöktü, başı öne eğildi. Tek oğlunun kendi güvenliğini düşünmeden alevlerin arasında mücadele edişini izlemek, onu derinden etkilemişti. Seth, yaşlı rahibin yanına yaklaştı ve elini omzuna koydu.

“Çabuk, Peder,” dedi. “Buradan çıkmalıyız.”

Morgen, kendisini oğluna iten içgüdüyle savaşıyordu. Oğlunu manyaklaşmış halde alevlerin içine sürükleyen enerjiyi hissettiğinde, bir ses kendisiyle konuşuyormuş gibi geldi; belki de asla gerçekten tanımadığı oğlunu yıllardır kemiren böyle bir deliliği sadece alevler iyileştirebilirdi. Morgen kalbinin sıkıştığını hissederek Seth’e döndü. Yorgun ve yaşlı yüzünde, bir hayat boyu

455

LEWIS PERDUE

acı verici bir uzaklıktan sevmek zorunda kaldığı tek oğlu tarafından reddedilmiş bir babanın acısı vardı. Bir an arkalarında bir çığlık yükseldi ve o tarafa döndüklerinde, üniformalı dört muhafızın Kardinal Braun’u oradan çıkarmaya çalıştıklarını gördüler.

“Hayır, bırakın beni!” diye bağırıyordu Braun. “Bırakın! Bırakın beni!”

Braun hayvani bir çığlıkla muhafızlara saldırdı ve sonunda ancak deliliğin verebileceği insanüstü bir güçle hepsini itip kendini alevlerin arasına attı. Muhafızlar peşinden gitmeye çalıştılar ama alevler onları geri itti. Morgen bir an adım atacak gibi olduysa da, kendini tuttu.

Hepsi oldukları yerde donakalmış halde alevleri seyredirken, gördüklerine inanamıyorlardı. Çok geçmeden, Braun’un çığlıkları giderek yükseldi. Sonra alçaldı, zayıfladı ve sonsuzluk gibi gelen birkaç saniyeden sonra tamamen kesildi. Çığlıklar bir insandan çıkamayacak kadar güçlü ve yüksekti ama Zoe ve Seth’in hayatlarının sonuna kadar unutamayacağı ve her hatırladıklarında tüylerini ürpertecek olan şey, çığlıkların tonuydu. Acı çığlığı gibi değil, zevkin doruklarına varmış birinin çığlıkları gibiydi.

“Tanrı seninle olsun,” dedi Morgen.

Bunu söyledikten sonra, üçü birlikte merdivene ulaştılar ve hâlâ bekliyor olması için dua ettikleri helikoptere binmek için çatıya koştular.

456

Sonsöz

P

apa’nın çağrısıyla, kardinaller Vatikan’a gelmeye başlamıştı. Onlarla sohbet ederken, Vatikan’ın dışişleri bakanı Richard Borden yanına geldi.

Salona girdiğinde, Borden’in yüzünde Papa’nın anlam veremediği bir ifade vardı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Ekselansları, ama bu haberi en çabuk şekilde almak isteyeceğinizi düşündüm.” Borden ona sarı bir teleks kâğıdı verdikten sonra salondan çıktı.

Papa mesajı üç kez okudu. Gerçek anlamını kavrayabilmesi için bunu yapması gerekmişti. Teleks, Innsbruck piskoposundan geliyordu.

Mesajı dördüncü kez okuduktan sonra, kendisini merakla izleyen ziyaretçilerine döndü.

Sesindeki mutluluğu gizlemeye çalışarak duyurdu: “Kardinal Başpiskopos Neils Braun öldü.”

Salonda hayret ve dehşet dolu nidalar yükseldi.

“Nasıl?” diye sordu Paris piskoposu.

“Nerede?” diye sordu Milan piskoposu.

Papa telekse baktı ve yine sesindeki mutluluğu gizlemeye çalışarak tekrar denedi. Küçüklüğünden beri ilk kez, mucizelere gerçekten inanıyordu.

457

LEWIS PERDUE

“Aramızdan ayrılan kardeşimiz için dua edelim mi?” Papa cenaze duasını etti ve taziyelerini bildirdi ama bunu yaparken, içinden şükran şarkıları söylüyordu.

4. 4. i | |

Külübe, normalde Bavyeralı din adamlarının ruhsal inziva için kullandıkları modern bir yapıydı. Söz konusu manastırın başı, Hans Morgen’in yakın bir dostuydu. Her yer cilalı ahşap mobilyalarla doluydu ve metal şöminede odunlar keyifli çıtırtılarla yanıyordu. Seth Rid-geway, az önce içeri getirdiği yığından bir meşe odunu daha attı. Sonra metal kül kapağını kapadı ve gözlerden uzak Alp vadisine bakan geniş bir pencerenin yanında duran Zoe’ye yaklaştı.

“Buna alışabilirim,” dedi Zoe, kocasına sarılırken iç çekerek.

“Evet. Ne demek istediğini biliyorum,” dedi Seth.

“Sadece birkaç gün geçtiğini biliyorum ama bir ömür gibi geliyor.”

“Kardinalin malikanesi önceki hayatlarımızda kaldı.”

Uzunca bir süre sessizce durdular ve bulutların arasından süzülerek ağaçlarla oynayan güneş ışığına baktılar.

“Tanrı bizi korudu,” dedi Zoe.

“Eğer öyle diyorsan.” Seth’in ses tonu karamsardı. “Umarım haklısımdır. Buna gerçekten inanmak isterim ama artık inanmıyorum.”

Zoe kocasının elini tutup şefkatle sıktı. “İnanacaksın,” dedi. “Sadece zamana bırak.”

“Zamandan daha fazlası gerekecek gibi geliyor.”

Uzun bir süre yine sessiz kaldılar ve dışarıdaki manzarayı seyrettiler. O sırada, bir hareketi ikisi de aynı anda gördü. Aşağılarda bir yerde, ağaçların arasında yı-

TANRI’NIN KIZI

lan gibi kıvrılan ve yazları yürüyüş yolu olarak kullanılan bir patikada, Hans Morgen’in kırmızı montunu seçtiler. İki saatten uzun bir süre önce kasabaya inerken kullandığı kar motosikletiyle dönüyordu. Sesi odun çitirtileri arasında zorlukla duyulan motosikletin arkasında tenteyle örtülmüş bir kızak vardı.

“Belki öğretmenliğe geri dönmek yararlı olur,” dedi Zoe.

“Belki,” diye cevap verdi Seth, başını iki yana sallayarak. “Ama sanmıyorum. Bütün bunlardan sonra - Sophia’nın Çilesi’nden ve geri kalanından öğrendiğim onca şeyden sonra - her şeye yeni baştan başlamayı istiyorum.”

Zoe ona döndü. “Belki de cevabın budur.”

“Ha?”

“Bütün eski inanç sistemlerini bir kenara at ve baştan başla.” Zoe duraksadı. “Ben öyle yaptım. Çürümüş liflerle örülü bir inanç sistemine sadık kalamıyordum. Ruhumla konuşacak yeni bir şeye ihtiyacım vardı. Belki senin için de durum aynıdır.”

Seth karısına hayranlıkla baktı. “Sen başka bir şeysin.” Bir an sessiz kaldı. “Bilmiyorum... Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar dümensiz hissetmedim... içten içe bu kadar ıpsız sapsız.”

“Annemin kilisesinin ne büyük bir yalan olduğunu anladığımda ben de böyle hissetmişim,” dedi Zoe.

“Ama kesin inanç dönene kadar yıllarımı senin gibi geçirmek istemiyorum.”

“Belki de artık olmayan sahte bir kanaatin vardı,” dedi Zoe. Kocasının gözlerindeki acıya bakarken, içi burkuldu. “Belki de o kanaat bir illüzyondan ibaretti.”

“Teşekkürler, profesör,” dedi Seth.

“Hayır, ben, demek istediğim...”

459

LEWIS PERDUE

Seth sırttı. “Sorun değil. Gerçekten.” Zoe’yi kollarına aldı ve uzun uzun öptü.

Kar motosikletinin sesi yaklaşıyordu.

“Belki de sahte bir kanaatin kaybolması, Tanrı’nın sana başlaman gereken gerçeğin o olmadığını söyleme şeklidir,” dedi Zoe, sonunda. “Her şeye baştan başlamak, yeni fikirlerle gerçeği aramak demektir. Bence Tanrı bu arayışımızdan hoşlanıyor. Belki de nihai gerçek, aslında nihai gerçeğin olmadığıdır; yani bütün hayatımız boyunca aramaya devam etmemiz gerektiği.”

“Çok rahatladım.”

Kar motosikletinin sesi iyice yaklaştı ve sonunda sessiz kaldı.

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Zoe.

Seth başını iki yana salladı.

“Thalia bir sürü araştırma yapmış, bir sürü kaynak malzeme bulmuş ve notlar tutmuş. Buraya geldiğinde bize yardımcı olabilir,” dedi Zoe. “Tabii kaymaktaşı tekerlekten söz etmiyorum bile.”

“Eğer geri alabilirsen.”

“Emin olabilirsin,” dedi Zoe. “Ana makineden indirdiğim sanat eserleri ve veri malzemelerinde her şey var: İsimler, tarihler, fiyatlar, irsaliyeler... Sana eserlerinin çalıntı olduğunu kanıtlamamı sağlayacak her şey. Kanıtlamak için de onu geri almak zorundayım.”

“Bir sürü insanı kızdıracaksın,” dedi Seth. “Bütün o önde gelen müze müdürlerini, o güçlü alıcıları. Bu kariyerin için hiç iyi olmayacak.”

Morgen’in ayak sesleri kulübeye yaklaştı. İkisi birden döndüler.

“Aslında umurumda bile değil,” dedi Zoe. “Bunu hak ettiler. Sanat eserlerini her ne pahasına olursa olsun elde etmek için ruhlarını şeytana satmış ahlaksız adam-

460

TANRI’NIN KIZI

lar hepsi. Sanat eserlerini haklı sahiplerine ve varislerine geri döndürmek, işimden daha önemli. Bunu yapmak için kariyerimden vazgeçmem gerekiyorsa, sorun değil.”

“Ben öğretmenliğe dönmek istediğimden hâlâ emin değilim,” dedi Seth. “Bir zamanlar çok iyi bir dedektiftim. Belki işinde sana yardımcı olabilirim.”

“Sen sanat hakkında ne bilirsin ki?” diye takıldı Zoe.

“Senin din hakkında bildiğin kadarını,” dedi Seth.

Hans Morgen üzeri karla kaplı halde içeri girdiğinde, ikisi de gülüyordu. Seth bir an için adamın burnuna havuç taksa, kardan adama benzeyeceğini düşündü.

“Merhaba!” dedi Morgen, kar gözlüklerini çıkarırken. “Hiçbir şey Alp karları kadar kendimi otuz yaş genç hissettirmiyor.” İkiliye yaklaşırken, elini sırt çantasına daldırdı. “Manastırın başkeşişi dostumun söylediğine göre, dostunuz Thalia yarın geliyor. Babasının cenazesinden hemen sonra uçağa binecek.”

“Alçaklar,” dedi Seth.

Morgen başıyla onayladı. “Zavallı kız... Zürih’e gelişinden birkaç hafta sonra babasının uyurken öldüğünü bilmiyordum.” Sırt çantasından bir International Herald Tribüne gazetesi çıkardı ve Zoe’ye uzattı.

“Neden ölmüş?” diye sordu Seth, Zoe gazeteyi açarken.

“Kalp krizi,” dedi Morgen. “Hemen ölmüş. Cesedini derin dondurucuya koymuşlar.”

Seth yavaşça başını iki yana salladı.

“Oh!” dedi Zoe, ön sayfaya baktığı anda.

Kısa bir süre sessizce okuduktan sonra gazeteyi Seth’e verdi. Ön sayfada Innsbruck yakınlarında Vatikan’ın sahibi olduğu bir malikanenin yandığından söz ediliyordu. Helikopter pilotunun havalandıktan hemen sonra cep kamerasıyla yukarıdan çektiği resimde, bina alevler içinde görünüyordu. Hemen yanında, Braun’un

461

LEWIS PERDUE

resmi Vatikan fotoğrafı vardı ve altında “Yangında öldü” diye yazıyordu.

Seth haberi detaylıca okudu.

“İşte,” dedi sonunda, haberin sonuna doğru bir paragrafı işaret ederek. “Kardinali Innsbruck Havaalanı’na götürmek için hazır bekleyen helikopterle kurtarılan iki kişi, polis tarafından hâlâ aranıyor.”

“Bu biziz. Adlarımızı biliyor olmalılar. Neden gazeteye vermemişler?” diye sordu Zoe, Morgen’e.

“Peşimizde değiller miydi? Interpol hâlâ bizi aramıyor mu?”

“Vatikan’daki müttefiklerimizin bazı dostları olduğunu söylemiştim,” dedi Morgen, gülümseyerek.

“Yardımlarınız, Vatikan otoriteleri ve hatta Papa’nın gözünde daha da değer kazanmamızı sağladı. Aksi takdirde, bu muhteşem yerde dinlenmemize izin vereceğini pek sanmazdım.”

Morgen kapıya döndü. “Siz gazeteyi okuyun,” dedi. “Ben istediğiniz bilgisayarları getirdim ve onları içeri taşımam gerek.”

“Yardım edeyim.” Zoe ve Seth aynı anda söylemişlerdi.

Morgen başını iki yana salladı. “Bugün kendimi bir aslan gibi hissediyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Zoe, şüpheli bir tavırla.

“Kesinlikle!” diye cevap verdi Morgen ve hemen dışarı çıktı.

Seth kapıya doğru yürüdü. Zoe onu kolundan yakaladı. “Yapma. Gururunu incitirsin.” Seth bir an karısına şüpheyle baktı ama sonra Zoe’nin kendisini pencerenin kenarındaki bir çift sandalyeye sürüklemesine izin verdi. Uzakta, iki kayakçı geniş bir yamaçtan aşağı iniyordu.

Sandalyelere yerleştikten sonra, Zoe gazetenin içindeki haberi yüksek sesle okudu:

462

TANRI’NIN KIZI

“KÖYLÜLER KALINTILARDA DİNİ BAĞLANTI BULDU. Yangından sonra olay yerine gelen işçiler, bütün malikanenin yanıp kül olduğunu ama mutfak zemininde bir linolyum yaması bulduklarını söylediler.

Bazılarının söylediğine göre, linolyum bir kadın şeklindedeydi.

“İşçilerden birinin ‘Gözleri vardı,’ diye bildirdiği öğrenildi. ‘Yemin ederim gördüm. Bir mucizeydi; Tanrı’dan bir işaret.’”

Görüntü, bir binanın kenarında, gölgelerde, lekelerde ya da ışık kalıplarında görmek istediklerini gören insanların başka bir benzetmesi olarak yorumlanmıştı. Innsbruck itfaiye şefi şöyle demişti: “Ateş bazen tuhaf şeyler yapabilir. Yanmış yapıların üzerlerinde yüz resimleri gibi şeyleri çok kez gördük. Ama bunun ayda yüz görmekten bir farkı yok. Sadece hayal ürünü.”

Innsbruck piskoposu, itfaiye şefinin sözlerini doğrulamıştı.

İlerleyen yıllarda, başka bir Papa Innsbruck’ta küçük bir inananlar grubunun, yanmış malikanenin yerinde bir kutsal tapmak imgesi gördüklerini söylediğini belirtecekti. Ama o papa da, Kardinal Neils Braun öldüğü zaman papa olan kişinin söylediklerini tekrarlayacaktı: “Görünmeyene olan inanç, görünene olandan daha güçlüdür. İnançımız için en güçlü sınav, görmeden’ inanmaya duyduğumuz isteğin şiddetidir. Uzun vadede,

Hıristiyan kiliseleri - aslında tüm inanç sistemleri - bu tür gözle görünür işaretler olmadan daha güçlü kalacaktır. Çünkü gördüğü halde inanmayanlar daima olacaktır. Ama Tanrı özellikle görmeden inananları kutsar.”

Papa, işarete inanıp inanmadığını kimseye doğrudan söylemedi.

463

I

Tann'nın Kızı

Bir Kadın Mesih?

Vatikan, en sıkı korunan sırrını kaybetmişti; ortaya çıktığı takdirde Batı dininin temellerini yıkabilecek, dünyadaki güç dengelerinin değişmesine yol açabilecek ve dünyanın asırlardır benzerini görmediği türde dine dayalı şiddet eylemlerine neden olabilecek bir sır.

Bu sır neydi? Sophia adında bir kadın Mesih'in yaşadığının inkar edilemez kanıtları. M.S. 310'da Kutsal Topraklarda doğmuş olan Sophia, şifacılık yetenekleriyle tanınıyordu. İlahi kimliği, kadınların erkeklerden daha aşağı olduğu fikrini savunan erken dönem Hıristiyanlık dogmalarını öylesine tehdit ediyordu ki daha genç bir kızken kilise yetkilileri tarafından idam edilmişti.

Ve şimdi... Tanınmış bir sanat komisyoncusu olan Zoe Ridgevay, kocası Seth ile birlikte İsviçre'ye gittiğinde, gizlilik düşkünü bir sanat koleksiyoncusuyla iş yapacağını sanıyordu. Ama Zoe daha alışverişi gerçekleştirmeden, kocasıyla birlikte, Sophia'nın gizemiyle başlayıp biten bin yıllık bir komplo, cinayet ve enrika ağının içine sürüklendi; bu genç kızın asırlar önce yaşadığı kanıtları, Batı kültürü temellerinden sarsılacaktı.

“Muhteşem bir gerilim romanı.”

IndianapolisStar

“Sizi diken üstünde oturtacak bir gerilim romanı... Sürpriz bir final. Perdue, dinsel temaları her açıdan başarılı bir gerilim romanına çok güzel uyarlamış. Bu roman size uykusuz geceler geçirecek.”

Lewis Perdue - Tanrı'nın Kızı

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullanılamaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta veya Web sitemizde yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı ve e-kitapları

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Tavsiye etmiyoruz ama Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Tarayan Mahmut

Lewis Perdue - Tanrı'nın Kızı